

၁ ၂ ၃ ၄ ၅

BURMESE
CLASSIC

Graphic Design
Zay Phyo
0973144952

http://www.facebook.com/Secret.San.Kyal

www.burmeseclassic.com

ဒို့တကာဝန်မရေသို့ပါး

ပြည်တောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

အိမ်အေးအေးအေး

မုန့်လင်းတိုက်

တိုက်(၉)၊ ၂၀၀၁ - ပိတောက်လမ်းယုနုပလာဇာမင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စုန်း - ၀၉၄၃ ၂၀၀၇၆၊ ၀၉၅၁၇ ၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆ ၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/Secret San Kyal)

DEAR MARRY FASHION HOUSE

အမှတ်(၅၆)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ တွေ့ကပ်ပြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မြန်မာ့ သံသရာ
ဦးစီးဌာန

မြန်မာ့သံသရာ

ကျော်ကျော်ဆွေ

စုစည်းတင်ဆက်သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အတွဲ (၁၈)၊ အမှတ် (၆)

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိသားစုတော် Dear Marry (Myanmar)
တိုက်(၉) ၃၀၀ ပီတောက်လမ်း၊ ယုဒနုလောက၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံကွက်ဖြန့်ချိသည်။ စုစည်းသူ ၂၀၀၇.၆.၁၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဦးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝင်း

စာတည်းအဖွဲ့

ဗိုလ်ကြီးဆွေဆွေ
ဝိုးသိပ် BE (Electronic)
အိမ်ခြံ BE (Civil)

အမျိုးသားစာပေဆုရ

ပန်းချီတင်ဆွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ဆွန်း

ပျက်နှာလုံးသရုပ်ဖော်

ထွေး

ကွန်ပျူတာတစ်

ထွေးထွေးအဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

သေတ္တာရှာစာပေ-သမိုင်း သော်တာဝန်စာပေ-နေပြည်တော် ပျဉ်းမနား

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးချစ်ကျော်ဆွေ (၁၄၀၆၂၂) ၁၉/၂၀ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အတွင်းနှင့် အုပ်စုပိုင်သူ - ဦးဝင်းဝင်း (၁၉၇၅) ဝင်းထွန်းပိုင်တိုက် အမှတ်-၃၇ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင် ရန်ကုန်မြို့

ပျက်နှာလုံးနှင့်အတွင်း CTP (Example) ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုမို (တင်ဆွန်း) ၁၁၄ လမ်း

ပန်ချီကျော်လှိုင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၈) ဦးကျော်(ဝသန်း) အထူးကျင့်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.sc (Chem)

စာဖတ်အဖွဲ့ဝင်

ထွေးထွေး မြို့မဟိုက် (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဂိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက် ကျော်ဦး၊ ဝိုးဒီလွန်း၊ ဝိုးဝေ
ဝိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်) ပန်းချီကျော်

မြန်.ချီရေး

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဦးစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေဝေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်ချီကျော်စာပေ၊ ဗြိတိန်စာပေ၊ မြသော်တာဝန်စာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမှတ်တံဆိပ်စာပေ
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သိတာနီလာစာပေ
မွန်လေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂရိဒီစာပေ၊ ဗီလျံစာပေ၊
ပဲခူး-သဝဏ်စာပေ၊

နိဗ္ဗာန် ဝိဇ္ဇာတိ

နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ
နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ
နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ
နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ

BURMESE
CLASSIC

နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ

နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ

နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ

နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ

(၆) နိဗ္ဗာန်ဝိဇ္ဇာတိ ဝိဇ္ဇာတိ

မာတိကာ

အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုမည့်		ဗုဒ္ဓတရားတော်	
နွယ်လေး (တပ်ကုန်း)	သရက်ဂုဏ်	၉	အောင်မှန်းမြင့် (ကချင်မြေ) မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာ ၇၀
ယုံယုံကြည်ကြည် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်ပါ		ဝတ္ထုရည် စ/ဆုံး	
မင်းထက်ကျော် (B.Sc)	လာဘ်ရွှင်ငွေဝင်သော ဂါထာ ၁၃	၈	ဝိမ့်ဝိမ့်အေး ဘီလူးမင်း ၇၄
အမေတူသမီး		ကျေးလက်လေ့	
မောင်လမင်း	အဆင်းရှုပါရှိစေသောဂါထာ ၁၇	၉	ချိုးမှုတ်ခြင်း ၁၀၀
သုနေနှင့်သူ		အမိ အဖ မိသေသူ	
လင်းမင်း	ခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်းချင်သော ၂၁	၁၀	အမေထုဘီ အထက်ဆင် ၁၀၆
ရင်သွေးများအတွက်		အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ (၁၇)	
ဒေါက်တာလွင်သန့်	ကလေး နား၊ နှာခေါင်း၊ ... ၂၅	၁၁	သောင်းဝေဦး ဝမ်းခသစ် ခေါ် ကော်မူးရာ ၁၁၁
မြန်မာတို့၏မိုးရာ		နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်	
အောင်ဆန်းသင်း (ဘီ.စေ)	ဆောက်ဝင်သောနွားသေး ၂၈	၁၂	ဘိုဘို (ရွှေကံကျ) မကူးခင်က ရောက်နှင့်သူ ၁၂၆
တတယ်ခွတ်ကြည့်ပါ		ရတနာတွေထဲက	
ဦးဘိုဘိုအေး (ကြွယ်ကောက်)	ဝဗ္ဗတစ်ခွင်ကျော်ကြား... ၃၂	၁၃	စောစန္ဒီဆွေ ပုလဲ ၁၄၀
တပ်မတော်တွင်းက ရယ်စရာများ		အားလုံးစဉ်သည်တွေပါ	
ခွန်သက်တင်ဆန်း	ကန္တာရဘဝထဲက ဟာသ ... ၃၅	၁၄	ဂန္တီရစောရန်နိုင် (ကလေးဝ) ရွှေဘုံပြန် မရွှေစံ ၁၄၅
ရွှေထူးလိုပဲ		အရာရာဟာ တစ်ဆစ်ချိုးတွေပါ	
တိုးတိုး	ရွတ်ရှုပ်ငုတ်သီး ၄၃	၁၅	ညီလေးငယ် (လယ်တော်) ဘဝလမ်း ၁၅၆
၂၀၁၅ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း		လှည့်စားမှု	
နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး	ရှေးရှေးက ကျေးဇူးရှင် ... ၄၆	၁၆	မင်းည ညောင်နှစ်ပင်တစ္ဆေ ၁၆၃
ဗဟုသုတရစေဖို့		မိတော့မိပါသည်	
ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)	သားအမဖြစ်နေကြတဲ့ ... ၅၃	၁၇	နှင်းမေရီမိုး (ယုစနပလာ) ကမ္ဘည်းတင်ထိုက်သူ ၁၆၈
ဝိဇ္ဇာလမ်းဆိုသည်မှာ		ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ	
ဦးခင်ဝင်း	အဘကပိ၏ ထူးခြားသော ၆၀	၁၈	ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်) သွားရောက်ခဲ့သည် ပုဂံပြည်၁၇၄

BURMESE
CLASSIC

အထင်ကြီးတာ အမြင်ကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး
သူများကို အထင်သေးတဲ့စိတ်နဲ့
မပြောသင့် မပြောထိုက်တာပြော၊
မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တာ လုပ်မိရင်
ကိုယ်ပဲ ပြန်ပြီး ဒုက္ခရောက်တတ်ပါတယ်။

ဆရာဝန်အောင် (လူပျိုရုပ်စာရေး)

မာတိကာ

[၇] ရက်သားသမီးများ သိကြစေရန်		မဟာမြိုင်တောကြီးထဲမှာ	
ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ်	မြန်မာ့ရိုးရာ သက္ကတ်ပေဒင် ၁၈၇	နွေဝေနှင်း (မန္တလာမြေ)	ချောက်ချောက်ချားချား ၂၃၂
တတယ်လုပ်ကြည့်ပါ		ပြည်ပသုတ	
အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ) လိုအင်ဆန္ဒပြည့်စုံစေရန်	၂၀၃	ချစ်ဆန်းသစ်	အရူးကိုလင်လုပ်မိသူ ... ၂၃၉
[၇] ရက်သားသမီးများအတွက်		တစ်ခါတုန်းကပါ	
ပေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး	ဘက်ရှောင်လို့ ... ၂၀၈	နှင်းမောမာ	လွမ်းပါရစေမောင် ၂၄၇
တနင်္လာသမီးများအတွက်		အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်	
နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး	အမေနှင့်တူသော သမီးများ ၂၁၁	အောင်မိုးကောင်း	ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ ၂၅၃
အသိမြန်လို့		မပြုချင်ပြု၊ ပြုချင်ပြု	
မေမြတ်မွန်ဦး (ဖြိုး)	မြေသားပေါ်က ရွှေပြား ... ၂၁၅	မနောဖြူ (ခလွန်)	ပြုကြကုသိုလ်တွေ ၂၆၂
မြေးလေးသို့ အမှတ်တရ		တေးလက်ပရ	
ကြည်ကြည်ကျော်	ကျွန်မ၏ဂန္ထဝင်ပုဒ်က ၂၂၂	တင့်ထူး (ဝေယျဝတီ)	ညောင်ပင်အိုင် တစ္ဆေမ ၂၇၀
ကိုယ်တိုင်ပရဟိတ		တစ္ဆေသရဲဆိုသည်မှာ	
ကျော်မြင့်မြတ်	ရင်တွင်းခံစားစာနာခြင်း ... ၂၂၇	မိုးအိမွန်	နောက်ကတကောက် ... ၂၇၇

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

အဓိပတိ (၄) ပါး

- (၁) ဆန္ဒကဲမို့၊ ငါသို့သသူ၊ ပြုမှုဆောင်ရာ
အဖြာဖြာသည့်၊ ဘယ်မှာ မပြီးရှိအံ့နည်း။
- (၂) ဝီရိယကဲမို့၊ ငါသို့သသူ၊ ပြုမှုဆောင်ရာ
အဖြာဖြာသည်၊ ဘယ်မှာ မပြီးရှိအံ့နည်း။
- (၃) စိတ်ဓာတ်ကဲမို့၊ ငါသို့သသူ၊ ပြုမှုဆောင်ရာ
- (၄) ပညာကဲမို့၊ ငါသို့သသူ၊ ပြုမှုဆောင်ရာ
အဖြာဖြာသည်၊ ဘယ်မှာ မပြီးရှိအံ့နည်း။

ကျေးဇူးတော်ရှိစေမိအောင် ဆရာတော် ဘုရား

သီလစင်ကြယ်ဖို့

ရပ်ကလှလှ မလှလှ၊
စိတ်ကလှဖို့ လိုအပ်တယ်။

အသားဖြူဖြူ မဖြူဖြူ၊

သီလဖြူဖို့ လိုအပ်တယ်။

ငွေကြေးချမ်းသာ မချမ်းသာ၊

စိတ်ချမ်းသာဖို့ လိုအပ်တယ်။

မည့်သူကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း၊

ကိုယ်က ကောင်းဖို့ လိုအပ်တယ်။

ဘယ်ဟာနဲ့ ပျော်ပျော် မပျော်ပျော်၊

တရားနဲ့ ပျော်ဖို့ လိုအပ်တယ်။

ဘာကိုသိသိ မသိသိ၊

ကျေးဇူးသိဖို့ လိုအပ်တယ်။

BURMESE
CLASSIC

အတန်းတစ်တစ်ပွဲမြဲဆိုမည်
သားငယ်/သမီးငယ်များအတွက်

သရဏံဂုဏ်

နွယ်လေး(တစ်ကုန်)

“စာမေးပွဲအောင်စေဖို့ သရဏံ
ဂုဏ်ကို ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်စွာနဲ့
ပုတီးစိပ်ကြစို့”

တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ ဖြေဆို
ကြမယ့် ကျောင်းသူ/သားများအတွက်
စာရေးသူ လက်တွေ့ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ ပုတီးစိပ်
နည်းကလေးကို တင်ပြပါရစေ။

၁၉၉၉-၂၀၀၀ ခုနှစ်မှာ ကျွန်မ
ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ဇွဲ လုံလဲ၊ ဝီရိယနဲ့ အထူး
ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက ဆင်းရဲတဲ့
မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတာမို့ သူများ
တွေလို ဘာသာစုံ ကျွဲရှင်လည်း မယူနိုင်ခဲ့
ပါဘူး။ မလိုက်နိုင်တဲ့ ဘာသာလောက်ပဲ
ရွေးပြီး ကျွဲရှင်တက်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါတောင်မှ
ကျွဲရှင်ခ မပေးနိုင်လို့ သချာဆရာကြီးကို
အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ဆရာကြီးက
ကျွဲရှင်ခ မပေးနဲ့ လာတက်ဆိုလို့ သချာ
ကျွဲရှင်ကို အလားကား တက်ခဲ့ရတာပါ။
ကျွန်မကို ပညာဒါနပေးဝေခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး
ကွယ်လွန်သူ (ဦးခင်မောင်ကြည်) ကို
အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်မိခဲ့ပါသည်။ ညစဉ်
ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆရာကြီးကို အမြဲတမ်း

မေတ္တာပို့ ပေးလျက်ပါ။

ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်း
က စာဖတ်တာကို ဝါသနာပါ ပါတယ်။
ကျွန်မတို့ အဘိုးကလည်း ဘုရား၊
တရားကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူမို့
ရတနာမွန်တို့ နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်း
တို့ ဘုရား၊ တရားစာအုပ်တို့ အကုန်လုံး
ဖတ်ပါတယ်။ အဘိုးဖတ်သမျှ စာအုပ်
တွေကို ကျွန်မက အချိန်ရသ၍ ယူဖတ်
နေတာမို့ ဘာသာရေးကို ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည်လိုက်စား
ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းနှစ်
လောက်မှာ ကိုးနဝင်းမိုးလင်းမှ သိမယ်
ဆိုတဲ့ ကိုးနဝင်း ပုတီးစိပ်နည်းကိုလည်း

အဘိုးက ပြောပြလို့ စိပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဘုရားစာအုပ်တွေထဲမှာလည်း
သရဏံဂုဏ်ကို အမြဲမပျက် ရွတ်ဆိုပွား
များနေလို့ သေရမယ့်ဘေးဆိုကာ လွတ်ခဲ့ရ
ခြင်းတွေ ဘေးဆို၊ အန္တရာယ်ဆိုဘေးက
လွတ်ခဲ့ရပုံကို တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန် သာဓက
တွေနဲ့ ဖတ်ခဲ့ရဖူးတာမို့ ကျွန်မဟာ
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာသာရေးကို
ရှိသေကိုင်နိုင်သူမို့ သရဏံဂုဏ်ရဲ့ အကျိုး
ကျေးဇူးကို သက်ဝင်ယုံကြည်မိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းစတက်တဲ့ အထိ
သရဏံဂုဏ်နဲ့ ပုတီးစိပ်ဖြစ်သေးပါဘူး။

ကျွန်မက ရွာကဖြစ်တာမို့
ဆယ်တန်းနှစ်ရောက်တော့ မြို့ပေါ်ကနေ
ကျောင်းတက်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်ဝက်
လောက်အထိ အိမ်လေးခါ ပြောင်းနေရပါ
တယ်။ ပထမနေတဲ့အိမ်က အမျိုးအိမ်မို့
နေမိပါတယ်။ လူဝင်မတော်ဘူး။ ခိုက်
တယ်ဆိုလို့ အိမ်ပြောင်းရပါတယ်။ အဲဒီ
ဆွေမျိုးဆိုတဲ့ အိမ်က ကျွန်မ ပြောင်းလာ
တော့ ကျွန်မအိပ်တဲ့နေရာကို နေထိုင်လျှော်
ရင်းနဲ့ ရေသေ့ပစ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဝမ်းနည်းမိတာ
 ဆော့ အမှန်ပဲ။ နောင်အခါတွေ လမ်းမှာ
 ဆွဲရင် ကျွန်မကစလို ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်
 မိတယ်။ အဲဒီကနေ နောက်ထပ်နှစ်အိမ်
 ခြင်လည်း အဆင်မပြေပါဘူး။ နှစ်ဝက်
 ဆောက်ထိ မပြေမလည်နဲ့ ဖြစ်နေတုန်းပါ

နောက်ဆုံး ဆရာမအိမ်ဘေးက
 အခန်းလေးတွေ ဖွဲ့ထားတဲ့ အဆောင်ကို
 ခြင်နေမှ အဆင်ပြေသွားပါတော့တယ်။
 ဆရာမအိမ်က တစ်ထပ်တိုက်လေးပါ။
 တစ်ထပ်တိုက်ရဲ့နောက်က နောက်ကို
 တစ်ခန်းစာလောက် အဖီလေးဆွဲပြီး တိုက်
 အဖီလေးကြားမှာ လူသွားလမ်းကလေး
 ထွက်ထားပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် အခန်းလေး
 ဆွဲ ဖွဲ့စည်းထားတာပါ။ တစ်ခန်းကို
 ဆောက် နေရပါတယ်။ ကျွန်မနေရတဲ့
 အခန်းက အရှေ့ဘက်စွန်းဆုံး အခန်း
 လေးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ဘေးကအခန်း
 ဆွဲအားလုံး တစ်ခန်းကိုနှစ်ယောက် နေ
 ပြီတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မနောက်
 အထိသွယ် ထပ်မရောက်လာလို့ တစ်

ယောက်တည်းပဲ နေရပါတယ်။
 ဆရာမက ကျွန်မတို့ ကျောင်း
 သူတွေ ဘုရားဝတ်ပြုရအောင် အိမ်နဲ့
 ကျွန်မတို့နေတဲ့ အခန်းလေးတွေကြားက
 လူသွားလမ်းကလေးရဲ့ အရှေ့ဘက်စွန်းမှာ
 ဘုရားစင်ကလေးသပ်သပ် လုပ်ပေးထားပါ
 တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကျောင်းသူ
 တွေ ဘုရားပန်းလဲခြင်း၊ ဆောက်တော်ရေ
 ကပ်ခြင်း၊ ဆီမီးလျှိုခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်
 ကျလုပ်ခွင့် လျှော့ရပါတယ်။ ကျွန်မနေတဲ့
 အခန်းက ဘုရားစင်နှင့်ကပ်လျက် အခန်း
 ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်း
 ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အမျှအတမ်းပေးဝေပြီး
 သရဏ်ဂုဏ် ဂုဏ်တော်နဲ့ ပုတီးသုံးပတ်ကို

ညတိုင်းခိပ်ပါတယ်။ အရင်ကတည်းက
 ပုတီးစပ်နေကျမို့ သရဏ်ဂုဏ်နဲ့ ပုတီးစိပ်
 တာဟာ ကျွန်မအတွက် မခဲယဉ်းလှပါ
 ဘူး။ ဗုဒ္ဓ သရဏ် ဂန္ထာမိနဲ့ ပုတီးတစ်ပတ်၊
 ဓမ္မ သရဏ် ဂန္ထာမိနဲ့ပုတီးတစ်ပတ်၊ သယံ
 သရဏ် ဂန္ထာမိနဲ့ပုတီးတစ်ပတ် စိပ်ရတာပါ။
 အလွယ်ကူဆုံးနည်းကလေးပါပဲ။ မလုပ်
 နိုင်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းတုန်းက
 လက်တွေ့ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ ပုတီးစိပ်နည်း
 ကလေးပါ။ မယုံမရှိပါနဲ့။

သရဏ်ဂုဏ်တော်နဲ့ ပုတီးစပ်ခဲ့
 တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့်လို့ ထင်ပါ
 တယ်။ ကျွန်မစာကျက်တဲ့ အခါတိုင်း
 ဥပမာ မြန်မာစာဆိုပါစို့။ စာကျက်ရတာ
 ထောက်နေတယ်။ ကျက်လို့မကောင်းဘူး
 ဆိုရင် ဒီခေါင်းစဉ်နှင့် ပုဒ်စာ စာမေးပွဲမှာမပါ
 ဘူး ဆိုပြီး ကိုယ်တာသာ ကြက်ခြေခတ်ပြီး
 မကျက်တော့ပါဘူး။ ကျက်လို့ကောင်းတဲ့
 ခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ စာတွေကိုပဲ ရွေးပြီးကျက်
 ခဲ့တာပါ။ အဲဒီမှာ ဘာထူးခြားလည်ဆိုတော့
 မြန်မာစာဖြေဆိုတဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်မရွေးပြီး

ကျက်ထားတဲ့ စာတွေချည်း အကုန်ပါလာ
တာပါ။ အဲ့ဒါ သရဏံဂုဏ် ဂုဏ်တော်ရဲ့
ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ သူများတကာ
တွေ မြန်မာစာတစ်အုပ်လုံး အလွတ်ရ
တယ်။ တချို့ဆိုညောင် ကောင်ကောင်
မအိပ်ပဲ တစ်ညလုံးစာကျက်တဲ့ သူတွေ
တောင်မှ စာမေးပွဲ မဖြေဆိုနိုင်ကြဘူး။
ဘာသာစုံ ကျွန်ုပ်တို့မတက်ထားတဲ့ ကျွန်မ
ကဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဝိုင်းကျွန်ုပ်တို့
ဝိုက်တွေ ခေါ်သင်တဲ့သူတွေက စာမေးပွဲ
ကျတယ်။ ကျွန်မက နှစ်ချင်းပေါက်
အောင်တယ်။

ကျွန်မကတော့ ဆယ်တန်းကို
နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တာ သရဏံဂုဏ်
ဂုဏ်တော်နဲ့ ပုတီးစိပ်လို့ အောင်တာလို့
ယုံကြည်မိပါ။ တချို့က ပြောပါလိမ့်မယ်
တိုက်ဆိုင်တာပါလို့။ ဘယ်သူတွေဘာပဲ
ပြောပြော ကျွန်မကတော့ သရဏံဂုဏ်
ဂုဏ်တော်နဲ့ ညတိုင်းပုတီးသုံးပတ်စိပ်လို့
စာမေးပွဲဖြေဆိုနိုင်တာလို့ ယုံကြည်မိပါ
တယ်။

အဲဒါကြောင့် တက္ကသိုလ်ဝင်

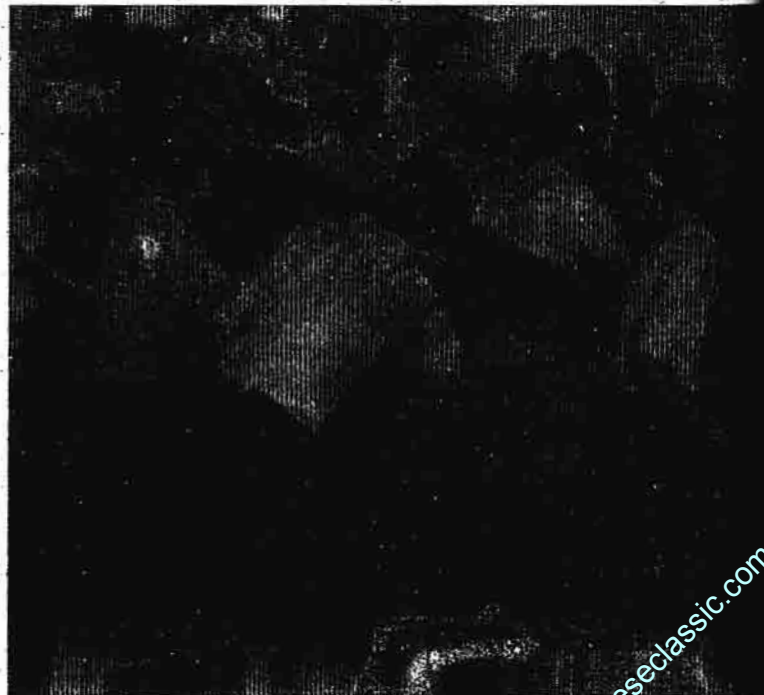
စာမေးပွဲ ဖြေဆိုကြမယ် ကျောင်းသူ/သား
လေးတွေကိုတွေ့ရင် ဘုရား၊ တရား၊ မမေ့
ကြဖို့ ပြောပြမိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်
တွေလေးကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို
ပြောပြမိပါတယ်။ အခုလည်း ဘုရား၊
တရားကို ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ ကျောင်းသူ/
သားလေးတွေအတွက် ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်
တွေ ဖြစ်ရပ်မှန်လေးကို လက်တွေ့ကျကျ
နိုင်အောင် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါတယ်။
ကျွန်မလို့ပဲ ဘုရား၊ တရားကို
ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပြီး လက်တွေ့ကျင့်သုံး

နိုင်ကြပါစေ။

ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး ပုတီး
တစ်လုံးချ တစ်ပတ်စိပ်။ ဓမ္မ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး ပုတီးတစ်လုံးချ တစ်ပတ်စိပ်။
သံဃ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး ပုတီး
တစ်လုံးချ တစ်ပတ်စိပ်ပါ။

စာဖတ်သူများအား ကျွန်မ၏
ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

နွယ်လေး(တပ်ကုန်း)

ယုယုကြည်ကြည် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်ပါ

လက်စွဲငွေဝင်လာပါတာ

မင်းထက်တော် (B.S.C)

လွန်ခဲ့သော သုံးလခွဲက စာရေးသူသည် ကျောက်မန်းတောင်း ဗြိမ္မယ် ပုပ္ဖိဋ္ဌိသို့ ရောက်ရှိသွားပါ သည်။ (၆၂)ကြိမ်မြောက် အဘအောင်မင်းခေါင် (ခေါ်) ဘိုးတော်ဘိုးမင်းခေါင် ထွက်ပွဲသို့ သွားရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထွက်ပွဲမတိုင် မီ သုံးလေးရက်ကတည်းက ကြိုတင်၍ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့မှ အဘတပည့် သာသနာ များ ရောက်ရှိနေကြသည်။ အနယ်နယ် အရပ်အရပ်မှ ဈေးသည်များ ဘိုးတော်၊ မယ်တော် အတူ အစစ်များ၊ ရသေ့၊ ရဟန်းများ၊ လောကီဆရာများ၊ ယောဂီများ၊ အလှူရှင် တေးသံရှင်များ စုံလင်စွာ ရောက်ရှိလာကြရသည်။ စာရေးသူသည် ၂၀၁၄ခုနှစ်တွင် ခုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိ ခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်သိဒ္ဓိကုန်း အာဆီယံ ရိပ်သာမှာ တည်းခိုကြသည်။ ဆရာ အောင်ကျော်စွာ (ထိုင်း) အဖွဲ့ အလှူဒါနပြု ကြသည်။ ပုပ္ဖိဋ္ဌိပေါ်ရှိ ကျောင်းတိုက် အသီးသီးမှ ရဟန်းသံဃာ စုစုပေါင်းအပါး (၂၇၀)ကျော်ကို လူဖွယ်ပစ္စည်းမျိုးစုံ လောင်းလှူကြသည်။

တော်သလင်းက ပြည်ကျော် (၁)ရက်နေ့ ဆွမ်းလောင်းပွဲ ပြီးသောအခါ ပုပ္ဖိတောင်မကြီးသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တက် သည်။ လပြည့်ကျော်(၂)ရက် ပြန်ဆင်လာ သည်။ အောင်သိဒ္ဓိကုန်းမှာ ခေတ္တအနားယူ သည်။ သက်သက်လွတ်စား၍ အကြော် ဝယ်၍ ထမင်းနှင့် စားသည်။ နေ့လယ်ပိုင်း တွင် အောင်သိဒ္ဓိကုန်းမှ ပုပ္ဖိတောင် ကလပ်သို့ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ အဘ ထွက်ပွဲ အဓိကနေ့ လပြည့်ကျော်(၂)ရက် ညနေ(၄)နာရီမှ အစည်းကားဆုံးနေ့ ဖြစ် သည်။ ပုပ္ဖိတောင်ကလပ်ရှိ အဘဦးစံဖေ ဇီဝိတဝန်ဇာန်မှာ လူစည်းကားနေ၏။ အပေါ် ထပ်တွင် လူတွေပြည့်နေသည်။ အချို့ လည်း အောက်ထပ် စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ အဘဦးစံဖေ ဆိုသည်မှာ အဘဘိုးမင်းခေါင်၏ ဓမ္မစာသားဟု လူသိ များသည်။ ဆရာနန္ဒဒီပတို့လည်း အောက် ထပ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆရာအောင်ကျော်စွာကို စောင့်နေကြ၏။ စာရေးသူလည်း ပူအိုက် နေ၍ရေခဲရန် ထွက်သွားသည်။ ပုပ္ဖိမှာ ရေသုံး ရေချိုးရတာ မလွယ်ကူလှပေ။

ရေတစ်ခါချိုး ၂၀၀ကျပ်ပေးရသည်။ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး လမ်းလျှောက်ပြန်လာ တော့ ချွေးပြန်ထွက်သည်။ သို့သော် စိတ်လန်းဆန်းသွားသည်။ အဘဦးစံဖေ ဓာတ်နန်းအပေါ်ထပ်မှာ ယောဂီတစ်ဦး အဘအကြောင်း မိတ်ဆက်ဟောပြောနေ သည်။ စီးပွားရေး နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးအကြံ ကြားရသည်။ ကိုနုဝင်း အကြောင်းလည်း ပါသည်။ စာရေးသူလည်း ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ အာရုံစိုက် နားမထောင်မိပေ။ ထိုတရသေ့ကြီးမှ “ဝိ စိမ်း၊ နိပုတီးစိပ်နည်း လက်ဆောင်ပေ လိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောသောအခါ စိတ်ဝင် စားသွားသည်။ နံနက်ကပဲ အချို့သမီးတွေ လက်ထဲမှာ ဝါ၊ စိမ်း၊ နီအလံကလေးတွေ ကိုင်လာတာတွေ၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့သေး သည်။ အဘမင်းသီခံ၏ တပည့် ဆရာ ဇင်ယော်နီနှင့် အဖွဲ့ မေတ္တာလက်ဆောင် ပေးတာဟုသိရသည်။ ထိုအလံကလေး တွေမှာ အောင်စေ၊ နိုင်စေ၊ ပိုင်စေဟု ရေးထားသည်။

ဝါ၊ စိမ်း၊ နီပုတီးစိပ်နည်းထ

သော လက်ရွှင်၊ ငွေဝင် ပုတီးစိပ်နည်း
 သည်။ သူသည် ရွှေဖြစ်တင်တောင်
 သာသနပြုနေသော ရသေ့တစ်ပါး
 ဖြစ်သည်။ အဘဦးအောင်လေယူဟု
 ခေါ်ပါသည်။ ဥပဓိရုပ် အလွန်ကောင်းပြီး
 အရွယ်တင်နုပျိုသည်။ သာသနာပြု
 ဆင်နန်းများ အောင်မြင်စေရန် ဝါး စိမ်း
 ပုတီးစိပ်နည်းကို လက်ကိုင်ထား ဆောင်
 နှစ်သည်ဟု ရှင်ပြသည်။ အလှူခံစရာ
 ဆီပို့ အလှူရှင်များ သူ့အလိုလို ရောက်
 ကြသည်။ သာသနိက အဆောက်
 အဦ တစ်ခုခုလုပ်မည်ဟု စီစဉ်လိုက်
 သည်နှင့် အချိန်ကာလ မကြာမီ ပြီးစီးသွား
 သည်။ နယ်လှည့်သာသနာပြုခဲ့စဉ်က
 သည် ထိုနည်းကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း
 အခက်အခဲမရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။
 အဘသားသမီးတွေကို ပေး
 ထိုက်တယ်။ သေချာမှတ်သားပြီး ယူသွား
 ကြ လက်တွေ့လည်း ဆောင်ကြ။ ဘယ်
 ခုစင်း။ ဂျာနယ်မှ မပါသေးဘူး။ ပုတီး
 သုံးကုံးထားပြီး စိပ်နိုင်ရင်လည်း ပိုကောင်း
 တယ်ဟုပြောပြီး လည်ပင်းမှာ ပုတီးသုံးကုံး

ကို ကိုင်ပြသည်။ အရောင်သုံးမျိုး ပုတီးသုံး
 ကုံး လွယ်ထားသည်။ စာရေးသူလည်း
 စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် သေချာမှတ်သား
 လာပြီး ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ ကိုယ်
 တိုင်ပြလုပ်ကြည့်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအရာ
 လိုက်ဝင်လာသည်။ ယခုလောက် ငွေဝင်
 ပုတီးစိပ်နည်းကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါ
 သည်။

ဝါး စိမ်း။ နီပုတီးစိပ်နည်း၊
 ၁။ ဝါး-ဗုဒ္ဓဟူး-သုဂတော ၁၇ပတ်
 ၂။ စိမ်း-အင်္ဂါ-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော
 ၃ ပတ်
 ၃။ နီ-စနေ-သတ္တဇေဝမနုဿနံ
 ၁၀ပတ်

ပုတီး၉လုံး၊ ၂၇လုံး၊ ၁၀၀လုံး
 အဆင်ပြေရာစိပ်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်။
 အကြိမ် များများစိပ်လော့။ အကျိုးထူး
 လော့။ ဖယောင်းတိုင် ဝါး စိမ်း။ နီ
 သုံးတိုင်ပူဇော်ပြီး (၁၀၀)လုံး ပုတီးဖြစ်
 စိပ်ပါသည်။ ဘရသေ့မှ ဝါးကိုအဝါရောင်
 ပုတီးဖြင့် (၁၇)ပတ်၊ စိမ်းအတွက် အစိမ်း

ရောင်၊ နီအတွက် အနီရောင်ပုတီးဖြင့် စိပ်
 ခိုင်းသည်။ စာရေးသူမှ မိမိမွေးနေ့မှစပြီး
 အခါစွာနုတ်ပါသည်။ အချို့လည်း ဝါး စိမ်း
 နီ ကြက်လှူ၊ ထီး တံခွန်သုံးခုစီ ဘုရားလှူ
 ပြီး စိပ်သည်ဟုဆိုသည်။ အဓိကမှာ ဘုရား
 ဂုဏ်တော်သုံးပါး ဖြစ်ပါသည်။ နံနက်ည
 အချိန် သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိပါ။ အခါစွာ
 ပုံစံဖြင့် စတင်သည်ပါသည်။ ဥပမာ မွေးနေ့မှ
 စ၍ (၉)ရက်မပျက်မကွက်စိပ်ခြင်း၊ လိုရာ
 ဆန္ဒဆုတစ်ခုတောင်ခြင်း၊ တစ်နေ့ (၁၀၀)
 လုံးပုတီးဖြင့် တစ်ကြိမ်(သို့မဟုတ်) ၂၇လုံး
 ပုတီးဖြင့် သုံးကြိမ်စသည်ဖြင့် အခါစွာနုတ်
 သစွာဆို ဆောင်ရွက်စေချင်ပါသည်။
 အချို့လည်း နေအိမ်မှ ဝါး စိမ်း
 နီ ဘုရားပူဇော်ထားတာ ရှိသည်။ ထိုပုတီး
 စိပ်ဖြင့် ဂုဏ်တော်များပူဇော်ပါက ကောင်း
 ကြီးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝစေပါသည်။ စုစုပေါင်း
 (၃၅)ပတ် စိပ်ရပါမည်။ ကိန်းဂဏန်းအရ
 စိန်ပန်းမိတ်ဖက်မိသည်။ ဘရသေ့မှ အဘ
 ထွက်ပွဲနေ့တွင် သြဝါဒစကား မိန့်ကြားပြီး
 သောအခါ အလှူရှင်အချို့မှ စုပေါင်းခြင်းဖြင့်
 ကြရာ ငွေကျပ်ငါးသိန်းနီးပါး ရရှိသည်ဟု

ဆိုပါသည်။ ဘယ်ကိစ္စ၊ ညာကိစ္စ	ကြပါလို တိုက်တွန်းပါသည်။	(၂၇)ရက်ပြုလုပ်ပါ။ ကျိန်းသေထူးခြားရ
အကြောင်းပြ အလှူခံခြင်းမရှိ။ စေတနာ	မည်သည့်အခိတ္တန်မဆို အခု	မည်ဟု အာမခံသည်။ ကာယ၊ ဝိယ၊ ဓန
သဒ္ဓါအလျောက် လာလှူကြခြင်းဖြစ်သည်။	လုပ်အခုဖြစ် ချက်ချင်းမဖြစ်တတ်ပေ။	သိဒ္ဓါပြည့်စုံ စေသောနည်းဟု ဆိုရမည်။
လက်တွေ့ မြင်ကြရတဲ့အတိုင်း ဝါ၊ စိမ်း	အချိန်ကာလ တစ်ခုစောင့်နေသည်။	ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး စီးပွား
နိပုတီးစိပ် အကျိုးကျေးဇူးပါ အဘသား	ကုသိုလ်ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စေ၊ ကြာ	ဖြစ်ထွန်း။ ငွေအစုလိုက်ပင်၊ နေ့စဉ်
သမီးတွေ စီးပွားရေး အရောင်းအဝယ်၊	ရင် ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးပေးလေ။ (၉)	လာဘ်ရှင် ဝါ၊ စိမ်း၊ နိ ပူဇော်ပွားများ
အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေပြီး ငွေဝင်၊	ရက်တစ်ကြိမ်ပြုလုပ်ကြည့် မဖြစ်သေးမ	အား ထုတ်နိုင်ပါစေသတည်း။
လာဘ်ရှင် လိုကြပါက ကြိုးစားအားထုတ်	ထူးသေးပါက (၁၈)ရက်၊ မဖြစ်သေးပါက	မင်းထက်ကျော်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ချင်းဆေးဝါးသာယာပီမှတ်ပုံတင်ကုမ္ပဏီ - 0810Y008484

အလေ့ကျင့်သမီး

အဆင်းဂျပျီဂိုစေသော

ဂါထာ

မောင်လမင်း

ဆောင်ရာသီရောက်လာတာ

အဖေရယ်”

နှစ်ခါ သီတင်းကျွတ် ပွဲကြည့်ပါဦးအရွယ်

နဲ့ ဦးကျော်မင်း လမ်းလျှောက်ပဲ မနေ

ပြောလာတော့မှ ဦးကျော်မင်း

မှ မဟုတ်တာ”

နိုင်ပါ။ အသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်လာ

က သမီး မစပယ်ကို ...

လို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ အဖေ

ပြီး ခါကြောင့် သမီးစပယ်က ...

“ငါ့ပြောတာ သိလို့လား။ နင်

မစပယ်က သူ့သားတူးတူးကို ကြည့်ပြီး

“အဖေကိုယ် အဖေ လူလတ်

အခုလို တယောထိုးနေတာ နှင့်အမေ

တဟားဟားရယ်လိုက်ပါတယ်။

ပိုင်းအသက်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့

မယ်ခနဲတူလို့ ငါ့ပြောတာပါ”

“မေမေက အခြောက်တိုက်

မှတ်နေလို့လား။ ခုနစ်ဆယ်ကျော်လာပြီ။

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့

ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာလဲ”

အဖေ ခုလို တစ်ယောက်တည်း လမ်း

မစပယ်က အတွေးပြောင်သွားပါတယ်။

ဒီတော့ သမီးပွမ်းပွမ်းက သူ

ထလျှောက်တာ ကျွန်မတော့ သဘော

“ဪ ... ငါက အမေတူ

အမေလိုပဲ ပြုကြုံကြုံလုပ်ပြီး ...

မကျတာ အမှန်ပဲ။ အဖေ မနက် လမ်း

ဆိုပါလား။ အမေက အဖေကို ဘယ်လို

“ကိုကိုပြောတဲ့ စကားပုံကို

လျှောက်နေတုန်း မူးမယ်မော်မယ်ဆိုရင်

တယောထိုးခဲ့ပါလိမ့် သိချင်လိုက်တာ”

မကြားဖူးလို့ရယ်တာ။ နောင်နှစ်ခါ တန်

မခက်လား။ ဒါတွေကို အဖေ မတွေး

လို့တောင် တွေးလိုက်ပါတယ်။

ဆောင်မှန်းပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ နောင်နှစ်

တော့ဘူး”

မစပယ်မွေးထားတဲ့ သား

ခါ သီတင်းကျွတ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး”

အခုလို တတွတ်တွတ်ပြော

တူးတူးနဲ့ သမီး ပွမ်းပွမ်းတို့က သူတို့အမေ

ဒီတော့ တူးတူးက စကားရော

နေတာကို ကြားတဲ့ ဦးကျော်မင်းဟာ

သူတို့အဘိုးကို အပြစ်ပြောတာ မကြိုက်

ဖောရောနှင့် ...

“ဪ ... သွားလေသူ

ကြပါ။

“သီတင်းကျွတ်လမှာလည်း

မမယ်ခရဲသမီး ပီသလိုက်တာ” လို့

“အမေကလည်း ဘိုးဘိုး သူ့

ပွဲကတာပဲလေ။ မနှစ်က ရှေးနားကကွင်း

စိတ်ထဲကတွေးလိုက်ပြီး ပြီးလိုက်တာကို

ဘာသာ လမ်းလျှောက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

ထဲ မိုးမင်းဇာတ်ပွဲ လာကတာ သီတင်း

သမီး မစပယ် မြင်သွားတော့ ...

သားတူးတူးပြောတာနဲ့ သမီး

ကျွတ်လပဲ မဟုတ်လား”

“အဖေတို့က ပြုံးပြုံးပဲ ဖြစ်

ပွမ်းပွမ်းက ...

စကားကို ကပ်ပြောပါသည်။

လာရင်သာ ကျွန်မတို့မှာ စိုးရိမ်ပူပန်

“ဘိုးဘိုးက သူများတွေအဘိုး

“ကိုကိုစကားပုံက တန်ဆော

ကြောင်ကြနေရတာ။ အေးအေးနေပါ

တွေလို အဘိုးကြီးအို ခါကျန်းကျန်း နောက်

မှန်းဆို မှန်းလိုက်။ ဘာမှလည်း သီတင်း

တုတ်မနေနဲ့”

ထိုအခိုက် ...

သူတို့အဘိုး ဦးကျော်မင်း

အလျောက်ရာက အိမ်ပြန်ရောက်လာ

သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ

ပွမ်းပွမ်း”

ပွမ်းပွမ်းက သူ့အစ်ကို တူးတူး

အဖုတ်ကိုဝန်မခံပဲ စကားကပ်ပြောနေ

ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါ အဘိုးဦး

ကျော်မင်းက မြေနစ်ယောက်ကို ဖြန့်ဖြေ

ထိုက်ရပါတယ်။

xxx

ဒီအခါမှာတော့ ပွမ်းပွမ်းက

ဩဇာနာစလိုက်တာပါ။

“အဘိုးရယ် ... မေမေက

သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ လှလှချောချောလေး

အမွှေးရတာလဲ မသိပါဘူး။ သူများတွေများ

သိပ်လှတာပဲ။ ဆံပင်လေးတွေက သမီး

ဆို မကောက်ပါဘူး။ စင်းလို့”

“အဲဒါ ဆေးနဲ့ကောက်ထား

တာ။ အခြောက်တွေ ကောက်ပေးတာ။

သူတို့က ခြောက်လို့သာ ခြောက်သာ

ပညာတော့တော်ကြတယ်”

ကိုကိုက ဖျက်မြင်း ဝင်လုပ်ပါ

သည်။

“ပွမ်းပွမ်းလှယ်ချင်း ယက ဆိုင်

မှာ ဆေးနဲ့ကောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့

အမေ မွေးကတည်းက ဖြောင့်နေတာ။

အသားလည်း ဖြူဖွေးပြီး ဝင်းနေတာပဲ။

မျက်ခုံးကလည်း အထူကြီး။ မျက်တောင်

တွေကလည်း စင်လို့။ နာတံကရော ပေါ်

မှ ပေါ်”

“ပွမ်းပွမ်း နှင့်သူလှယ်ချင်းက အဲဒီ

လောက် လှသလား”

“လှပါတယ်ဆိုနေမှ။ ဒါကြောင့်

မေမေက တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ လှအောင်

မမွေးရတာလဲလို့ ပြောနေရတာပေါ့”

ဒီတော့ အမေမစပယ်က ..

“ဟဲ့ အဲဒါ နင်တို့ ဟိုဘဝက

လှအောင်မလှခဲ့လို့ပေါ့။ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

လို့ပြောပြီး နောက်ခန်းလျှောက်

သွားပါတယ်။

“ဟုတ်လား ... ဘိုးဘိုး”

တူးတူးက မေးပါသည်။ အဘိုး

ဦးကျော်မင်းက ...

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့မြေးတို့

ရဲ့”

“အခုဘဝမှာ လှအောင်လုပ်

လို့ မရဘူးလား အဘိုး”

“ဟဲ့ ... ပွမ်းပွမ်း ကိုရီးယား

ကားထဲကလို အသားပိုတွေ လှီးထုတ်၊

ပလတ်စတစ်တွေ ထည့်။ အဲဒါမှပဲ နင်

ဒီဘဝမှာ လှမှာ”

“အဲဒါ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ လုပ်လို့

ရတာ။ အပြင်မှာဆို တစ်ခါတည်း ခိုက်

သွားမှာပေါ့”

အဘိုးဦးကျော်မင်းက ...

“ဒီဘဝမှာ လှချင်လို့လား”

လို့ မေးပါတယ်။

“လှချင်တာပေါ့” ပွမ်းပွမ်းက

တက်တက်ကြွကြွ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ဒီလိုဆို ဒီဂါထာကိုရွတ်”

အဘိုးက သူ့ရေးမှတ်ထားတဲ့

မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ဂါထာတော်တစ်ပုဒ်

ကို ရေးပေးပါသည်။

အဟံ မနုဿေသု မနဿ
ဘူတော
ပုရိဇ ဇာတိယာ မနဿ လော
ကေ။

အဗ္ဗသံ ဝိရုဇံ ဘိက္ခုံ ဝိပ္ပဿန္တု
မနာဝိလံ။

တဿအဒိသဟံ သူဝိပဿန္တေ
သေတိပါဏိသိ။

တေနမေတာဒိသော ဝဇ္ဇန္တော။

“ဒီဂါထာကို အမြဲရွတ်ရင်
လုလာမှာလား အဘိုး”

“ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ရွတ်ပါ။
လုလာလိမ့်မယ်။ ဒီအကြောင်း အဘိုး
ပြောပြမယ်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား သက်
တော်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါက အပ်ချုပ်သမား
တစ်ယောက်ဟာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်
ကျောင်းကိုသွားတဲ့နေ့မှာ ရဟန်းတစ်ပါးက
သင်္ကန်းချုပ်နေတယ်။ အပ်ချုပ်သမားက
ချက်ချင်းပဲ သူ့မှာရှိတဲ့ အပ်ဗူးနဲ့ အပ်ကို
လှူလိုက်တယ်”

“အဲဒီကုသိုလ်ကြောင့် အပ်ချုပ်
သမားဟာ သူ့သေတော့ တာဝတိံသာနတ်

ပြည်ကို ရောက်သွားတယ်။ သာမန်ရောက်
တာ မဟုတ်။ အထူးရှယ်ရောက်သွားတာ။
ပုဂ္ဂန်နတ်သားတဲ့။ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့
နတ်သားမျိုးပေါ့။

ဒီနတ်သားချောကလေးဟာ
သူ့အကြောင်း သူသိတယ်။ အရှင်မဟာ
မောဂ္ဂလ္လာန် နတ်ပြည်ရောက်တော့ ဒီပုဂ္ဂန်
နတ်သားကို ဘယ်ဘဝက ဘာတွေလုပ်
ခဲ့လို့လဲ၊ မေးခဲ့ဖူးတယ်။ ပုဂ္ဂန်နတ်သားက

“တပည့်တော်မျိုး လူ့ဘဝမှာ
ရဟန်းတစ်ပါး သင်္ကန်းချုပ်နေတာတွေလို့
သဒ္ဓါဖြစ်ပြီး အပ်ဗူးနဲ့ အပ် လှူခဲ့လို့ နတ်
ပြည်ကိုရောက်လာပြီး ဒီလို ချောမော
ပြေပြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂန်နတ်သားတစ်ပါး ဖြစ်လာ
ရတာပါ” လို့ ပြောခဲ့တယ်တဲ့။

“သူပြောခဲ့တာ ဒီဂါထာပဲ။
ဒါကြောင့် ဒီဂါထာကို မင်းတို့ရွတ်။
တကယ်လုလာမှာပါ”

ပွမ်ပွမ်က ...

“ဒီဂါထာကို ရွတ်တော့မယ်။

ဒါမှ အဘိုးပြောသလို လုလာမှာ”
လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ကာလတွေဟာ
ကြာမြင့်လာပါတယ်။ အဘိုးဦးကျော်မင်း
လည်း မရှိတော့ပါဘူး။

မမေမစယ်ကတော့ ရှိပါသေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်
ကာလကလို မဟုတ်တော့ပါဘူး။
တတိယအရွယ် ရောက်လာပါပြီ။

တူးတူးက ကျော်စိုးမိုးဆိုတဲ့
လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီး ပွမ်ပွမ်
ကတော့ မြတ်နိုးရတနာဆိုတဲ့ မိန်းမချော
လေးတစ်ဦး ဖြစ်လာပါတယ်။

မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးများ
ကမ္ဘာမှာ အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်ပြီး
ရှပ်ရှင်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးတွေက မြတ်
နိုးရတနာကို စကားကမ်းလှမ်းနေကြပါပြီ။

အခုလို ရုပ်ဆိုးမလေး ပွမ်ပွမ်
က မိန်းမချောလေး မြတ်နိုးရတနာဘဝ
ရောက်လာရတာ အဘိုး ရွတ်ခိုင်းခဲ့တဲ့
ဂါထာကို အမြဲတစေ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဌာယ်
နေလို့ပဲဆိုတာကိုတော့ မြတ်နိုးရတနာက
သိနေဦးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

မောင်လမယ်

သုတေသနနှင့်သုတေသန

ခေါင်းကပ်ပိုးဆီကပ်ပိုးချင်သော ဒေါ်နက်ပြာ

လင်းမင်း

တစ်နေ့ညနေချမ်း၌ ကျွန်ုပ် လား”

သည် တစ်ဦးတည်းပျင်းနေသည်မို့ ရွှေ
ပြည်သာမြို့နယ် ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး
တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လယ်ကွင်း
များက စိမ်းစိုနေစဉ် ကမ်းနားဘက်မှ
တိုက်ခတ်လာသော လေပြေကလေး
ကလည်း လန်းဆန်းအေးမြလှသည်။

အတန်ကြာလမ်းလျှောက်နေ
ခဲ့ပြီးနောက် မောပမ်းလာသည်နှင့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်
နေမိသည်။ ဆိုင်ရှင်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်မင်
ရင်းစွဲရှိသည်မို့ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့်
ကျွန်ုပ်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုလင်း မလာတာ တော်
တော်ကြာနေပြီ၊ ခုမှ တွေ့ရတော့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ခုတလော
အိမ်မှာပဲ စာထိုင်ဖတ်နေတာ။ အပြင်ကို
တောင် သိပ်မထွက်ဖြစ်ဘူး။ ခုမှ လေညင်း
ခံရင်း ဒီဘက်ကိုရောက်ဖြစ်တော့တယ်။
ခင်ဗျားကော အရောင်းအဝယ်ကောင်းရဲ့

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်
မိတ်ဆွေက ...

“အင်း ... ဆိုးတော့ မဆိုး
ပဲဘူးဗျာ။ ဒီထက် ပြောရဦးမယ်။ ကိုလင်း
မလာခင် တစ်နာရီလောက်က အဖို့
သမီးတစ်ယောက် လာသွားတယ်။
ကိုလင်းကို လာရှာတာတဲ့။ တော်ကြာရင်
သူ တစ်ခေါက်ပြန်လာဦးမယ် ပြောသွား
သေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... သူနာမည်

ကော ပြောသွားသေးလား”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကြောင့် ဆိုင်ရှင်
မိတ်ဆွေက ...

“ပြောသွားပါဗျာ။ သူနာမည်
နက်ပြာတဲ့။ ကိုလင်းနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း
တွေတဲ့”

ဒေါ်နက်ပြာ ကျွန်တော့်ကို
လိုက်ရှာနေသည်မို့ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းနှာ
ပန်း ကြီးသွားရသည်။

ဒေါ်နက်ပြာ ကျွန်ုပ်ကို တစ်
နည်းနည်းနှင့် ဓုက္ခပေးရန် လိုက်ရှာနေ
ချေပြီ။

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှင်မိတ်ဆွေက
“နေပါဦး ကိုလင်းရဲ့ ခင်ဗျား
မိတ်ဆွေအဖို့သမီးကလည်း လူက ဖြစ်
မွေးမွေးကြီး၊ နာမည်ကျတော့ နက်ပြာတဲ့
သူမိဘတွေက တော်တော်နာမည်ပေး
ကောင်းတဲ့လူတွေတဲ့။ ဟား ... ဟား
ဟား ... ဟား”

ဆိုင်ရှင်မိတ်ဆွေက သဘော
ကျသလို ရယ်မောနေလေတော့သည်။

“ဒီလိုပဲဗျာ။ လေးကကြီးမှာ

“ဒါတစ်ခါ လွဲချော်မှုတွေက ရှိစမြဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဒေါ်နက်ပြာ ဆိုင်

တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် ...

“အမလေး ကိုလင်းရယ် ...

အိုရာလိုက်ရတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး

နဲ့ပေါ့။ အိမ်မှာမရှိကတည်းက ရှင်

အိုင်မှာရှိမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာရတာ”

“နေပါဦး ဒေါ်နက်ပြာရ ခင်ဗျား

ကျွန်ုပ်ကို ဘာကိစ္စ လိုက်ရှာရပြန်

တုန်း”

ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြည့်ရင်း

လိုက်ရာ ဒေါ်နက်ပြာက ...

“ဪ ... ကိုလင်းရယ်၊

ကျွန်မက ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်း

ခေါက်ခေါက်ကြီးတွေပါ။ ကိစ္စရှိမှရယ်

မဟုတ်ပါဘူး။ ကိစ္စမရှိလည်း သတိရရင်

အိုရာနေစမြဲပဲ မဟုတ်လား”

၎င်း၏စကားကြောင့် ဒေါ်နက်

သည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ အမှု

ဆင်နွှဲပေးတော့မည်မှာ သေချာသွား

မိ

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဒေါ်နက်ပြာ ... ခင်ဗျားနဲ့

ကျွန်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြား

ဟောင်းကြီးကို ဖွင့်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။

လိုရင်းကိုပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်လို

ဒုက္ခတွေကို ကျွန်ုပ်က ကူညီရဦးမှာလဲ။

ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ဆီကို ဒုက္ခရောက်မှ

လာတတ်တာ ကျွန်ုပ်သိပြီးသား”

ဒေါ်နက်ပြာက ကျွန်ုပ်စကား

ကို ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း နားထောင်နေ

သည်။

ပြီးမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမှု

အယာနှင့် ...

“ဒီလိုပါ ကိုလင်းရယ်။ ကြီးမှ

ဝက်သက်ပေါက်တယ်လို့လဲ မထင်ပါနဲ့။

ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ငွေတိုးပေးစားတဲ့

လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ညွှတ်

ချင်ချင်ဖြစ်နေတယ်ရှင်။ ကျွန်မကလည်း

အပျိုကြီးဆိုတော့ နောင်တစ်ချိန်မှာ ဆေး

ပေးမီးယူ လိုလာဦးမှာပဲ။ ဒါကလည်း

သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ဟုတ်တယ်

နော် ကိုလင်း”

၎င်း၏စကားကြောင့် ...

“နေပါဦး ဒေါ်နက်ပြာရ ခင်ဗျား

ယောက်ျားယူမယ့်ကိစ္စက ကျွန်နဲ့ ဘယ်

လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာ

မဟုတ်ပေမဲ့ သွယ်ဝိုက်တော့ ပတ်သက်

နေတာပေါ့။ ဒီလို ... ကိုလင်းရဲ့ လူပျို

ကြီး ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားလာဖို့က ကျွန်မ

အနေနဲ့ ပြုပြင်ပြင်လေး နေပေးဖို့လို

တယ် မဟုတ်လား။ နှုတ်ခမ်းလေး ဆိုး

လိုက်၊ မေါင်ခါလေး ရိုက်လိုက်၊ ခေါင်း

ကဆံပင်ကိုလည်း မော်ဒယ်လ်လေးတွေ

လို ဆီမွေးလေး ဘာလေး လိမ်းရမှာပေါ့

မင်း

ဒီစာလေး မှတ်လိုက်နဲ့ဆိုတာ ရှင်များ

အတိုင်း ရေးချပေးလိုက်လေတော့သည်

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆက်ပြောမို့”

သိမလားလို့ပါ ကိုလင်းရယ်”

တနင်္ဂနွေ ဆီလိမ်းက အဆင်

ဒေါ်နက်ပြောခဲ့ မှောက် ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

ဒေါ်နက်ပြောစကားကြောင့်

ယုတ်မည်။ ကြည့်လို့မကောင်း

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဒေါ်

ကျွန်ုပ်က အတန်ငယ်စဉ်းစားရင်း ...

တနင်္လာ ဆီလိမ်းက ကောင်း

နက်ပြောက ...

“အင်း ... ခေါင်းကို ဆီ

သည်။ အများနှစ်လိုမည်။

“ဂလို ... ဂလို ... ကိုလင်း

လိမ်းကောင်းတဲ့နေ့ မလိမ်းကောင်းတဲ့နေ့

အင်္ဂါ ဆီလိမ်းက ဆွေမျိုး

ရဲ့ မနေ့က ရှေးထဲကကျွန်မသူငယ်ချင်း

အကြောင်းကို ကျုပ် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ

မိတ်ဆွေနှင့် သဘောချင်

နဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုမှာ ဆီမွှေးတွေ

မှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ဘယ်နေ့လိမ်းရင် ဘာ

မတိုက်ဆိုပါ့မည်။ ကွေ့ကွေ့

သွားဝယ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူငယ်ချင်း

ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နေ့လိမ်းရင် ကောင်းတယ်

ကြမည်။

က မနက်ပြာရယ်တဲ့ ခေါင်းကို ဆီလိမ်း

ဆိုတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ပြောတာတော့

ဗုဒ္ဓဟူး ဆီလိမ်းက ကျုပ်

တယ်ဆိုတာ လိမ်းတိုင်း ကောင်းတာ

မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရှေးပညာရှိကြီးတွေ ပြောခဲ့

သရေတိုးမည်။

မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မလိမ်းသင့်တဲ့ နေ့ လိမ်း

တာပဲ”

ကြာသပတေး ဆီလိမ်းက ဖူး

သင့်တဲ့နေ့ဆိုတာ ရှိသတဲ့။ ဘယ်နေ့လိမ်း

ထိုးနောက် ကျွန်ုပ်သည်

နာမည်။ အနာရောက်မည်။

ရင် ဘာဖြစ်မယ်။ ဘယ်နေ့ဆိုရင် ညာ

စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူ၍ အောက်ပါ

သောကြာ ဆီလိမ်းက လာ

ဖြစ်မယ်ပေါ့ရင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမေးတော့

လည်း ဘာကိုမှ တိတိကျကျ မဖြေနိုင်

ပါမည်။

လည်း ဘာကိုမှ တိတိကျကျ မဖြေနိုင်

ပြန်ဘူး”

စနေ ဆီလိမ်းက အမူအရာ

ပြန်ဘူး”

မည်။

ဒေါ်နက်ပြောမှာ ကျွန်ုပ် ရေး

“ဒါနဲ့ ကဲ ... ခင်ဗျားက

ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတော့တာပေါ့

လိုက်သော စာရွက်ကိုယူ၍ ဝမ်းသာကြ

ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတော့တာပေါ့

ဟုတ်လား”

နူးစွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဟုတ်ပါ။ ကိုလင်းရယ်။ ရှင်

ကတော့ ... ဟိုစာလေး ဖတ်လိုက်။

လင်းမင်း

ခင်မေးပျားအတွက်

ကလေးနားနာဆင်းလည်ချောင်းဆိုင်ရာ ရောဂါများ

ဒေါက်တာလွင်သန့်

ကလေးဟာ ခံနိုင်ရည်အား မပြည့်ဝချိန် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်းနဲ့ ခံတွင်းဆိုင်ရာ ရောဂါများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိတယ်။ ကလေးများမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါများရဲ့ အန္တရာယ်ကို လက်တွေ့ကျကျ အကြံပြုထားတာတွေ ပါ။ ရေးသားတာကလည်း ရောဂါရှာဖွေ ခြင်းမှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည် ချောင်းရောဂါတွေမှာ ကလေးမှာ ဖြစ်လေ့ ရှိတဲ့ ကျန်းမာရေးပြဿနာများဖြစ်ပြီး အင်္ဂါတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်လျက်ရှိ တယ်။ တွေ့ရှိရတဲ့ ရောဂါလက္ခဏာ ကြည့်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ သိ ပို့ လိုတယ်။

နား

နားအတွင်းနဲ့ နားပတ်လည် နာခြင်း၊ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရောဂါများမှာ သွား ကိုက်ခြင်း၊ နားကိုက်ခြင်းနှင့် နားပြွန် ရောင်ခြင်းတို့ ဖြစ်တယ်။

နားတောင် ကောင်းမကြာခြင်း နဲ့ နားပတ်ဆို့ခြင်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရောဂါ များမှာ

နားဖာချေး ပိတ်ဆို့ရောဂါ၊ နားအတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်နေခြင်း၊ နားပြွန်အတွင်း နာခြင်း၊ နားရွက်ကို ဆွဲလျှင် ပို၍ နာ ခြင်း ဖြစ်တယ်။ နားအပြင်ဘက် ရောင် ရမ်းနေတယ်။

မျက်စိ

မျက်စိနာပြီး မျက်ရည်ယိုခြင်း၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့ရောဂါများမှာ မျက်စိနီခြင်း၊ မျက်စိအတွင်း တစ်စုံတစ်ခု ဝင်ခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ခု မတည့်လို့ နာချေခြင်းတို့ တွဲ၍ဖြစ်ကာ မျက်စိအလုံးမှ ကိုက်ခြင်း မှာ နှာခေါင်းအောက်ရှိ အရိုးနဲ့ ခေါင်းပွ အတွင်းပိုင်း အနာဖြစ်ခြင်း၊ မျက်ခွံနီ၍ ရောင်ရမ်းခြင်း၊ မျက်စိစွန်ခြင်း၊ မျက်ခွံ အတွင်းဘက်စွန်းမှ ပြည်ထွက်ခြင်း၊ မျက်စိ မျက်ဝတ်ထွက်ခြင်းတို့ ဖြစ်တယ်။

နှာခေါင်း

နှာခေါင်းအတွင်းမှ သွေးထွက် ခြင်းမှာ နှာခေါင်းသွေးယိုခြင်း၊ နှာခေါင်း အတွင်း တစ်စုံတစ်ခုဝင်ခြင်းရှိတယ်။

ခံတွင်း

ခံတွင်းအတွက်ဆိုရင် ပါးစပ် အတွင်း အဖြူအနီစက်လေးများနဲ့ အလယ်မှာ ပြည်အနာငယ်များ ပေါက် ခြင်း၊ ပါးစပ်ပြည်တည်နာရောဂါနှင့် ပါးစပ် အတွင်းအဖြူရောင်အဝါရောင် အဖြူ အဖတ်များ ကပ်နေခြင်း၊ မုကွရပေါက် ခြင်းဖြစ်ပြီး မာသောအရာကို ကိုက်ဆွဲ နေပြီး သွားဖုံးနေရာရောင်ပြီး ယားနေခြင်း ကလေးငယ် သွားထွက်ခါနီးအချိန်ဖြ ခြင်းနှင့် သွားအောက်ခြေရှိ သွားဖုံးနီရဲပြီး ရောင်ရမ်းကာ အဖုပေါက်ခြင်း၊ သွား အခြေ ပြည်တည်ခြင်း သို့မဟုတ် ကလေးငယ် သွားထွက်ခါနီးအချိန် ဖြ ခြင်းတို့ ဖြစ်တယ်။

အအေးမိခြင်း - တစ်စုံတစ် နဲ့ မတည့်ခြင်းကြောင့် တွေ့ရတဲ့လက္ခဏာ တွေက

လည်ပင်းရိုးအကျိတ် ရော ခြင်း၊ ဖျားခြင်း - လည်ချောင်းနာ အာသီးရောင်၊ လေပြွန်ရောင်ရမ်းခြင်း၊ ချောင်းခြောက်သွေ့ခြင်း (သို့မဟုတ်)

သံဝင်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်း၊ လေပြန်	နာရည်ယိုခြင်း၊ လည်ချောင်း	တတ်ပြီး နာခေါင်းပါးစပ်ကတစ်ဆင့် ခန္ဓာ
ချောင်းရောင်ရမ်းခြင်း၊	နာခြင်းနဲ့ ဖျားခြင်း၊ အအေးမိခြင်း (သို့)	ကိုယ်ထဲ ရောဂါပိုးဝင်ရောက်ခြင်း၊ နာ
ဝမ်းထွော့ခြင်း၊ အန်ခြင်း၊ ပျို့	တုပ်ကွေးရောဂါ၊ နာခေါင်းမှ အရည်ကြည်	ခေါင်းအတွင်းပိုင်းနှင့် အာခေါင်အပေါ်ယံ
ခြင်း ဖျားခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ တုပ်	များ ယိုခြင်း၊ ညဘက် ချောင်းဆိုးခြင်း၊	အမြှေးရောင်ရမ်းခြင်း ဖြစ်တယ်။ (၇ -
ဆွေးရောဂါတွေရတယ်။	နာစေးခြင်း၊ အအေးမိခြင်းတို့ တွေ့နိုင်	၁၀) ရက်အတွင်း ဗိုင်းရပ်ကင်းစင်သွား
နာချေ၍နာရည်ယိုခြင်း -	တယ်။	တတ်တယ်။
ချက်စိဝါလာခြင်း၊ မျက်စိယားခြင်း။	အအေးမိဖျားခြင်း အပေါ်	ဒေါက်တာလွင်သန့်
သစ်နံ့တစ်ရာ၊ မတည့်ခြင်းဖြစ်တယ်။	ဗိုင်းရပ်ပိုးကြောင့် ဖြစ်ပွားတဲ့ရောဂါဖြစ်	

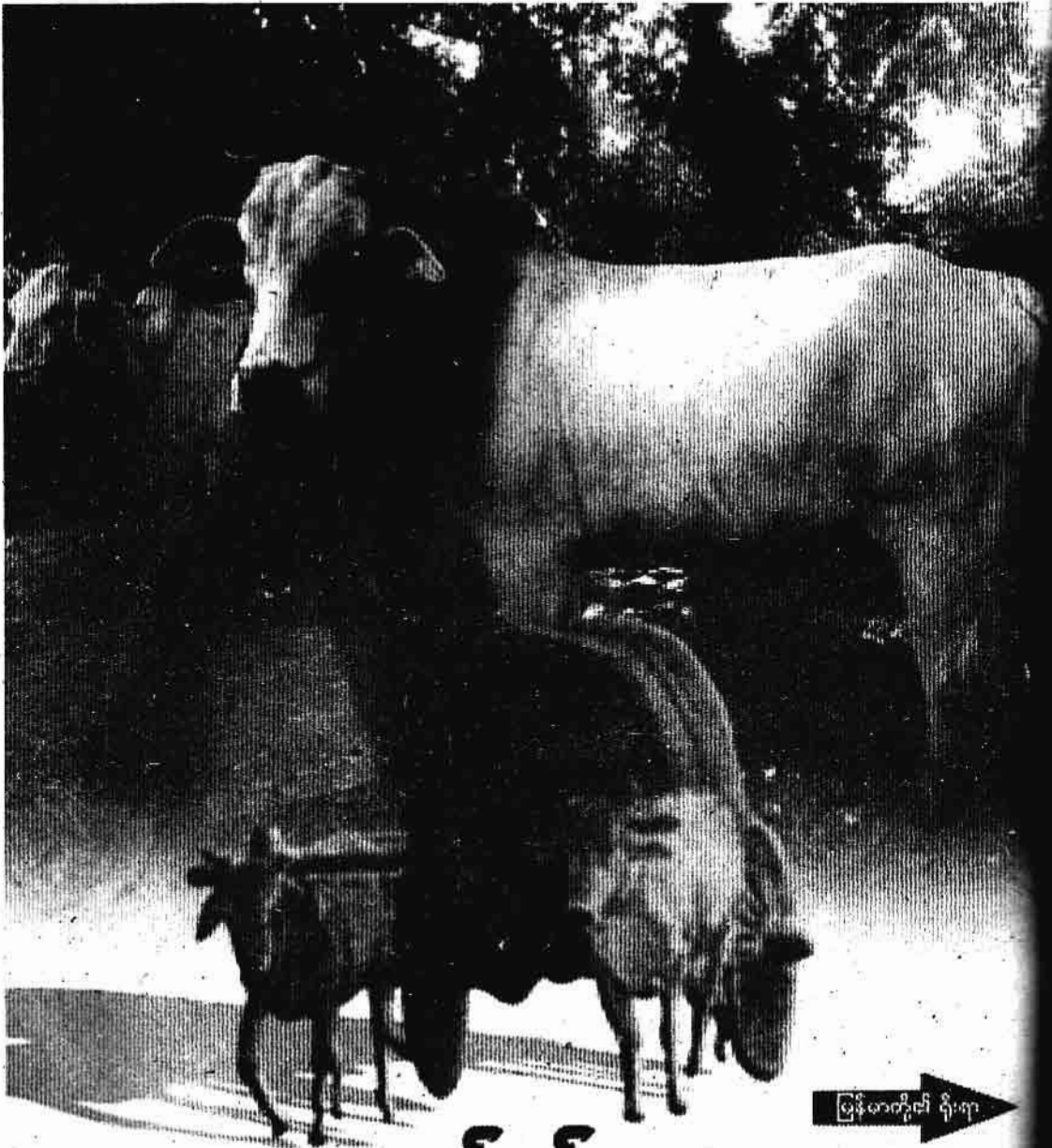
Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

မြန်မာတို့၏ ရိုးရာ

ဆေးဖက်ဝင်သောရွားသေး

ဒေါက်ဆန်းပင်း(ဘီအေ)

နွားသေးဟူသည် သည်းခြေနာ
 မှတ်ပီး အခြားသော အနာရောဂါတို့ကို
 နိုင်နိုင်ပါသည်။ ကြစုသီးသည် သည်း
 ခြေကို နိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နွားသေး
 နှင့်အတူထားသော ကြစုသီးသည် အထူး
 ထောက်ဝင် အစားအစာတစ်မျိုး ဖြစ်
 သဖြင့် ရဟန်းတို့အား မည်သည့်
 နှုတ်မဆို ဖြစ်စားသုံးရန် မြတ်ဗုဒ္ဓက
 ရာဇဝင်ခွင့်ပြုထားသည်။ ရဟန်းသံဃာ
 တို့တွက် မွန်းလွဲညနေပိုင်းတွင် ဖြစ်

စားသုံးလျှင်ပင် အာပတ်မသင့်သော
 ဆေးဝါးအစားအစာ ဖြစ်လေသည်။
 ကြစုသီးကိုရရှိရန် အခက်အခဲ
 ရှိပါက ဖုန်းခါးသီးနှင့် ဆီးဖြူသီးတို့ကို
 အစားထိုးသုံးစွဲနိုင်လေသည်။ နွားသေးဟု
 ဆိုရာတွင်လည်း နွားနက် (အနက်ရောင်
 ရှိသော နွား) ၏ သေးသည် အထူးဆေး
 စွမ်းထက်ကြောင်း သိရသည်။ သို့ရာတွင်
 ကျွဲနွားများ ဈေးကောင်းကြ၍ ပြည်ပ
 နိုင်ငံများသို့ အလှူအမြှေး မောင်ခိုရောင်း

ထုတ်နေသော ယနေ့အချိန်အခါတွင် နွား
 တိရစ္ဆာန်ပင် ရှားပါးလာနေပြီး ရရာနွား
 သေးပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်း ခက်ခဲလာ
 ဖွယ်ရှိလာ၏။

ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေး ကားလမ်း
 ပေါင်း၏ လမ်းနံဘေးတစ်နေရာရှိ ရွာ
 တစ်ရွာတွင် တစ်ချိန်က နွားနက်
 တစ်ကောင် ရှိခဲ့ဖူးလေရာ ရန်ကုန်မြို့မှ
 လူချမ်းသာများက ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် သွား
 ကြပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နွားနက်၏
 သေးကို စောင့်၍ရယူကြသည်ဟု ကြား
 ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသူများကား နွားသေး၏
 တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်ကြ
 သူများ ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် နွားသေးသည် သည်း
 ခြေနာမှတ်ပီး အခြားရောဂါများကို နိုင်
 သည်ဟု တိုင်းရင်းဆေးလောကတွင်
 သမိုင်းနှင့်ခို၍ လက်ခံထားသောအရာပင်
 ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မွေးရပ်မြေ
 ဇာတိရှိ အသက် (၉၀) နှစ်နီးပါးရှိပြီဖြစ်
 သော မိခင်ကြီးထံသို့ နှစ်စဉ် လေောင်း

အကုန် နွေအကူး အချိန်အခါတွင် သွား
ရောက်ကန်တော့မြဲအတိုင်း ယခုနှစ်တွင်
လည်း ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

အမေအိပ်ရာ ခုတင်နံဘေး
တစ်ဝိုက်တွင် ဆေးပုလင်းမျိုးစုံကို တွေ့
မြင်ရလေသည်။ အသက် (၈၀) ကျော်
ကာလမှစတင်၍ အမေသည် အလွန်ဝ
သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိလာသလို နှလုံးသွေး
ကြောကျဉ်းရောဂါလက္ခဏာများ ပြလာ
သည်ဟု ဆရာဝန်က ဆိုထားသော်လည်း
ဆိုးရွားမှုမရှိလှပေ။ သားသမီး (၇)
ယောက်ပင်လျှင် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေး
ရာ သားသမီး ပြေးမြစ်များမှ လှူဒါန်း
သော ဆေးပုလင်းနှင့် ဘူးမျိုးစုံ ဝိုင်းရံ
နေခြင်း ဖြစ်သည်။

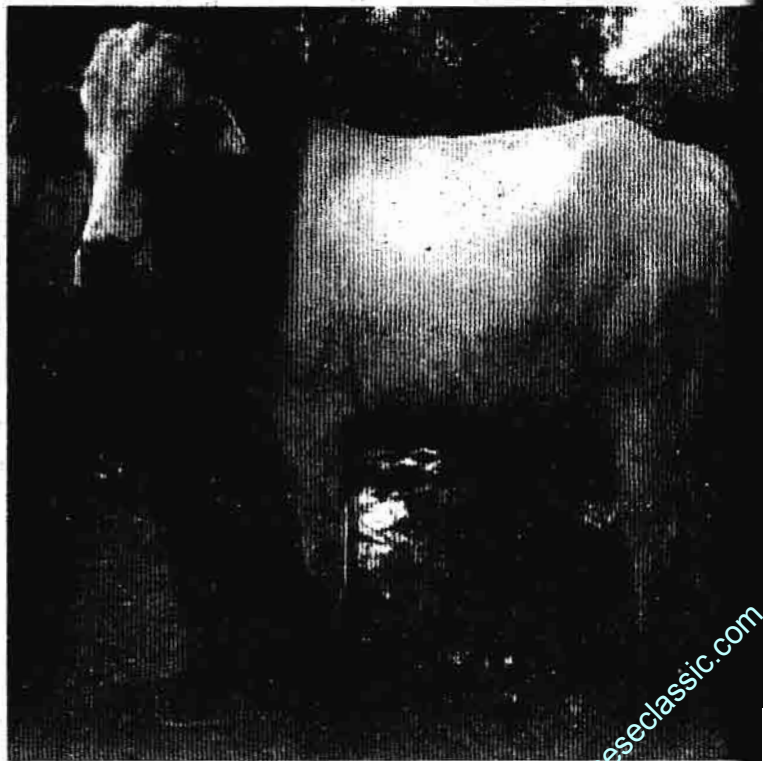
ဆေးပုလင်းတစ်လုံးကို အမှတ်
မထင် ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်မိသွားရာ
ပုလင်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ ဆေးဇီဝရုပ်ပြင်
ထန်လှသော နွေးသေးနံ့ကြောင့် ကျွန်တော်
နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်မိသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို
တွေ့မြင်သော အမေက ...

“အဲဒီဆေးပုလင်းက သားရဲ

ညီမ ဖြူဖြူက အမေ့ကို ကန်တော့ထား
တဲ့ နွေးသေးဆေးဆိုလားပဲ။ အနံ့ဆိုးလို့
အမေ သိပ်သဘောမကျတာနဲ့ မစား
ဖြစ်ပါဘူး။ တခြားဆေးတွေကိုပဲစားတယ်။
ကာလကြာရင် မှီတက်လာပြီး အလကား
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သားရဲမိန်းမရထားတဲ့
ရောဂါအတွက် အသုံးတဲရင် ယူသွားလေ”
ကျွန်တော် ကြားဖူးရုံသာ ကြား
ဖူးသည်။ ယခု မြင်တွေ့ဖူးသော ထိုနွေး
သေး ဆေးပုလင်းကို ယူလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်မိန်းမသည် အသက် (၅၀)
ကျော် (၆၀) အတွင်းသို့ ရောက်လာ
သောအခါ လေးဘက်နားရောဂါ ရရှိခဲ့စာ
နေရသည်မှာ (၅) နှစ်ကာလသို့ပင် တိုင်
လာခဲ့ပြီ။

ယခုအချိန်ထိ ဟိုဆေးက
ကောင်းသည်ဆို ဝယ်သောက်လိုက်
ဒီဆရာက ဆေးစွမ်းထက်သည်ဆို ပြေး
အားကိုးလိုက်နှင့် ရောဂါမပျောက်ကင်း
သေးပဲ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ဆေးဆရာကို

အသွယ် မျက်စေ့လည်နေဆဲဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အထွေထွေ
ရောဂါက သမားတော်ဆရာကြီးတစ်ဦး၏
သနားမှု ဆေးကိုသာ တစ်လစာချင်း
သောက်စားနေရလေသည်။ ဆေးလေးမျိုးခန့်
မျိုး နေ့စဉ်စားသုံးနေရသဖြင့် ဆေးဘူး
ကုန်အခွံသည် တစ်လတစ်အိတ်ခန့်
လျှော့သည်။ တစ်သက်တာလုံး ဆေးစားနေရ
ရုံသာ ချီနေ၏။

သမားတော်ဆရာကြီး၏ ဆေး
သည် ရောဂါကို အမြစ်ပြတ်မပျောက်
သော်လည်း ဆေးမှန်မှန်စားသုံးနေ
သဖြင့် ခြေဆစ်လက်ဆစ် နာကျင်ကိုက်ခဲ
ခြင်းများ သက်သာလာသဖြင့် အိမ်အလုပ်
များ ထုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ရှိလာသည်။ ဆရာ
သည် အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်၍ မကွေး
တက္ကသိုလ်သို့ တာဝန်ဖြင့် ပြောင်း
ရွှေ့ရာ ဆရာကြီး၏ဆေးခန်းနှင့်လည်း
သွားပြီး ငနီးသည် ရောဂါရှင်၏ ခြေ
ဆစ်လက်ဆစ်များ နာကျင်လာပြန်၍
ဆရာကြီး ရန်ကုန်ပြန်အလာကို စောင့်
ဆိုနေပြန်သည်။

ထို အချိန် ကာလတွင်
ကျွန်တော်သည် အမေ့ထံမှ ယူဆောင်
လာသော နွားသေးဆေးကို ငနီးအား
ကျွေးကြည့်ရာ ခြေဆစ်လက်ဆစ် နာ
ကျင်မှုများကို ကောင်းစွာသက်သာကြောင်း
တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ညီမဖြူဖြူထံ
ဖုန်းဆက်၍ ရန်ကုန်သို့ နွားသေးဆေး
ဝယ်ယူပို့ပေးရန် မှာကြားရပြန်လေသည်။
သို့သော် လေးဘက်နာရောဂါကို လုံးဝ
အမြစ်ပြတ်အောင်တော့ မစွမ်းပါ။

ရောဂါနှင့် ဆေးဝါ တွေဆုံပြီး
လက်တွေ့မျက်မြင် သက်သာ၍ နွားသေး
နှင့်ပြုလုပ်ထားသော အမှန်တကယ် ဆေး
စွမ်းထက်ကြောင်း ယုံကြည်သွားပါသည်။
ထို့ကြောင့် ချစ်စွာသော လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ် ပရိသတ်ကြီးအတွက် ကျွန်တော်
စုဆောင်းထားသော နွားသေး သုံးစွဲရသော
ဆေးနည်းအချို့ကို မျှဝေလိုက်ပါသည်။

* နွားသေးနှင့် ပြုတ်ထားသော
ကြစုသီးသည် သွေးအားနည်းခြင်းနှင့်
အချို့အဖောရောဂါများကို ကောင်းစွာ
ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။ (အခြား

ရောဂါများတွင်လည်း ဉာဏ်ရှိသလို သုံး
စွဲနိုင်ပါသည်)

* လိင်ဥကြီးရောဂါ
သရက်ပင်၏အခေါက်ကို နွား
သေးဖြင့် သွေးပြီးလိမ်းပါ။

* လည်ပင်းကြီးရောဂါ
ဆေးဒန်းမှိုကို နွားသေးနှင့်
ရောလိမ်းပေးပါ။

* သမင်ဖြူရောဂါ
ကြက်မောက်ဆူးပြန် (ခေါ်)

ကျွဲနာခေါင်းချိတ်ပင် ပဉ္စ (၅) ပါးကို
ထုဖောင်းပြီး ဆားမြင်းသီလာတို့နှင့်
ဆတူရောနှောကာ နွားသေးနှင့် ဖျော်၍
လိမ်းလျှင် ရက်အတန်ကြာက ပျောက်
ကင်းနိုင်သည်။

(စကားချပ်။ ။ ဆေးဒန်းမှို
နှင့် မြင်းသီလာကို ဘယဆေးဆိုင်တွင်
ရနိုင်ပါသည်)

အာရောဂျံ ပရမံ လာဘံ

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)

တကယ်တမ်းကြည့်ပါ

ရမ္မုတင်ခွင်ကျော်ကြားစေတဲ့ ဂါယာ

ဦးကိုကိုအေး(ကြို့ပင်ကောက်)

ဦးရာမသည် လူသူတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အဖြူရောင် အထက်အောက် အဝတ်များသည် အဘဘိုးဘိုးအောင်၏ အောက်ရပ်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါသည်။ သာသနာပြု တည် ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အဘသည် ဗြိတိသျှကျေးရွာ နှင့် နေထိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အဘနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ကြွရောက်ဖူး၏။ သည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ကြွရောက်ဖူး၏။ သာသနာပြုမယ်တော်ကြီး အိမ်နံ့ပြည်၏ မူမကုန် ဘုရားတည်ရန် ဘီလပ်ပြေအိတ် အလှူခံစဉ်က အဘကိုယ်တိုင် အိမ် အရောက်ကြွလာပြီး အလှူခံခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

အဘကို ဤဦးနှုမ့်မှ လူတော် တော်များများ လူကြီးလူငယ်မရွေး လက်ခံ ကြသည်။ ပုတီးလိုင်းလိုက်သော လူငယ်၊ သူရွယ်များ လူကြီးသူမများ ထင်ရှားအသိ မှာသူဖြစ်ဖြစ်သည်။ အဘ၏ တပည့်ရင်း မှာမှာ ဦးသိန်းဇော်၊ ဦးသန်းအေး(ဟိန္ဒ) ဦးအေးသိန်းတို့သည် အထူးခင်၏။ ကျွန်ုပ်

ဆရာသမား ဦးစံရန်၏ ဆရာဖြစ်၏။ အဘသည် ပြဒါးဓာတ်ကို အလွန်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ပြဒါးရေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်လုံး လိုက်ရုံနှင့် ပြဒါးတို့ သည် ခဲကုန်၏။ သူ ထိုးသော ဓာတ်လုံး များသည် ဘောစိသဖွယ် လုံးဝိုင်းသော ဓာတ်လုံးများသာဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး အောင်၏။ အထူးသဖြင့် ရောဂါကုခြင်း၊ အကျိတ်အဖုများ ကျေခြင်း နာမည်ကြီး ၏။ ဦးအေးသိန်း ဆိုလျှင် အဘကွယ်လွန် သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဓာတ်လုံးကိုငွေ ၅၀၀ဝိ/ တစ်သောင်းကျပ်ထိ လိုက်ဝယ် သည်။ တွေ့မြင် ရဖူးပါသည်။

အဘဦးရာမသည် ကျွန်ုပ်ဆရာ သမား ဦးစံရန် အိမ်တွင် ဝင်ထွက်သွား လာမှုများပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဆရာသမားက အဘဦးရာမကို များစွာ ယုံကြည်၏။ ဆရာ သမားသည် ဓာတ်လုံးထိုးခြင်း၊ ပုတီးစိပ် ခြင်းများကို အထူးဝါသနာပါ ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ဂါထာရွတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း ဝါသနာပါ ပါသည်။ ဆရာသမား ဦးစံရန်က ကျွန်ုပ်အား ထင်ပေါ် ကျော်ကြားခြင်း၊

အန္တရယ်ကင်းခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို အကျိုးပေးပေးမည် ဂါထာတိုင်ကို ကျွန်ုပ်အားပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်တင့်လျောက် ပတ်သော အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ တနည်း အားဖြင့် အဘအရွယ်ပေါ့။ စာရေးခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။ ကိုယ်သိသော အကြောင်း အရာကို ဝါသနာရှင်တို့ကို သိသလောက် ပြောပြနိုင်သော၊ ဖြန့်ဝေနိုင်သော နေရာ သည် စာပေသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်သော မောင် သန်းအေး လက်ထဲတွင် ပြာဒါးလုံးနှင့် ပြဒါးပြာရို၏။ သူလဲဆောင်ထား၏။ မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို သူသိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဆောင်များကို ယုံကြည်ပါသည်။ ဦးသိန်းဇော် ဆိုလျှင် နိမ့်ကျနေသော စီးပွားရေးမှ တိုက်ပိုင်၊ ကားပိုင်သည့်အထိ မြင်တွေ့ရပါသည်။ ဓာတ်လုံးထိုးဂါထာရွတ် ခြင်းမှ စီးပွားရေးအောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဘဦးရာမပေးသော ပုတီးစိပ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။ ဤဓမ္မူဒီပါ ကျွန်ုပ်သည် နိမိတ်ထွန်းသည် ကျွန်ုပ်၏

သည့် အောင်အုတ်တံ အောင်နီတံ
 အောင်ဗြဲ ဗိမ္မာရေညီဗိမ္မာရေကို ခြလုပ်
 သော နိုင်သားဖြစ်ကြပါသည်။ မကောင်း
 သောအုတ်တံ၊ နီတံကို ရှောင်ပြသော
 လူမျိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဇမ္ဗူထိပ်နီတံ
 ဆိုသည့် စကားကို သုံးကြသော သတိ
 ထားကြသော လူမျိုးများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဖော်ပြမည်ဖြစ်သော
 ဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် သင်တို့ အောင်
 မြင့်မှု အထွတ်အထိပ် ဖြစ်စေရန် ရည်သန်
 ပါသည်။ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ကြပါကုန်။
 ကျွန်တော်ဖော်ပြမည် ဂါထာမှာ အောက်ပါ
 အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ဥ၊ အောင်ဇမ္ဗူတည်ရာ ဗုဒ္ဓ
 သံရံဇာ ဂစ္ဆာမိ

ဥ၊ အောင်ဇမ္ဗူတည်ရာ ဓမ္မ
 သံရံဇာ ဂစ္ဆာမိ

ဥ၊ အောင်ဇမ္ဗူတည်ရာ သံယံ
 သံရံဇာ ဂစ္ဆာမိ

၎င်းဂါထာကို တစ်ကြောင်း
 တစ်လုံး ပုတီးစိပ်လျှင်လည်း ရပါသည်။
 သာရဏံဂုဏ် တည်သောကြောင့် သေလျှင်

အပယ်မကျနိုင်ပေ။ အထုံများလာလျှင်
 အောင်မြင်မှု များလာပေမည်။ ထင်ပေါ်
 ကျော်ကြားမှု၊ ကောင်းသတင်း ထင်ပေါ်မှု
 များ ဖြစ်လာပါမည်။ ဗိမ္မာရေလုပ်ငန်းကြီး
 သူများ ရာထူးတာဝန်ကြီး ယူထားသူများ
 အနုပညာလောကသားများ ပညာတတ်ပြီး
 မထင်ပေါ်သူများသည် ထင်ရှားကျော်ကြား

မှုရရှိနိုင်သော ဂါထာတော်မြတ် ဖြစ်ပါ
 သည်။ စာရသုတော်စင်များအတွက် ဇမ္ဗူ
 တခွင်မှာ ကျော်ကြားသော အောင်မြင်မှုရ
 ၍ ဂါထာကို အမှန်ရည်သန်၍ ရေသား
 တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ဦးကျိကျိအေး(ကြိယာဝိကောကံ)

ဘက်တွင်းက ရယ်စရာများ

ဆန္ဒာပြာဝိဇ္ဇာ စာသင်စာအုပ်များ ခွန်သက်တင်ဆက်

တပ်မတော်တွင်းရှိ တကယ့်
ဟာသရယ်စရာ အဖြစ်အပျက်များ
အား စာရေးသူမှစုစည်း၍ လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ် စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား
တင်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်
အတွင်းမှာ ဒေသပေါင်းစုံမှ ထိုင်းရင်းသား
ပေါင်းစုံ မတစ်ထောင်တွားများ စုဝေးရာ
နေရာ ...

လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ ဘာသာပေါင်း
စုံ၊ ဘဝပေါင်းစုံ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း တစ်
ခုတည်းအောက်တွင် စနစ်ကျနစွာ
လေ့ကျင့်ထားပြီး ရည်မှန်းချက်တစ်ခုသို့
ဦးတည်သွားနေကြသော လူတစ်စု။

ကျွန်တော်၏ တပည့်ကျော်
များနှင့် စိတ်ဆက်ပေးလိုပါသည်။

ဥဩအောင်မြင်

အရပ်က ၆ ပေနီးပါး ကလန်
ကလားနှင့် ကျောရိုးက ရှည်ရှည် လူအုပ်
ထဲတွင် ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။ သက်သာ

ရာကို ဘယ်လိုရှာရမလဲဟု အမြဲတွေးနေ
တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ နမ္မတီး
သင်္ကြာစက်တွင် လုံခြုံရေးတာဝန် ထမ်း
ဆောင်စဉ်ကဖြစ်ပါသည်။ နမ္မတီးသင်္ကြာ
စက်မှာ လုပ်သားများစွာနှင့် သင်္ကြာချက်
လုပ်ခြင်းကို ဆောင်ရွက်နေသော အချိန်
အခါလည်း ဖြစ်ပါသည်။

နွေကာလ၏ နွေလည် ...

ပူလောင်မှုကိုအံ့တုပြီး နံနက်
စာ ပဲဟင်းအား အားရအောင် စားထား
သဖြင့် နွေလည် ၁၂ နာရီကျော်တွင်
ကင်းတာဝန်ပြီးခါစ အောင်မြင်
တစ်ယောက် ခေတ္တနားရန် နေရာရှာပါ
တော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ပြီး အလုပ်
သမားများအလုပ်မဆင်း၍လည်း နမ္မတီး
သင်္ကြာစက် ရုံးခန်းအတွင်း လူသူကင်း
မဲ့နေပေသည်။

ကျောချစရာနေရာတစ်နေရာ
ရှာရင်း အတွင်းအကျဆုံး အခန်းတစ်ခန်း
သို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ဒါမှလည်း သူ

ကို အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့ဘဲ စိတ်ချ
လက်ချအိပ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိ
ပုံရပါသည်။

အခန်းတွင်းတွင် စားပွဲခုံ ၂
လုံးနှင့် ထိုင်ခုံများသာရှိနေပြီး သူ၏အရပ်
နှင့်လိုက်ဖက်ရန် စားပွဲခုံ ၂ လုံးကို ဆက်
လိုက်ပါသည်။ အိပ်ရန် နေရာပြင်ဆင်ပြီး
နောက် ကိုယ်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော
ချပ်ဝတ် (Equipment) အား ချွတ်ကာ
ထားရန်နေရာ ရှာမိပါသည်။ အဆင်သင့်
စွာပဲ နံရံတွင် ချိတ်ကောက်တစ်ခုကို တွေ
ရသည်။ ချိတ်၏ဘေးနားတွင် အင်္ဂလိပ်
စာများ ရေးထားသော်လည်း သူ နား
မလည်ပေ။ အိပ်စရာနေရာ အဆင်ပြေ
သွားပြီဖြစ်၍ Equipment အား နံရံ
ချိတ်ကောက်တွင် ချိတ်လိုက်ပါတော့
သည်။

ထို ဂျိတ်(ချိတ်)ကောက်မှာ
နမ္မတီး သင်္ကြာစက်၏ လုံခြုံရေးအ
ရေးကြီးပါက အချက်ပေးရန် အရေး
ပေါ်ခလုတ် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းကဲ့သို့ပဲ
သင်္ကြာစက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်

တစ်ဆင့်ထားသော လောစပီကာ ၄ လုံး
မှ ဥဩသံများ ထွက်လာပါမည်။ သို့ရာ
တွင် အရေးပေါ်ခလုတ်ရှိသော အခန်း
တွင်းမှာတော့ အသံလုံနေသည့်အတွက်
ဥဩသံကို ကြားရမည်မဟုတ်ပါ။

အောင်မြင် ဒုက္ခပေးနေပြီ။
သူ့ချိတ်ထားသော အရေးပေါ်
ခလုတ်ကြောင့် သကြားစက်အပေါ်ရှိ
လောစပီကာ (၄) လုံးမှ ဥဩသံများ
မြိုင်ဆိုင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပေပြီ။

နမ္မတီးတစ်မြို့လုံး အုန်းအုန်း
အွက်ကျက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြပြီ။
သကြားစက်ဝန်ထမ်းများလည်း ပြေးကြ
လွှားကြရင်း မှောက်လဲသူက လဲ၊ ဒူးပြ
သူက ပြ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

သကြားစက်ရှေ့တွင် တပ်စွဲ
ထားသော တပ်ရင်းမှူးကြီးကိုယ်တိုင်
ဖာယာခတ်စွာ သကြားစက်အတွင်း ပြေး
ဝင်လာပါသည်။ မိုးကောင်းရှိ ဗျူဟာမှူး
ကလည်း လှမ်းမေးနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... သကြား
စက်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဘယ်သူ

ဥဩဆွဲတာလဲ”
တပ်ခွဲမှူးမှ ...
“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကြိုတင်
အကြောင်းကြားထားတာ မရှိဘူး။ အရေး
ပေါ်ခလုတ်ရှိတဲ့နေရာတောင် ကျွန်တော်
တို့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တပ်ခွဲနဲ့ သကြား
စက်ထဲမှာ လိုက်ပြီးရှင်းလင်းနေပါတယ်”

“အေး ... မြန်မြန်လုပ်။
ဥဩသံကလည်း မရပ်ဘူး။ တစ်ခုခု ဖြစ်
နေတာတော့ သေချာပြီ”
တပ်ရင်းမှူးကြီးမှာ တပ်ခွဲမှူး
အား မေးမြန်းပြီး ထိုင်ရမလို ထရမလို
ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပါသည်။

တပ်ခွဲမှူးလည်း သကြားစက်
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကိုခေါ်ကာ အရေးပေါ်
အချက်ပေးအခန်းရှိသောနေရာသို့ ထွက်
လာခဲ့ပါတော့သည်။ သကြားစက်ရုံ၏
အတွင်းကျသောအခန်းသို့ ရောက်ရာတွင်
လား ... လား

သကောင်သား အောင်မြင်
နှစ်ချိန်စွာ အိပ်မောကျနေပြီး အရေး
ပေါ်ခလုတ်ပေါ်တွင် Equipment ကို

ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့
သည်။

တပ်ခွဲမှူးနှင့် ပါလာသော
ဆရာကြီးမှ Equipment ကို ပြေးဖြတ်ပြီး
အိပ်နေသော အောင်မြင်၏ဖင်ကို ပြေး
ကန်လိုက်ရာ အောင်မြင်လည်း စားပွဲ
အောက်သို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။
ထူးခြားသည်မှာ ထိုအခန်းထဲတွင် ဥဩ
သံသံကို မကြားရပါ။

စားပွဲအောက်မှ ကုန်းထလာ
သော မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်
နှင့် အောင်မြင်ကတော့ ဘာမှသိပုံမပေါ်။
အိပ်မက်ထဲမှာပင် သင်္ဘောစီးနေလောက်
သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ အောင်မြင်
တစ်ယောက် “ဥဩအောင်မြင်” ဟု
အမည်တွင်သွားပြီး ဥဩအောင်မြင် ၅
ရက်တိတိ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းများ တူး
လိုက်ရပါတော့သည်။

မှဆိုးကျော် ဖိုးထော်
နာမည်အရင်းမှာ သိန်းခတ်

ဖြစ်ပါသည်။

ဘာအလုပ်ကို လုပ်လုပ် ဝင်ပြီးပါတတ်သည်။ လူချစ်လူခင်ပေါ်ပြီး ဘာခိုင်းခိုင်း မည်သည့်မပြု လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်သားဖြစ်သော်လည်း အမဲလိုက်ခြင်းကို ဝါသနာထုံလှသည်။ အမဲလိုက်ခြင်းကိုတော့ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးပါ။

ဆရာကြီး ငါးဂေါင်မှာ ချင်းတိုင်းရင်းသားဖြစ်ပြီး အမဲလိုက် အရမ်းတော်ပါသည်။ ဂျီတစ်ကောင်အား ပစ်မည်ဆိုလျှင် ဂျီသားရေတွင် ကျည်ဆန် ရာပါမည်စိုး၍ ဂျီ၏ ဖင်စအိုမှ လည်းပင်းသို့ ဖောက်ထွက်အောင် ပစ်နိုင်သည့် အနေအထားထိ စောင့်ပြီးမှ ပစ်ခတ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။

မှဆိုးကျော်ဖြစ်လိုသော သိန်းဇော်မှာ ဆရာကြီးငါးဂေါင်ထံတွင် တပည့်ခံပြီး အမဲလိုက်ပညာများကို စွမ်းစွမ်းတမံ သင်ယူနေပါသည်။ အခါအခွင့်သင့်လျှင်လည်း သားကောင်ကို ထိမိစွာ ပစ်ခတ်လိုပါသည်။ ပစ်ခတ်ခွင့်ရအောင်လည်း

ဆရာကြီးအား မျက်နှာချိုသွားနေရပါသည်။

နေသာသော နေ့တစ်နေ့ .. စခန်းမှ အမဲလိုက်ထွက်ရန် ဆရာကြီးငါးဂေါင် ပြင်ဆင်နေပါသည်။ တပည့်ကျော် သိန်းဇော်မှာလည်း ဆရာကြီးနားတွင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေပြီး စိတ်ထဲမှာလည်း အမဲလိုက်သွားလျှင် ခေါ်ပါစေဟု ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေပါသည်။

ဆရာကြီးမှ... “သိန်းဇော်... ငါ အမဲလိုက်သွားရင် လိုက်မလား” “ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

အံ့၊ သြလွန်းပြီး သိန်းဇော် တံတွေးပင် သီးသွားရသည်။ “အေး ... ဒါဆိုလည်း မင်းသေနတ်ယူပြီး လိုက်ခဲ”

သိန်းဇော် ပျော်သွားပါသည်။ ဆရာကြီးနှင့်လိုက်ပြီး ဆရာကြီးထံမှ မှဆိုးပညာတွေ အတုခိုးမည်။ အခွင့်သာပါက သားကောင်ပစ်ခွင့်ရအောင် ခွင့်တောင်း

မည်ဟုလည်း တွေးထားမိပါသည်။ သူတစ်စိတ်မှ သူငယ်ချင်းများကိုလည်း ခက်ခဲသော သားကောင်ကို ပစ်လာမည် ဖြစ်ပြီး ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်ရအဆင်သင့်လုပ်ထားဖို့ မှာခဲ့ပါသည်။

စခန်းမှ ၃ မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာ ချောင်းစပ်ဘေးသို့ ဆရာတပည့် ၂ ယောက် ရောက်လာကြပါသည်။ သားကောင်ကိုတော့ မတွေ့ရသေးပါ။ ထိုအချိန် သိန်းဇော်မှ အရဲစွန့်ပြီး ညောင်နာနာအသံဖြင့် ...

“ဆရာကြီး ... သားကောင်တွေရင် ပစ်ရမလားခင်ဗျာ”

“အေး ... ပိုင်ရင် ပစ် ကျည်ဆံက ရှားတယ်။ ကျည်တစ်တောင် ထွက်ပြီးမှ သားကောင်မရလို့မှတော့ မင်းနဲ့ငါ တွေ့မယ် ... ဒါပဲ”

ဆရာကြီးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီး ပထမဦးဆုံး အမဲလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

သိန်းဇော် တစ်အားပျော်သွား

သည်။

“ဒါဆို . . . ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော် လူခွဲမယ်။ ကျွန်တော် ချောင်း ဆားအတိုင်း သွားမယ်။ သေနတ်သံကြား နှင် ပြန်ဆုံမယ်”

ဝါရင့်မုဆိုးကြီးဂိုက်ဖမ်းပြီး နှိပ်လိုက်သော သိန်းဇော် စကားသံ ကြောင့် . . .

“အေး . . . အေး”

ဆရာကြီးမှ သဘောတူလိုက်

သည်။

လူစုခွဲပြီး သားကောင်ကို ချောင်းကြပါပြီ။

ဆရာကြီးသည် ချောင်းအပေါ်မှ လမ်းလေးအတိုင်း တောင်ကြောကို အက်လာရာ ဂျီတစ်ကောင်ကို စတင် တွေ့ရှိပါတော့သည်။ ညက ဟောက် သော ဂျီဖြစ်မည်။ စခန်းတွင်းကပင် ကြားရသည်။ ဆရာကြီးမှ ဖြည်းညင်းစွာ သားကောင်ထံသို့ ခြေသံလုံ ချဉ်းကပ် ခဲ့သည်။

မုဆိုးကျော်တို့၏ထုံးစံအတိုင်း

ဂျီသားရေကောင်းရရန် စအိုမှလည်ပင်းသို့ ပစ်ခတ်ရန်အတွက် အသာစောင့်ဆိုင်း နေပါသည်။ ဂျီမလေးမှာ အစာစားရင်း တဖြည်းဖြည်း ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှည့်နေပါ သည်။ အကောင်းဆုံးအနေအထားသို့ သားကောင် ရောက်ရှိနေသောအခါ လက်တွင်းရှိ ကာဘိုင်သေနတ် မောင်း ခလုတ်အား ညင်သာစွာ ဆွဲမည်အလုပ် တွင် . . .

“ခိုင်း”

သိန်းဇော်သွားသော နေရာ ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံ ကြောင့် မိမိသားကောင်မှာ လန့်ပြီး ပြေး သွားပါတော့သည်။

“ဆရာကြီး . . . သားကောင် ရပြီ”

“ဟဲ့ . . . တော်သေးတာ ပေါ့”

မိမိဘက်မှ သားကောင်လွတ် သွားသော်လည်း တပည့်ကျော်က သား ကောင်ရထားလေပြီ။ ဆရာထက် တပည့် လက်စောင်းထက်ဆိုသောခေတ်ကာလ

မဟုတ်ပါလား။ အမဲလိုက်ပညာ သင်ပေး ရကုန်း နပ်လှပေသည်။

ဆရာကြီးလည်း သိန်းဇော် ရှိရာသို့လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဘေးဘီသို့ မုဆိုးမျက်စိဖြင့် ဝေဝိုက်ကြည့်ပြီးနောက် “ဘယ်မှာလဲ သားကောင်”

“ဟီး . . . ဒီမှာ”

သိန်းဇော် ပြသောနေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ အုန်းမှတ်ခွက် အရွယ် ခန့် ကုန်းလိပ်လေးတစ်ကောင် အခွံကွဲ ပြီး သေနက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့ သည်။

ဆရာကြီးငါးဂေါင်မှ တပည့် ကျော်၏ဖင်ကို ပိတ်ကန်လိုက်ပြီး . . .

“လက်နဲ့ ကောက်ဖမ်းရင် တောင်ရတဲ့ လိပ်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ် ရသလား မုဆိုးကျော်ဖိုးထော်ရဲ့။ နင့် ကြောင့် ဂျီတစ်ကောင် လွတ်သွားပြီ သေနာရဲ့ . . .”

“ငင်”

ထိုနေ့မှစ၍ သိန်းဇော်လည်း မုဆိုးကျော်ဖိုးထော်ဘွဲ့ကို ရရှိသွားကာ

ညနေစာကို သူ၏ ပထမဆုံးသားကောင်
မှရသော လိပ်ခေါင်းကလေးကို စွတ်ပြတ်
လုပ်ပြီး မုဆိုးကျော်ဖိုးထော်တစ်ယောက်
ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် တရုတ်ရူး သောက်
နေပါတော့သည်။

ညွှတ်သည်ကြီး ကိုကြာခွန်း

ကြာခွန်းမှာ ဒုတိယတပ်ကြပ်
အဆင့်ရှိပြီး အသာညည်းညိုနှင့် တောင့်
တင်းသောခန္ဓာကိုယ်ရှိသော အညာသား
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘီအေ (၆၄)
ကဲ့သို့ မောင်ပြန်သေနတ်မျိုးကို လက်
တစ်ဖက်နှင့် ပေါ့ပါးစွာ ကိုင်ဆောင်ပစ်
ခတ်နိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ဆင်ရေးတိုင်း
တွင် အားကိုးရပြီး စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲ
များတွင် ရှေ့ဆုံးက ရဲဝံ့စွာ တိုက်ပွဲဝင်
ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကြာခွန်း၏ အား
နည်းချက်မှာ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်
မပြောရဲ၊ မဆိုရဲ လက်ဖျားခြေဖျားများ
အေးစက်သည်အထိ ကြောက်လန့်တတ်
ပါသည်။ လက်ရှိအချိန်အထိ ချစ်သူရည်း

စားလည်း မရှိပါ။
ကျွန်တော်တို့တပ်စု နမ္မတီး
တွင် စခန်းထိုင်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ နမ္မတီး
မြို့စွန့်၍ ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် လမ်းခွ
ကျေးရွာမှာ သိပ်မဝေးပါ။ စခန်းအတွက်
အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာတွင်
လမ်းခွကျေးရွာအတွင်းသို့ သွားလာဆောင်
ရွက်ရပါသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ
လမ်းခွရွာတွင် အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ဈေး
ရောင်းနေသော ထွေးမေကို ကြာခွန်း
တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ပါ
တော့သည်။ ထွေးမေမှာလည်း သင့်တင့်
သောရုပ်ရှည်ရှိသူ တိုင်းရင်းသူလေး ဖြစ်
ပါသည်။

မြင်ပါများတော့ ကြင် ...
ဆိုသကဲ့သို့ လူရှိကြီးကြာခွန်းနှင့် ထွေးမေ
တို့မှာ ချစ်သူဘဝကို ရောက်ရှိသွားပါ
သည်။ တစ်သက်တာပေါင်းဖက်ရန် ရည်
ရွယ်ထားပြီး ချစ်ဦးသူလည်းဖြစ်၍ လူကြီး
မိဘများထံ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်း
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တပ်စုရှိ စစ်သည်များ

အားလုံးကလည်း ဆရာကြာခွန်းနှင့်
မထွေးမေကို သဘောတူကြပါသည်။
စခန်းတွင်း ခံစစ်လုပ်ငန်းများ
ဆောင်ရွက်နေကြစဉ် တပ်သားမောင်မိုး
မှ ...

“ဆရာကြာခွန်း ... စစ်ဆင်
ရေးပြန်ရင် မထွေးမေကို တပ်ကို ခေါ်
သွားမှာလားဗျ”

“အေး ... လက်ထပ်ခွင့်
လည်း တင်ပြီးပြီ။ လိုင်းခန်းတောင်
တောင်းထားပြီဗျ”

“ဒါနဲ့ ... ဆရာနဲ့ မထွေးမေ
တို့ ချိန်းတွေ့ကြပြီးပြီလားဗျ”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ခါ
ချိန်းမတွေ့ရသေးဘူး”

“ဟာဗျာ ... ဆရာကလည်း
စစ်ဆင်ရေးမှာ တော်သလောက် ဒီတက်
မှာတော့ ရော်သွားပြီ”

“ခုလည်း တွေ့နေတာပဲထေ
ကွာ”

“ဘယ်တုန်းလဲ ... လည်း
ရည်းစားချိန်းတွေ့တဲ့အရသာ ... တစ်ခါ

ဆရာ ချိန်းတွေ့သင့်တယ်။ တကယ်လို့
ချိန်းတွေ့ဖို့ပြောတာကို ငြင်းရင်တော့
“ထွေးမေက ဆရာကို မချစ်လို့ပဲ”
ကြာခွန်းတစ်ယောက် အနည်း
နည်း တွေ့ဝေသွားပေသည်။

“ထွေးမေ ... ငါတို့ ချိန်းတွေ့
အောင်ဟာ”
“ဘာရယ် ... ကိုကြာခွန်း”
“ငါတို့ ဒီညနေခင်းမှာ ၊
အောက်တည်း တွေ့ရအောင် ရေချိုး
ဆီးနားက ညောင်ပင်ကြီးအိ လာခဲ့ပါ
ဦး”

“မဖြစ်ပါဘူး ... ရှင်”
“ဘာလို့လဲ”
“ညှော်သည်လာနေလို့”
ခံစစ်လုပ်ငန်း တစ်နေ့တာ

အောင်ရွက်မှုပြီးသည်ကတစ်ကြောင်း
အိတ်တာဝန်ချိန်ကလည်း ဝေးနေသေး
ညှော်ကတစ်ကြောင်း တပ်သားမောင်စိုး
စကားသံများ နားထဲက မထွက်
ညှော်ကတစ်ကြောင်း ထို့ကြောင့် ဆရာ

ကြာခွန်းသည် မထွေးမေအား တွေ့ဆုံရန်
သူမ၏ဈေးဆိုင်လေးသို့ရောက်လာပြီး
ချိန်းတွေ့ရန် ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။
မထွေးမေ၏ အဖြေစကားကို
ဘဝင်မကျသဖြင့် ...

“ဘယ်ကညှော်သည် လာနေ

လို့လဲ။ ငါလည်း မတွေ့ရပါလား”

“အို ... ညှော်သည် လာနေ

ပါတယ်ဆို တော်”

“အဲဒီ ညှော်သည်က အရေးကြီး

လာ။ ချိန်းတဲ့နေရာကို မလာရင်တော့

ငါ့ကို မချစ်ဘူးလို့ မှတ်လိုက်မယ် ဒါပဲ”

ကြာခွန်း၏ ရာဇသံအဆုံးတွင်

တော့ မထွေးမေတစ်ယောက် နားမလည်

သလို မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်

နှင့်စဉ်းစားနေပါသည်။ ခဏကြာ စဉ်းစား

ပြီးနောက် ...

“ဒီမယ် ... ညှော်သည်လာနေ

ပါတယ်ဆိုမှ ... ရှင်ချိန်းတဲ့နေရာ

မလာနိုင်ဘူးတော် ... ပြန်တော့”

မထွေးမေသည် စကားဆုံး

သည်နှင့် ဈေးဆိုင်ခန်းအတွင်းမှ အိမ်မ

ကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။
ဆရာကြာခွန်းမှာ ထင်မထား
သောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လည်
လိမ်ထားသော ကြက်ကြီးကဲ့သို့ စခန်းတွင်း
သို့ ဖြေညှင်းစွာ ပြန်ရောက်လာပါတော့
သည်။

စခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေ
သည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ယခင်ရက်များ
တွင် အချစ်စိတ်များ ပျော်ဝင်နေသော
ကြာခွန်းထံမှ သီချင်းလေး တအေးအေး
ညည်းညူသီဆိုသံများ ကြားနေရတတ်
သော်လည်း ယခုတော့ ထူးခြားစွာ တိတ်
ဆိတ်နေပါသည်။

ထိုအခြေအနေကို တပ်စု
တပ်ကြပ်ကြီး ဆရာကြီးသိန်းအောင်
မှ ဂရုပြုမိလိုက်ပါသည်။ ကြာခွန်း
တစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေသနည်း။ မထွေး
မေနဲ့များ အဆင်မပြေတာများလား။
ထွေးမေကို သွားရောက်တောင်းရှမ်းစဉ်
က ဆရာကြီးသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင်
ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲစဉ်ခြင်း ညှော်သည်

များကိုတိုက်ရန် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်များ
စီစဉ်ခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသိန်းအောင်မှာ စဉ်း
စားရင်း ဆရာကြာခွန်း၏တဲရေ့သို့
ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ကြာခွန်း၊ ဘာ
ဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်နှာလည်း မကောင်း
ပါလားကွ”

“ထွေးမေ ... ကျွန်တော်
ချစ်သလောက် ကျွန်တော်ကို ပြန်မချစ်
ဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ချိန်းတွေတာ
မလာဘူး။ ကျွန်တော်က ရိုးမြေကျပေါင်း
ဖို့စိတ်ကူးပြီး ချစ်လိုက်ရတာဗျာ။ ထွေးမေ
သိပ်ရက်စက်တယ်”

ကြာခွန်းထံမှ ငိုသံပါကြီးနှင့်
ပြောနေသောစကားသံကို ကြားနေရ
သည်။

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက
တွေ့ချင်တယ်ပြောတော့ ထွေးမေက
ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“ညှပ်သည်လာနေတယ်လို့
ပြောတယ်။ ဆရာကြီး စဉ်းစားကြည့်လေ

ညှပ်သည်က အရေးကြီးလား။ ကျွန်တော်
က အရေးကြီးလားဗျာ။ နောက်ပြီး သူ့အိမ်
မှာလည်း ဘယ်ညှပ်သည်မှ မတွေ့ဘူး”

ဆရာကြီးသိန်းအောင် မျက်
မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစားပြီး တဖြည်းဖြည်း
ဆရာကြီး၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရောင်သမ်း
လာပါသည်။

“အောင်မလေး ... လူရိုးကြီး
ကိုကြာခွန်းရဲ့ ထွေးမေပြောတဲ့ ညှပ်သည်
လာနေတယ်ဆိုတာ... သူတို့မိန့်ကလေး
တွေ တစ်လတစ်ခါဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ကိစ္စ
ကို ဒီဘက်ဒေသကသုံးနှုန်းတဲ့ စကားဟာ

ငတုံးရ”

“ငင်... နို့... သိမှမသိတာ

ဘဲဟာ”

ထိုအချိန်မှစ၍ “ညှပ်သည်ကြီး
ကိုကြာခွန်း” ဆိုသော အမည်နာမက
ဆရာကြီးသိန်းအောင်မှ ကင်ပွမ်းတ
လိုက်ပါတော့သည်။

ဆရာကြီး ကြာခွန်းနှင့်
ထွေးမေတို့မိသားစု သားသမီး (၃)
ပင် ထွန်းကာဦး ပျော်ရွှင်စွာ တိုင်းပြု
တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ပွဲတွင်အားကိုးရသော
စစ်သားကောင်းတပည့်ကျော်များ
တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ ပါဝင်ဆင်နွှဲရင်း
တို့၏ အလွဲလေးများကို မွန်းကြပ်မှုကြ
မှ သက်သာစေရန် တွေးတောရင်း
မိနေပါတော့သည်။

ခွန်သက်တင်

ရွှေထူလှိုင်း
ဝင်းဝင်း
ရွတ်ရှုပ်ငရုတ်သီး

သင်္ကတဆရာတော် ဘုရားကြီး

သည် လေးဆူဓာတ်ပုံတိုက် ဆံတော်ရှင်
 ဘုရားကြီး၏ အရှေ့မျက်နှာ ကျောင်းတော်
 ရာတိုက်တွင် သီတင်းသုံးစဉ်အခါ ဒါယ
 ကာတို့ကပင်၏။ သင့်တင့်သော ဘောဇဉ်
 ချီချဉ် အရပ်ရပ်တို့ ဆက်ကပ်ဆွမ်းကျွေး
 ရာ ငါးပိစိမ်းခွက်တွင် အထက်ကတင်
 လိုက်သော ငရုပ်သီးစိမ်းတောင့်ကို အစပ်
 နည်းမည်အထင်နှင့် တစ်တောင့်လုံးပင်
 ထည့်မြပ်လို့ ရုတ်တရက် ဘုန်းပေးတော်
 မူရာ ပုစပ်ရိုက်ဖိန်း၍ မျက်နှာက ချွေးထွက်
 အောင် စပ်ချက်ပြင်းလွန်းကာ ဆွမ်းပွဲကို
 တင်းတိမ်တော်မမူဘဲ အပြီးသတ်လိုက်ရ
 လေသည်။ ဤသည်ကိုသည်ခံ၍ ငရုပ်သီး
 ၏အမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ မေးတော်ရာ
 ဒကာများက ရွတ်ရှပ်ငရုပ် ခေါ်ပါသည်
 ဘုရားဟုလျှောက်လျှင် ဆရာတော်က
 မင်းတို့ ငရုပ်ရွတ်ရှပ်က လွတ်စပ်ပုံအဟုတ်
 ကြမ်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမှာသွားရေမြှေးလျက်
 ငရွှေထူးခေါ်သလို ဖြစ်နေပြီပေါ့ဟု
 မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ငရွှေထူးအကြောင်းကို

ကောင်းစွာမှတ်သားရအောင် ဟောတော်မူ
 ပါသောမိန့်တော်မူသည်မှာ “ရှေးအခါက
 ရွာတစ်ရွာမှာ မုဆိုးမတစ်ဦး၌ ငရွှေထူးဟု
 သော သားတစ်ယောက် ရှစ်နှစ်ရွယ်ရှိလျှင်
 အမိသည် မအားမလပ်ရအောင် ခိုင်းစေသ
 ဖြင့် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ငရွှေထူးစိတ်ကူးနှင့်
 ကြံသည်မှာ ငါအမေ အပြင်းအထန်ခိုင်း
 တာ မတတ်သာတော့ဘူး။ တစ္ဆေ ဖုတ်၊
 ပြိတ္တာကိုမွေးလို့ အေးအောင်လုပ်တော်မူ
 မည်ဟုကြံပြီး ည ညမှာ တစ္ဆေ ပြိတ္တာများ
 ကို ခေါ် ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေး၏။ ပြီးမှ
 ကျွန်ုပ်ကို မိခင်က ခိုင်းချင်သည်စိတ်ကူးဖြင့်
 ရွှေထူးခေါ်သံကြားလျှင် ဝမ်းသွားအောင်
 လုပ်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်ဆက်ပြီး သင်တို့အား

ကျွေးမွေးပါမည် ဟုပြောတော့ သူမိခင်က
 ရွှေထူးဟု ခေါ်လိုက်လျှင် အိမ်သာအရ
 ပြေးရတော့သည်။ အိမ်သာထဲ
 ထွက်လာတော့ ရွှေထူးဆိုတာနဲ့ ဝမ်း
 နာလာ အိမ်သာပြေးနဲ့။ ဤကဲ့သို့ ခို
 ချင်လို့ ခေါ် ခေါ်လျှင် ဝမ်းနာ အိမ်သာထဲ
 တစ်ခါခေါ် တစ်ခါသွားနှင့် မခေါ်ဘဲ ဖြစ်
 တော့ သူ့အမေက သူ့အစ်ကိုကြီးကိုရာ
 သွားပြီး။ မောင်ကြီးတို့ကို ခေါ်ထား
 လိုရာခိုင်းပါ။ ကျွန်မကတော့ သူ့အမည်
 လျှင် ဝမ်းသွားနေလို့ မခိုင်းရပါ ဆို
 ထားခဲ့သည်။ သူဦးကြီးလည်း ခိုင်းစရာ
 တာ ခိုင်းရအောင် ရွှေထူးခေါ်လိုက်လျှင်
 ဝမ်းနာပြီး အိမ်သာပြေးရ တစ်ခါခေါ် တစ်

နစ်ခါခေါ် နစ်ခါသွား အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်
 ကြိမ်ကြိမ်သွား၍ နင်သား ငါမခေါ်
 နင်သား မိခင်ကသူကိုးကွယ်သည့်
 နန်းကြီးကျောင်းခေါ်သွားတော့။ ဒီကောင်
 ကြွယ်ကို ဘုန်းကြီးမှ တတ်နိုင်ပါမည်။
 ထင်နှင့်သွားထားရာ ဘုန်းကြီးကနာမည်
 တော့ မိခင်က ရွှေထူးဆိုတာတောင်
 နာလာလို့ အိမ်သာသို့ သွားရမည့်
 ဘုန်းကြီးက ရွှေထူးတဲ့လား
 ဘုန်းကြီးက ဝမ်းကလည်း နာလာတော့ ကုဋီ
 ထပြေးပြီးပြန်လာတော့။ အင်း
 ရွှေထူးလို့လည်းဆို။ ကုဋီတစ်ခါ
 ပြန်မှ ဟဲ့...ဟဲ့... နင်သားကို ငါ
 ခေါ်တော့မယ်။ ခုတော့ ...
 ဆိုသတဲ့။ ဤအတူ မင်းတို့
 ရွတ်ရုပ်က လွတ်စပ်လို့။ သရေ
 သောကြောင့် အမည်မျှ မခေါ်ပါကွယ်
 သောကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမများက
 သောသော ရယ်မောကြကုန်သတည်း။

ရွတ်ရုပ်စရပ်သီး

တိုးတိုး

မပွစင်း မန္တလေးပြန်ချီရေး

နဂါး

စာပေ

မပွစင်း ရန်ကုန်ပြန်ချီရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် (၉)၊ ၃၀၁၊ ပီတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာအား

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ဥ ဘရဟ် မေတ္တာ လာဘ်

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်လေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးချက်ရှိပါသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့
- လမ်းညွှန် ➡ အဝိဇာ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားလမ်းဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ဈေးဝုတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဝန် ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဝန်ဖြင့် ကြိုတင်ဆိုတင်ရမည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလလဆန်းတွင် စတင်စာတမ်း

ရွေးရွေးက ကျေးဇူးရှင်
ဆရာကြီးများ၏ လက်ဆန်းပေဒင်
နတ်မျက်စိ
ဆရာအောင်စိုး(B.sc)

တနင်္ဂနွေသားနတ်နက္ခတ်ဖွား

ခရီးများမည်။ မိတ်ဆွေကြား
စကားများမည်။ လုပ်ငန်းတွင် ကျော်
တက်ခြင်းခံရမည်။ အိမ်တွင်းရေး သာယာ
မည်။ ဝင်ငွေထွက်ငွေ မျှတနေမည်။
ချစ်သူရဲ့ အကြင်နာနိမိတ်တွေ တွေ့ရ
မည်။ ပညာရေးမှာ စာကို စိတ်ထဲမှာနှစ်
ထားပြီး ကြိုးစားရမယ်အချိန် မိမိကိုယ်ကို
ယုံကြည်မှုအပြည့်ထားပါ။ အောင်ခြင်း
ရှစ်ပါးဂါထာတော်ကို သက်စေ နေ့စဉ်
ပူဇော်ပါ။

တနင်္ဂနွေသားလူနက္ခတ်ဖွား

ကျန်းမာရေး အညံ့ရှိမည်။
ဒဏ်ရာ ရတတ်သည်။ ရပ်ဝေးခရီး ဆန္ဒ
ပြည့်မည်။ ဆရာသမား အထင်မှား ငွေ
ကံကောင်းလာမယ်။ မိတ်ဆွေသစ်နှင့်
လုပ်ငန်းသစ် တွေ့မယ်။ ပညာရေးမှာ
ကြိုးစားလွန်းမှ တန်ကာကျမည်အချိန်။
အချစ်ရေးမှာ သံသယတွေလွှမ်းခြုံနေချိန်။
အစားမှားတာ။ လေရောဂါ ကြုံမယ်။
အရောင်းအဝယ်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ

ဖောက်သည်မျှော်ရချိန်

ယတြာ-ရေရှင်မှာ ငါးရှစ်
ကောင် လွှတ်ပေးပါ။

တနင်္ဂနွေသားဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

လူမှုရေးတွေ အချိန်ကုန်နေ
မယ်။
ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း ဈေးမြင့်သွား
တာ။ ပစ္စည်း မမှန်တာ ကြုံမယ်။ ငွေရှင်
ချိန် မိသားစုအတွင်း အလှူမဟုတ် ပြုရ
တတ်ချိန်။ လူငယ်လူရွယ်များ အချစ်ရေး
မှာ သွေးအေးသွားချိန်။ မိဘအကြီးအကဲ
ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်သောကရောက်
မယ်။ အရောင်းအဝယ်မှာ ဝိရိယတင်ပြီး
ကြိုးပမ်းရချိန်။ လုပ်ငန်းတွင်း စကားရှုပ်
သူကြောင့် စိတ်ရှုပ်ခြင်းဖြစ်မယ်။
နေ့စဉ် ၃၁ ဘုံသားမေတ္တာ
ပို့ခြင်းကို နာရီဝက်မျှ မေတ္တာတာဝန်
ပွားပါ။

တနင်္ဂနွေသားနတ်နက္ခတ်ဖွား

စိတ်ပင်ပန်းစရာ ကြုံမယ်။

အလုပ်အထည်ကြောင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်

မယ်။ ငွေဝင်စရာတွေ ပေါ်ပေါက်မယ်။
ချစ်သူများ အဆင်မပြေရာက ကြည်နူး
စရာတွေ ဖြစ်လာချိန် အိမ်ကိစ္စ၊ အိမ်
တွင်းရေး ပြည့်ပျံ့ရှိနေချိန်။ ပညာရေးမှာ
ဆရာကောင်း တွေ့ခြင်း တွက်နည်းသစ်
များ ရရှိမည်။ နံနက်တိုင်း ဂုဏ်တော်
ကိုးပါးကို သက်စေ့ပူဇော်ပါလေ။

တနင်္လာသားလူနက္ခတ်ဖွား

အတိုက်အခံရှိနေပြီး သည်းခံ
လေ အောင်မြင်လေပါ။ မိတ်ကောင်း
ဆရာကောင်းတွေ့ရချိန် လက်ဆောင်
ကောင်းတွေ ရမယ်။ ခရီးရှိလာမယ်။
မိသားစုအတွက် နေရေး ထိုင်ရေး စိတ်ပူ
စရာပေါ်မယ်။ ချစ်သူမရသေးသူများ
အခွင့်ကောင်းတွေ့ရချိန်။ ငွေက အသုံး
မခံချိန်။ မိမိစာအုပ်မှာ ပျောက်ဆုံးနေ
ပျက်စီးတာ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
စာဖတ်အားကောင်းနေမယ်။

သားတော်လှူနက္ခတ်ဖွား

ပျော်ရွှင်သောသတင်း ကြားရ
 သည် နှလုံးထဲသတင်း တက်လာမယ်။
 နှလုံးထဲတိုင်တာ၊ ရေ အခါမဲ့ချိုးတာ
 နှလုံးထဲဆင်ခြင်ရမယ်။ အိမ်မှာ ပစ္စည်း
 နှလုံးထဲတတ်တယ်။ ရုံးမှာ အခွင့်အရေး
 နှလုံးထဲချော့နေမယ်။ အရောင်းအဝယ်
 နှလုံးထဲဖြစ်လာမယ်။ အလုပ်အကိုင်မှာ
 နှလုံးထဲ လက်အောက်ငယ်သားတွေရဲ့
 နှလုံးထဲ ခံရမယ်။ အိမ်တွင်းရေးမှာ
 နှလုံးထဲသည်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်
 နှလုံးထဲပေါ်မယ်။ ချစ်သူများ သွားဖူးတဲ့
 နှလုံးထဲ ထပ်သွားဖြစ်မယ်။ ကျောင်းသား
 နှလုံးထဲနေနှင့် ဖတ်စာကို ရပြီးပြီဆိုပြီး
 နှလုံးထဲဆင်ပါ။ ပစ္စည်းကို နေမနက်နှင့်
 နှလုံးထဲတွင် ၂၄ ခေါက် ရွတ်ဆိုပါ။

အင်္ဂါသမီး/သားနတ်နက္ခတ်ဖွား

ပျော်ရွှင်သောခရီး ရှိမယ်။
 ကွယ်လွန် ခရီးကောင်း တွေ့မယ်။
 လက်လွန်မယ်။ အတိုက်အခံများ
 နေမယ်။ အောင်မြင်မှုတွေ နေကွေး

နေမယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မိမိမှ လိုက်
 လျော့ပါမှ တော်ကာကျမယ်။ အချစ်ရေး
 မှာ ကြားစကားကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရမယ်။
 စာဖတ်အား ကောင်းနေမယ်။ ဖတ်ပြီး
 သားစာကို ပြန်နွေးပေးပါ။ လစဉ်ပုလင်း
 ထဲ ဆန်ထည့်ပြီး အပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်
 ထွန်းရင်း “ဗုဒ္ဓအောင်မြင်” ပုတီး ၉ ပတ်
 စိပ်ပါလေ။

အင်္ဂါသမီး/သားလှူနက္ခတ်ဖွား

နေရင်းထိုင်ရင်း အတိုက်အခံ
 တွေ့မယ်။
 အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါ။
 စက်တွေပျက်များမယ်။
 အလုပ်မှာ လူကြီးကို ဂရု
 ထား ဆက်ဆံပါ။ ငွေမဝင်သလောက်
 ဖြစ်နေမယ်။ ဘာစားစား ခံတွင်းမတွေ့
 ဖြစ်နေမယ်။
 အိမ်တွင်းရေးမှာ မိမိရဲ့မာန
 ကြောင့် ကျန်အိမ်သားများ နေစရာမရှိ
 ဖြစ်နေတတ်ကြောင်း သတိပြုပါ။ အချစ်
 ရေးမှာ တိမ်စင်လနယ်ပါ။ ကျောင်းသား

များ စာဖတ်မရ၊ ခေါင်းထဲ စာမဝင်ဖြစ်
 နေချိန် အိမ်ရှိဘုရားအောင်မှာ ကြွ
 ပန်းကန်တွင် ခြောက်ထောင်ကြယ်ပုံစံ
 ဆွဲ၍ အလယ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍
 “ဗုဒ္ဓေါ” ပုတီးစိပ်ပါလေ။

အင်္ဂါသမီး/သားတော်လှူနက္ခတ်ဖွား

အတိုက်အခံ များမယ်။ ကျန်း
 မာရေးမှာတော့ သွေးအားနည်းတာ၊ အာရုံ
 ကြောမကောင်းတာ ဖြစ်မယ်။ အထီးကျန်
 သလို ခံစားနေရမယ်။ ငွေက အကြောင်း
 ရှာပြီး ငွေထွက်စရာ ပေါ်မယ်။ ဘာသာ
 ရေးပုဂ္ဂိုလ်ထူးနှင့် ဆုံတွေ့မယ်။

အိမ်တွင်းရေးမှာ ချိန်ခြံသော
 နေရက်များ များမယ်။

အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းလာ
 ချိန် ပညာရေးမှာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်
 စိတ်ချစွာ စာကြိုးစားပါလေ။ ယတြာ -
 တစ်ဆယ်သားအလေးကို ငွေမင်သုတ်ပြီး
 ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရင်း “အရဟံ” ၉ ပတ်
 ပုတီးစိပ်ပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးနတ်နက္ခတ်ဖွား

မင်္ဂလာကိစ္စ ပေါ်မယ်။ ငွေဝင်
စရာတွေ ဝင်မယ်။ ရပ်ဝေးခရီး ကြုံမယ်။
မိဘအတွက် သောကရှိမယ်။ အိမ်တွင်း
ရေး စကားများစရာ ကြုံမယ်။ အလုပ်ခွင်
မှာ ဂုဏ်တက်စရာပေါ်မယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦး
ကြားမှာ မနာလိုကြခြင်းခံရချိန်၊ စကား
ကို တည်တည်ပြောသင့်ချိန်၊ ကျောင်း
သားများ စာဖတ်ချိန်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစေ
မယ့်ကိစ္စတွေကို စာကြည့်ခန်းထဲ သယ်
ဆောင်လာမိမယ်။

ယတြာ - နံနက်အိပ်ရာထပြီး
တာနဲ့ သောက်တော်ရေ ၃ ခွက်လှူပြီး
“ဗုဒ္ဓဿ” ဂါထာတော်ကို သက်စေ့ဖတ်
ပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးလူနက္ခတ်ဖွား

ကိုယ်ထင်ကုတင်ရွှေနန်းဖြစ်
ချိန် ဘဝင်မြင့်နေမယ်။ သူများစကား
ကောင်းကို နားမဝင်ချိန်၊ အစာအိမ် ဒုက္ခ
ပေးချိန်၊ ငွေရှာဖွေသမျှ ဈေးဖို၊ ဆေးဖို
ထဲရောက်ချိန်၊ အလုပ်မှာ လူကြီးက

ချစ်ခင်ချိန်၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျသည့်အလေ့
များကြောင့် အိမ်တွင်းရေးဆွဲမယ်။
ချစ်သူဆီမှ ကောင်းသည့်အဖြေရမည့်
ကာလပါ။ ပညာရေးမှာ စိတ်တည်ငြိမ်စွာ
မိမိဖတ်စာတစ်ခုတည်းပေါ်သာ အာရုံစိုက်
ပါလေ။

ယတြာ - နံနက်အိပ်ရာထပြီး
မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားရှင်အား မျက်နှာ
သစ်ရေ လှူလေအကျင့်ကို ရယူပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

အလုပ်မှာ ကြီးသူနှင့် စကား
များရတတ်သည်။ မိမိအမှားနည်းနည်းနှင့်
အပြစ်ကြီးကြီး တွေ့ရချိန်၊ ငွေဝင်စရာ
ကြုံကြာနေမည်။ စက်ပစ္စည်း ဝင်မည်။
ဖုန်းသစ် ဝင်မည်။ လူမှုရေးမှာ လစ်ဟာ
နေမည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထား
မိပါစေနဲ့။ အိမ်တွင်းရေးက အများအား
ဖြင့် သာယာနေမယ်။ မိမိဝါသနာကို
နားမလည်သော ချစ်သူစိတ်ပျက်ဖွယ်
ကာလပေါ့။ ပညာရေးမှာ စားလည်း
ဒီကျောင်းစာ၊ သွားလည်း ဒီကျောင်းစာ

ဆိုတဲ့အကျင့်ကို ဦးထိပ်ထားပါ။

ယတြာ - နံနက်ပိုင်း နင်းဆီ
(၉) ပွင့်လှူပြီး “ဘဂဝါဂုဏ်တော်” ၉
ပတ် စိပ်ပါလေ။

ကြာသပတေးသားသမီးနတ်နက္ခတ်ဖွား

ပစ္စည်းသစ်ဝင်ကိန်း ရှိသည်
အပေါင်းအသင်းသစ်နှင့် ဆုံကိန်းရှိသည်
မေ့တတ်သောညာဉ်ကြောင့် သုံးစွဲနေက
ပစ္စည်း ပျောက်မည်။ အပူလောင်တတ်
သည်။ မုန်းစကို တိုစေရမည်အချိန်၊ အိမ်
ထောင်ဖက်အပေါ် သံယောဇဉ်ပိုလာချိန်
ငွေရနည်းပေမယ့် ကြင်သူက စိတ်မကွက်
ဘဲ ခွင့်လွှတ်နေမည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးကြာ
စိတ်ဆိုးလွယ်သောအမှုအကျင့်ကြောင်
အချစ်ရေး စိမ်းသွားတတ်သည်။ ပညာ
ရေး အားကောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ “ဝိ
အောင်ရမည်” ဟု အမြဲကြုံးဝါး၍ ကြံ
စားနေပါ။

ယတြာ - မွေးရက်တိုင်းမှာ
ဘုရားမှာ အောင်သပြေ (၉) ညွှန်
လှူပါလေ။

သောကြာသားသမီးဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

ရုံးကိစ္စပေါ်မယ်။ လူကြီးတွေ အမြင်လွဲမယ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ပေါ့ဆနေမိမယ်။ မဖြစ်တန်ကောင်းဘူး။ မလုပ်တန်ကောင်းဘူးကိစ္စတွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ စိတ်ထွက်တိုင်း မပြောမိဖို့အရေးကြီးချိန်၊ မိသားစုအရေးမှာ နှုတ်ဆိုတ်နေဖို့ လိုအပ်ချိန်၊ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေရမဲ့အချိန်၊ နေတတ်ကျေနပ်စရာဆိုတဲ့ အသိနှင့် နေသွားသင့်ချိန်၊ သူများကို လက်လွန်မိတဲ့ ငွေအတွက် လင်မယား တကျွက်ကျွက် ဖြစ်ချိန်၊ ချစ်သူတို့ဘဝ ရှေ့ရေစဉ်းစားရမဲ့အချိန်၊ ကျောင်းသားများအနေနှင့် မိမိစာဖတ်တာ လူသိဖို့မလို အောင်မြင်တာကို လူတွေသိသွားဖို့လိုကြောင်း သိစေပါတယ်။

ယတြာ - ဘုရားရှင်ကို ဖွေးနေတိုင်း နို့လှူပြီး ဆုတောင်းပါလေ။

စနေသားသမီးနတ်နက္ခတ်ဖွား

ပင်ပန်းရမယ့်အချိန်၊ သို့သော် အကျိုးရှိမည်။ အထင်လွဲရကိန်း ရှိနေ

တယ်။ မကြောက်တရားက သင့်အပေါ် အောင်မြင်မှုဆုလာဘ် ပေးလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်နှင့် ထင်ရှားမယ်။ အလုပ်မှာ ချစ်သူတွေမယ်။ မိတ်ဆွေတိုးလာမယ်။ တာဝန်ကျေ၍ ဝင်ငွေလည်း ဝင်သင့်သလောက် ဝင်လာမယ်။ မိဘအပေါ် ချစ်ခင်လေးစားစိတ် ပိုလာမယ့်အချိန်၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်ဖက်သတ်မဆန်အတ္တမလွန်ကဲဖို့ အရေးကြီးချိန်၊ ချစ်သူထံမှ လက်ဆောင်ရတတ်တယ်။ ပညာရေးမှာ အိပ်ပျက်အထိ၊ ပင်ပန်းအထိ မပီစေရန် သတိပြုအပ်ပါသည်။

ယတြာ - အချို့ရည်တစ်ဘူး ဘုရားကိုလှူပါ။

စနေသားသမီးလူနက္ခတ်ဖွား

အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းများ ပွင့်လန်းမည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဝင်မယ်။ လူရင်းတို့ရဲ့ ခြေထိုးမှုခံရချိန်၊ အတိုက်အခံများ မိမိဘက်သို့ ပါလာချိန်၊ ဘာသာရေး အားကောင်းချိန်၊ လှူဒါန်းရမှာကို မိမိငွေနှင့် တိုင်းတာချင့်ချိန်ရချိန်

အိမ်ထောင်ရေးမှာ အများအားဖြင့် သာယာမှု ရှိနေမယ်။ အချစ်ရေးမှာ မိမိတည်ကြည်မှုကို အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရချိန်၊ ပညာရေးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးချိန်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ပယောဂအမျိုးမျိုး ဘေးဖယ်၍ ကြိုးစားပါလေ။

ယတြာ - ဖယောင်းတိုင်ကို နံသာလှူ၍ ထွန်ညှိပူဇော်ပါလေ။

စနေသားသမီးဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

လူကြီးနှင့် ခြေရင်းစရာ ခေါ်မယ်။ အမုန်းတရား တုန်ပြန်ခြင်းတစ်ကြိမ်မယ်။ ငွေကုန်ကျ များနေမယ်။ တစ်ဦးတည်း နေလိုစိတ်များနေမယ်။ မထင်မှတ်တဲ့နေရာက ငွေဝင်မယ်။ ခရီးထွက်ချိန် ထွက်လို့ရပါပြီ။ စကားပုံကိုယုံပြီး အကုန်မပြောသင့်ချိန်၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မာချင်ပြိုင်ချိန်၊ အချစ်ရေးမှာ အပြစ်ပြင်ချိန်၊ ပညာရေးက တိုးတက်ပါပြီ။ သရဏသုံးပါးကို အမြဲရွတ်နေပွားများပါ။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်

မဟာသုတေသန

သားအပပြင်နေကြတဲ့

ခရုသားဘဝနဲ့ ဗြဟ္မာကြီးဘဝမှ လာသူနှစ်ဦး

ဆရာဝင်း(သာစိုးယံ)

၁၀၂၄

လူတွေဟာ ဘဝသံသရာခရီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သားအမိ သားအဖ ဖြစ်စေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမဖြစ်စေ၊ အကြင်လင်မယားဖြစ်စေ တော်စပ်ခဲ့ကြတာတွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဗေဒင်ဟောရင်း ကျွန်တော် တန်ခိုးရှင်ကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ယခုဘဝ အကြင်လင်မယား ဖြစ်နေကြတဲ့ သူတွေဟာ အတိတ်ဘဝကလည်း အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ မကြာခဏ တွေ့ရပါတယ်။ အတိတ်ဘဝက သားအမိ သားအဖ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ တော်စပ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ ယခုဘဝမှာလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြစ်နေသော်လည်း အခြားညီအစ်ကို မောင်နှမ သားသမီးတွေထက် ပိုပြီးချစ်ကြ ခင်ကြ ကြင်နာကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

အတိတ်ဘဝက အကြင်လင်မယား ပြန်တွေ့ကြသော်လည်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး နားလည်ခွင့်လွှတ်ကြ ချစ်ခင်ကြတဲ့အတွက်၊ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ပဋ္ဌန်းဆက်

တွေ သံသရာတစ်ပတ် ပြန်လည်တဲ့ သဘောပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆-၇-၂၀၁၄ ရက်နေ့ မနက်ကတော့ အသက်(၂)နှစ် အရွယ် ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးအတွက် ဗေဒင်မေးချင်ပါတယ် ဆိုပြီး အသားဖြူဖြူ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်မောင် အသက် ၅၀အရွယ် ဦးခင်ထွန်းတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ဦးခင်ထွန်းက သူသားကလေး ယခု(၂)နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ စကားလည်း ကောင်းကောင်းမပြော၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပူနေ၍ မနေနိုင်တဲ့အတွက် ရေနဲ့ပက်နေရကြောင်း၊ ရေနဲ့ပက်နေရတဲ့ အတွက် အောက်ပိုင်းအေးပြီး အစာမကြေတဲ့ အကြောင်း ဒီကလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အချိန်ကလည်း မိခင်များခန္ဓာကိုယ် ပူတဲ့ဝေဒနာ ခံစားရကြောင်း၊ အဲဒါ ဘယ်လို ပယောဂ အနောက်အယုဂများရှိပါလဲ။ ရှိလျှင် ကုသပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကလေးရဲ့ အမည်၊ အသက် မွေးနေ့တို့ကို မေးပြီး ကလေးကို ဘယ်လို

ပုဂ္ဂိုလ်တွေကများ နောက်ယုဂ်ထားသလို့ ခံစားနေရပါသလဲ မေးကြည့်တော့ ကလေးကို ပရလောကမှ တစ်စုံတစ်ဦး နောက်ယုဂ်တာ မရှိကြောင်းပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကအတိတ်ဘဝက ဝင့်ကြွေးကြောင့် ဖြစ်ရတာလား ဆိုတာ ပြန်ပြီး မေးမြန်းပါတယ်။ ဗေဒင်ဟောတန်ခိုးရှင်ကြီးက ဒီကလေးဟာ ငရဲဘုံမှာ လာသူဖြစ်ကြောင်း၊ လူဘဝတုန်းက နှစ်သတ်တဲ့ လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့အတွက် အဲဒီ အကုသိုလ်ကြောင့် ငရဲကျရောက်သွားတာဖြစ်ကြောင်း၊ ငရဲဘုံတွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျခံခဲ့ရကြောင်း၊ ငရဲသား ဘဝက ပူလောင်တဲ့ အပူဓာတ်က လူဘဝအထိ ပါလာတာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယခုလို ခန္ဓာကိုယ် ပူတဲ့ဝေဒနာ သက်သာအောင်၊ စကားလည်ပြောတတ်လာအောင် ဧကန်သီလဝိညာဉ်များ ဆောင်ရွက်ပေးလျှင် သက်သာပါမည်။ မေးကြည့်တော့ ဘုရားသောက်တော်ရည်ကို ကလေးချီးမည့်ရေနဲ့ ရောပြီး သုံးခြင်း ခန့်ပါ။ အပူသက်သာပါလိမ့်မည်။ စကား

ကောင်းမပြောတတ်တဲ့ ယတြာ သူကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး စိတ်သောက ကောင်းတယ်ဆိုလျှင် ပြီးတာပဲ။ သမထ
သွက်တော့ နွားတွေကို မကြာခဏ ရောက်ပုံ စိတ်ပျက်သွားပုံ မပေါ်ဘူး။ ခပ် ကျင့်တဲ့ အလုပ်က နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်တဲ့
နွား အစာကျွေးပြီး အတိတ်တဝက အေးအေးပါပဲ။ သူက သံသရာသဘော၊ ကျင့်စဉ်မှ မဟုတ်တာဘဲလို့ ပြောရပါ
သက်သက်တဲ့ ဝင့်ကြေးတွေရှိလျှင် ဘဝဝင့်ကြေး သဘောကို နားလည်လိုက် တယ်။ ဒီလိုဆိုလျှင် သူ ဒီဘဝတွင်ပဲ
ရလို့ ဆုတောင်းပါ။ စကား တော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်မည်လား မေးပါတယ်။
အသင့် ပြောတတ်လာပါလိမ့်မည်။ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးခင်ထွန်းက သူ ကျွန်တော် ပုဂ္ဂိုလ်က ယခုဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်
ကလေးရဲ့ ကလေးက (၉)နှစ် ကမ္မန္တန်ထိုင်လို့တော့ ကောင်းတယ်။ သမ မဝင်နိုင်သေးကြောင်း နောင်ဘဝမှာ
ရောက်လျှင် စိုးရိမ်းရမည့် ထကျင့်ပြီး အလင်းရောင် တွေမြင်ရတာ ဝိပဿနာတရားကို ဆက်လက်ကျင့်ကြ
ခြင်းပြောပါသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ကို လိုချင်တယ် ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် အားထုတ်နိုင်မှသာ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်တဲ့
လေးအကြောင်း ပြောပြတော့။ က ဝိပဿနာကျင့်လို့ အဆင်ပြေတယ်။ အကြောင်းပြောပါတယ်။ နောက်

ဦးခင်ထွန်းက ယခု စီးပွားရေး အဆင်မပြေ
ကြောင်း၊ စီးပွားရေးအဆင်ပြေပြီး ချမ်းသာ
ချင်ကြောင်းပြောတော့ ကျွန်တော် ပုဂ္ဂိုလ်
က အတိတ်ဘဝက အလှူဒါနနည်းခဲ့တဲ့
အတွက် ချမ်းသာဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြော
ပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ သူတယ်တဝက
လာပါသလဲလို့ မေးတော့ ကျွန်တော်ပုဂ္ဂိုလ်
က ဗြဟ္မာပြည်ကလာတဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊
ဗြဟ္မာပုရောဟိတ် ဗြဟ္မာဘုံတွင် နှစ်(၂)
သိန်း ဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဗြဟ္မာကြီး
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် အေးအေးဆေးဆေး
နေတတ်ကြောင်း၊ လောဘကိုလည်း
သတ်နိုင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဦးခင်
ထွန်းက ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို
လက်ခံပါတယ်။ အဲဒီကို ကျွန်တော်နဲ့ သူ
နဲ့စကားပြောနေစဉ် ငွေရောင်အဆင်းနဲ့
နတ်ကြီးတစ်ပါး ကြွလာတာ တွေ့ရပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ယခုကြွလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက
ဘယ်ဘုံဌာနက ကြွလာပါသ
လဲ။ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ပါလဲ။

ဗြဟ္မာကြီး။ ကျွန်ုပ်က ဗြဟ္မာပုရောဟိတ်
ဗြဟ္မာဘုံကို အုပ်ချုပ်တဲ့ဗြဟ္မာ
မင်းကြီးပါ။

ကျွန်ုပ်။ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စရှိလို့
ကြွလာပါသလဲ။

ဗြဟ္မာကြီး။ ကျွန်ုပ်က ဦးခင်ထွန်းကို
စောက်ရှောက်နေတဲ့ ဗြဟ္မာကြီး
ပါ။

ကျွန်တော်အံ့အားသင့် သွားပါ
တယ်။ ဗြဟ္မာမင်းကြီးက လူ့ပြည်က လူ
သားတစ်ဦးကို စောင့်ရှောက်တာ ပထမ
ဆုံး ကြံဖူးခြင်းပါ။

ကျွန်ုပ်။ ဦးခင်ထွန်းက သူ့သမထကျင့်ရ
တာ အဆင်မပြေဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ရ
တာတော့ အဆင်ပြေတယ်။ နောက်ပြီး
တော့ စီးပွားဥစ္စာလည်း ချမ်းသာချင်တယ်။
ဗြဟ္မာကြီးက သူ့ကို စောင့်ရှောက်နေတယ်
ဆိုတော့ လမ်းညွှန်ကူညီမှု ပြုနိုင်ပါသလား။

ဗြဟ္မာကြီး။ သူ့လူဘဝက သမထကို
ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့လို့ ဗြဟ္မာ ဘုံကို
ရောက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်ုပ်က သမထ
အားထုတ်တာကို သဘောမကျပါဘူး။

လူ့ဘဝရောက်ခိုက်မှာ ဝိပဿနာတရား
အားထုတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဝင်စေချင်ပါတယ်။
သမထအားထုတ်ရတာ အဆင်မပြေ
အောင် ကျွန်ုပ်ကပဲ နောင်ယုဂ်တာားဆီ
နေတာပါ။ စီးပွားဥစ္စာမချမ်းသာနိုင်ပါဘူး
ပြီးခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝက အလှူဒါန နည်းခဲ့
တယ်။ ဒါကြောင့် စားဝတ်နေရေး ပြည့်
ပဲ ကျွန်ုပ်က စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ဦးခင်ထွန်းက ဗြဟ္မာပြည်မှာ
နှစ်ပေါင်း(၂)သိန်း နေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ
ဟုတ်ပါသလား။

ဗြဟ္မာကြီး။ နှစ်ပေါင်း(၂)သိန်း မဟုတ်
ဘူး။ နှစ်ပေါင်း(၄)သိန်း နေခဲ့ရပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဦးခင်ထွန်းဟာ
ဒီကမ္ဘာလူသားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
(၅၀၀၀)လောက်ကစပြီး သမိုင်းတစ်ခိုင်း
တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ကျော်
၃၀၀၀လောက်ကမှ ဟိန္ဒူဘာသာပေါ်
ပေါက်လာတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
(၂၆၀၀)ကမှ ဗုဒ္ဓဘာသာပေါ်ပေါက်လာ
တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၂၀၀၀)

ဆောက်ကာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၅၀၀ကျော်လောက်က မွတ်ဆလင်ဘာသာ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း(၄)သိန်း မတိုင်မီက ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး ဗြဟ္မာပြည်ရောက်နိုင် လောက်တယ်ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာမှာ ဗြဟ္မာ ပြည်ရောက်နိုင်လောက်တဲ့ ကျင့်ကြံအား ထုတ်မှုကို ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ ဘာသာအယူဝါဒ မရှိနိုင်သေးပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း(၄) သိန်းဆိုရင် ဒီကမ္ဘာက လူသားတွေဟာ သမိုင်းဦးတို ပြေအော် တောထဲတောင်ထဲ မှာ တိရစ္ဆာန်တွေလိုပါပဲ။ သားငါး တိရစ္ဆာန် တွေကို အမဲလိုက်ပြီးစားတဲ့ လူတွေထဲမှာ အဝတ်လဲလှာနဲ့ နေကြတဲ့ လူရိုင်းတွေဘဝ မှာပဲ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ကိုကွယ်မှု ချီ ကျင့်လည်း နေတို့ လတို့လောက်သာ ထီးကွယ်ကြပါလိမ့်မည်။ ဗြဟ္မာပြည် ရောက်နိုင်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဗြဟ္မာကြီး။ ။ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးခင်ထွန်းက ဗြဟ္မာပြည် မရောက်ခင်က အခြားစကြာ ဝဠာတစ်ခုက လူသားပါ။ အဲဒီမှာ သမထ ထွင်စဉ်တွေကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး

ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဗြဟ္မာဘုံကို ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်ုပ်။ ။ဒီလိုဆိုလျှင် (၃၁)ဘုံမှာရှိတဲ့ ဗြဟ္မာဘုံဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာကလူသား တွေအတွက်ချဉ်း မဟုတ်ဘဲ အခြားစကြာ ဝဠာက လူသားတွေနဲ့ပါ သက်ဆိုင်ပက် သက်တဲ့ သဘောပါလား။

ဗြဟ္မာကြီး။ ။ဟုတ်ပါတယ်။

ဗြဟ္မာကြီးလည်း ပြန်ကြွသွား ပါပြီ။

ကျွန်တော်မူလက ဗြဟ္မာဘုံမှာ ရောက်နေကြတဲ့ ဗြဟ္မာကြီးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာက လူတွေသမထ ကျင့်စဉ်တွေ ကျင့်ပြီးရောက်နေကြတယ် လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ယခုမှ အခြားစကြာ ဝဠာတွေမှာ လူသားတွေရှိနေပြီး အဲဒီ ကမ္ဘာလည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကျင့်စဉ် တွေကို ကျင့်နေတဲ့ လူသားတွေရှိပါလား ဆိုတာ သိလာရပါတယ်။

ထူးခြားတာ တစ်ခုကတော့ ဗြဟ္မာပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၄)သိန်းလောက် နေခဲ့ရပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တဲ့ ဦးခင်ထွန်းနဲ့ ငရဲသားဘဝမှာ နှစ်ပေါင်း(၂၀) လောက် ပူလောင်တဲ့ ဝဋ်ခုကွဲစားခဲ့ရတဲ့ သားဖြစ်သူ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ယခုဘဝ မှာ လာရောက်တွေ့ဆုံရတာကတော့ အလွန် အလွန်ရှားပါးတဲ့ ရေစက်ဆုံမှု တစ်ခုလို့ ပြောရမှာပါ။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

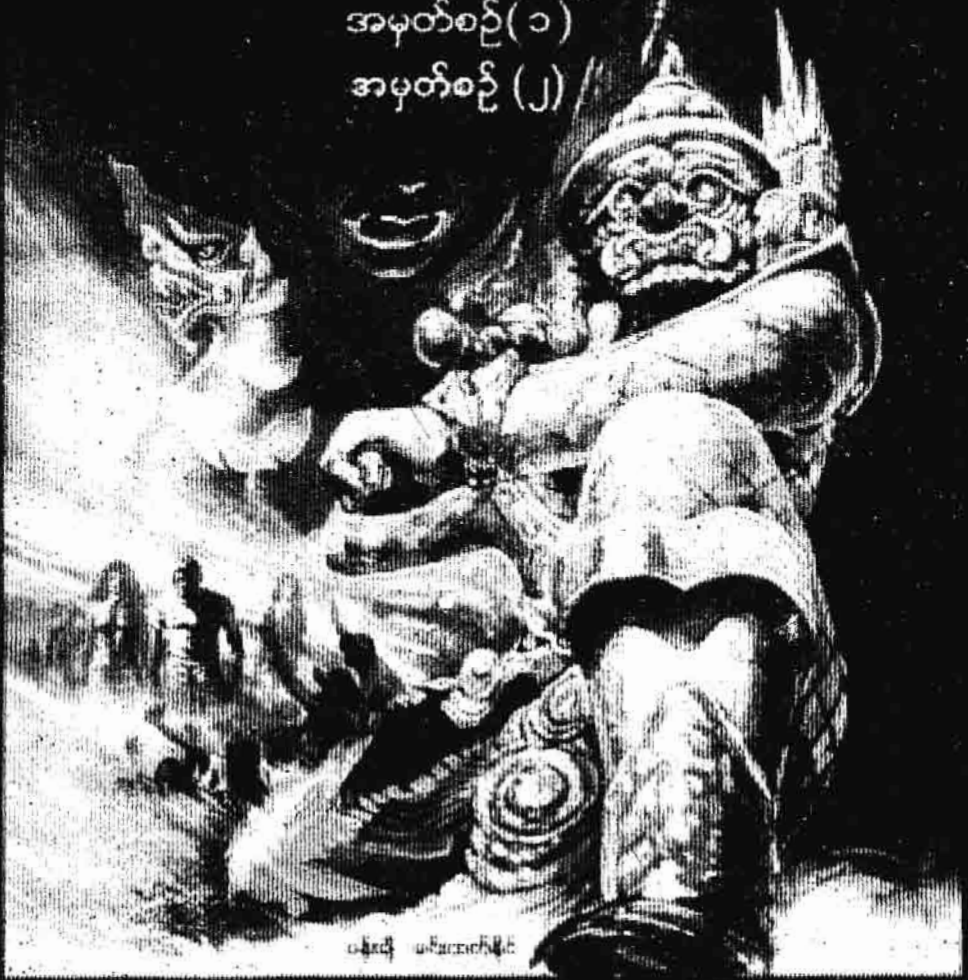
ဆရာဝင်း (သာဓကိဋ္ဌယ်)

ဂန္ထီရထိုင်ရာ

တောင်ပါးများ

အမှတ်စဉ် (၁)

အမှတ်စဉ် (၂)

စာအုပ်မှာကြားရန် - ငဒါပြတ်ပြတ်ဝင်း။ တိုက် (၃၁၃)၊ အခန်း (၉)၊
ရန်ကုန်အင်္ဂလိပ်လမ်း (၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၃ ၅၅၉၆၃၇

လေးစားစွာဖတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများအင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓဝင်တော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊

တန်ခိုးကြီးသူများ၊ တန်ခိုးကြီးစရာတော်သူများကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအပိုအလင်တို့အား

အဆင့်နှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ဝတ္ထုဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊

ဖြစ်အပျက်များ၊ စုတ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အဖြစ်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာဆွစ်သူ

ရေးသားများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

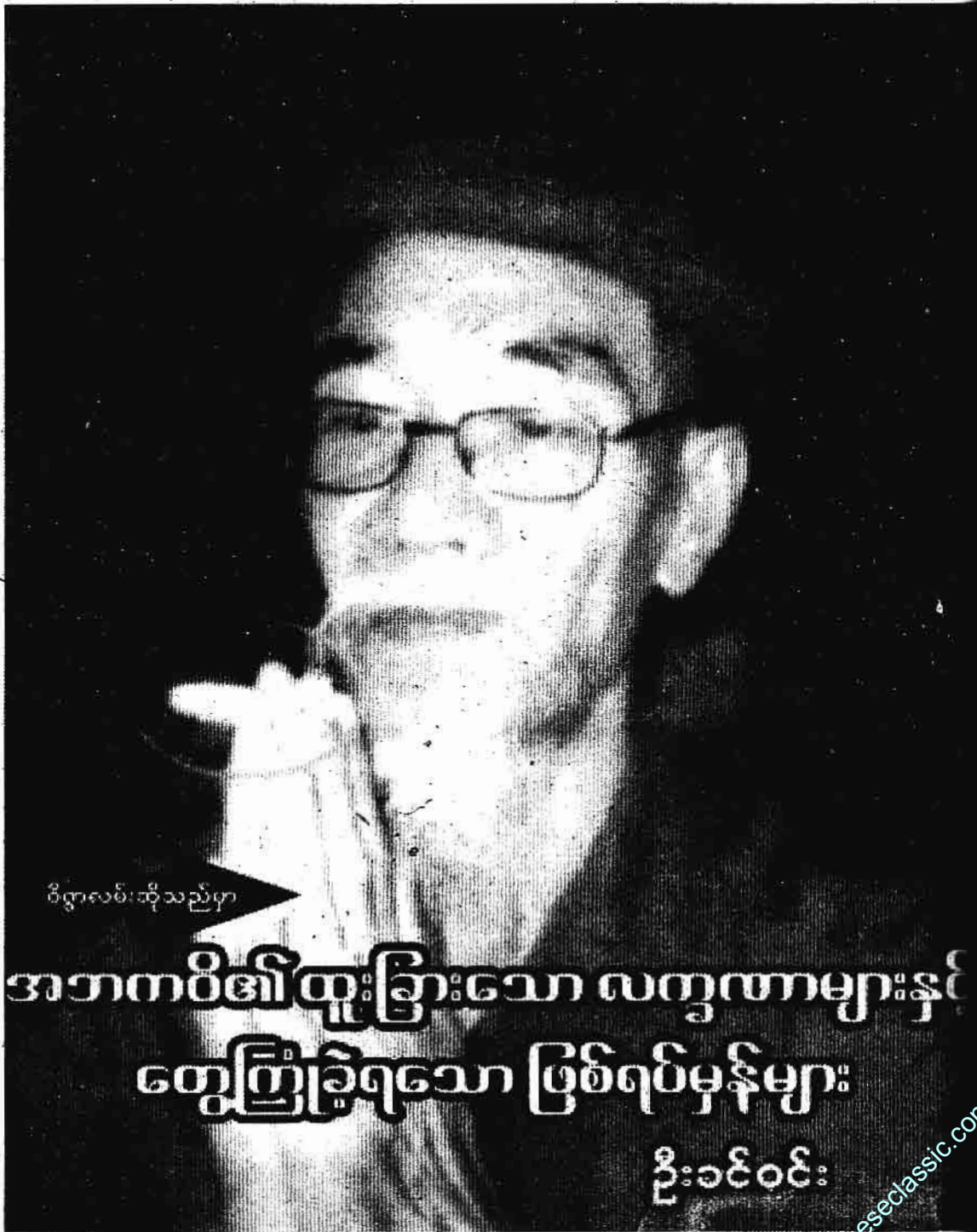

မြို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၇၀၀-ပိတောက်လမ်းယူရပ်လားစာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၀၇၂၀၅၀၊ ၀၉၅၀၇၆၂၀၀၊ ၀၉၅၀၇၆၆၀၂

ဝိဇ္ဇာလမ်းဆုံသည်မှာ

အဘကဝိ၏ထူးခြားသော လက္ခဏာများနှင့်
တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်များ

ဦးခင်ဝင်း

ယခင်လမူအဆက်

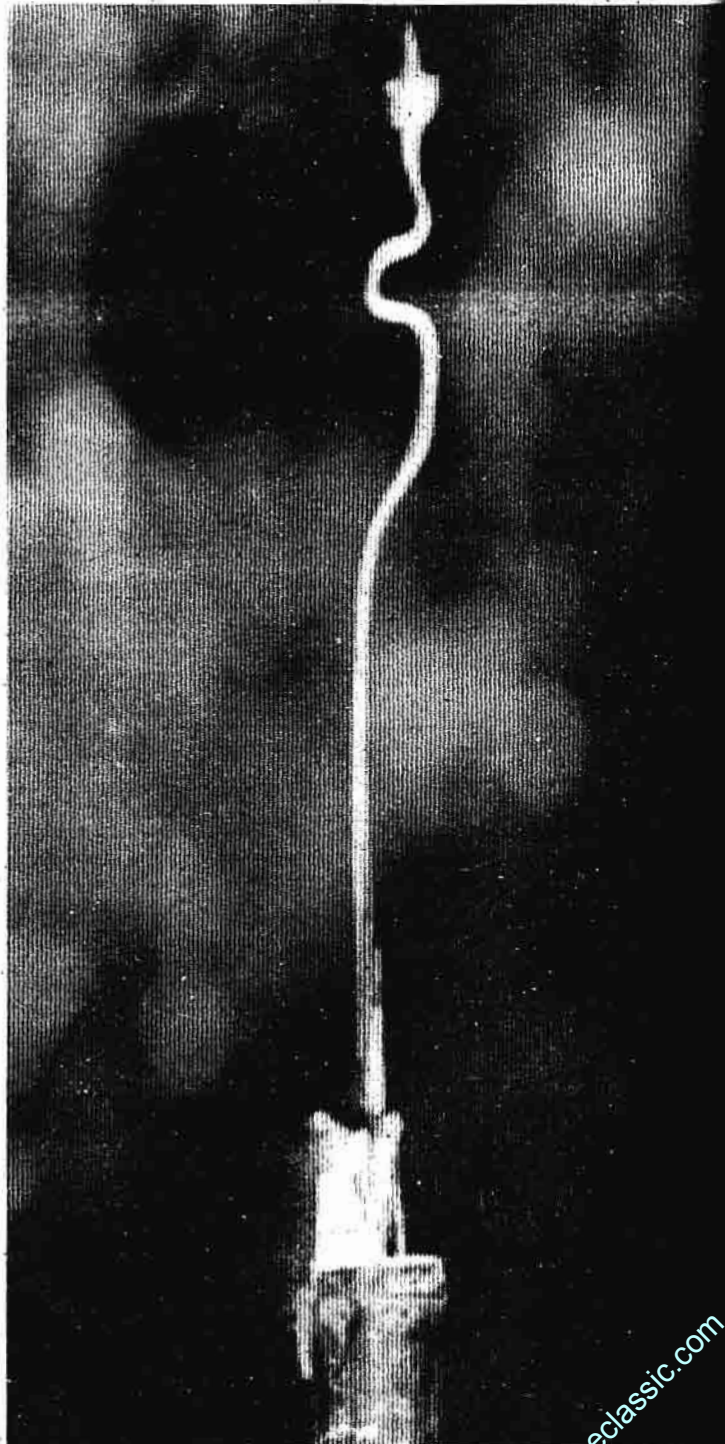
နောက်တစ်ခု လက်စနဲ့ဖော်ပြ
 ခြင်းတယ်။ အဘအိမ်က အိမ်မကို
 နှိပ်ထားပါတယ်။ အိမ်နောက်ဖေးကို
 နှိပ်ထားတယ်။ ခန့်အသစ်မိုးတော့
 ကောင်းသည့် အချင်ဝါးကိုထုတ်ပြီး
 ကောင်းသည့်အချင်ဝါး လဲရပါတယ်။
 နေတဲ့အချင်ဝါးကိုဖြုတ်ပြီး ခြံစည်း
 မှာ လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။ အချင်ဝါး
 သစ်နဲ့ ခန့်မိုးပေါ့။ နောက်အားသည့်
 တစ်တစ်ရက်မှာ လွင့်ပစ်ထားသည့်
 အချင်ဝါးတွေကို တစ်ပေလောက်စီ
 ဖြုတ်ပြီး မီးမွှေးဖို့ ခွဲ၊ ဖြတ် ပုံထားပေါ့။
 အဲဒီ ဝါး ခွဲ၊ ဖြတ်နေရာ မမျှော်လင့်ဘဲ
 လုံးတစ်လုံးကိုခွဲလိုက်တော့ ဟိုဘက်
 ဆစ်နှင့် ဒီဘက်အဆစ်ကို ဆက်ပြီး
 အတိုင်ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့လေး
 တစ်ချစ်ဘက်မှာ တွေ့ရပြန်တယ်။
 လှတယ်။ ခွဲချလိုက်တော့ သူ့ကိုလည်း
 ထိခိုက်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။
 သောလေးဘေးမှာ ကျန်နေသည့် ဝါး
 သောများကို ဖြေးဖြေးချင်း ခွာထုတ်

လိုက်တော့ ပုံပါသည်အတိုင်းလေး
 ရတယ်။ လှည့်ပတ်ကြည့်ပေါ့။ နောက်
 တော့ အပေါက်နှစ်ပေါက်ကို တွေ့ရတယ်။
 “ဝ” နှစ်လုံးပူးတော့ “ထ” ပုံသဏ္ဌာန်
 ပေါ်နေတယ်။ အဘကတော့ ထကိုမြင်
 လိုက်တာနှင့် သဘောပေါက်တယ်။
 အဘကတော့ သိအောင်ထပ်ပြနေပြီ။ ထ
 စာလုံးရဲ့ဦးကကိုတော့ ကိုယ်ဘာသာ
 တွေးကောက်ယူကြပါ။ ထည့်ရေးလျှင်
 ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ကွေး
 နေသည့် ဝါးမျှင်ကို ချက်ကြိုးခေါ်တယ်။
 နှစ်ပေါက်ဝါးကျမှ ပါတာ။ နှစ်ပေါက်ဝါး
 မဟုတ်လျှင် လုံးဝမပါ။ ဝါးချက်ကြိုး
 အပေါ်ပိုင်းကို ဖြတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ၂
 ဂဏန်းတစ်လုံးတည်းမြင်ရမယ်။ အောက်
 ပိုင်းကို ဖြတ်ကြည့်လျှင် ၄ ဂဏန်းကို
 တွေ့ရမယ်။ ဆက်ကြည့်လျှင် ၂၄
 ဂဏန်းနှစ်လုံးတွဲကို ကောက်လျှင်
 ဖော်ပြထားတာ အမှန်အမှတ်မဲ့ကြည့်လျှင်
 နဂါးပုံလေးပါ။ အဘက နာမည်နဲ့ နံပါတ်
 နှင့်တွဲပြီး တစ်ခါတည်းပေးလိုက်တာ
 ဦးခင်ဝင်း တနင်္လာ+ဗုဒ္ဓဟူး၊ ၂+၄ သိ

တယ်နော်။ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းသလဲ။
 ဒါတွေကို အဘလည်း လုပ်ယူမရ။
 ဖန်တီးလို့မရနိုင်တာ သဘောတရားတွေ
 ပါပဲ။ လေ့လာပါ။ ဝေဖန်ပါ။ ဆန်းစစ်ပါ။
 ကြည့်ပြီးတော့မှ လက်ခံပါ။ ဓာတ်ပုံနှင့်
 တကွ ပူးတွဲဖော်ပြလိုက်တယ်။
 - နှစ်ပေါက်ဝါးနှင့် ဝါးအမြဲတော
 (ဝါးအမတော) မည်သည့်ဝါးမဆို ခါးလည်
 မှုဖြတ်လျှင် တစ်ပေါက်တည်း တွေ့ရပါ
 သည်။ ဝါးမှန်သမျှ အဆစ်နှစ်ခုကြား
 တစ်ပေါက်တည်းသာ ပါသည်ကို တွေ့ရ
 မည်။ ထူးခြားသောဝါးမှသာလျှင် နှစ်
 ပေါက်ပါတတ်သည်။ ထိုက်သည့်သူမှ
 ရထိုက်သော ဝါးထူးဝါးခြတ် ဖြစ်သည်။
 ၎င်းနှစ်ပေါက်ဝါးသည် မျှင်ဝါး (အချင်ဝါး)
 တွင် ပါတတ်သည်။ အဘ ရရှိသောဝါး
 သည် မျှင်ဝါးဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းနှစ်ပေါက်
 ဝါးအစားကို ရှင်သီဝလီရုပ်တုလုပ်ရန်
 နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်ရောက်သော နေသိဒ္ဓိ
 အချိန်တွင် ထုလုပ်ပါ။ သိဒ္ဓိတင်ဂါထာကို
 ၃၇ အုပ်စု ဝတ်ပါ။ ပြီးလျှင် မိမိဘုရား
 အိမ်စင်တွင် ထား။ ဈေးဆိုင်ဆိုလျှင် ဆိုင်

ခေါင်းရင်းအမြင့်တွင် စင်ကလေးလုပ်ပြီး
တင်ထား။ မိမိခရီးသွားလျှင် မိမိနှင့်အတူ
ဆောင်သွား။ အကြံအစည် အရောင်း
အဝယ် အလုပ်အကိုင် အားလုံးအဆင်
ပြေပါသည်။ နှစ်ပေါက်ဝါးသည် ဝိယနှင့်
ဓနသိဒ္ဓိ၊ နှစ်မျိုးမက ကာယသိဒ္ဓိကို
အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။

ဝါးအမတေ (ဝါးအမြူတေ)
ဆိုတာကတော့ နှစ်ခုကို ဝါးအကြောမျှင်
ကလေးများနှင့် ဆက်သွယ် (အလယ်
အူတိုင်)ထားသည့် ကွေ့ကောက်တွန့်လိမ်
နေသည့် ဝါးမျှင်ကြိုးကို ခေါ်ပါတယ်။
များသောအားဖြင့် နှစ်ပေါက်ဝါးအဆစ်နှင့်
နောက်တစ်ဆစ်ကို အတွင်းတောက်
လျှောက် သွယ်တန်းနေတယ်။ နှစ်ပေါက်
ဝါးဖြစ်ပေါ်လျှင် ဝါးအမတေပါ တစ်ခါ
တည်း လိုက်ဖြစ်ရပါတယ်။ တစ်ခုတည်း
ဖြစ်ပေါ်လို့ မရပါ။ ၎င်းဝါးအမတေ ဝါးမျှင်
လေးကို သန်လျက်ပုံပြုလုပ်လျက် သိဒ္ဓိ
တင်ပြီး ဆောင်ထားလျှင် အာဏာတည်
တယ်။ မိမိပြောသမျှ အောင်မြင်တယ်။
ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားတယ်လို့ ကြားမိပါ

သား၊ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလိုက်ပါ။
သား၊ လေ့လာကြပါ။

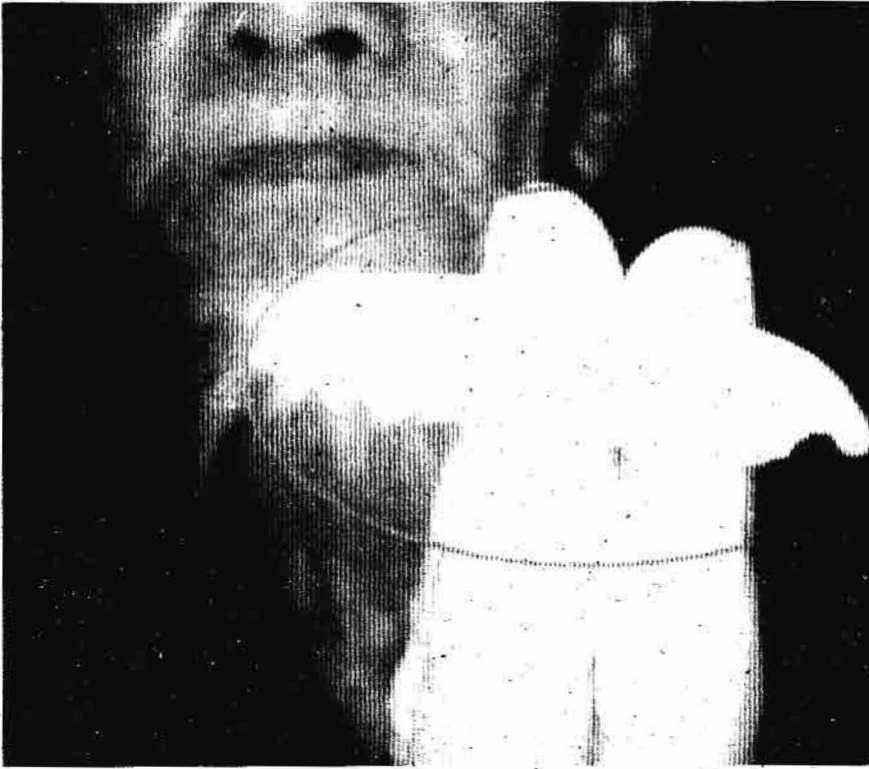
ဆက်လက်ရေးသားပါဦးမယ်။
အသက် (၆၅) နှစ်ထဲ ရောက်တော့
၆+၅=၁၁ မီးငြိမ်းအောင် အဘ
ခေါင်ခေါင်က မင်းပေးပုတီးကို ပြောင်း
တော့ သင်္ကြန်ကျလျှင် ပုပ္ဖိုးကိုလာခဲ့
မက်ကဲယာ လာပြောတယ်။ ပုပ္ဖိုး
သွားလို့ရတယ်။ ပေးသီးပုတီး
ရာရန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်း
နေတာပေါ့။ တိုက်ကြီးမြို့က ညီမဆီ
လည်ပါတယ်။ ညီမက အိမ်မှာ
သွင်းကိုယ်တော် ၃ ပါးကို ဆွမ်း
ခင်းတယ်။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စကတော့
ရောက်တော့ အဘက နေ့တိုင်း
ခင်းပါတယ်။ ထိုင်ကိုယ်တော် ၃ ပါး
မှာ သုဿန်မှာ သီတင်းသုံးတဲ့
တော်စ်ပါး ပါတယ်။ ၎င်းဆရာတော်
ထကာကြီး ၃ ရပ်ကွက်က အိမ်
မှာ ပေပင်ကြီးပွင့်ပြီး သီးနေတာ
လိုကောင်းမှကောင်းတဲ့။ ဘုန်းဘုန်း
ချာလားလို့ မေးလျှောက်တော့

ဘုန်းဘုန်းက မဟုတ်ဘဲပြောပါ့မလား။
မယုံလျှင်သွားကြည့်ပေါ့ တကာကြီးရယ်။
ဘုန်းဘုန်း လမ်းညွှန်လိုက်မယ်။ ဆွမ်း
လောင်းလို့ ၃ ပါးလည်း ပြည့်သွားတော့
စက်ဘီးနဲ့ လမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း သွား
ကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကြည့်
လိုကောင်းမှကောင်း။ ဒါနဲ့ ပေပင်သီး
နေသည့်ခြံတံကို မသိပဲနဲ့ အပြင်က
လှမ်းခေါ် ပြောင်သွားပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက
ပြောလို့ လာကြည့်တာပါ။

“သီးတာက သိပ်မကြာသေး
ဘူး။ အသီးတွေ နည်းနည်းပဲကြွေတယ်”
“ကျွန်တော် ပေးသီးပုတီး လုပ်
ချင်လို့ပါ။ စုထားပေးပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ
လာယူပါမယ်”

ပေးသီးပင်အိမ်က မြေးမလေး
က မိုးလင်းတာနဲ့ကောက် ကျွတ်ကျွတ်
အိတ်နဲ့ကောက်ပေးထားတယ်။ တစ်ပတ်
ကြာတော့ သွားယူ။ ကောက်ပေးသည့်
မြေးမလေးကို မုန့်ဖိုးပေးပါတယ်။ အိမ်
ရောက်တော့ အခွံခွာ နေလှမ်း အလုံး
(၆၀) လောက် ရတယ်။ ဆိုက်က ၃

မျိုး ထွက်တယ်။ အသေး၊ အလတ်၊
အကြီး ၃ မျိုးရတယ်။ အသေးလည်း
မကြိုက်ဘူး။ အကြီးကိုလည်း ကြီးလွန်း
တယ် မကြိုက်ဘူး။ အလတ်ဆိုက်ကို
ပွတ်စင်မတင်ဘဲ ပုတီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူး
ထားတယ်။ တစ်ပတ်ပြည့်တော့ သွားယူ။
အခွံခွာ၊ နေလှမ်းပေါ့။ အကြီးအသေး
ဆိုက်ခွဲပေါ့။ နောက်တော့ ပုတီးခေါင်း
လုပ်ဖို့ ပေးသီးအသီးလေး ၃ လုံး ပါလာ
တယ်။ ပွတ်စင်ရာမလို မူလအတိုင်း အကြီး၊
အလတ်၊ အသေးဆိုက် အသေးစားပေါ့။
၄ ပတ်ကောက်ပြီး နေလှမ်းနဲ့ ပုတီး
တစ်ကုံးစာ ရပါတယ်။ ရန်ကုန်သွားပြီး
ရွှေတိဂုံဘုရားသွား အရှေ့ဘက်စောင်း
တန်းက ပုတီးလုပ်တဲ့ဆိုင်မှာ အပ်ပါ
တယ်။ ဖောက်ကြိုးတပ် ပုတီးခေါင်း
(ပုတီးစေတီ) အပြီး ၂၀၀၀ ကျပ် ပေး
ရပါတယ်။ ၎င်းပေးသီးပုတီးနှင့် ၅၆ နှစ်
ဝင်ဝင်ချင်း ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းမှာ စိတ်ရ
ပါတော့တယ်။ အဘပြောသည့်အတိုင်း
ပေးသီးပုတီးက သူ့အလိုလိုတိုက်ဆိုင်
လာပြီး ပေးသီးပုတီး အပိုင်ရသွားပါးဘာ

တယ်။ လက်ရှိ ပေသီးဖြင့် စိတ်နေပါ
တယ်။ ပေသီးဆိုတာ ကြာသပတေး၊
သောကြာ ၅+၆ ပေါ့။ ကက်ကင်းပြန်
ရိုက်လျှင် ၅+၆ ကနေ ၆+၅ ဖြစ်လာ
တယ်။ ဒါကြောင့် အဘက ပေသီးပုံတီး
စိတ်ခိုင်းတာကို တွေးမိပါတယ်။ အဘ
ဘိုးမင်းခေါင်က အာရုံနဲ့ လာပြောတယ်။
၂၀၁၂ ခုနှစ် ၄ လပိုင်း စင်္ကြန်ပုပ္ပားကို
လာ၊ မင်းမလာတာ ကြာနေပြီ။ ဆက်
ဆက်လာခဲ့။ လာလျှင် ယောဂီဦးထုပ်နှင့်

မလာနဲ့။ ခေါင်းဆောင်နဲ့ လာခဲ့။ ခြေလေး
ချောင်းစားလို့ သူ ဖြတ်ခိုင်းတယ်။ အမဲ
မစားတာတော့ ကြာပြီ။ နောက်ပြီး ပြီး
တိုသား ဖြတ်ရခက်နေတယ်။ အဘက
ဆူတော့ ခြေလေးချောင်းသားတွေ ဖြတ်
လိုက်ပါပြီ။ ဝါတွင်းသုံးလ ပျဉ်းမနားမြို့က
စုတ္တာမဏိဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကျင့်ကွ။
ပြီးလျှင် ပဲခူး တောင်ငူ၊ ရွှေဘို၊ မန္တလေး
မြို့တွေကို ဂန္ဓာရီခရီး ထွက်ခိုင်းတယ်။

၂၀၁၂ ခုနှစ် ၄ လပိုင်း သင်္ကြန်

ပိတ်ရက် ပုပ္ပားတောင်ကလပ် ကြေး
ဘုရားကြီးကို ဒုတိယအကြိမ် သွား
ပြီး သွားရောက်စဉ်က ထူးခြားချက်
ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ရှေးမနေတော့ပါ။
ဝါဆိုရန် ပျဉ်းမနားမြို့ကို ၂-၁၁-၁၂
ညနေ (၅:၃၀) နာရီခန့်က စုတ္တာ
ဘုရား ရန်အောင်မြင်ကျောင်းကို ရေ
ရှိပါသည်။ ရောက်ရှိကြောင်း ကျောင်း
ဆရာတော်ကို လျှောက်သည့်အခါ
စုတ္တာမဏိဘုရားမှာ (၉) နာရီ နှစ်

အလင်းတိုင် ထွန်း ဘုရား
 ဂါထာတွေရွတ်၊ ပုတီးစိတ် အမျှ
 စောင်ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ နံနက်
 မိနစ်မှာ တစ်ကြိမ်၊ နံနက် (၉)
 (နဝင်းချိန်)မှာ တစ်ကြိမ်၊ ည (၉)
 (နဝင်းချိန်) မှာ တစ်ကြိမ် အားလုံး
 ၃ ကြိမ် ပူဇော်ဂါထာရွတ် ပုတီး
 အမျှဝေ နေ့တိုင်းမပျက် ရွတ်ဆို
 ဆင်ရွက်ပြုကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ ၈ လပိုင်း
 ကုန်သွားပါတယ်။ ၉ လပိုင်းကျ
 (၁၀.၉.၁၂) ရက်နေ့ကစပြီး ဝိဇ္ဇာ
 ခုတ်ကို စတင်ကျင့်ဆောင်ပါတယ်။
 ပြီး ပြောင်းလဲကျင့်တော့မှ ဘုရား
 ခြံစဉ် ဘယ်ဘက်လက်ဝါးပြင်မှ ပူပူ
 ထွက်လာပြီး ညာဘက်လက်ဝါးကို
 ခြံပြီးထိကပ်လာပါတယ်။ စိတ်ထဲက
 ငါ ညာလက်ဝါးကို ဘယ်လက်ဝါး
 ထွင်းက ဘာဖြစ်လို့ပူထွက်ပြီး တွန်း
 သိသိဘူး။ ည (၉) နာရီထိုး ဝတ်ပြု
 အဲဒီလိုပဲ ညစဉ်ညဘက် ပေါ်နေပါ
 သယ်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါ။ စဉ်းစားလို့
 ခေါ်ပါ။ နောက်တော့ ဝါခေါင်လပြည့်

ကျော် ၆ ရက် (၆.၉.၁၂) နေ့ နံနက်
 (၈.၄၅) မိနစ်အချိန်မှာ အဘရဲ့ ဘယ်
 လက်ဝါးပြင်မှာ ပထမအကြိမ် ဘုရား
 ဆင်းတုတော် (တင်ပလွင်သဏ္ဌာန်)
 တစ်ဆူ ပေါ်ထွက်ဖူးမျှော်ရပါတယ်။
 (၇.၉.၂၀၁၂) ရက် နံနက် (၇) နာရီ
 အံချိန်မှာ နောက်ထပ်ဘုရားတစ်ဆူ
 ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးမှာ (အလယ်တည့်
 တည့်) ထပ်မံပေါ်ထွန်းဖူးမျှော်ရပါတယ်။
 (၈.၉.၂၀၁၂) ရက်နေ့ မွန်းလွဲ (၁၁.၃၀)
 မိနစ်အချိန် ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးပေါ်မှာ
 ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ အဘရသေ့ကြီး
 ဦးခေါင်း၊ ဦးခေါင်းကိုရွက်ထားသည့်
 ကျောက်တောင်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်လာ၍
 ထပ်မံဖူးမျှော်ရပြန်ပါတယ်။ အဘ ဒီလူ
 တွေကို မြဲကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်
 သေချာတယ်ဆိုမှ မဂ္ဂဇင်းထဲကို ရေးထည့်
 တာပါ။ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလိုက်
 ပါတယ်။ ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးမှာပေါ်
 သည့် ဩဂုလေးခုက ၂၀၀၈ မှ ပေါ်
 လာတာ။ ဩဂုရဲ့သဘောက အဘလိုင်း
 အရပြောရလျှင် ဘုရားလေးဆူ (မြေစိုက်

တစ်နေရာတည်း) အရှေ့၊ အနောက်၊
 တောင်၊ မြောက်ကို ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်။
 ညာဘက်လက်ဖဝါးမှာ ဩဂုနစ်ထပ်
 ကလည်း ဘုရားနစ်ဆူ (အပေါ်နှင့်
 အောက်) တောင်ပေါ်နှင့် တောင်အောက်
 ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်ဘက်
 မှာပေါ်သည့် ဆင်းတုတော်နစ်ဆူကို ညွှန်း
 ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒိုင်းမွန်းပုံစိန်ဖူးတွေက
 ပျဉ်းမနားမြို့ကိုလာခါနီး ၂ လ အလို
 လောက်ပေါ်လာတာ သိပ်မကြာသေးပါ။
 ဘယ်ဘက်လက်ဝါးက လက်ခလယ်နှင့်
 လက်ညှိုးကြားက စိန်ဖူးဆိုလျှင် ပေါ်လာ
 စပဲ သိသာထင်ရှားရုံပဲရှိသေးတယ် ညာ
 ဘက် လက်ဖဝါးက စတုရန်းလေးခုက
 မြေစိုက်ဘုရားလေးဆူ၏ မြေနေရာ
 စတုရန်းကွက်များ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်ဘက်
 လက်မှာ စတုရန်းလေးကွက်ဆိုတော့
 နစ်ဖက်စလုံးတွဲညီသွားတာပေါ့။ ညာ
 ဘက်လက်ဝါးထက် ဘယ်ဘက်လက်ဝါး
 က ပိုပြီးထူးခြားတယ်။ ပိုပြီးပြည့်စုံတယ်။
 ဘုရားစိန်တွေက နစ်ဘက်စလုံးပါတယ်။
 ဘုရားတွေကိုတော့ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်

အချိန်မှာ တည်ရမယ်တော့ အမိန့်မချ
ပေးသေးပါ။ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ဦးရွက်
သာ တည်ပါ။ နောက်ပိုင်းက ငါတို့ရှိ
တယ်။ ဘာမှမပူနဲ့။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ
ကိုယ်ဆက်လုပ်ပါ။ အဘ ပြောသွားပါ
တယ်။ အဘရဲ့ ဘယ်ညာ လက်ဝါးပြင်
ပေါ်ရှိ လက္ခဏာများကို ဓာတ်ပုံတွေ
ပူးတွဲဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ လေ့လာပါ။
ဆန်းစစ်ပါ။ အကြံဉာဏ်ကိုလည်း ဆက်
သွယ်ပြီးပေးကြပါ။ အကြံဉာဏ်များကို
လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။ တစ်ယောက်
အမြင်နှင့် တစ်ယောက်အတွေး မတူနိုင်
ကြပါ။

အဘ၏ ထူးဆန်းတာပဲလား။
တိုက်ခိုက်တာပဲလား အဘ ဓာတ်ပုံဆရာ
ကိုခေါ်ပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်။
စုစွာမထိဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာပါ။
ဘုရားကိုနောက်ခံထားပြီး တောင်ဝှေးကို
ပုတီးလက်မှာဆွဲပြီး တစ်ပုံရိုက်တယ်။
နောက်တစ်ပုံကတော့ ထိုင်ခင်း ခင်းပြီး
တင်ပလ္လင်ခင်းပြီး တင်ပလ္လင်ခွေ ပုတီး
စိတ်နေသည့်ပုံပါ။ နေရာကိုတော့ ဓာတ်ပုံ

အ. 71. 5050

အဘ ငှင်းနေရာကောင်းတယ်
 သူပြသည့်နေရာမှာ ခင်းပြီး
 ခံစိတ်သည့်ပုံကို ရိုက်လိုက်ပါတယ်။
 ချိန်မှာ ဘယ်လာပြီး ညောင်ရွက်
 အဘရဲ့ဘယ်ဘက် ပုတီး
 သာသည့်လက်အောက်မှာလာပြီး
 နေတယ်။ အဘလည်း မသိပါ။
 ဆရာလည်း မသိပါ။ သူနေခိုင်း
 ရာတွင် ထိုင်ဆိုလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံ
 ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ထူးဆန်း
 နေတာ။ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလိုက်
 တယ်။

နောက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြ
 နေမယ်။ (၁၃-၉-၁၂) ရက်နေ့ည (၁၀)
 မှာ စူဠာမဏိဘုရား၏အနောက်ဘက်
 ဆင်လှမ်းလှမ်းမှာ စိတ္တသုခကျောင်း
 တစ်ကျောင်းရှိတယ်။ ၎င်းကျောင်းဝင်း
 အတွင်းရှိ တောင်ကုန်းတစ်နေရာ
 မှာ ဘုရားဒကာ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဘုရား
 ဒကာမ ဒေါ်သန်းသန်းနိုင်တို့က အဘ
 သံဃာလောင်း ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်လျက်
 ဉာဏ်တော် ၉ တောင် မြေစိုက်ဘုရား

တည်ပါတယ်။ (၁၃-၉-၁၂) ရက်နေ့ ည
 (၁၀) နာရီမှစ၍ ဂါထာတွေရွတ် နတ်
 သိကြားတွေ ပင့်ဖိတ်ဆိုရာ သိုက်နန်း
 ဆက်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်များကို ပင့်ဖိတ်ဆို
 နေစဉ် အဘ၏ လက်အုပ်ချီနေသည့်
 လက်အစုံကို မမေ့ရဲဘဲ လိပ်ပြာ
 တစ်ကောင် လာနားတယ်။ ပျံလည်း
 မပျံပါ။ ဘေးမှာ ဝတ်အသင်းနှင့် ဘုရား
 တကာ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဘုရားတကာမ
 ဒေါ်သန်းသန်းနိုင်၊ ဘုရားတည် ပန်းတော့
 ပန်းပုဆရာ ဦးကျော်ထက်နှင့် ဦးဇော်လင်း
 တို့ မျက်မြင်သက်သေရှိပါတယ်။ ဘုရား
 တကာ ဦးမြင့်သိန်းက “အဘ ငြိမ်ငြိမ်နေ
 မလှုပ်နဲ့။ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်”
 သူ၏ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ အစ်ဂျစ်
 တယ်ကင်မရာလေးကိုထုတ်ပြီး သုံးကွက်
 သုံးခါရိုက်ပါတယ်။ အမှတ်တရပေါ့။
 တစ်ကွက်ကတော့ ပျက်သွားတယ်။
 နှစ်ပုံစလုံး ကူးပြီး ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။
 အလွန်ထူးဆန်းတယ်။ လူတွေအများ
 ရွတ်ဖတ်နေတာ ဘယ်သူမှမနားဘဲ အဘ
 ရဲ့ လက်ပူးကပ်ထားတဲ့ လက်အုပ်ကိုမှ

လိပ်ပြာလာနားရသလဲ။ အဘလက်ရဲ့
 ထူးခြားမှုကြောင့်သာလျှင် ကွက်ပြီး
 လာနားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ
 နှင့်တကွ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ ကြည့်ရှု
 ဝေဖန်ကြပါ။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေက အပြောရ
 ခက်တယ်။ နက်လည်း နက်နဲတယ်။
 လက်ဆုပ်လက်ကိုင်လည်း ပြလိုမရ။
 သူတို့၏ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်တယ်။
 အထက်ဖော်ပြပါအကြောင်းအချက်များ
 သည် အဘကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခံစား
 ရသည့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်များဖြစ်
 ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။ သစ္စာပြင်ပါတယ်။
 အဘရဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်တွေ
 ယခုဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်များကို
 ဓာတ်ပုံရိုက် ကွန်ပျူတာနှင့် ပုံဖော်ထုတ်
 ပြီး စာစောင်ထဲကို ထည့်သွင်းချင်သည်။
 ဘယ်လိုလုပ်လျှင် ကောင်းမလဲ။ အဆက်
 အသွယ်ရှာနေချိန်မှာ (၂-၁၀-၂၀၁၂)
 ရက်နေ့ အဘတည်သွားသည့် ငြိမ်းချမ်း
 အေးစေတီမှာ အဘထွက်ပွဲ အနစ် (၆၀)
 ပြည့် (၁၁) ကြိမ်မြောက် ပူဇော်ပွဲကို
 သွားရောက်ပူဇော် ကန်တော့ ဆုပေးသည့်

အစိတ္တန်ပုတီးစိတ် ပြုလုပ်ပါသည်။ တန်း ပေါ်မှာလည်း အဘကိုရည်မှန်းပြီး ထိုးထားပူဇော်ထားသည့် ပွဲတွေကလည်း မနည်းဘူး။ ရေလိုတောင် မရပါ။ ထိုင်စရာနေရာ မရှိသလောက်ပဲ။ အဘ လွတ်သည့်နေရာလေးတစ်ကွက်မှာ နေရာရ၍ ထိုင်နေပါသည်။ ညှဉ်းခဲရေးအဖွဲ့ဝင်များက ရွှေ့ကပ်ပျော့သီး၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်များ ဗန်းနှင့်ချပေးပြီး ညှဉ်းခဲပါသည်။ ဂေါ်ပက အဖွဲ့နှင့် ညှဉ်းခဲရေးမောင်မယ်များကို အထူး ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ၎င်းအချိန် (၁၀) နာရီလောက်မှာ နေပြည်တော်မှ စာရေးဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းမွှေး သတင်းယူရန် ရောက်ရှိလာပါသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက် သတင်းယူရန် ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက် သတင်းယူပြီးတော့ အဘထိုင်သည့်ရှေ့ လာရောက်ထိုင်ကာ အနားယူဝတ်ပြုပါသည်။ ကျွန်မက အဘထွက်ပွဲ ဂျာနယ်မှာထည့်မလို့ သတင်းလာယူတာပါ။ ကျွန်မ စာရေးဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းမွှေး ပါဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်မိတ်ဆက်ပါတယ်။ အဘကလည်း နာမည်ပြောပြီး နေရပ်

ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင် လိုက်တာနော်။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျ စကားပုံအံ့တိုင်းပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း စာစောင်ထဲရေးပြီး တင်ပြချင်နေတာ။ ဖော်ပြပေးမည့် စာရေးဆရာမလည်း ထိပ်တိုက်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရောက်လာ။ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေသလဲ။ အထူး တလည် ရှာနေစရာ မလိုတော့ပါ။ ဒါဟာ လည်း ထူးခြားသည့်ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလို မှတ်ယူရမှာပါပဲ။

အဘရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပေါ် နေတာကို ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ ပူးတွဲ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ အနေနှင့်တကွ ပူးတွဲဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအကြောင်းကို အဘ လိုက်စားမိ သလောက် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

အထက်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်က ဘာ ဖြစ်လို့ ပျဉ်းမနားမြို့မှာရှိသည့် စူဠာမဏိ ဘုရားကို ညွှန်သလဲဆိုတော့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလို့ပါ။ ဘုရားကို မြန်မာနိုင်ငံက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို စတင်တည်ထောင်

သည့် မင်းအနော်ရထာ စတင်တည် သွားသည့်ဘုရား ဖြစ်လို့ပါ။ ဉာဏ်တော် က သိပ်မမြင့်ပါ။ နောက်ပိုင်း သစ်ပင် မြက်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံး၍ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပါတယ်။ အဘရသေ့ကြီး ဦးခန္တီက အိပ်မက်ရပ် လိုက်ရှာတာ လ တော်တော်ကြာ ရတယ်။ နောက်တော့ ရှာဖွေတွေ့ ဖူးမျှော်ခဲ့ရတယ်။ အဘရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ သည် တပည့်များနှင့် ချုံများ နွယ်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ယခုလက် ဉာဏ်တော်အတိုင်း မူလရှာဖွေတွေ့ စဉ်က အရံစေတီ (၁၁၆) ဆူ (ဥဠာ) ၁၁၆ တစ်ရာတစ်ဆယ့်ခြောက်မြောက် ထိုင်းနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်စိုးစံရသော အထိမ်းအမှတ်) ရံပြီး တည်ထားခဲ့တယ်။ မူလအရံစေတီ အရေအတွက် အတိုင်း အဘရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ ဆက်လက်တည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ယခု တိုင် ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ဖူးမျှော်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အရံစေတီပေါ် ၁၁၆ = ၁၁၁

၈ အလယ်ခေါင် ပင်မဘုံရားကြီး
 ဆူပေါင်း ၉ (၉ နှစ်) ပြည်လည်
 ထုတ်ဖွမ်းမံတည်သူ ဦးခန္တိ = ၂+၇
 ၉ နှစ်စတင်တည်သွားခဲ့သည့်တောင်
 မင်းတောင် = မင်းတောင် =
 သပတေး+ပုဒ္ဓမ္မား = ၅+၄ = ၉ (၉
 နှစ်) ပြန်ရတယ်။ ဒါကို (တင်းကြေ
 နင်းကြေ) ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
 နှစ်ကြီးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်လက်
 မည်း တင်ပြချင်တာက ပျဉ်းမနားမြို့
 မည် ရေခဲမြေခံ အလွန်ကောင်းသည့်
 နှစ်မြို့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ (၁)
 ခြစ်နော်ရတာ ပထမဆုံး စူဠာမထိ
 ရာတည်ခြင်း။ (၂) အဘရသေ့ကြီး
 မည်ဖော်ထုတ်ဖွမ်းမံတည်ခြင်း။ (၃)
 အဘရသေ့ကြီး တည်ဆောက်သွားသည့်
 နှစ်ကြီး ဘုရားနှင့် တန်ဆောင်။ (၄)
 အဘိုးမင်းခေါင်၏ ငြိမ်းချမ်းအေးစေတီ
 မည်ရှိခြင်း။ (၅) လယ်တီဆရာတော်
 သီတင်းသုံးသည့်ကျောင်းတိုက်
 မည်ရှိခြင်း။ (၆) နိုင်ငံတော်လွတ်လပ်
 အတွက် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ရဲဘော်

သုံးဦးပါဝင်ခြင်း။ (၇) ယခုဆိုလျှင် သာမန်
 မြို့မှ မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်သွားခြင်း။ (၈)
 နေပြည်တော်အင်္ဂါဖြစ်သည့် ရွှေတိဂုံ
 ဘုရား ပေါ်ထွန်းလာခြင်း။ ရှေးဘိုးဘွား
 တို့က အစဉ်အလာကောင်း ၂ ကျိပ် ၈
 ဆူဘုရား လှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲ (နှစ်စဉ်
 မပျက်) ရပ်ကွက်အလိုက် ကိုယ်ရပ်ကွက်
 နှင့် ဝတ်အသင်းများ ရှေးအစဉ်အလာ
 မပျက် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနေခြင်းတို့
 ကြောင့် ပျဉ်းမနားမြို့ကို ဂုဏ်ယူလို့
 မဆုံးပါဘူး။ ဝမ်းလည်း ဝမ်းမြောက်မိပါ
 တယ်။ နှစ်သက်ကြည့်နှစ်ပါတယ်။ နောင်
 လာမည့်နှစ်များ နှစ်စဉ်မပျက် ဆက်
 လက်ပူဇော်နိုင်ပါစေ။ ဝတ်အသင်းများ
 လည်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်
 စည်ကား လှည့်လည်နိုင်ပါစေ။ နောင်လာ
 နောက်သားများကိုလည်း ကောင်းသော
 အမွေတွေကို မျှဝေနိုင်ပါစေ။ ကောင်းမွေ
 များကိုလည်း နောင်လာနောက်သားများ
 ကလည်း ဆက်လက်ခံယူနိုင်ကြပါစေလို့
 ဆုမွန်ကောင်းများ အဘကပီ ဆုတောင်း
 လိုက်ပါတယ်။ အဘလည်း ပျဉ်းမနားမြို့

မှာနေရင်း အထက်လိုင်းကို စတင်ဝင်
 ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ့်ရေခဲမြေခံ
 ကောင်းသည့် မြို့ပါ။ ကျေနပ်နှစ်သိပ်မိပါ
 တယ်။ ယခုလည်း အဘရဲ့ ကျင့်စဉ်
 ကြောင့် ထူးခြားမှုတွေက ပျဉ်းမနားမြို့
 စူဠာမထိဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ်အတွင်း
 ဖြစ်ပေါ်လာရတာပါ။ ဓာတ်ပုံများ (ကွန်
 ပျူတာနှင့် ထင်ရှားအောင်ဆွဲပြီး) တင်ပြ
 လိုက်ပါတယ်။ လေ့လာပါ။ ဆန်းစစ်ပါ။
 လေ့မိပါ။ လာရောက်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှု
 သုံးသပ်ပါ။ ပြီးမှ လက်ခံပါ။ မဂ္ဂဇင်းမှ
 တစ်ဆင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါတယ်။
 ခုနှစ်ရက်သားသမီးများ ရွှင်လန်းကျန်းမာ
 ချမ်းသာပြီး သာသနာပြုနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်
 ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ သာသနာကို
 ထောက်ပံ့နိုင်သူများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ
 ကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါ
 တယ်။

ရှေ့လဆက်ရန်
 အဘကပီ (ဦးခင်ဝင်း)

ပုဒ္ဒတရားတော်

မဇ္ဈိမနိကာယ ဓမ္မသုတ်

အောင်ပန်းမြိုင် (အရှင်မြိုင်)

မြို့စုကောင်း

သဒ္ဓါတရားသည် ကောင်းသော
 မြို့စုနှင့်တူပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် ၏
 သာသနာတော်ကြီးသည် လယ်ယာ
 မြေကောင်းနှင့်တူ၏။ ကောင်းသော မြို့စု
 ကို လယ်ယာမြေကောင်းတွင် ကြံချ
 နိုင်လျှင် ရည်မှန်းချက်နှင့်အညီ
 မြေကောင်းမြောက်များစွာ ထွက်ရှိနိုင်မည်
 ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ
 တော်ကြီးသည် မည်သို့ကြောင့် လယ်ယာ
 မြေနှင့် တူလနည်းဆိုသော် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
 ကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ သာသနာ

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကုသိန်
 နှင့် ဓမ္မာမင်းတို့၏ အင်းကြင်းဥယျာထဲ၌
 မြို့စွန်း စံဝင်အံ့ဆဲဆဲအချိန်တွင် သုဘဒ္ဓ
 နှင့်အညီ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လာ
 ဆက်လျှောက်ထား မေးမြန်းခဲ့ဖူးလေ
 သည်။ “အရှင်ဘုရား လောက၌အယူဝါဒ
 ထူထောင်နေကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ
 မြောက်များစွာ ရှိပါသည်တရား။ ထိုသို့သော
 ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဟောခြားချက်များမှာ အလုံး

စုံမှန်ကန်ပါသလား။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏
 တရားသည် မှန်ကန်ပြီး မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်
 ၏ တရားသည် မှားယွင်းနေပါသလဲ သိလို
 ပါသည် အရှင်ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထား
 လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က
 ဤသို့မိန့်ကြားလေ၏။ “သုဘဒ္ဓ ဒီအ
 ကြောင်းအရာများကို မိန့်ကြားရန် ငါဘုရား
 ၌ အချိန်အခါ မရှိတော့ပါ။ အတိုချုပ်၍
 မိန့်ကြားမယ်” ယသ္မိံ စခေါ သုဘဒ္ဓ ဓမ္မဝိ
 နယေ၊ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂီကောမဂ္ဂေါ ဥပ
 လက္ခတိ၊ သုဘဒ္ဓ ဓမ္မဝိနယ သာသနာတစ်
 ခုမှ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာရှိပေ၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာရှိသော
 သာသနာတော်ဟာ စစ်မှန်သော သာသနာ
 ဖြစ်တယ်ဟူ၍ မြွက်ကြားတော်မူလေ၏။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာ
 ကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာ
 သတိ၊ သမ္မသမာဓိဟူသော မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာရှိ
 သော သာသနာတော်သည် အဘယ်
 ကြောင့် စစ်မှန်သော သာသနာတော် ဖြစ်
 သနည်းဆိုသော် မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာသည်ရှိ၏။
 ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျင့်ကြံ

အားထုတ်ကြ၏။ ယုံကြည်ကျင့်ကြံအား
 ထုတ်ကြသူများ၌လည်း သောတာပန်၊
 အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် ရရှိလာ
 ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာနှင့်အညီ
 ကျင့်ကြံအားထုတ် လာကြခြင်းကြောင့်
 ဤလောကသံသရာ၌ ရဟန္တာမှ မကွယ်
 ပျောက် မဆိတ်သုဉ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်တော့
 သည်။ အဆိုပါ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာကို အနှစ်ချုပ်
 လိုက်လျှင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟူသော
 အနှစ်ချုပ်ကို ရလေ၏။

သီလမဂ္ဂင်

သမ္မာဝါစာ ကောင်းမွန်မှန်ကန်
 စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း၊ သမ္မာကမ္မန္တ
 ကောင်းမွန်မှန်ကန်စွာ ပြုလုပ်နေထိုင်ခြင်း။

သမ္မာအာဇီဝ

ကောင်းမွန်မှန်ကန်စွာဖြင့်
 အသက်ဝမ်းကျောင်းပြုခြင်း၊ ဟူသော
 အချက်သုံးချက်သည် သီလမဂ္ဂင်သုံးဖြာဖြစ်
 လေ၏။

ယနေ့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ဝင်တို့သည် သီလကိုဆောက်တည်ကြ
 သဖြင့် သီလမဂ္ဂင်ကို ခိုင်မြဲစွာ ဖြစ်လေ၏။

မှန်ကန်သောစကားများကို မလိမ္မော်ညာ
ပြောဆိုဆက်ဆံ နေကြသည်ဖြစ်၍ သမ္မာ
ဝါစာ ဖြစ်စေ၏။ မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်
ကြ၏။ ပါဏာတိပါတ၊ အဓိနွေခန၊ ကာမေ
သုမိစ္ဆာစာရ အစရှိသော မကောင်းသော
အမှုများကို ကင်းရှင်းအောင် ရှောင်ကြဉ်ကြ
၍ ကောင်းစွာ ပြုနေထိုင်ခြင်းသည် သမ္မာ
ကမ္မန္တခေါ် မှန်ကန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း မည်စေ
၏။ အထက်ပါ မကောင်းသော ခုစရိုက်
အလုပ်များကို ရှောင်ကြဉ်ကြ၍ မှန်ကန်
သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခြင်းသည်
သမ္မာအာဇီဝဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်း
အကျိုးသုံးပါးကို စုစည်း၍ သီလမဂ္ဂင်သုံး
ဖြာဟု ခေါ်တွင်လေ၏။

သမာဓိမဂ္ဂင်

မကောင်းသော အကုသိုလ်
တရားများကို မပြုမိအောင် ရှောင်ရှားကြပြီး
ကောင်းသော ကုသိုလ်တရားများ၌
ကြိုးစားလုံ့လထုတ်ခြင်းသည် သမာဓိမဂ္ဂင်
ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းစွာ ကြိုးစားအားထုတ်
ခြင်း၊ ကောင်းစွာ ကုသိုလ်တရားများကို

ဖြစ်စေခြင်း၊ ကောင်းစွာ လုံ့လထုတ်
အောင်မြင်ပြီးမြောက်စေခြင်းတို့သည် သမ္မာ
ဝါယာမဖြစ်၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်စွာ အမှတ်
စေခြင်း ပြောမတ်သန်ရှင်း မှန်ကန်သော
ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃံရတနာ
ရတနာတော်မြတ်သုံးပါးကို ကောင်းစွာ
အမှတ်စေခြင်း မှန်ကန်ကောင်းမွန်စွာ နှစ်
သွင်းအားထုတ်ခြင်းတို့သည် သမ္မာသမာဓိ
ဖြစ်၏။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်စွာဖြင့် စိတ်
နှလုံးထဲ၌ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေခြင်း
အပူအအေး ကင်းစွာဖြင့် လွတ်လပ်ပြီး
ချမ်းနေခြင်း၊ တုန်လှုပ်မှုကင်းစွာဖြင့်
တည်ငြိမ်နေခြင်းတို့သည် သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်
၏ သို့ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတရား
ဖြစ်အောင် ကောင်းမွန်စွာ ကြိုးစားအား
ထုတ်မှု၊ ကောင်းမွန်စွာ နှလုံးသွင်းအားထုတ်
ရမှု၊ ကောင်းမွန်စွာ တည်ငြိမ်တည်ကြည်
မှုများတို့သည် သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးဖြာဟု
ဖြစ်စေပါသည်။

လောကဉာဏ်

ကောင်းမွန်စွာ သိမြင်ကြစည်
သည် မဂ္ဂင်ဉာဏ်ပညာ ဖြစ်ပေ၏။
အရာတိုင်းကို မှန်ကန်ကောင်းမွန်စွာ
မြင်ခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သည်။
မှန်ကောင်းမွန်စွာ ကြံစည်ခြင်းသည်
သမ္မာသင်္ကပ္ပဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို
ကြောင့်အကျိုးနှစ်ပါးသည် ပညာမဂ္ဂင်
ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းမွန်စွာ သိမြင်ခြင်းဆိုရာ
ဒုက္ခကို ဒုက္ခဟူ၍ သိမြင်မြင်ခြင်း
သည်ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ရုပ်ခန္ဓာ
ခန္ဓာဟူ၍ ရုပ်နာမ်ဓာတ်အစုကို
ထားလျှင် ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်း တစ်ပါး
မရှိ။ ရရှိလာရ၏ဟူ၍ သိခြင်းကို
ကောင်းမွန်စွာ သိမြင်ခြင်းဆိုပေ၏။

ဒုက္ခကို စိတ်ဖြာကြည့်လျှင်
အကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရသည်။ လို
သောလောကသည် ဆင်းရဲစေမှု ဖြစ်လာရ
ခြင်း၏ အကြောင်းတရားဖြစ်လာရ၏။ လို
သမျှဟူသော လောကကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်
နှစ်ပါးကို ရရှိလာသည်။ သိမြင်၍

လောကလိုချင်မှုပေါ် မြစ်ဖျားခံ၍ ဆင်းရဲဖို့
အကြောင်းတရားများ ဖြစ်လာရပါလား
ဟူ၍ အသိတရား ရလာလျှင် ဒုက္ခဆင်းရဲ
ချုပ်ငြိမ်းရာသည် နိရောဓသေဇ္ဇာဆိုတာကို
သိမြင်လာရသလို နိရောဓသေဇ္ဇာ နိဗ္ဗာန်
ရောက်ကြောင်းတရားသည် မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ
မဂ္ဂင်သေဇ္ဇာဖြစ်သည်ကို သိမြင်လာနိုင်မည်
ဖြစ်သည်။

မှန်ကန်လေးနက် သန့်ရှင်း
ကောင်းမွန်သော သာသနာတော်ကြီးသည်
လယ်ယာမြေကောင်းနှင့် တူပေ၏။ သီလ
မဂ္ဂင်သုံးဖြာ သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးဖြာ ပညာမဂ္ဂင်
နှစ်ဖြာဟူ၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ သာသနာသည်
အမှန်တကယ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။

သိမြင်၍ သီလကို ကျင့်သုံး
ဆောက်တည်၊ သမာဓိကို ပွားများအား
ထုတ်၊ ပညာကို တိုးပွားသိမြင်စေခြင်း
ဟူသည် မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာကို ကျင့်သုံးအားထုတ်
နေခြင်း မည်ပေ၏။

ထိုသို့ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာကို ကျင့်သုံး
အားထုတ်ကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌

တဖြည်းဖြည်း ပါရမီရင့်ကျက်လာသည်
အခါ အနိယာပုဂ္ဂိုလ်များ အဖြစ်သို့ ဆိုက်
ရောက်သွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပြီး ထိုမှ
တစ်ဆင့် နိဗ္ဗာန်မဂ္ဂင်သို့ မျက်မှောက်ပြု
နိုင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော သာ
သနာတော်ကြီး မည်သည်မှာ လယ်ယာ
မြေကောင်းနှင့်တူ၏။ ထိုလယ်ယာမြေ
ကောင်းတွင် ကောင်းမှု ကုသိုလ်တရား
များကို အကြိမ်အဖန်ဖန် ရှုမှတ်၊ ကျင့်ကြံ
အားထုတ်၊ စိုက်ပျိုးကြသော၊ ထိုအနိယာ
ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာ
လောကုတ္တရာ ချမ်းသာအကျိုးတရား
အသိအပွင့်များကို မခုမလွဲ ရရှိစေနိုင်ကြ
မည်ဖြစ်သည်။ ယုံကြည် ကိုးကွယ် ပွားများ
အားထုတ် ကျင့်ကြံနိုင်ကြပါစေ ဟူသော
ဆန္ဒမွန်ဖြင့် မေတ္တာရေညွှတ်၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ
မဂ္ဂင်သေဇ္ဇာ အကျိုးတရားများကို စုစည်း
တင်ပြအပ်ပါသည်။

ပန်းလှို လှိုလှို လှိုလှို
သာယာ ချမ်းမြေ့ကြပါစေ...
အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြို့)

“ထား” သည် မိမိနေရမည့်
 အထပ်တိုက်ပုလေးကိုကြည့်ပြီး သဘော
 ကျနေ၏။ တိုက်ပုလေး အလုံး ၂၀
 သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ၁၀ လုံးတန်း ၂
 နှစ်ရှိပြီး ဖြန့်မနီးမဝေး တောင်ခြေမှာ
 နှစ် လုံးချင်းအိမ်ကလေးများဖြစ်ပြီး ခြံ
 ခင်းခတ်ထား၏။ အိမ်ကလေးများ၏ဘေး
 နှင့် အရှေ့ဘက်တွင် မိုင်းညိုနေသည့်
 ဆောင်စဉ်တောင်တန်းများကို လွမ်းမော
 နှယ် မြင်နေရသည်။ အိမ်ကလေးများ
 သည် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာဖြစ်ပြီး အရာရှိများ
 အတွက် ဖြစ်၏။

“ထား” သည် CPA အောင်ပြီး
 နှစ်ထမ်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့၏ ရာထူးဝန်
 စာမေးပွဲအောင်ကာ သင်တန်းအမျိုးမျိုး
 ဆက်ပြီးမှ ပထမဦးဆုံး စာရင်းစစ်
 အရာရှိအဖြစ် ဤမြို့လေးသို့ တာဝန်ကျ
 ခဲ့သည်။ မေဖေညီမ ဒေါ်လေးအပျိုကြီး
 နှင့် အတူလာခဲ့ပြီး တိုက်ပု ၁၀ လုံး၏
 အိပ်ဆုံးမှအိမ်ကလေးတွင် နေခွင့်ရခဲ့
 သည်။ ထား နေရမည့်အိမ်ကလေးသည်
 ဆောင်တန်းကြီးနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်ပြီး အိမ်

၏အနောက်ဘက်တွင် စိမ်းညိုနေသော
 တောတန်းလေးရှိ၏။ တောခေါင်ခေါင်
 တောင်ခြေရှိအိမ်ကလေးဖြစ်သော်လည်း
 နေချင်စဖွယ် ရှိနေလေသည်။

“ထား” တာဝန်ထမ်းဆောင်ရ
 မည့် မြို့နယ်စာရင်းစစ်ရုံးသည် အိမ်နှင့်
 မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော ဗြူဝဲတွင်ရှိ၏။ နေ့စဉ်
 နံနက်တိုင်း ထမင်းချိုင့်ထည့်ထားသော
 ကြိမ်ခြင်းကလေးဆွဲ၍ တောင်ခြေမှ ကွေ့
 ပတ်နေသော မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း
 လမ်းလျှောက်၍ ရုံးတက်၏။ - - - မြို့
 လေးသည် ရာသီဥတုမျှတ၍ “ထား”
 သွားသည့်လမ်းတစ်လျှောက် တောပန်း
 လေးများ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပွင့်နေတတ်
 သည်။ နံနက်ခင်းတွင် “ထား” တို့
 ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှ ရုံးတက်၊ ကျောင်းတက်
 မည့်သူများ၊ ဈေးဝယ်မည့်သူများ အသွား
 အလာမပြတ်ပါ။

“ထား” သည် အိမ်ကလေး
 ပြတင်းပေါက်မှ ပြာရီမိုင်းညိုနေသော
 တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို မျှော်ငေး
 ကြည့်နေတတ်သည်။ ဒီတောင်တန်းမှာ

ဘယ်သူတွေများနေပါလိမ့်ဟု တွေးတော
 ရင်း လွမ်းမောနေတတ်သည်။ ဘုရား
 ဝတ်ပြုပြီးတိုင်း တောပိုင်တောင်ပိုင်များကို
 အမျှဝေ မေတ္တာပို့၏။ “ထား” ဘဝသည်
 တောင်တန်းကြီးများနှင့် ပတ်သက်လာ
 ရမည်ကို “ထား” မသိခဲ့ပါ။

တစ်ညတွင် “ထား” သည်
 ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို မက်ခဲ့လေ
 သည်။ “ထား” သည် အိမ်မှထွက်လာ
 ပြီး တောင်ပေါ်သို့ လူသွားလမ်းကလေး
 အတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ လမ်းဘေးရှိ
 သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များသည် လေမတိုက်
 သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေပြီး ရောင်စုံလိပ်ပြာ
 တစ်အုပ်သည် “ထား” ရှေ့မှ တစ်စု
 တဝေးကြီး ပျံသန်းနေလေသည်။ “ထား”
 သည် လိပ်ပြာအုပ်ကြီးနောက်မှ တဖြေး
 ဖြေးလျှောက်လာရာ တောင်ပေါ်ရောက်
 မှန်းမသိ ရောက်လာလေသည်။ တောင်
 ပေါ်တွင် လေတုန်တိုက်နေသော်လည်း
 သစ်ပင်များက ငြိမ်သက်နေ၏။ လိပ်ပြာ
 လေးများသည် ကောင်ကြီးထဲသို့ဝင်သွား
 ကြရာ “ထား” လည်း လိုက်ဝင်သွား

လေသည်။ အံ့သြပွယ်ရာ “ထား” တောင်
ကြီးထဲသို့ ရောက်သွား၏။ တောင်အတွင်း
ပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် မြသားအရောင် စိမ်း
ဖြူဖြူ တောက်ပလင်းလက်သောဂူကြီး
ဖြစ်နေ၏။ တောင်အစိုးပေါ်မှ ကျောက်
ပန်းဆိုင်များသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူ
ဘဲ လှပစွာ တွဲလွဲကျနေကြသည်။ ဂူကြီး
တစ်ခုလုံး သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့လေးများ
မွှေးပျံ့နေပြီး ရေစီးသံလေးကြား၍ “ထား”
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို ... စမ်းချောင်းလေးပါ
လား။ ကြည့်ပါဦး ... ရေကလည်း
ကြည်လဲပြီး ကျောက်တုံးရောင်စုံလေး
တွေ မြင်နေရတယ်။ ဟယ် ... ဟယ်”

စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေစဉ် ရွှေ
ဝါရောင်စပယ်ပွင့်အရွယ် ပန်းပွင့်ကလေး
များ တဖြည်းဖြည်း မျောလာလေသည်။
“ထား” သည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ရွှေဝါ
ရောင် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကောက်ယူ
လိုက်၏။

“ဘာပန်းလေးပါလိမ့် ... လှ
လိုက် မွှေးလိုက်တာ။ စမ်းချောင်းအထက်

က မျောလာတာပဲ”

“ထား” သည် ရွှေဝါရောင်
ပန်းလေးကို ကိုင်ပြီး စမ်းချောင်းနံဘေးမှ
လျှောက်လာရာ စမ်းချောင်းထိပ်ရှိ
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးတွင် ထိုင်နေသူ
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ ... နတ်လား၊ ဥစ္စာ
စောင့်လား”

“ထား” နတ်မှ တိုးဖွဖွလေး
ရေရွတ်လိုက်ရာ ကျောက်တုံးပေါ်မှလူ
သည် “ထား” ဘက်သို့လှည့်လိုက်လေ
သည်။ ထိုလူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်းကို ထင်
ထင်ရှားရှား မြင်ရသော်လည်း မျက်နှာ

နှင့် ခေါင်းပိုင်းမှာ မြူခိုးတွေ ဖုံးနေသ
သို့ ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ရချေ။ ထိုသူ
မှ အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံဖြင့်-

“ထားနမ ... လာပါကွ
မောင်တော်က ဒီတောင်ကိုပိုင်တဲ့ တေ
ပိုင်ယကွမင်းပါ”

“ဟင် ... ယကွမင်း
တော့ ဘီလူးမင်းလား။ ဘုရား ...
ဘုရား ... ထားတော့ ခုကွဖြစ်တေ
မယ် ထင်ပါရဲ့”

ယကွမင်းသည် အသံထွေး
အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။

“ထားနမရယ်...ဘာလိုခု
တွေ့ရမှာလဲ။ မောင်တော် တစ်ယော
လုံး ရှိနေမှ ဘာခုကွမှ မတွေ့စေရဘူး”

ယကွမင်းသည် လက်ထဲ
ရွှေဝါရောင် ပန်းကလေးကို ထားအ
လှမ်းပေးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ယူပါ ထားနမ။ နတ်ပြည်
ပွင့်တဲ့ ရွှေပန်းလေးပါ”

ထားသည် အညှိခံထားရသ
ယကွမင်းကို မော့ကြည့်လင်း လက်

အိမ်ထဲက ဖြန့်ပေးလိုက်ရာ ယက္ခမင်း
သည် ပန်းပွင့်လေးကို ထည့်ပေးလိုက်
သည်။

ထား လန်နီးလာသောအခါ
အိမ်ထဲတွင် မွေးကြိုင်လှပသော
ရွှေရောင်ပန်းလေးနှစ်ပွင့်ကို တွေ့ရလေ
သည်။ “တစ်ပွင့်က စမ်းချောင်းလေးထဲ
ဆယ်ခဲ့တာ၊ တစ်ပွင့်က မောင်တော်
ယက္ခပေးတာ”

ထားသည် နှုတ်မှရေရွတ်ပြီး
အိမ်ထဲက ပန်းလေးနှစ်ပွင့်ကို ဘုရား
ဆင်တုရှေ့တွင် လှူလိုက်လေသည်။ ထူး
ဆန်းသောအိပ်မက်အကြောင်းကို ဒေါ်လေး
အိပ်ကြီးကိုလည်း မပြောမိချေ။ ရွှေရောင်
ပန်းလေးနှစ်ပွင့်မှ မွေးရနံ့များ သင်းပျံ့
နေပြီး ညှိုးရိပ်မသန်းဘဲ လန်းဆန်းနေ၏။

ထားသည် ရက်ခြား အိပ်မက်
ထဲတွင် ယက္ခမင်းနှင့်တွေ့လေသည်။
ယက္ခမင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းရင်းနှီးကျွမ်း
ဝင်လာပြီး ပြောရဲဆိုရဲရှိလာ၏။

“မောင်တော် ယက္ခမင်း...
အိမ်က ရှည်လိုက်တာ။ မောင်တော်

အိုဂါ (OGRE ဘီလူး)လို့ခေါ်မယ်နော်”

“ရပါတယ်။ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ထားအိမ်ထဲကိုဆွဲပြီး လေ

အဟုန်ကိုဖြတ်၍ ပျံသန်းရင်း သူပိုင်

အသားများကို ပြုလေသည်။ ယက္ခမင်းသည်

ရင်ထဲမှလာသောအသံဖြင့် ထားကို တိုး

ဖွဖွလေး ပြောလေသည်။

“နားဆင်ပါ . . .ထားနမ။

သံသရာတစ်ကွေ့မှာ မောင်တော်နဲ့ ထား

နမဟာ မောင်နမဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခု

ပြန်ဆုံရတာပါ။ မောင်တော်ရဲ့ညီမတော်

အပေါ်မှာ ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ အခု

ထိ မပျက်ပြယ်ပါဘူး”

ထားသည် အံ့သြစွာဖြင့်

တောင်ပိုင်ဘီလူးမင်းကို မော့ကြည့်လိုက်

လေသည်။

?

ထားသည် ညစဉ်ညတိုင်း

အိပ်မက်ထဲတွင် နတ်ဘီလူးယက္ခမင်းနဲ့

တွေ့လေသည်။ ယက္ခမင်းသည် ထားကို

ကောင်းကင်ခရီးမှ ခေါ်သွားပြီး တော

တန်းတစ်နေရာတွင် ဆင်းလိုက်ရာ ထား

၏ နှုတ်မှ “အိုး...သာယာလှပလိုက်

လေခြင်း” ဟု ရေရွတ်မိလေသည်။ ထား

၏ အရှေ့ဘက်တွင် လှပသော ရေတံခွန်

ကြီးသည် တဝေါ်ဝေါ်ဖြင့် ကျောက်နံရံကြီး

ပေါ်မှ စီးကျနေ၏။ ရေတံခွန်ကျရာနေရာ

တွင် ကြည်လင်ပြာလဲ့နေသော ရေအိုင်

နှင့် ချောင်းကလေးစီးဆင်းနေ၏။ ရေ

အိုင်ဘေးပတ်လည်တွင် ကျောက်တုံး

ဖြူဖြူကြီးများ စီစီရီရီ ရှိနေရာ ချောမွေ့

ပြောင်လက်နေသော ကျောက်ဖြူတုံးကြီး

ပေါ်သို့ ထားကို ပွေ့တင်ပေးလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောနေသော ထား

ကို ယကွမ်းသည် ရှေ့တည့်တည့်မှ
လက်ဝိုက်ပြီး ကြည့်နေလေသည်။ ထား
၏ ဆံနွယ်များသည် လေနှင့်အတူ လွှင့်
နေကြ၏။ ယကွမ်းသည် ကျောက်ဖြူ
တုံးကြီးပေါ်မှ ထားကို ကြည့်မဝ ရှုမဆုံး
ဖြစ်နေလေသည်။ ထာသည် ပြုံးရွှင်သော
မျက်နှာထားဖြင့် ယကွမ်းကို ကြည့်
လိုက်၏။

“နတ်ဘီလူးမင်း...မောင်တော်
ရဲ့အကြောင်း ထားကို ပြောပြပါဦး
မောင်တော် အိုဂါ”

“မောင်တော်တို့မှာ နတ်ဘီလူး
နဲ့ သာမန်ဘီလူးဆိုပြီး ရှိတယ်။
မောင်တော်ကတော့ နတ်ဘီလူးမင်း ဖြစ်
ပြီး စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးပေါ့။ မောင်
တော်ကို နတ်မင်းကြီးက အပိုင်စား ဒေသ
သတ်မှတ်ပေးပြီး အဲဒီဒေသကို ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ရပါတယ်”

“ဒီတောင်စဉ် တောင်တန်းတွေ
က မောင်တော် အပိုင်ဒေသတွေပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်တော်
အပိုင်စားရတဲ့ ဘောင်တန်းတွေပါ”

“မောင်တော်အိုဂါမှာ ကာကွယ်
ဖို့ တန်ခိုးရှိမှာပေါ့”

“နတ်တို့ရဲ့ တန်ခိုးကြံ့ခိုင်ပါ။
နတ်အစားအစာနဲ့ နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေ
ရပါတယ်။ နတ်ဘီလူးတွေဟာ တန်ခိုး
မြင့်မားကြတယ်လေ”

“မောင်တော်အိုဂါရဲ့ အဝတ်
တန်ဆာက အစိမ်းရောင်နော်”

“နတ်ဘီလူးတွေရဲ့ အဝတ်
တန်ဆာက အစိမ်းရောင်နဲ့ ရွှေရောင်ပါ”

“မောင်တော်အိုဂါက အမြဲတမ်း
ခါးစည်းထားပါလား။ အရောင်ကွဲပြီး စည်း
တယ်။ ထား သတိထားမိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ထားနဲ့။ ခါး
စည်းက မောင်တော်တို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်
ပါ။ ခါးစည်း ငှက်ခါးရောင်၊ အဖြူရောင်၊
အနက်ကို သုံးရတယ်။ နတ်သား
အစည်းအဝေးမှာ တစ်ရောင်၊ တိုက်ပွဲဝင်
တဲ့အခါမှာ တစ်ရောင်နဲ့ ကျန်တဲ့အခါ
မှာ တစ်ရောင်ပေါ့”

အစိမ်းရောင် နတ်ဝတ်နတ်စား
ခါးစည်းအဖြူနှင့် ခေါင်းတွင် နတ်ဘီလူး
တို့ အဆောင်အယောင် ဗောင်း၊
ဆောင်းထားသော အရပ်မြင့်မြင့် ထွား
ထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် နတ်ဘီလူးမင်း
ကြည့်ရင်း ထားရင်ထဲတွင် ချစ်ခင်ခြင်း
အားကိုးခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထားသည် သုံးရက်ခြား တစ်
ကြိမ် အိပ်မက်ထဲတွင် နတ်ဘီလူးမင်း
နှင့် တွေ့ရလေသည်။ ညစဉ် အိပ်မက်
ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း အိပ်ပျက်
ခြင်းမရှိဘဲ အမြဲလန်းဆန်းနေ၏။ အိပ်
မှ နိုးလာတိုင်း ထားလက်ထဲတွင်

သော နတ်ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်
ထား၏။ ထား၏။ ဘုရားစဉ်တွင်
နတ်ပန်းကလေးဖြင့် ထည့်ထားသော
နတ်ပန်းပွင့်လေးများ အများအပြား ရှိ
ထား။ ပထမဆုံးအိပ်မက်ထဲမှ ရခဲ့
သော နတ်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်မှာလည်း လန်း
ဆန်းပေ၏။

နတ်ဘီလူးမင်းနှင့်တွေ့တိုင်း
သစ်သီးလေးတစ်လုံး ကျွေးတတ်၏။
ထည့်ကာ သစ်သီးလေးပါ ထားနမ
က

သစ်သီးလေးသည် ချိုခြင်း။
နူးညံ့ခြင်းတို့ဖြင့် ထား ပြော
တတ်လောက်အောင် အရသာရှိလေ
သည်။ နတ်ဘီလူးမင်းသည် ဘီလူး
ကြောင်းကို လားကို အေးအေးဆေး
ပြောပြ၏။

“မောင်တော်တို့ရဲ့ သက်တမ်း
နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ရှိတယ်။ ထားနမ
လူသက်တမ်း အနှစ် ၅၀ ဟာ
မောင်တော်တို့ သက်တမ်း တစ်ရက်ပါ”
“ဟင်... ဒါဆို ထား အသက်

၅၀ မှာ မောင်တော်အိုက်ရဲ့ သက်တမ်း
က တစ်ရက်ပေါ့”
“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်တော်
တစ်ဘဝဟာ ထားနမရဲ့ အသက် နှစ်
ပေါင်း ၆၀၀ နဲ့ ညီမျှပါတယ်”
“အို...ဟို...ဟို...မယ့်
နိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား”

“မောင်တော်တို့ နတ်ဘီလူး
တွေမှာ တချို့က တန်ခိုးအာဏာကြီးမြင့်
ပြီး တချို့က သေးနတ်ကြပါတယ်။
လိုအပ်ရင် နတ်မင်းကြီးချီးမြင့်ထားတဲ့
လက်နက်ကို သုံးခွင့်ရှိတယ်။ မောင်တော်

တို့ကို လာနှောင့်ယှက်ရင်တော့ မောင်

တော်တို့က တိုက်မှာပဲ”
“မောင်တော် အိုက်...ဘီလူး
တွေကို အမျက်ဒေါသကြီးပြီး ကြောက်
စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်သဏ္ဌာန်ရှိတယ်လို့
စာထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်။ အခု မောင်တော်
အိုက်ကတော့ နဲ့ညှဉ်းပျော့ပျောင်းပြီး ကြည့်
ကောင်းတဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိတယ်
နော်”

နတ်ဘီလူးမင်းသည် ထား၏
စကားကြောင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးလိုက်
လေသည်။

“မောင်တော်တို့ အမျက်ဒေါသ
ကြီးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်
တော်တို့ကို မထိခိုက်ရင် လေပြည်၊ ထိ
ခိုက်ရန်စလာရင်တော့ မှန်တိုင်း ဖြစ်
သွားတယ်။ မောင်တော်ရဲ့ ပင်ကိုရုပ်ဆင်း
ကို ထားနမကို မပြပါဘူး။ ထားနမအမြင်
မှာ ဒီရုပ်ဆင်းပဲဖြစ်စေရမယ်”

၅

ညနေ ၃နာရီခန့်တွင် ထား
သည် ရုံးရှိ မိမိအလုပ်စားပွဲတွင် အစီရင်

ခံစားရသူများကို စိစစ်နေလေသည်။ ရုံးရှေ့ လမ်းပေါ်မှ...

“နောင်...ဗေဗေဗိန်း... နောင်...ဗေဗေဗိန်း” ဟု မောင်းသံ ဗုံ သံများ ကြား၍ ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်မှ လမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ရုံးမှဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ထားအား လှမ်း ပြောလိုက်၏။

“မမဦးစီးရေ...တောင်ပိုင် ဘီလူးမင်းကို ကန်တော့ဖို့ သွားနေကြပြီ။ လာကြည့်ပါလား”

ထားသည် အခန်းထဲမှထွက်၍ ရုံးဝရံတာမှာ ရပ်ကြည့်နေကြသော ဝန်ထမ်းများထံ ထွက်လာခဲ့၏။ ထားတို့ ရုံးရှေ့မှာ အင်္ကျီအဖြူ၊ ပုဆိုးအဖြူနှင့် ယောက်ျားများသည် တန်းစီပြီး သွားနေ ကြ၏။ လူတန်း၏ရှေ့ဆုံးတွင် ဝါးခံတောင်း ဖြင့် ထည့်ထားသော ငှက်ပျော့ပွဲကို လူ ရွယ်တစ်ဦးက ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထား ပြီး တံခွန်လုံးအရှည်ကြီးကို အသက် အရွယ်ကြီးကြီးလူက ကိုင်မြှောက်ထား ၏။ ထိုသူ၏နောက်တွင် ကြေးမောင်း

ကြီးတစ်လုံးကို လူနှစ်ယောက်က ထမ်း ၍ အနောက်ကလူက တနောင်နောင် ထုနေသည်။ မောင်း၏အနောက်တွင် ဗုံ ကြီးတစ်လုံးကို လူနှစ်ယောက်က ထမ်း ပြီး အနောက်ကလူသည် ဗုံကြီးကို တံဗေဗေ တစိန်စိန်ထုနေ၏။ ဗုံကြီးကို တစ်ချက်ထုလိုက်တိုင်း ထား၏ရင်သည် ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားရ၏။ မောင်း၊ ဗုံတို့ အနောက်တွင် မြို့ခံလူရွယ်များသည် ဝါးခြင်းတောင်းကျကျထဲတွင် ငှက်ပျော ရွက်စိမ်းများ ခံပြီး သစ်သီးအချို့ကို ကြက်၊ ဝက်၊ အမဲ၊ ငါး သားစိမ်းများကို ထည့် ပြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်လာကြ၏။ အယောက်

၃၀ ခန့်ပါသော လူတန်းကြီးသည် သံစဉ်အတိုင်း လျှောက်လာကြ၏။ လူတန်းကြီး၏နောက်ဆုံးတွင် လူကြီးတစ်ဦးသည် လူတစ်ရပ်ခန့် ဘီလူးရုပ်ကြီးကို ဝါးတစ်လုံး၏ထိပ်တွင် ချည်နှောင်ပြီး ကိုင်၍ လျှောက်လာ ဘီလူးရုပ်ကြီးမှာလည်း ရောင်စုံချယ်ထ ပြီး ပိပြင်မာန်ပါလှ၏။ ထားသည် ဘီလူးရုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ရင်တလုပ်ထု တုန်လာလေသည်။

“ဒီနေ့ရောက်တိုင်း တစ်နှစ်၊ တစ်ခါ တောင်ပိုင်နတ်ဘီလူးမင်း ကန်တော့ကြပါတယ်။ ဒီမြို့လေးကို နတ်ဘီလူးမင်းကြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တာကို ကျေးဇူးသပ်ကြတာပါ။ ကျွန်တို့မြို့ကလေးမှာ လူသတ်မှု၊ လူယက်မှုမဖြစ်ဖူးဘူး။ ဆိုးဝါးတဲ့ ရေကြီးတာ၊ လောင်တာ၊ မုန်တိုင်းတိုက်တာတွေ ခဲ့ဘူး။ ကုမရတဲ့ရောဂါတွေလည်း မကြာဘူးလေ။ နတ်ဘီလူးမင်းကြီးကြောင့် လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်”

“ဪ...မောင်တော်က

အသံရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါလားဟု ထား
အသံတိလေသည်။

၆

ရာသီစက်ဝန်းကား တစ်ပတ်
ညှစ်ခဲ့လေပြီ။ ထားသည် *** မြို့
အလေးမှ မိဘရှိရာပြည် ပြန်သည့်ကာလ
အသံများအတွက် နေပြည်တော်ရုံးချုပ်
အနီးရှိသည့် ကာလများတွင် မောင်တော်
အိမ်ကို သတိရမဆုံးဖြစ်နေပြီး အမြန်
အသံ *** မြို့လေးသို့ ပြန်လေ့ရှိ၏။ ထား
သည် နတ်ဘီလူးနှင့် ပတ်သက်သော
အသံများ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး
အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ပြုစုရေးသားသော
အသံများကို ဖတ်ရှုလေ့လာ၏။ နတ်
ဘီလူးမင်း တကယ်ရှိကြောင်းလည်း
သိကြည်လက်ခံလာသည်။

တစ်နေ့တွင် ထား၏အသက်
တော် မောင်တော် ဘီလူးမင်းက ကယ်
ဆင်ခဲ့ရသည်။ ထားတို့မြို့ကလေး၏
အထက်တန်းကျောင်းကို တိုးချဲ့နှစ်ထပ်
ဆည်းဆောင်လုပ်ခွင့်အား ဆောက်

လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ တာဝန်ယူ
ဆောက်လုပ်ခဲ့ရာ ဆောက်လုပ်ရေးတာဝန်
ခံရသည့် သတ်မှတ်ထားသည့်ပစ္စည်းများ
မသုံးဘဲ တန်ဖိုးနည်းပစ္စည်းများ သုံးစွဲပြီး
အလွဲသုံးစားလုပ်လေသည်။ ပျဉ်းကတိုး
သစ်မာများအစား တောသစ်များကို ဆေး
သုတ်၍ အစားထိုးခြင်း၊ အကျယ်အဝန်း
ဧရိယာလျော့၍ ဆောက်လုပ်ခြင်းများကို
သိန်းပေါင်းရာချီ၍ အလွဲသုံးစားလုပ်
ကြောင်း ထားတို့ စာရင်းစစ်အဖွဲ့မှ စစ်
ဆေး တွေ့ရှိလေသည်။

မိမိအလွဲသုံးစားလုပ်ထားမှုကို
ထားသိသွားပြီး မကြာမီ ဖော်ထုတ်တော့

မည်ကို သိသွားသော ဆောက်လုပ်ရေး
တာဝန်ခံသည် လျော်လည်းမလျော်နိုင်၊
ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ဖြုတ်မှုလည်း မခံနိုင်
၍ နောက်ဆုံး ထားကိုချဉ်းကပ်၍ လာဘ်
ထိုးလေသည်။ လာဘ်ထိုး၍မရသောအခါ
ထားကို ဒုက္ခပေးရန် ကြံစည်တော့၏။
ထားမရှိတော့ပါက အလွဲသုံး
စား စာရင်းများလည်း ပျောက်သွားမည်။
ထို့ကြောင့် ထားကို လောကကြီးမှ ကွယ်
ပျောက်သွားစေရန် ကြိုးစားအားထုတ်
လေသည်။ ရုံးဆင်းချိန်တွင် ထားနှင့်
ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦးသည် အိမ်သို့
လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြသည်။ ထား၏
ခြင်းကလေးထဲတွင် ထမင်းချိုင့်လေးနှင့်
ဆောက်လုပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော စာရင်း
များကို ဖိုင်တစ်ခုတွင် ထည့်ပြီး ခြင်းထဲ
ထည့်ခဲ့သည်။ စကားတပြောပြောဖြင့်
လျှောက်လာကြရာ အသွားအလာပြတ်
၍ ထားတို့နှစ်ဦးပဲရှိနေစဉ် တောင်းအော်
ကားတစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထား
တို့ထံ မောင်းဝင်လာ၏။

ထားအိမ်ပြန်ချိန်ကို တောင်း

ပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေသော နတ်ဘီလူး
မင်းသည် ထားဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်
တော့မည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကား၏
အရှိန်ထက်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ပျံသန်း
ကာ တောင်းအောင်အနောက်ဘက်ကို
ဆွဲမပြီ။ နှစ်ပတ်သုံးပတ်ဝှေ့ယမ်းကာ
လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထားနှင့် မိန်းက
လေးသည်လည်း ဝှေ့ခနဲ ဆူညံသော ကား
သံ၊ ဝှီးခနဲ ဝှီးခနဲ လေထဲတွင် လည်
ပတ်နေသော ကားကို အံ့သြတကြီး
ကြည့်နေစဉ် ကားကလေးသည် ဝှီးခနဲ
တောင်ခြေသို့ လွှင့်စင်သွားပြီး ဝှန်းခနဲ
ကျသွားလေသည်။ ထားတို့သည် ဘာ
ဖြစ်မှန်းလဲ မသိနိုင်ဘဲ ကတုန်ကယင်ဖြင့်
ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။

ကြေမွပျက်စီးနေသော ကား
ကို အချိန်အတော်ကြာမှ လူများတွေရှိ
ကြပြီး ကားမောင်းသူကို ဆွဲထုတ်ကြရာ
သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ကျိုးပဲ့၍ လူရုပ်
ပျောက်နေသော်လည်း အသက်မသေ
သေးပါ။ ထိုသူ၏ဝန်ခံချက်ကြောင့် ထား
ကို လုပ်ကြံမှု၊ အလွဲသုံးစားမှုများ ပေါ်

သွားလေသည်။

?

ညအိပ်မက်ထဲတွင် ထားနှင့်
နတ်ဘီလူးမင်းတို့သည် စကားလက်ဆုံ
ပြောမကုန် ဖြစ်နေ၏။

“မောင်တော် ထားနုမကို အမြဲ
စောင့်ရှောက်နေတာပဲဟား ထားနုမ
ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမဖြစ်စေရဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . .
မောင်တော် အိုဂါ”

“မောင်တော်အိုဂါကို ထား
သိချင်တာလေးတွေ မေးပါရစေ၊ ဖြေမှာ

လား”

“သက်တမ်းအရည်ကြီး
မောင်တော်အိုဂါတစ်ယောက်တည်း
လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကြင်ဖော်မိရ
တော့ ရှိရမှာပေါ့။ မိဖုရားရှိပါသလား”

“ရှိခဲ့ပါတယ် ထားနုမ၊ ရှိ
တယ်”

“ရှိခဲ့ပါတယ်ဆိုတော့
မရှိတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ သက်
ကုန်သွားတာ ကြာပါပြီ”

“အို... ဒါဆို အခု မောင်
အိုဂါတစ်ပါးတည်းပေါ့နော်၊ အထီး
နေမှာပေါ့”

“မောင်တော် အခြွေ
အသိုင်းအဝိုင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်
အထီးမကျန်ပါဘူး၊ အခု အလုပ်
ပိုများလာပါတယ်။ နောင်ပွင့်တော်မှ
ဘုရားရှင်ကို လှူဒါန်းမယ့်ပစ္စည်း
ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ သိုက်နန်းတွေ
အနောင်အယုက်ပေးမယ့် ရန်သူ
နေတယ်။ ဒီရန်ကို အချိန်နဲ့တစ်ကြိမ်

အောင်နေရပါတယ်”

“ဟိုနေကလေ တောင်ပိုင်း
လူမင်း ပူဇော်ပွဲလုပ်တာ ထား
တယ်။ အဲဒီလူတို့ သားငါးတွေ
ဆောင်တော်အိုဂါ ဘာလုပ်ပစ်ပါသလဲ”

“တန်ခိုးအာဏာနိမ့်ပါးတဲ့ မြေ
လူတွေကို ကျွေးလိုက်တယ်
ဒါပဲ။ ဒီလူမျိုးတွေကို မနောင်ယုက်
ဆင်ပေါ့။ သူတို့က လူတွေလူ၊ ဒါနဲ့မှ
တော့ ကြောက်လန့်ပြီး လူရအောင်
တတ်ကြတယ်လေ”

“ဒါကြောင့် မြေဘုတ်ဘီလူး
တောင်လို့ ပြောကြတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မြေဘုတ်
လူတွေဟာ တန်ခိုးနိမ့်ပါးပေမယ့် လူ
တို့ မကျန်းမာအောင်တော့ ဖန်တီး
ကြတယ်လေ။ ရှာဖွေစားသောက်တဲ့
အာပေါ့”

ဘီလူးမင်း၏စကားအဆုံးတွင်
သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော
တယ်လေသည်။

၁

ညနေစာစားရန် ပြင်ဆင်နေ
သော ထားနှင့်အိလေးသည် ထူးခြား
ကြောက်လန့်စရာကောင်းလှသော မြည်
သံကြီးကြောင့် မှတ်တက်ပြီး လုပ်လက်စ
အလုပ်များရပ်ပြီး နားစွင့်ထားလိုက်ကြ
သည်။ ပထမတစ်ကြိမ် မြည်ပြီး ဆက်
တိုက် “ဒီ...ဟီ...ဟီ...ဟီ” ဆိုသော
မြည်သံကြီးသည် ပဲ့တင်သံများထပ်ပြီး
တောင်စဉ်တောင်တန်းများပေါ်မှ မရပ်
မနား မြည်လာလေသည်။ အိလေးသည်
ရင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိပြီး...

“ဘုရား...ဘုရား...တောင်

အော်သံကြီးပါလာ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

တောင်အော်သံကြီးကြောင့်
အိပ်တန်းတက်နေသည့် ကျီးပြည်၊ ငှက်
များ အော်မြည်ပုံသန်ကြသံများမှာ ကြား
ရသူအပေါင်းကို ပိုမိုချောက်ချားစေ၏။
နာရီဝက်ခန့် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း
အော်မြည်ပြီး အသံကြီး ရပ်သွားလေ
သည်။ မကြာမှီ မကြာမှီသော အတွေ့
အကြုံကြောင့် ထား တော်တော်လေး
တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ထိုညက ထ ဂး
မောင်တော်အိုဂါကို အိပ်မက်မမက်ခဲ့ပါ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရုံး
ရောက်တော့လည်း တောင်အော်သံ
အကြောင်းပဲ ပြောနေကြ၏။ ရှေ့ခိုနောက်
မိ ရုံးမှဦးကြီးက ထားအား ရှင်းပြလေ
သည်။

“တောင်မအော်တာ ၁၀နှစ်
လောက်ရှိပြီ။ ဒီလို အော်သံကြားရရင်
ဦးကြီးတို့မြို့လေးမှာ တစ်ခုခုဖြစ်တော့
တာပဲ။ မကောင်းတဲ့နိမိတ်ပေါ့”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ထားသည်
စိတ်နှလုံး မရွှင်မလန်းဖြစ်နေလေသည်။

xxx မြို့မှ လူများသည်လည်း ဟိုစုစု
 ဒီစုစုဖြင့် တောင်အော်သံအကြောင်း
 ပြောရင်း အခုချက်ချင်းတစ်ခုခုဖြစ်တော့
 မယောင် ရှိနေကြ၏။ ညနေ ရုံးဆင်း၍
 အိမ်ပြန်လာသောအခါ ထားသည်
 တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို မျှော်ကြည့်
 မိရာ တောင်ထွတ်များကို မြူခိုးများ တစ်
 ဝက်တစ်ပျက် ဖုံး၍ တောင်ကြီးများသည်
 မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေ၏။ ထား၏မျက်စိထဲ
 တွင် တောင်ထိပ်ပေါ်၌ ခါးစည်းကြိုး
 အနက်ရောင်ကို တင်းတင်းစည်းပြီး ခြေ
 အစုံ ကား၍ လက်ပိုက်ပြီး မြို့ကလေးကို
 စောင့်ကြည့်နေမည့် မောင်တော်အိုဂါကို
 မြင်ယောင်နေမိသည်။

“မောင်တော်အိုဂါ . . . မြို့
 ကလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ” ထား
 တီးတိုးရေရွတ်မိလေသည်။

တစ်ညလုံး လေတွေ တပိုးစီး
 တိုက်၊ လျှပ်စီးလက်၊ မိုးကြိုးတွေ တဂိုဏ်း
 ဂိုဏ်း ပစ်၍ ထား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
 မပျော်ပါ။

၉

နံနက်မိုးသောက်၍ ထား
 ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာ
 ချင်းဆိုင်အိမ်မှ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
 ကတော်သည် ဖျာပီးဖျာယာ ရောက်လာ
 ပြီး...

“ထားရေ... နိဗ္ဗိလာ။ သတင်း
 ထူးပြောမလို့။ မနေညကနေ မြို့ဦး ရှေး
 ဟောင်းစေတီကြီးကို စိန်ဖူးတော်ခိုးပြီး
 ဌာပနာဖောက်လို့တဲ့။ သူခိုးတွေလည်း
 ဖမ်းမိထားတယ်ဆိုပဲ။ အိမ်ကလူတော့
 သွားပြီ”

“ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်က

သူခိုးတွေပါလိမ့်။ ဒီမြို့ကတော့ မဟာ
 လောက်ပါဘူး”

“ဒီမြို့ကလူတွေက တေ
 အော်သံကြားကတည်းက တစ်ခုခု
 တော့မှာပဲလို့ ထင်နေကြတာ။ ဒါ
 ပြီးပါစေတော့ ထားရေ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အစ်မ
 သည် သူမ၏အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူး
 လေသည်။

ထားသည် အိမ်လေးကို ဌာ
 ဖောက်သည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်
 နံနက်ခင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စများပြီး၍ ရုံး
 ထွက်လာခဲ့၏။ ရုံးရောက်သည်နှင့်
 ဟောင်းစေတီကြီး ဌာပနာဖောက်ထွက်
 ကို အသေးစိတ် ကြားရပါတော့သည်။

“သူခိုးက သုံးယောက်။ ဝ
 ယောက် ဒီမြို့ခံ။ ကြံစည်နေကြတာ ပြ
 ပြီထင်ပါတယ်။ မနေညကတော့ တက
 လုပ်ကြတော့တာပဲ။ စိန်ဖူးတော်ကို အ
 တက်ဖြတ်ပုံရတယ်။ တစ်ယောက် တ
 နှစ်ယောက်က ဌာပနာတိုက် ထော
 တာလေ။ စိန်ဖူးတော်က ဘက်ဖြတ်တဲ့

ထ စေတီပေါ်က ပြတ်ကျပြီး ကျန်
ဆီးတာများ မျက်နှာက ကျောဘက်
ဆောက်နေလေရဲ့”

“ဌာပနာတိုက် ဖောက်နေတဲ့
နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့တူးနေတဲ့
အရာနားမှာ တစ်ယောက်က သေပြီး
တစ်ယောက်က သွက်သွက်ခါးနေတယ်
တဲ့” နတ်ကလည်း “ဘီလူးကြီး...ဘီလူး
ကြီး” လို့ အော်ဟစ်နေတယ်တဲ့။ တောင်
ပိုင်ဘီလူးမင်းက ဆုံးမလိုက်ပုံရတယ်”

ရှေးဟောင်းစေတီကြီး၏ စိန်
အောက်နဲ့ ဌာပနာများ မပါသွား၍ တစ်မြို့
ထုံး စိတ်အေးသွားကြလေသည်။

ဆေးမြစ် ရှာဖွေကြသည်။ ထိုသူများ
အနက် နောင်လတ်သည် ရှားပါးသစ်ခွ
များကို ရှာဖွေရောင်းချရာ လူအများက
သစ်ခွမုဆိုးဟု ခေါ်ကြသည်။

သစ်ခွမုဆိုး နောင်လတ်သည်
နေ့စဉ် ကြိုးတစ်ချောင်း၊ ဓားတစ်လက်၊
ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးဖြင့် တောင်ပိုင်
ဘီလူးမင်း၏ တောသို့ ဝင်၍ သစ်ခွပန်း
ရှာလေသည်။ နောင်လတ်သည်
တစ်ကိုယ်တော် မုဆိုးဖြစ်ပြီး သန်မာ
ထွားကြိုင်းကာ အကြောက်အလန့် မရှိ
သူ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သော နံနက်စောစော

တွင် နောင်လတ်သည် ကျောပိုးအိတ်
ကို လွယ်ပြီး တောသို့ဝင်လေသည်။
တောင်စဉ် တောင်တန်းများသို့ တက်ပြီး
သစ်ပင်ကြီးများ၌ ကပ်ပေါက်နေသော
သစ်ခွများကို ရှာဖွေလေသည်။ ယနေ့
မွန်းတည့်ချိန်အထိ သစ်ခွတစ်ပင်မှ မရ
သေး၍ နောင်လတ် စိတ်တိုနေ၏။
ဆက်ပြီး တောတိုးလေရာ နောင်လတ်
၏ မုဆိုးမျက်လုံးသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်
ပင်၏ ခွဆုံတွင် ကပ်ပြီးပေါက်နေသော
သစ်ခွတစ်အုံကို တွေ့လေသည်။ နောင်
လတ်၏ နှလုံးသားသည် ဒိတ်ခနဲ မြည်
ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်လိုက်မိသည်။

“သစ်ခွနက်...တွေ့ပြီ၊ သစ်ခွ
နက်ရလို့ကတော့ နောင်လတ် သူဌေး
ဖြစ်ပြီ။ ထိုင်းသူဌေးတစ်ဦးက သစ်ခွနက်
ရပါက နောင်လတ် တောင်းသလောက်
ပေးမည်” ဟု ပြောထားသည်။ နောင်
လတ်သည် ကြိုးကို ခါးမှာစည်း၊ ပါးစပ်
တွင် ဓားကို ကိုက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးကို
တက်တော့သည်။ သစ်ပင်ကြီး၏ ခွဆုံ
သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ကိုင်းကြီးကို

ထားတို့မြို့ကလေးသည် တော
တောင်၊ လျှိုမြောင်၊ စိမ့်စမ်းများ ပတ်
ထည်ဝိုင်းနေသဖြင့် သာယာလှပပြီး ထူး
ဆန်းသော သစ်ပင် ပန်းမန်များ၊ ရှားပါး
သော ဆေးဥ ဆေးမြစ်များ ပေါများ
လေသည်။ မြို့ခံအချို့သည် စီးပွားရေး
တစ်ခုလို သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊ ဆေးဥ၊

ခွဲထိုင်ပြီး သစ်ခွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရား...ဘုရား...လှလိုက်လေခြင်း”

ကတ္တီပါအနက်ကဲ့သို့ နက်မှောင်ပြောင်းလက်နေသော ပွင့်ဖတ်ကလေးများအလယ်တွင် ရွှေအိုရောင်ဝတ်ဆံများသည် ဝင်းလက်နေ၏။ သစ်ခွအုံတွင် ၅ပွင့်တစ်ခက်သာ ပွင့်ပြီး ကျန်တစ်ခက်က အဖူးဖြစ်၏။ သစ်ခွနက်၏ ပွေးရနံ့သည် သင်းပျံ့နေပြီး နောင်လတ်ရင်ကို အေးမြစေလေသည်။

နောင်လတ်သည် ဓားဖြင့် သစ်ခွအုံကို တဖြည်းဖြည်း ခွာလိုက်ပြီး တယုတယဖြင့် ပန်းပွင့်ကလေးများ မထိခိုက်အောင် ကြိုးဖြင့် သစ်ခွအုံကို ဆိုင်းပြီး သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ လျှောချလိုက်လေသည်။ နောင်လတ် ဓားကို ကိုက်ပြီး သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းလာပြီး သစ်ခွအုံလေးကို ဖြုတ်ယူရန် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြိုးထိပ်တွင် သစ်ခွအုံလေး မရှိတော့ပါ။

သ

နောင်လတ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဘေးဘီကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ ဓားကို ညှာလက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ပြီး သစ်ခွသုခိုးကို ရှာတော့၏။ ပန်းရနံ့လေးသင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးဘေးသို့ လိုက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ နောင်လတ် နှုတ်မှ အံ့ဩတကြီး ဟင်ခနဲ ထွက်သွားရ၏။

သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်ဖြင့် လှပနွဲ့နွဲ့ဆောင်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် သစ်ခွအုံကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်မှာပိုက်ထားပြီး နောင်လတ်ကို ကြည့်

နေ၏။ နောင်လတ်သည် မိန်းကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံး စူးစူးရှရှဲကြည့်လိုက်၏။ ပြောင်လက်သော ပိုးအစိမ်းရောင် အထက်အောက် ဆင်တူလေးဖြင့် အသားအရေမှာ ရွှေအဆင်းလို ဝင်းလက်နေ၏။ ခါးထိရည်သော ဆံနွယ်များမှာ ဖားဖားဝေနေပြီး ခေါင်းထက်တွင် ဘာမှန်းမသိသော သရဖူသဏ္ဌာန်လေး ဆောင်းထား၏။ မျက်လုံး မျက်နှာ နှုတ်ခေါင်း ပါးစပ်ကလေးများမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိလောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။ မိန်းကလေးသည် အနက်ရောင် အဝတ်အစား၏ ခါးထက်တွင် အဖြူရောင်ပဝါကို ခါးစည်းထားပြီး အစွန်းနှစ်ဖက်ကို အရှေ့ဘက်တွင် ချထား၏။

မိန်းမလှလေးသည် သစ်ခွအုံလေးကို နောင်လတ်ရှေ့သို့ ကမ်းပေးရင်း ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“ပေးမလားဟင်”

စူးရှရူ ဩတောတောအသံကြောင့် နောင်လတ် သတိဝင်လာ၏။

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ ပေးဘူး”

အိပ်ရာက

မလား

၁၂

“ဟုတ်ပါတယ်။ နင်တွေ့တာ
 မိန်းမလေးကို နင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
 “ရောင်းစားမှာ။ ဒါ ငါ့မီးပွား
 ခုလဲ။ ငါက သစ်ခွမုဆိုး နောင်လတ်”
 “ကဲပါ...ကဲပါ...သစ်ခွ
 မုဆိုးကြီးရယ်။ တန်ရာတန်ဖိုး ပေးမယ်
 ခုနဲ့ တို့ကို ရောင်းမလား”
 “မင်း ဘယ်လောက်ပေးမလဲ။
 ခုနဲ့တန်ရုံတော့ မရဘူးနော်”
 မိန်းမလေးသည် သစ်ခွအုံ
 ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြီး
 ညာထက်လေးကို နောင်လတ်ရှေ့သို့
 ချပေးပြီး လက်ဝါးလေးဖြန့်လိုက်ရ
 ခဲ့ပါတယ်။ အိတ်အိတ်အိတ်လေးကို တွေ့လိုက်
 ခဲ့သည်။ နောင်လတ်သည် ကတ္တီပါအိတ်
 မိန်းမလေးကို ဖော်ခနဲယူပြီး ချည်ထား
 ကြိုးကို ဖြေ၍ကြည့်လိုက်သော
 ရွှေဒဂါးပြားများကို တွေ့လိုက်ရ
 ခဲ့သည်။
 “ဘယ်နှပြားလဲ”
 “၁၀ပြားတိတိ။ ကဲ...ရောင်း

နောင်လတ် ခေါင်းထဲတွင် ရွှေ
 အစစ်ဆိုရင်တော့ မဆိုဘူးဟု တွေး
 လိုက်ရာ...
 “ရွှေအစစ်ပါ။ ဘာမှမရောဘူး။
 မစစ်ရင် ပြန်လာခဲ့။ ဒီနေရာမှာ စောင့်
 နေမယ်။ ဒီထက်ထူးဆန်းတဲ့ သစ်ခွကို
 တို့တွေထားတယ်။ လာဝယ်ပါ”
 “ငါက သစ်ခွမုဆိုး ကိုယ်တိုင်
 ရှာတာ။ သူများဆီက ဘယ်တော့မှ
 မဝယ်သေးဘူး”
 “ကြည့်ဦးမယ်...ကြည့်ရဦး
 မယ်။ သွားပေတော့ သစ်ခွမုဆိုးကြီး”

နောင်လတ်သည် ကတ္တီပါ
 အိတ်ကလေးကို အင်အားတက်တက် ထိုး
 ထည့်ကာ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရင်း “ဒီမိန်းက
 လေးက ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ။
 နတ်သမီးလိုလို ဥစ္စာစောင့်လိုလိုနဲ့”
 ရွှေဒဂါးတစ်ပြားကို ပန်းထိမ်
 တွင် စစ်ဆေးကြည့်ရာ ရာနှုန်းပြည့်ရွှေ
 ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ နောင်လတ် ပျော်
 သွားလေသည်။ ရွှေစစ်ကြောင်း နတ်
 သမီးလိုလို ဥစ္စာစောင့်လိုလို မိန်းကလေး
 ကို သွားပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
 နောက်တစ်နေ့ နောင်လတ်
 တောသို့ဝင်၍ သစ်ခွနက်တွေရ သစ်ပင်
 ကြီးသို့ လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်ကြီးနား
 အရောက်တွင်...
 “ဘယ်နှယ်လဲ...ရွှေစစ်တယ်
 မဟုတ်လား သစ်ခွမုဆိုးကြီး”
 စကားသံနှင့်အတူ ပေါ်ထွက်
 လာသော မနေက မိန်းကလေးကို တွေ့
 လိုက်ရသည်။
 “အေး...ဟုတ်တယ်။ ခုရွှေစစ်

ကြောင်း လာပြောပြတာပါ”

“ဒီနေ့ သစ်ခွရာဦးမှာလား။
ဟိုဘက်တောင်ကြောကို သွားရှာပါလား”

“ဟိုဘက်က မြေကြမ်းတယ်
ဆိုလို့ ရှောင်နေတာ”

“မြေကြမ်းတယ်ဆိုတာ ဘာ
ပြောတာလဲဟင်”

“ဪ...တောထဲက မြေ
ဘုတ်ဘီလူးတွေ၊ သရဲသဘက်တွေ ဖမ်း
စားတတ်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဪ...နင်ကလည်း
ကြောက်တတ်သားပဲ။ ကဲ...ဘီလူးနဲ့
တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ့လမ်း သူ့သွား၊ ငါ့လမ်း
ငါ့သွားပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ဓား
ဓားချင်း၊ လုံ လုံချင်းပဲ”

“အတော်သဲတ္တိုကောင်းတာပဲ။
ဟိုဘက်တောကို သွားပါ။ ဘာမှ မရှိပါ
ဘူး။ အထူးအဆန်းတွေ တွေ့ရတာပေါ့။
ရော...ဒါလေး ယူထားပါ။ သွားလိုက်
ဦးမယ်”

ပြောပြဆိုဆိုဖြင့် နောင်လတ်

လက်ထဲသို့ ရွှေရောင်ပန်းပွင့်လေးတစ်
ပွင့်ကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပန်းကလေးမှာ
စံပယ်ပန်းပွင့်အရွယ် ဖြစ်ပြီး မွှေးရနံ့
သင်းပျံ့နေ၏။ နောင်လတ် လက်ဖဝါး
ပေါ်ရှိ ပန်းကလေးကိုကြည့်နေစဉ်...

“ဒါ နတ်ပန်းလေးပါ။ ဘယ်
တော့မှ မညှိုးနွမ်းဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမလှ
လေးသည် နောင်လတ်ကို ကျောခိုင်း
လျှောက်သွားလေသည်။ နောင်လတ်
သည် ရွှေပန်းလေးကို အကျီအိတ်ထဲ
ထည့်ပြီး ဓားကိုကိုင်၍ သစ်ခွနောက်
လိုက်လေသည်။ တစ်နေ့လုံး ထူးဆန်း

သော သစ်ခွတစ်မျိုးတလေမှ မရဘဲ
ပြန်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်၍ အိတ်ထဲ
ပန်းကလေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်
တသင်းသင်းမွှေးပြီး လန်းဆန်းနေ
ဘုရားစင်တွင် တင်ထားလိုက်လေသည်

၁၃

ထားတို့၏ဌာနပေါင်းစုံ လာ
အစည်းအဝေးပြီး၍ နားချိန်တွင် စကား
လက်ဆုံ ပြောကြသည်။

“ဒီမြို့ရဲ့အဓိက စီးပွားရေး
သစ်ခွပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်လည်း
တယ်။ သစ်ခွကိုပဲ ဇောက်ချရာပြီး စီး
ဖြစ် နိုင်ငံခြားအထိ ရောင်းတဲ့လူရှိတာ
ဒီမြို့မှာတော့ သစ်ခွမှဆို၊ နောင်လတ်
ဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲ”

ထားသည် ပထမဦးဆုံး
လတ်နာမည်ကို ကြားဖူးသွားပြီး ထား
ပတ်သက်လာမည်မှန်း မသိခဲ့ပါ။

နောင်လတ်သည် တောင်
ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆိုင်ကလပ်
အပ်ထားခဲ့ပြီး တောင်ပေါ်သို့ တာ

သည်။ ဂျင်းဘောင်သီ၊ သားရေ
 ဘောင်အနက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်လက်
 ခြားထိုးထားပြီး ကျောပိုးအိတ်
 ခြံဖြင့် သစ်ခွရာထွက်လာ၏။ သူ
 ခြံသည်ဟု ပြောခဲ့သော တောင်
 ခြံသို့ လျှို့ဝှက်မြှောင်ကလေးကို ဖြတ်ပြီး
 ဘောင်တွင် သူ့ရှေ့တည်တည်မှ ဘာမှန်း
 သိသော မည်းမည်းသတ္တဝါတစ်ကောင်
 ခြံတစ်ရိပ်ထိုး ပြေးဝင်လာလေသည်။
 ဘောင်လတ်သည် လျှို့ဝှက်ကမ်းပါးကို ကပ်
 ခြံလိုက်ပြီး အနားသို့ ရောက်လာ
 မည်းမည်းကောင်ကြီးကို ညာခြေ
 အားပါပါ ကန်လိုက်ရာ မည်းမည်း
 ကောင်ကြီးသည် ကိုခနဲခြည်ကာ လွှင့်
 လေသည်။

နောင်လတ်သည် ခဲတွင် ချိတ်
 သော ဓားမြှောင်ကို လက်တွင်
 ထောင်ကိုင်၍ သတိဖြင့် တောင်ကြော
 အတိုင်း တက်လာပြီး မျက်စိရှင်ရှင်
 သစ်ခွရာတော့၏။ တောင်စောင်း
 စပ်တွင် ပေါက်နေသော မျောက်ချော
 ကြီး၏ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် သစ်

ခွတစ်အုံကို တွေ့လိုက်ရ၍ အပင်နား
 ကပ်ပြီး သေချာကြည့်လိုက်ရာ နောင်
 လတ် ဒိတ်ခနဲ ရင်ခန့်သွားရ၏။ သစ်ခွ
 အုံလေးထဲတွင် စိန်ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ ရဲရဲ
 တောက်နေသော သစ်ခွပန်းလေး နှစ်ပွင့်
 သည် အလယ်တွင် ဝတ်ဆံအနက်
 ကလေးများဖြင့် ပန်းအတုလေးကဲ့သို့
 တင့်တယ်လှပနေ၏။ ရှားပါးသစ်ခွတစ်ပျိုး
 ကို တွေ့ရလေပြီ။ နောင်လတ်သည် ရှိုး
 ခနဲ လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး သစ်ပင်
 တက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် တစ်တောလုံး လေ
 ပြင်းတိုက်သကဲ့သို့ သစ်ပင်များ ယိမ်း

ထိုးလာပြီး တဖိုးခိုးဖြင့် လေတိုက်လာ၏။
 ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးလည်း မည်းမှောင်
 လာပြီး ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်လာလေ
 သည်။ နောင်လတ်သည် ယိမ်းထိုးနေ
 သော သစ်ပင်ကြီးကို ကျောဖြင့် ကပ်ထား
 လိုက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်လိုက်
 ရာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတော့၏။ နောင်
 လတ်ရှေ့ရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်များသည် လေ
 အဟုန်ကြောင့် မြေပြင်အထိ ကိုင်းညွတ်
 သွားကြပြီး တစ်ဖန် ဝိုးခနဲ ဖြောင်းခနဲ
 ပြန်တည်မတ်သွားပြန်၏။ သစ်ပင်များ
 သည် ယိမ်းကနေသကဲ့သို့ ညီတူညာတူ
 ဘယ်ဘက်ယိမ်းလိုက်၊ ညာဘက်ယိမ်း
 လိုက်ဖြစ်နေလေသည်။ သစ်ပင်တို့၏
 ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး မရိုးသားကြောင်း
 နောင်လတ် စဉ်းစားမိ၏။

လေများ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်
 သွားပြီး သစ်ပင်သစ်တောကြီးသည် လှုပ်
 ရှားမှု ရပ်တန့်သွားသောအခါ အစိမ်း
 ရောင်ဝတ်စုံ၊ ခဲစည်းကြိုးအဖြူဖြင့် မိန်းမ
 လှလေးသည် ကနွဲ့ကလေးဖြင့် နောင်လတ်
 ထံ လျှောက်လာလေသည်။

၁၄

“သတ္တိကတော့ မသေးဘူး။
ဘာမှမကြောက်ပုံ”

“ကြောက်စရာလား။ လေ
တိုက်တာများ”

“သစ်ပင်ပေါ်မှာ သစ်ခွံနီနီလေး
ပါလား”

“ဟေ့...ဟေ့...အဲဒါ ငါ
တွေထားတာနော်။ အခု အပင်တက်မလို့
လေတိုက်လို့ စောင့်နေတာ”

“တို့လည်း အဝေးကြီးတည်း
က မြင်တာ။ ဒါဆို နှစ်ဦးစလုံးဆိုင်တယ်”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ဘာလို့ လာ
ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ကဲပါလေ... ပန်းလေး အရင်
ခူးလိုက်ပါဦး။ ဟိုတက်မှာလည်း ပန်းတွေ
တွေထားသေးတယ်”

နောင်လတ် သစ်ခွံအုံကလေး
ကို ဖြုတ်ယူပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်
သားထိုင်ပြီး ပန်းကလေးကို ကြည့်နေ
ကြ၏။ နီရဲနေသော ပွင့်ဖတ်ကလေး
များပေါ်တွင် အဖြူအစက်အပြောက်

ကလေးများ ပါပြီး လက်တစ်ဝါးအရွယ်
ရှိ သစ်ခွံပန်းကလေးသည် လှပမွှေး
ကြိုင်နေ၏။

“ဒါ...ရူးပါးသစ်ခွံမျိုးပဲ။ ဒီ
တစ်ခဲပဲ တွေဖူးသေးတယ်”

“ဒါဆို ဈေးကောင်းရမှာပေါ့
နော်”

မိန်းမလှလေး၏ စကားကြောင့်
နောင်လတ် ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ...အမိအကြောင်းလည်း
ပြောပါဦး။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ လ
ဆုံနေတယ်”

“တို့နာမည်က သုခရမုဒိပါ။

ဒီတော ဒီတောင်မှာ နေတယ်”

“ဟာ . . .နာမည်ကလေး
အဆန်းဟာ။ ဘယ်လိုခေါ်ရမုန်းတေ
မသိတော့ဘူး။ လူကလည်း အဆန်း

“သုခရမုဒိ ခေါ်။ ဒါမှ
တတ်ရင် သုသုလိုခေါ်”

“ကဲ...သုသု မင်းက ဘာ
လူတော့မဟုတ်ဘူး။ ဥစ္စာစောင့်ထဲ
နတ်သမီးလား။ သရဲလား”

နောင်လတ်စကားကြောင့်
သုခရမုဒိသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဥစ္စာစောင့်လည်း မဟုတ်
နတ်သမီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူး
ရင်ကော”

“လာပြီးမနေစမ်းနဲ့ကွာ။ သိ
ဆိုတာ ဒီလိုရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“တကယ် ဘီလူးပါ။ ဒီ
ပိုင် နတ်ဘီလူးမင်းရဲ့ အငယ်ဆုံး
တော် ဘီလူးမင်းသမီးပါ”

နောင်လတ်သည် ငါးစာ
သွားပြီး ဘီလူးမင်းသမီးကို ဖြုတ်

သေသည်။

၁၅

နောင်လတ်ဘဝတွင် သစ်ခွ
များကို စိတ်ဝင်စား၏။ ချစ်မြတ်နိုး၏။
သက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခုအဖြစ်
သည် လုပ်ကိုင်၏။ နောင်လတ်၏ သစ်ခွ
အောင်ခြင်းသည် သူတို့မိသားစုကို တင့်
တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်၏။ သစ်ခွမှ
သွေ့၍ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော
နောင်လတ်ဘဝထဲသို့ သုခြာမုခ ဝင်
ရောက်လာလေပြီ။

နံနက်မိုးသောက်သည်နှင့်
နောင်လတ် တောဝင် တောင်တက်၏။
သုခြာမုခကလည်း အမြဲစောင့်နေတတ်
သည်။ နှစ်ဦးသား စကားလက်ဆုံ ပြော
ကျန်ဘဲ အတူယှဉ်တွဲ၍ သစ်ခွရှာကြ
၏။ မောပန်းလျှင် စမ်းချောင်းနံဘေး သစ်
အိမ်ရိပ်မှာ နားကြ၏။ နောင်လတ်သည်
ဆရာဝန်အိတ်ထဲမှ ဘီစကွတ်မုန့်အပိုင်း
ထူးများကို ထုတ်ပြီး မိမိလည်း စားရင်း
သုခြာကို ကျွေး၏။ သုခြာသည် ဘီစကွတ်

မုန့်လေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“ဒါက ဘာကလေးလဲဟင်”

“မုန့်လေး။ ဘီစကွတ်လို့ ခေါ်

တယ်။ စားကြည့်”

မုန့်အပိုင်းလေးကို တစ်ချက်

ကိုက်ပြီး သုခြာ ရှုံ့မဲသွားလေသည်။

“အင် . . . ဘယ်လိုမုန့်လဲ

မသိဘူး။ ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ အရသာ”

“ဒီလောက်အရသာရှိတဲ့ဟာ

ကို ဘယ်နှဲ့ဆိုးဝါးရတာလဲ”

သုခြာသည် သူမ၏အင်္ကျီအိတ်

ထဲမှ သစ်သီးလေးတစ်လုံးကို နောင်

လတ်အား ကျွေးလိုက်ရာ နောင်လတ်

အတွက် တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသော

အရသာကို ခံစားရလေသည်။

“အဲဒါ နတ်ပြည်က သစ်သီး”

“အိုး . . . ဟိုး . . . ဒါကြောင့်

ကောင်းတာကိုး။ အမောကို ပြေသွားတာ

ပဲကွာ”

သုခြာမုခနှင့် နောင်လတ်

သည် ပိုမိုရင်းနှီးလာပြီး သံယောဇဉ်တွေ

တိုးလာကြသည်။

“သုသုရေ . . . မဟာသမ္ဘဝ

မင်းသားနဲ့ စန္ဒာမုခိ ဘီလူးမအကြောင်း

ကြားဖူးလား”

“ဟို မျက်စိမမြင်လို့ ဖောင်နဲ့

မျှော်လိုက်ပြီး ဆေးကုပေးတာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . သူတို့မေတ္တာ

ရှိသွားကြတယ်။ အတူနေသွားကြတယ်။

နောက် ပုပ္ပားက ပန်းဆက်သမား ဗျတ္တ

နဲ့ ပန်းစားဘီလူးမ မယ်ဝဏ္ဏတို့လည်း

လူသားနဲ့ဘီလူးရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းပဲ။

သူတို့က သားလေးတွေတောင် မွေး

လိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် နောင်လတ်

ရယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ ဘဝချင်း မတူတာ၊ လူမျိုးမတူတာ၊ ဘာသာမတူတာတွေ မရှိပါဘူး။ တို့ရဲ့ ခမည်းတော်တောင်ပိုင်မင်းကြီးကတော့ စိတ်ဆိုးမှာ အသေအချာပဲ။ နောင်လတ် မကြောက်နဲ့နော်”

“ကြည့်စခန်းသွားရမှာပေါ့လေ။ ကံ...ပြန်တော့မယ် သုသု။ မနက်ဖြန် စောင့်နေနော်”

သုဒြာသည် နောင်လတ်၏ လက်ဖဝါးထဲသို့ ပွေးကြိုင်နေသော ရွှေပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

၁၆

ထားနှင့်အေးလေးသည် ထား၏ ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်ချို၏ အလှူသို့ လာကြရာ အလှူရှင်က ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေရာချပြီး ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ ထားတို့နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်နေသော ခန့်ခန့်ထည်ထည်ဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသော

အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ဖိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“မမရေ . . . ဒီကြီးကြီးမြက ခေါင်းရင်းအိမ်ကပါ။ ကြီးကြီးတို့အိမ်မှာ သစ်ခွပန်းမျိုးရှိတယ်။ မမ ကြည့်ချင်ရင် လိုက်ပို့ပါမယ်”

ကြီးကြီးမြကလည်း ဖိတ်ခေါ်၍ ထားတို့တူအနီး လိုက်သွားကြလေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲတွင် သပ်ရပ်သော သစ်သားတစ်ထပ်အိမ်လေးရှိ၍ ရေနံရောင်မည်းပြောင်နေ၏။ အိမ်ရှေ့ခြံထဲတွင် မှန်အိမ်ကြီးဖြင့် ရှားပါးသစ်ခွများ စိုက်ပျိုးထားပြီး သာမန်သစ်ခွများ

ကို တိုင်များတွင် ပလတ်စတစ်အိုးထဲများဖြင့် စိုက်၍ ချိတ်ဆွဲထား၏။ မြေပိုသစ်ခွပန်းများ၏ ပွေးရနံ့မှာ တသင်းသပွေးနေလေသည်။

ထားတစ်သက်တွင် ဤလှပဆန်းပြားသော သစ်ခွပန်းများ

မမြင်ခဲ့ဖူး၍ တမေ့တမော ကြည့်ရှုမိ၏။

“လာ...အိမ်ထဲသွားရအောင် အိမ်မှာ ကြီးမြတစ်ယောက်တည်း အဖေရော၊ သားရော အပြင်သွားတယ်”

အိမ်ကလေးမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးဖြစ်ပြီး ဘုရားစင်ကြီးမှာ ခန့်ညာပွားလှ၏။ ငွေအိုးများဖြင့် သစ်ခွပန်းများကို ပူဇော်ထားရာ ထားသော လက်အုပ်ကလေးချီပြီး ပန်းများကို အကပ် ကြည့်ရှုမိသည်။ ဘုရားရှပ်ပွားဆင်နေ၍ ယွန်းဗန်းကလပ်လေးထဲတွင် ထားတို့ အိမ်မှာရှိသော ရွှေပန်းပွင့်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်...ရွှေပန်းကလေး”

ဟင်ဟင်။ ဘယ်ကလေးလဲ”

ရွှေပန်းကလေးများကို ထား
ပြန်နေ၍ ကြီးကြီးမြက ရှင်းပြလေ
သည်။

“သား တောသွားရင်း ရလာ
ပန်းကလေးတွေလေ။ ညှိုးလည်း
ချွတ်တူ။ အနံ့ကလည်း သင်းနေတာပဲ”
ထား၏မျက်စိထဲတွင် မောင်တော်
အမျှမ်းကို မြင်လိုက်မိသည်။

၁၇
တစ်နေ့လုံး တစ်တောင်
အစ်တောင်တက်ဖြင့် နောင်လတ်သည်
ခြောက်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ပေ။ လူ
အိမ်နီးစိတ်ပင်ပန်းဖြင့် တွေ့နေကျ စမ်း
ချောင်းလေးနံဘေး ကျောက်တုံးပေါ်တွင်
ထိုင်၍ “ဘာလို့မလာတာပါလိမ့်။ တစ်ခုခု
ဖြစ်နေလား” လို့ တွေးရင်း စိုးရိမ်နေမိ
သည်။ နေဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ ကျောက်
တုံးပေါ်တွင် ဘီစကွတ်မုန့်ထုပ်လေး ထား
ပြီး ပြန်ခဲ့လေသည်။

ထိုညက ထား၏အိပ်မက်ထဲ
သွင်း မောင်တော်အိုဂါကို မရွှင်မလန်း

တွေ့ရ၏။
“မောင်တော် အိုဂါ မျက်နှာ
လည်း မကောင်းပါလား။ အကြောင်း
တစ်ခုခု ရှိနေပါသလား”
ဘီလူးမင်းသည် ခေါင်းညိတ်
လိုက်ပြီး...
“ထားနမ အကြောင်းကိစ္စ ရှိ
ပါတယ်။ မိသားစုကိစ္စပါ။ ထားနမ နား
ထောင်ကြည့်ပါ”

“ပြောပါ၊ မောင်တော်။ ထား
နားထောင်ပါ့မယ်”
“မောင်တော်မှာ သားတော်
တစ်ပါးနဲ့ သမီးတော်လေးတစ်ပါး ရှိပါ

တယ်။ သားတော်ကတော့ တောင်တစ်
လုံးကို အပိုင်စားပေးပြီး သူ့ဗိမ္ဗာန်နဲ့သူ
နေပါတယ်။ သမီးတော်လေးကတော့
အခုမှ အရွယ်ရောက်လာလို့ လွတ်လပ်
ခွင့်ပေးထားတယ်။ အခု သမီးတော်
ဘာလုပ်သလဲ သိလား ထားနမ”

“ပြောပြပါ မောင်တော်”
“တောထဲ တောင်ထဲ လိုက်
သွားရင်း လူသားယောက်ျားတစ်ယောက်
နဲ့ ဆုံဆည်းကြတယ်။ သံယောဇဉ်တွယ်
ကြတယ်”

အို...ဖြစ်ရလေ။ ဒီလိုရှိပါ
တယ် မောင်တော်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ထူး
ခြားဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ မောင်တော်
ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး။ သမီးတော်နဲ့ ဟို
လူသား ယောက်ျားကိုလည်း ဘာမှ
မလုပ်ပါနဲ့ဦး”

“အင်း...သမီးတော်ကိုတော့
သူ့အစ်ကိုတော်ရှိတဲ့တောင်က ဗိမ္ဗာန်ကို
ပို့ထားလိုက်ပြီ။ လူသားယောက်ျားကို
တော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲလေ”

ထားသည် မောင်တော်အိုဂါ

ပေးသော ရွှေပန်းပွင့်လေးကို ယူပြီးပြန်ခဲ့
လေသည်။

ထားအိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ
လက်ထဲရှိ ရွှေပန်းပွင့်ကလေးကို ဘုရား
စင်ရှိ ယွန်းဗန်းကလေးတွင် ထားရင်း
သစ်ခွံခြံရှိ ရွှေပန်းပွင့်လေးကို သတိရ
သွားမိသည်။ ထိုအိမ်မှလူသည် သမီးတော်
နဲ့ ပတ်သက်နေလား ထား စုံစမ်းရေး
စတော့မည်။

၁၈

သစ်ခွံခြံနှင့် အိမ်ချင်းကပ်နေ
သော ရုံးမှ ဝန်ထမ်းညီမလေးချို့ချို့၏
အကူအညီဖြင့် ထား သစ်ခွံခြံသို့ လာခဲ့
သည်။

“အဲဒီလူက နံနက်စောစော
ဆို ထွက်သွားတတ်တယ်။ မမ စောစော
လာပါ” ဆိုသော စကားကြောင့် ရုံးတက်
ရင်း စောစောထွက်ခဲ့သည်။ ရုံးမှ ညီမ
လေး ချို့ချို့သည် ထားကို ကြီးကြီးမြတ်
သစ်ခွံခြံကို ခေါ်သွားရာ ကြီးကြီးမြတ်
ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလေသည်။

“ကြွပါ...ဆရာမ၊ လာပါ...
အလည်လာပါသလား၊ ကိစ္စရှိပါသလား

ကြွပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြီးကြီးမြတ် လမ်း
ကြည့်လို့ ဝင်လာတာပါ။ ကြီးမြတ်သောကံ
တည်းလား”

“အဖေကြီးကတော့ သွားပြီ။
သားတော့ ရှိပါတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးရ
ဦးမယ်”

“နောင်လတ်ရေး...လာဦးဟေ့”

ကြီးကြီးမြတ် စကားအဆုံး

တွင် လူတစ်ယောက် ဆွဲခန်းထဲဝင်လာ
သည်ကို ထား မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေမိ

သည်။ ထောင်ထောင်မောင်းမော

အသား မဖြူမညို ဆံပင်ထူထူ၊ မျက်

ထူထူဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှ၏။ နှုတ်ခ

ကို တင်းတင်းစေ့ထားပြီး မျက်နှာကစေ

ခပ်တည်တည်ဖြစ်၏။ နောင်လတ်သ

ဆွဲခန်းဆက်တီတွင် ခပ်မတ်မတ်ကစေ

ထိုင်နေသော ထားကို ကြည့်ပြီး

တထိတ်ထိတ်ခနဲလောက်အောင် အံ့

ဝမ်းသာသွား၏။ “သုခြာပါလား” အထ

အစားတွေ မတူပေမယ့် ကိုယ်ဟန်အ

အထားမှာ သုခြာအတိုင်းပါပဲလား။

နောင်လတ် မှင်တက်နေ

ကြည့်ပြီး ချို့ချို့က မိတ်ဆက်ပေးထို

၏။

“ညီမတို့ရုံးက ဦးစီးမှ

ကိုနောင်လတ်”

“နောင်လတ်ပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ ထားပါ။ ကိုန

လတ်ကို တွေ့ချင်နေတာပါ”

“အကြောင်းကိစ္စ ရှိပါသ

ထားသည် သူမ၏ခြင်က

ထဲမှ စက္ကူတူးလေးကို ယူပြီး

ဆက်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဗူးကလေး
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော နောင်လတ်
သည် အံ့ဩတကြီးဖြင့်...

“ဟင်...ရွှေပန်းပွင့်လေးပါ

ကြီးမြင့် ရုံးမှညီမလေးသည်

ဆက်ကို ဆွဲခံရန် စားဖွယ်ရာများ သွား
ဆက် ပြင်ဆင်နေ၍ ဆွဲခန်းတွင် ထား
နှင့် နောင်လတ်သာ ရှိနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရွှေပန်းပွင့်
လေးပါ။ ဘာပန်းအမျိုးအစားလဲ သိချင်
အံ့ပါ ကိုနောင်လတ်”

နောင်လတ်သည် ပန်းကလေး
ကို တစ်လှည့် ထားကိုတစ်လှည့် ဆွေး
ဆွေးမြည့်မြည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပန်းကလေးက လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်ပန်းကလေးခင်ဗျ။ ခင်ဗျား
ဘယ်လိုရထားတာလဲ ပြောပြနိုင်မလား။
ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒီပန်းမျိုးလေး ရှိ
နေတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကြီးမြင့် ချိုချို
သည် ရေခွေးကြမ်းနှင့် မုန့်များ သယ်

လာပြီး ထားအား ဆွဲခံလေသည်။
“ကိုနောင်လတ်...အချိန်ရရင်
ဒီပန်းကလေးရဲ့ ရာဇဝင်ကို ရှင်းပြချင်
ပါတယ်။ ကဲ...ချိုချိုက ရုံးသွားဖို့ပြင်ဆင်
ပြီး မမကို လာခေါ်နော်။ မမ စကားပြော
နေခဲ့မယ်”

ချိုချိုအိမ်ပြန်သွားပြီး ကြီးမြင့်
လည်း အိမ်နောက်ဘက် ဝင်သွားလေ
သည်။ နောင်လတ်သည် ရေခွေးကြမ်း
ပန်းကန်လေးကိုင်ထားသော ထားကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုနောင်လတ်မှာ ရှိတဲ့ ရွှေ
ပန်းလေးရဲ့ ရာဇဝင်ကိုရော ပြောပြပေးနိုင်
မလား”

နောင်လတ်သည် တစ်ချက်
ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ပြောနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ...
ပြောနိုင်ပါတယ်”

၁၉

“ကျွန်တော် သစ်ခွပန်းရှာရင်း
တောင်ပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူနာမည် သုခြာမုခတဲ့။
သူ့ကိုယ်သူ ဘီလူးမင်းသမီးတဲ့ခင်ဗျာ။
ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်လေးပဲ။ သူပေးခဲ့တဲ့ ရွှေပန်း
ကလေးပါ။ နတ်ပန်းလို့ ပြောခဲ့သေး
တယ်”

ထားသည် ပါးစပ်လေးဟာပြီး
နောင်လတ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
“ဘီလူးမင်းသမီးလေးတဲ့လား။ ဘုရား...
ဘုရား...မောင်တော် ဘီလူးမင်းရဲ့ သမီး
လေးပေါ့”

အံ့ဩပြီး ငြိမ်သက်သွားသော
ထားကို ကြည့်ပြီး နောင်လတ် ဆက်
ပြောပြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဖြစ်ပြီး အခုတစ်ပတ်အတွင်း သူ ပျောက်
သွားတယ်။ ဘယ်တောတောင်မှာမှ ရှာ
လို့ မတွေ့ဘူး။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲ”

ထားသည် ဘာပြောရမှန်းမသိ
လောက်အောင်ဖြစ်ပြီး နောင်လတ်ကို
ငေးကြည့်နေမိ၏။ နောင်လတ်က ဆွေး
ဆွေးမြည့်မြည့် ဆက်ပြောပြ၏။

“သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့
စိန်းကလေးပါဗျာ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
တယ်။ ဘီလူးမင်းသမီးဆိုတာ မယုံနိုင်
စရာပါပဲ”

ထား စကားမပြောနိုင်သေးပါ။
မနည်းအားတင်းထားပြီးမှ...

“ထားရထားတဲ့ ရွှေပန်းကလေး
အကြောင်းတော့ နောက်မှပဲ ပြောပြပါ
တော့မယ်။ ကိုနောင်လတ် ပြောပြတဲ့
ဇာတ်ကြောင်းလေးကလည်း စိတ်ဝင်
စားစရာပါပဲ။ ထား စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ထားတို့ ရုံးရောက်ပြီးတော့
လည်း တစ်ချိန်လုံး နောင်လတ်နှင့် သူ့အ
မှခအကြောင်းကို တွေးနေမိလေသည်။
“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” သူတို့နှစ်ဦး ပေါင်း
စည်းရန်တော့ ထား မကျညီနိုင်ပါ။ နောင်
လတ် အန္တရာယ်မရှိအောင်တော့ ထား
ကြိုးစားပေးရမည်။ ထား၏ရင်ထဲတွင်
နောင်လတ်နှင့် သူ့အမှခကို သနားခြင်း
ဖြင့် တမြည်မြည်ဖြစ်နေလေသည်။

ညအိပ်မက်ထဲတွင် ထားသည်
မောင်တော် ဘီလူးမင်းအား နောင်လတ်

နှင့် သူ့အတွက် လျှောက်လဲချက်
တင်သွင်းလေသည်။

“မောင်တော်အိုဂါ စိတ်နှလုံး
အေးချမ်းပါရဲ့လား။ သမီးတော်လေး
အတွက် ခံစားနေရပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ထားနုမ။ ရင်
ထဲမှာ သမီးတော်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေး
ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်တဲ့ဇာတ်လမ်း
ပါ”

“မောင်တော်အိုဂါ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာမှာ ဘဝချင်းမတူတာ၊ လူမျိုးကွဲ
တာ၊ ဘာသာခြားတာတွေ မရှိပါဘူး။
သိပ်ကို ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ ကံ
အကြောင်းတရားကြောင့် တွေ့ဆုံကြ
တယ်။ တချို့လည်း သက်ဆုံးတိုင် အတူ
ယှဉ်တွဲခွင့်ရပြီး တချို့လည်း ကွဲကွာသွား
ကြတယ်။ ကွဲကွာသွားကြတဲ့ချစ်သူတွေ
မှာ ဘယ်လောက်ခံစားကြရမလဲ။ ခံစား
နေရတဲ့သူတွေကို ထပ်ပြီး မနာကျင်ပါ
စေနဲ့။ သူတို့ရဲ့ကွဲကွာခြင်းကြောင့် ကျရ
တဲ့ မျက်ရည်တွေကို မသုတ်ပေးနိုင်ရင်
လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျပါစေ

မောင်တော်”
“မောင်တော်အိုဂါကို ထ

တောင်းပန်ပါတယ်။ သမီးတော်လေး
လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဟိုလူသားကိုလည်း
ချမ်းသာခွင့်ပေးပါ။ မောင်တော်က တန်
ရှင် နတ်ဘီလူးမင်းပါ။ ဟိုလူသား
သာမန် ယောက်ျားတစ်ယောက်
ခွင့်လွှတ်ပြီး သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်
ရှေ့တည်တည်တွင် ထိုင်

လူသားနှင့် သမီးတော်အတွက် အသ
ခံလျှောက်လဲနေသော ထားကို န
ဘီလူးမင်းသည် စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လို
လေသည်။

“သူတို့ကို လွှတ်ပေးရအ
ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သ
တော်ကို သူ့အစ်ကိုတော်က ထိန်းချ
ထားလိုက်ပြီ။ ဟိုလူသားကတော့ အ
တစ်ယောက်လို မောင်တော်ပိုင်နက်
မှာ သမီးတော်ကို လိုက်ရှာနေထေ
သူကိုမြင်တိုင်း သည်းမခံနိုင်ဘူး”

“မောင်တော် အိုဂါ...
ကို ထိန်းချုပ်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်

အားတဲ အမြင်လေးနဲ့ မြင်ပေးပါ။

မောင်တော်နဲ့ ထားဟာ သံသရာတစ်ကွေ့

မောင်နမပါ။ အခုဘဝချင်းမတူပေ

မည် ထားတို့ရဲဖြူစင်တဲ့ သံယောဇဉ်ကို

သတိရပေးပါ။

“ဟိုလူသားကို မောင်တော်

မြင်ချင်တော့ဘူး”

“သည်းခံပေးပါ မောင်တော်။

သူ့ကို အသက်အန္တရာယ် မပြုဖို့ ထား

ဆောင်းပန်ပါတယ်”

မောင်တော်ဘီလူးမင်းသည်

ချွတ်နာထားတင်းတင်းဖြင့် ထားကို

ကြည့်နေလေသည်။

၂၀

ထားသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ

သောအခါ ပင်ပန်းနိုးချည့်နေလေသည်။

နောင်လတ်အတွက် စိတ်ပူနေ၍ နောင်

သတ်ခံသစ်ခွဲခြံပုံ နံနက်စောစော ထွက်

ထားခဲ့၏။ နောင်လတ်ကို အဆင်သင့်

ဆွဲလေသည်။

“သစ်ခွဲရာသွားဦးမလား...

ကိုနောင်လတ်။ ထားရဲ့ ရွှေပန်းပွင့်လေး

ရာဇဝင်ကို ပြောပြချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း နားထောင်

ချင်ပါတယ်။ ပြောပါ”

နောင်လတ်သည် မိမိရှေ့မှ

မျက်လွှာလေးချပြီး ရွှေပန်းပွင့်ကလေး

ရုပ်၊ မကြာခဏ အိပ်မက်ထဲ၌ တောင်

ပိုင်ဘီလူးမင်းနှင့် တွေ့ဆုံပုံများ ပြောပြ

နေသော ထားကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ

လေသည်။ ထား၏စကားဆုံးသောအခါ

နောင်လတ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်

ရွိုက်လိုက်၏။

“ရွှေပန်းပွင့်ကလေးသာ

သက်သေခံမရှိရင် ယုံတမ်းစကားတွေလို

ထင်ရမှာပဲ။ တကယ်ပဲ ကျွန်တော်တို့

မြို့ရဲရာဇဝင်မှာ တောင်ပိုင်ဘီလူးမင်းဆို

တာ ရှိပါတယ်။ ဘီလူးမင်းရဲ့ ညီမတော်

ဟောင်း။ ဘီလူးမင်းရဲ့ သမီးတော်နဲ့ ပတ်

သက်မိတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တော်

တော်ကို ကံထူးရှင်ပါပဲ”

“ထားရဲ့စကားကို ယုံကြည်ပေး

တာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ကိုနောင်လတ်

အန္တရာယ်ကင်းအောင် သူ့ခြာကို မရှာ

ပါနဲ့တော့”

“ကျွန်တော့်ကို ကြောက်တတ်

တယ်လို့ ထင်သလား”

“အိုး...အိုး...မဟုတ်ပါဘူး။

သစ်ခွဲမှဆိုက ဘာကိုမှမကြောက်တတ်

မှန်း သတ္တိရှိမှန်း သိပါတယ်။ အခြေအနေ

အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ဖို့ လိုပါတယ်”

“ကျွန်တော်လေ၊ တောင်ပိုင်

ဘီလူးမင်းနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာဗျာ”

ထား ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။

နောင်လတ်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိလေ

သည်။ နောင်လတ်၏ မျက်နှာထားသည်

တင်းမာသည်လည်း မဟုတ်၊ ပျော့ပျောင်း

သည်လည်း မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးက ရီ

ဝေဝေ ဖြစ်နေ၏။ ထား၏ရင်ထဲတွင်

နောင်လတ်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်

ပူပန်နေလေသည်။ နောင်လတ်ရင်ထဲတွင်

လည်း သူ့ခြာကို ရှာမတွေ့၍ ကြေကွဲ

နာကျင်နေပြီး ထားကို ရင်ထဲရှိသမျှ

ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။

၂၀

နောင်လတ်သည် နိုင်ငံသည်
နှင့် တောထဲဝင်ပြီး သစ်ခွပန်းရှာရင်း
သုခကို စုံနံ့သာမြိုင်ရှာပုံဖွင့်လေတော့
သည်။ တစ်တောဝင် တစ်တောင်တက်
နှင့် လျှောက်လာရာ နောက်ကျောဘက်
မှ တရှောရှောဖြင့် အသံကြား၍ နံဘေး
ရှိ သစ်ပင်ပင်စည်ကို ကျောဖြင့်ကပ်ပြီး
လက်ထဲရှိ ဓားမြှောင်ကို တင်းတင်းဆုပ်
၍ ရင်ဆိုင်လိုက်ရာ ကြီးမားရှည်လျားလှ
သော တောကြီးမြွေဟောက်တစ်ကောင်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြွေဟောက်သည်
နောင်လတ်ရှေ့တွင် မျက်နှာနှာအထိ
ပါးပျဉ်းထောင်လိုက်ပြီး လျှာတစ်လစ်ဖြင့်
ကြည့်နေလေသည်။ နောင်လတ်သည်
မြွေကြီးကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ပြီး ဘယ်
လက်ကို ကား၍ ညာလက်မှ ဓားမြှောင်
ဖြင့် မြွေကြီးကို ယမ်းလိုက်ရာ မြွေကြီး
သည် ဗျီးခနဲ မျက်နှာကို လှမ်းပေါက်
လိုက်၏။ နောင်လတ်သည် ခေါင်းကို
ဆတ်ခနဲ တိမ်းလိုက်ပြီး မြွေကြီး၏ခေါင်း
ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်ရာ မြွေ

ခေါင်းတွင် စိုက်ဝင်သွားပြီး မြွေကြီးသည်
နောင်လတ်ကို သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ရစ်
ပတ်ရန် အမြီးဖြင့် လိုက်ဖမ်းလေသည်။
မြွေအမြီးသည် နောင်လတ်၏ခြေတစ်ဖက်
ကို ပတ်မိသွားရာ နောင်လတ်က သစ်
ပင်ကို ကျောဖြင့် အားကုန်ကပ်ထားပြီး
ညာလက်မှလည်း ဓားမြှောင်ကို မလွှတ်
ဘဲ မြွေခေါင်းထဲသို့ အားကုန်စိုက်သွင်း
ရာ မြွေခေါင်း ထုတ်ချင်းပေါက်ထွက်သွား
ပြီး တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကွသွားတော့သည်။
နောင်လတ်သည် ခြေထောက်
တွင် ပတ်နေသော မြွေအမြီးကို ဖြေ
လိုက်ပြီး မြွေကိုယ်လုံးကို နင်း၍ ဓား
မြှောင်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။ ဓားမြှောင်
မှ သွေးများကို သုတ်ရင်း နောင်လတ်
စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒီတောမှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့
မြွေမရှိပါဘူး။ ဒီကောင် ဘယ်က ရောက်
လာတာပါလိမ့်။ မြွေသေကြီးအား ကျော
ခိုင်း၍ ထွက်သွားသော နောင်လတ်ကို
တောင်ပိုင်ဘီလူးမင်းသည် လက်ပိုက်ပြီး
ကြည့်နေလေသည်။

ထားရုံးအပြန် နောင်လတ်
အိမ်သို့ လှည့်ဝင်လာသောအခါ ခြေထောက်
ကို ဆေးလူးနေသော နောင်လတ်
တွေ့ရ၏။ ထားသည် နောင်လတ်ရှေ့
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်း၊ ဒီထိ
ရတာလား”

“မြွေ ပတ်တာလေ။ ဒီ
ကြည့်”

ခြေသလုံးတွင် အရစ်ထဲ
သော အစင်းကြီးသုံးစင်းသည် ညှိမ့်
နေ၏။ ထားသည် ရင်ဘတ်ကို လှ
ကလေးဖြင့် ဖိလိုက်ပြီး...

“ဘုရား...ဘုရား...မသေ
ကောင်း မပျောက်ကောင်းပါလား”

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုတော် ဘီလူး
မင်းကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်
ကတော့ တောတောင်ထဲ လာနေမှာ
ရှာနေမှာပဲ”

၂၁

ထားနုမ... မျက်နှာလည်

ထားပါလား။ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ”

ထားသည် ဘီလူးမင်းကို ခပ်
လေး ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မနေ့က ဟိုလူသားအန္တရာယ်
တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မောင်တော်အိုဂါ လက်
နှစ်လား”

“မဟုတ်ရပေါင်။ သူ့ဟာသူ
တာပါ”

“မောင်တော်အိုဂါရယ်... ဒီ

လူသားကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ထား အနီး
ထွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ သမီးတော်
ကလည်း ဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ခက်တော့နေပြီ။ ဒီလူသား
အိပ်ရာဖြစ်ရင်လည်း မောင်တော်တာဝန်
ဖြစ်တော့မှာပဲ။ အခုချိန်ကစပြီး သူ့ရဲ့
စဉ်တွေဟာ မောင်တော်နဲ့ မဆိုင်
တော့ဘူး။ ကတိပေးတယ် ထားနဲ့မ”

“အို...ဝမ်းသာလိုက်တာ...
သာဓု...သာဓု...သာဓု။ မောင်တော်
အိုဂါ ဒီထက်မက တန်ခိုးအာဏာမြင့်မား
လေ”

“ထားနဲ့မရဲ့ လူသားချင်းထား
တဲ့ သံယောဇဉ်ကို မောင်တော် နားလည်
ပါတယ်။ ဘီလူးမင်းဖြစ်ပေမယ့်လည်း
မေတ္တာတရား သစ္စာတရားတွေ အမြဲ
ရင်ထဲမှာရှိပါတယ်။ ထားနဲ့မ ယုံကြည်ပါ”

ထား အိပ်ရာနီးလာသောအခါ
လက်ဝါးထဲတွင် လှပမွှေးကြိုင်သော ရွှေ
ပန်းပွင့်ကလေးကို တွေ့ရလေသည်။

၂၃

စစ်ဆေးရေးလုပ်ငန်းများဖြင့်
ထား အလုပ်များနေ၏။ မောင်တော်
ဘီလူးမင်းကို တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်
သာ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရတော့၏။
နောင်လတ်နှင့် သုဗြာဟ္မာအတွက်လည်း
ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု လျော့နည်း
သွားလေသည်။

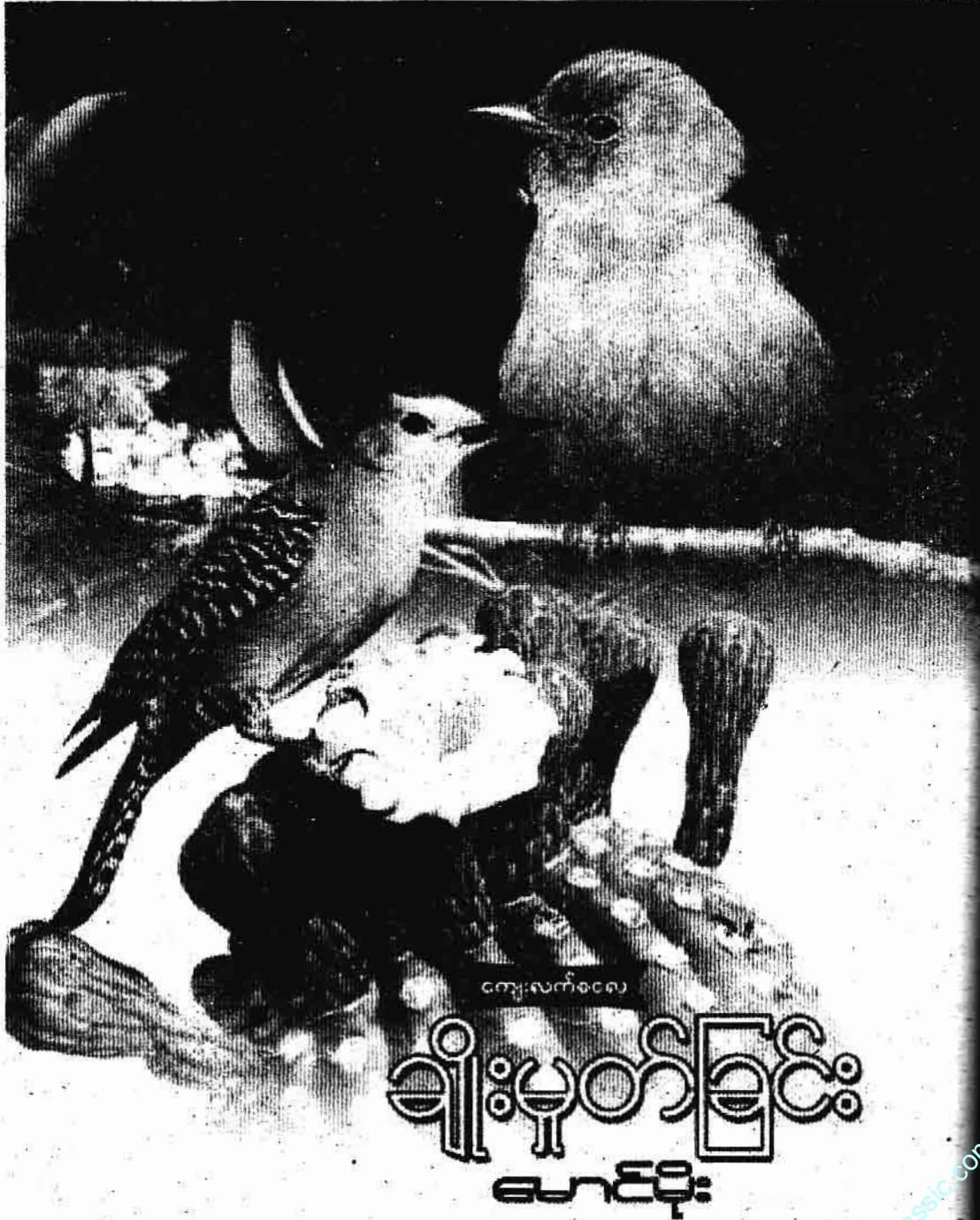
အေးချမ်းသော *** မြို့လေး
သည် နင်းမှုန်များအောက်တွင် ငြိမ်
သက်နေ၏။ နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်
အောက်တွင် ထားသည် ခြံဝင်းလေးထဲ
ရှိ သစ်ပင်ပန်းပင်ကလေးများကို ပြုစု

နေစဉ် အိမ်ရှေ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လာ
ရပ်လေသည်။ နောင်လတ်သည်
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ပန်းပွင့်များပါသော သစ်ခွ
အုံကြီးကို ယူ၍ ထားထံ လျှောက်လာကာ
သစ်ခွအုံကြီးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။
သစ်ခွပန်းများမှာ မိုးလုံးမှိုင်းအမျိုးအစား
ဖြစ်ပြီး အပွင့်အခက်များသည် ခရမ်းပြာ
ရောင် မှိုင်းညိုနေလေသည်။ ထားသည်
ဝမ်းသာအားရဖြင့် သစ်ခွပန်းများကို ရင်
ဝယ် ပိုက်ပြီး နောင်လတ်ကို မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

“ပန်းဆက်သမား နောင်လတ်
ပါ ခင်ဗျာ။ မယ်ဝဏ္ဏကို ပန်းဆက်ပါ
တယ်”

ထားသည် နောင်လတ်စကား
အဆုံးတွင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

စိမ့်စိမ့်အေး

မောင်မိုး ပြန်ရောက်လာပြီ
 အမေနဲ့ တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းသာ
 ကြသည်။ ရန်ကုန်က ပြန်လာသော
 မောင်မိုးကိုယ် တကူးတက လာကြည့်ကြ
 ရှိသေး။ မောင်မိုးကလည်း အရင်
 မောင်မိုး မဟုတ်။ တစ်သွေးတစ်မွေး
 ထာသည်မဟုတ်ပါလား။ မောင်မိုးတို့
 ကြီးပြည့်လာအတွင်းက ရွာကလေးမှာ
 တွေ့တန်းအောင်ပြီးရင် ပညာဆက်
 န်နိုင်သူက အရှားသာ။ (၁၉၆၀) ခုနှစ်
 ထောက်ကဆိုတော့ အခုခေတ်လို
 နှောင်းသားတွေကလည်း များများစားစား
 ရှိသေး။ အလယ်တန်း အထက်တန်း
 နှောင်းတွေက မကွေးပြိုပေါ်မှာပဲ ရှိ
 သလိုဆိုတော့ မောင်မိုးတို့လို ရွာသား
 အတွက် ခက်ပြီ။ ဒါကြောင့် စတုတ္ထ
 အောင်ပြီးရင် ပညာဆက်မသင်နိုင်
 တောင်သူယာလုပ် စားမခတ် မိရိုး
 သာလုပ်ငန်းထဲ ဝင်သွားကြသူတွေသာ
 ရှိ၏။ မောင်မိုး စတုတ္ထတန်းအောင်တော့
 အမေအမေက သူတို့သားကို ယာသမား
 နိုင်သမား မဖြစ်စေချင်။ ခေတ်ပညာ

တတ် စာရေးစာချီ ဖြစ်စေချင်သည်။
 ဒါကြောင့် ရန်ကုန်တွင်နေသော ဦးလေး
 ဘုန်းကြီးစံအပ်နံ၍ အလယ်တန်းပညာ
 ကို ဆက်၍သင်စေသည်။ ဦးလေးဘုန်းကြီး
 နှင့် ရန်ကုန်သို့လိုက်သွားခဲ့ရာမှ ပဉ္စမတန်း
 စာမေးပွဲဖြေအပြီး မောင်မိုး ရွာကိုပြန်
 လာတော့ အမေနဲ့တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းသာ
 နေကြတယ်။ မောင်မိုးကလည်း ရန်ကုန်
 မှာတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းခံ
 ဘုန်းကြီးဝေယျာပဉ္စလုပ်ပေးရင်း အထက
 ကျောင်းတက်ခဲ့ရပေမယ့် ရွာက
 သူငယ်ချင်းများကိုတော့ သတိရနေခဲ့
 သည်။ အခု ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ အလွန်
 ပျော်နေ၏။ သူနေခဲ့တဲ့ကျောင်းအကြောင်း
 ရွှေတိဂုံဘုရားအကြောင်း၊ တိရိစ္ဆာန်ရုံ
 အကြောင်း၊ ခြုံပတ်ရထားအကြောင်း
 သူတွေ့ခဲ့ရသမျှ အထူးအဆန်းတွေကို
 ပြောပြ၍ ဝင်ကြားနေသည်။ တစ်နေ့
 မောင်မိုး မိဘများနှင့်အတူ ယာထဲက
 တဲကို ညအိပ်သွားကြသည်။ ရွာနှင့်တစ်
 မိုင်လောက်မှာရှိသော သူတို့ယာထဲမှာ
 တဲတစ်လုံးဆောက်ထားသည်။ အလုပ်များ

သည့်အခါ သွားရေးလာရေးခက်ခဲ့မှု
 ကြောင့် တဲမှာပင် ညအိပ်ကြသည်။
 မောင်မိုးတို့တဲအနီးမှာ မောင်မိုးတို့နည်းတူ
 နေနေကြသည့် တဲများလည်း ရှိသေး
 သည်။ အဲဒီတဲများမှာ မောင်မိုးသူငယ်ချင်း
 များ ရှိသည်။ ညနေအေးသည်နှင့်
 သူသူငယ်ချင်းများရှိရာ တဲများသို့ အလည်
 သွားရန် အမေထံ ခွင့်တောင်းသည်။

“အမေ ... ဘ၊ပန်းဦးတို့တဲ
 ကို သွားဦးမယ်”

“အေး ... အေး။ ရော့ ဘ၊
 ပန်းဦး သောက်ဖို့ လက်ဖက်ခြောက်တစ်
 ထုပ် ယူသွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ဘ၊ပန်းဦးတို့တဲမှာ မောင်မိုးတို့
 တဲနှင့် တစ်ခေါ်လောက်မှာရှိသည်။

ဘ၊ပန်းဦးတို့ တဲကို ရောက်
 တော့ ဘ၊ပန်းဦးမှာ ကွမ်းပြုနေရင်း နီး
 ပြောနေသည်။

“ဟ ... မောင်မိုး၊ အံ့မာ
 တစ်သွေးတစ်မွေးနဲ့ပါလားကွ ဟေ့၊ မင်း
 လာတယ်လို့ကြားနေတာ ရောက်လာ

လိမ့်မယ်လို့တော့ ငါထင်သားကွ"

"ဟာ ... ဘ,ပန်းဦးကလည်း ကျွန်တော် ဘယ်မေ့ပါမလဲ။ လာမှာပေါ့။ ဟောဒီမှာ ဘ,ပန်းဦး သောက်ဖို့ လက်ဖက်ခြောက်"

ဘ,ပန်းဦး ရိုးရွှေဟော့နှင့် သားသမီးများဖြစ်ကြသော ကိုလေးကြည်အောင်၊ မိမိစိန်ကြည်နဲ့ မောင်မိုးသူငယ်ချင်း ကြည်သောင်တို့ကလည်း မောင်မိုး ရောက်လာ၍ ပျော်နေကြသည်။ ကြည်သောင်နဲ့ မောင်မိုးမှာ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ သူတို့က မောင်မိုးကို ကြည့်၍ ထင်ကြေးတွေ အမျိုးမျိုးပေးနေကြသည်။ မမစိန်ကြည်ကဆို ဆံထောက်ကြီးတဖားဖားနှင့် မောင်မိုး လက်ကလေးများကို ကိုင်ကြည့်ပြီး အသားလေးတွေ ဖြူနေတာပဲဟဲ့တဲ့။ မောင်မိုးနဲ့ ကြည်သောင်တို့ကတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောလုံးထောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဘ,ပန်းဦးက နီဖြာနေရင်း ..

"ဟ ... မောင်မိုးရ၊ မင်း

ရန်ကုန်မှာ စာသင်ရတာဆိုတော့ ဘာတွေ

ထူးပြီးသင်ရသတန်းကွ"

"ဘ,ပန်းဦးကလည်း ထူးတာပေါ့ဗျ။ အင်္ဂလိပ်စာတွေ ဘာတွေ သင်ရတာဗျ"

အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါးတန်းရောက်မှ အင်္ဂလိပ်စာသင်ရသည်။

"ဟေ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆိုမင်း ဘိုစကားတွေ ဘာတွေ တတ်ပြီပေါ့ကွ။ ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်။ အနိ နေပါဦး နွားကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်သတန်းကွ"

"နွားထီးကို အောက်စစ်လို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ နွားမကို ကောင်းဗျ"

"ဆိတ်ကိုရောကွာ" ဘ,ပန်းဦးက သူတဲမှာရှိသော အကောင်တွေကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။

"ဆိတ်ကို ဂုတ်ဗျ"

"ကြက် ကွာ"

"ကွတ်က ကြက်ဖ။ ဟင်းက

ကြက်မ ဗျ"

မောင်မိုးမှာ သူသိထားတာတွေ

ဖြစ်နေသဖြင့် အဆင်ပြေနေသည်။ ရိုး

ရွှေဟော့၊ ကိုလေးကြည်အောင်နဲ့ ကြည်သောင်တို့ကတော့ မောင်မိုးအား အံ့မြဲဝိတ်ဖြင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဘ,ပန်းဦးက ရိုးရွှေဟော့ ထောင်းနေသော ငရုတ်ခရုကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးတရ

"မောင်မိုး ... ငရုတ်ဆုံက ရော အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်သတန်းကွ"

"ဟာ ... ဘ,ပန်းဦးကလည်း ကျွန်တော် အဲဒီ ငရုတ်ဆုံတို့ ဘာတို့တော့ မသင်ရဘူးဗျ"

ရိုးရွှေဟော့က ...

"ကဲ ... တော်ပါတော့တော်၊ ကလေး စိတ်ညစ်အောင် လျှောက်မနေပါနဲ့။ သမီးစိန်ကြည် မောင်မိုးကို ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ် ကွေ့ပါဟဲ့"

ရိုးရွှေဟော့ စကားကြောင့် မောင်မိုးအနေချောင်သွားပြီး ကြည်သောင်နှင့်အတူ ကောက်ညှင်းပေါင်း စာကြသည်။ ကိုလေးကြည်အောင်က ...

"မောင်မိုး မင်း ဒီည ဒီမှာ အိပ်ကွ။ တို့ ချိုးသွားမှတ်ပေါ့"

ကြည်သောင်ကလည်း ...

“ငါတို့ ဒီည ချိုးသွားမှတ်

မင်းလိုက်ခဲ့”

“အေး ... လိုက်မယ်ကွာ။

မေ့တိုတော့ ပြောဦးမကွာ”

ဘ.ပန်းဦးက ...

“အံ့မယ်လေး မောင်မိုးရာ။

အမေ ဇနီးစိန်ကို ငါပြောလိုက်ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တဲအပြင်ထွက်

“ဟေး ... ဇနီးစိန်ရေ”

“ဝိုး”

တစ်ဖက်မှအသံ

“မောင်မိုး ဒီည ဒီမှာညအိပ်

မဟေ့”

“ဝိုး ... ဝိုး”

ပြီးသွားပြီ။ မောင်မိုး အိပ်ခွင့်

သွားပြီ။ ချိုးမှတ်ဖို့ဆိုတော့ ကိုလေး

ကြည်အောင်က သူ့မှတ်ပြောင်းကို ပြင်

ဆင်နေသည်။ မှတ်ပြောင်းဆိုသည်မှာ

ထုပ်လုံးခန့်ရှိပြီး ဖြောင့်စင်းသောဝါးလုံး

ခိုင်ရင်းအား (ဂ) ပေခန့်ဖြတ်၍ အဆစ်

များကို သံချောင်းမီးဖုတ်ပြီး ဟိုဘက်ဒီ

ဘက် တိုးယိုပေါက် ဖောက်ထားသော

ဝါးပြောင်းဖြစ်သည်။ မှတ်ပြောင်းမှာ ကိုင်

ပါများ၍ လက်ဆီတက်ပြီး နီညိုရောင်

သမ်းနေသည်။ ဟိုဘက်သည်ဘက် ထိပ်

နှစ်ဖက်တွင် ကြေးကွင်းကလေးများဖြင့်

နှုတ်ခမ်းသတ်ထားသည်။ ထိုမှတ်ပြောင်း

ထဲသို့ များထည့်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့်မှတ်ရခြင်း

ဖြစ်သည်။ များပြုလုပ်ပုံမှာ ဝါးခြမ်းရင့်ရင့်

အား (ဂ) လက်မခန့် ဖြတ်၊ စိပ်၍ သေး

သွယ်ဖြောင့်စင်းနေအောင် သပ်ရသည်။

ထိပ်တွင် အဖျားချွန်ထားပြီး ခပ်တစ်ခု

ပြုလုပ်ထားရသည်။ များ၏ဖင်ပိုင်းတွင်

ငှက်မွေးများအား (၂) လက်မခန့် ညီညာ

စွာ ရစ်ပတ်ထားရသည်။ လေလုံစေရန်

နှင့် များတည့်မတ်စွာသွားစေရန်ဟု ကို

လေးကြည်အောင်က ပြောပါသည်။ ကို

လေးကြည်အောင်က သူ့မှတ်ပြောင်းနှင့်

များများကို စစ်ဆေးနေစဉ် ကြည်သောင်

က လေးထောင့်သံပုံးတစ်လုံးအား လက်

ကိုင်ကွင်းတွင် ကြိုးချည်ပြီး လက်တစ်ဖက်

ဆွဲထား၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ပြောင်း

ဖူးအူတိုင်တပ်ထားသော တုတ်ဖြင့် ချက်

ကျကျ ရိုက်စမ်းကြည့်နေသည်။ ခုံ...ခုံ

ဟု မြည်ပြီး အလွန်နားညီးပါသည်။

မောင်မိုးက ...

“ကြည်သောင်၊ မင်းပြောတော့

ချိုးသွားမှတ်မယ်လည်းဆိုသေး မင်း

ဒီသံပုံးကြီးကို ဘာလိုတီးတာလဲ။ ဒီပုံးသံ

ကြောင့် ချိုးတွေ လန့်ပြီးပျံသွားမှာပေါ့”

ကြည်သောင်က မောင်မိုးအား

အ.ရန်ကောဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်

ပြီး ...

“ခိုးရိတဲ့နေရာရောက်မှ ဒီပုံး

ကို သွားထုရင်တော့ ဟုတ်တာလေကွာ။

ချိုးလန်ပြီး ပြန်သွားမှာပေါ့။ ချိုးရဲတဲ့နေရာ
မရောက်ခင်ကတည်းက ဒီပုံးကို ထုရ
တယ်ကွ။ ထုတဲ့နေရာမှာလည်း ချက်
ကျကျ ထုရတယ်။ အဲဒီလို ချက်ကျကျ
ထုရင် ခုံ ခုံဆိုတဲ့အသံ ပျောက်သွားပြီး
ဝီ ဝီ ဝီ ဆိုတဲ့အသံကြီး ပေါ်လာလိမ့်
မယ်။ ကြည့်... ငါတီးပြမယ်”

ကြည်သောင်က သံပုံးကို
လက်တစ်ဖက်က ကြိုးဖြင့်လောင်းဆွဲ၍
လက်တစ်ဖက်က ပြောင်းဖူးအူတိုင်တုတ်
ဖြင့် တီးပြပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သံပုံး
အား ဆက်ကာဆက်ကာ ချက်ကျကျ
တီးသောအခါ ခုံ ခုံ ဟူသော တီးချက်
ပျောက်သွားပြီး ဝီ ဝီ ဆိုသော ဟီးသံကို
ထွက်လာပါသည်။

ဟုတ်၊မဟုတ် လုပ်ကြည့်က
သိနိုင်ပါသည်။ ကိုလေးကြည်အောင်က
“ကြည်သောင် ဓာတ်မီးလည်း
စစ်ကြည့်ဦး”

ဟု ပြောပါသည်။ ကြည်သောင်
က ငါးတောင့်ထိုးဓာတ်မီးအား ဖန်သီး
ကောင်း၊မကောင်း စစ်ခြင်း နောက်ပိတ်

ထဲ ဖန်သီးအပိုထည့်ခြင်းများ ပြုလုပ်
သည်။ မောင်မိုးက သူတို့လုပ်နေတာတွေ
ကိုကြည့်ရင်း ...
“ဟေ့ကောင် ကြည်သောင်၊
တို့ ချိုးသွားမှတ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကို
သွားရမှာလဲကွ”

“ချိုးအိပ်တဲ့ သစ်ပင်ကိုပေါ့ကွ”
“မင်းချိုး ဘယ်သစ်ပင်မှာ အိပ်
တယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ။
ဒီတောထဲမှာ သစ်ပင်တွေက အများကြီး”
“ငါ ညနေကတည်းက နွား
ကျောင်းရင်းနဲ့ကြည့်ထားတာ။ ဘယ်အပင်
မှာ ဘယ်နှစ်ကောင်အိပ်သလဲကအစ သိ
တယ်”

“ဟာ ... အဲလိုဆို မင်းတို့
တဲကိုလာတုန်းက ရိုးအစပ်က သစ်ပင်
ခြောက်ကြီးပေါ်မှာ ချိုးနှစ်ကောင် နားနေ
တာတွေ့ခဲ့တယ်ကွ။ အဲဒီအပင်လည်း
သွားရအောင်”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ချိုး
က သစ်ပင်ခြောက်မှာ မအိပ်ဘူးကွ။
နားရုံပဲ နားတာ။ သစ်ရွက်ရှိတဲ့ အုပ်ဆိုင်

ဆိုင်းအပင်မှာ အိပ်တာကွ”
ကြည်သောင်က ရန်ကုန်သို့
မောင်မိုးကို ပုညာတွေ ပေးနေသည့်
ရိုးရွှေဖော့က သူ့သားနှစ်ယောက်ကို
နေသည်။

“မောင်မိုးကို ဂရုစိုက်နေ
ကျင်းတွေ ဘာတွေထဲ ကျဉ်းမယ်”
ပစ္စည်းအားလုံးနဲ့သောအခါ
မှတ်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီး ပိန်
အောင်မှောင်သောအခါ သူတို့အဖွဲ့
စထွက်ကြသည်။ ကိုလေးကြည်အောင်
သူ့လက်စွဲတော် မှတ်ပြောင်း များအီး
နှင့် ဓာတ်မီးကို သယ်သည်။ ကြည်သောင်
က သံပုံးနဲ့ ပြောင်းဖူးအူတိုင်တုတ်
သော တုတ်တံကို ယူသည်။ မောင်
ကတော့ အဖျားမှာ ခွပ်ပြီး အရင်းသား
ချွန်ထားသော ၁၀ ပေခန့် မျောတိုပုံ
ထမ်းရသည်။ ပထမဆုံး တဲ၏ခြေ
ဘက် ခင်တန်းအတိုင်း ကြည်သောင်
ဦးဆောင်သွားသည်။ လက်နိပ်ဓာတ်မီး
မသုံးပါ။ သူတို့ကသွားနေကျဖို့ အ
အင်္ဂါမရှိပေမယ့် မောင်မိုးမှာ သူတို့

အတော်ကုန်ရန်ရသည်။
 တဲမှထွက်ပြီး ခြေလှမ်း (၅၀)
 ကြည့်သောက သူ့
 ခြေထိပ်တော့သည်။ ရပ်၍စီးခြင်း
 သွားနေရင်း တီးပါသည်။ ပထမ
 အသံထွက်လာပြီး နောက်တွင် ဝီ
 ဆိုသော ဟိသံကြီး ပေါ်လာပါတော့
 သည်။ ကြောမီ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် သစ်
 သစ်ပင်အောက် ရောင်သည်နှင့်
 သီးကြည်အောင်က သူ့ရဲ့ လက်နိပ်
 သစ်မီးဖြင့်ထိုး၍ ချိုးအိပ်တန်းကို ရှာ
 သည်။ ငါးတောင့်ထိုးဓာတ်မီးရောင်သည်
 နုနုလင်းထိန်နေသည်။ အရှေ့ဘက်
 ဆက်မောင်းခန့်တုတ်သော သစ်ကိုင်းတွင်
 ချိုးနှစ်ကောင် ယှဉ်၍ အိပ်နေသည်။
 ထိုလေးကြည်အောင်က ချိုးနှစ်ကောင်ကို
 အတိမ်းမီးဖြင့် တည့်တည့်ထိုးထားရာ
 မီးရောင်အနုအနုကြောင့်၎င်း ဝီ ဝီ ဆိုသော
 အပြတ်ကြားနေရသည့်အသံကြောင့်၎င်း ချိုး
 နှစ်ကောင်မှာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်
 လျက် တွေဝေနေပုံရသည်။ ကိုလေး
 ကြည်အောင်က ဓာတ်မီးကို မောင်မိုးအား

ပေး၍ ချိုးနှစ်ကောင်ကို ဆက်၍ထိုးထား
 စေသည်။ မောင်မိုး ထမ်းလာသော မျော
 တိုင်ကိုယူ၍ ချိုးအိပ်သော သစ်ကိုင်း
 အောက် လက်အားဖြင့် ဆောင်၍ဆောင်
 ၍ စိုက်ပါသည်။ ချိုးအိပ်သောသစ်ကိုင်း
 အမြင့်မှာ ၁၆ ပေခန့် မြင့်သည်။ ကိုလေး
 ကြည်အောင်က တိုင်စိုက်ပြီးသည်နှင့်
 သူ၏မှတ်ပြောင်းကြီးအား ခွတိုင်ပေါ် မေး
 တင်ပြီး မှတ်ပြောင်းအဝနှင့် ချိုး နီးနိုင်
 သမျှ နီးအောင် ထိုး၍ချိန်သည်။ မှတ်
 ပြောင်းအဝမှာ ချိုးနှင့် (၃) ပေခန့်သာ
 ကွာပါတော့သည်။ ကိုလေးကြည်အောင်
 က မှတ်ပြောင်း၏ဖင်ဘက်မှ မျှားတစ်
 ချောင်း ထိုးသွင်းပြီးနောက် ပါးစပ်ဖြင့်ငုံပြီး
 တအားမှတ်လိုက်ရာ ညာထက်တွင် အိပ်
 နေသော ချိုး၏ရင်ဘတ်တည့်တည့် မှန်
 ပြီး လန်ကျသွားသည်။ နောက်တစ်ခါ
 မျှားတစ်ချောင်း ထပ်ထည့်ပြီး ကျန်နေ
 သောချိုးကို ဆက်မှတ်သည်။ ထိုအပင်မှ
 ချိုးနှစ်ကောင်စလုံး ရသည်။ ထိုညက
 မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ အထက်ပါနည်းအတိုင်း
 ချိုးမှတ်ကြရာ တချို့အပင်တွင် နှစ်

ကောင်၊ တချို့အပင်တွင် တစ်ကောင်ဖြင့်
 စုစုပေါင်း ၁၅ ကောင် ရပါသည်။
 တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ကောင်အိပ်နေသော
 အပင်တွင် တစ်ကောင်သာရပြီး ကျန်
 တစ်ကောင်က လန်ပြီးပျံသွားတတ်ပါ
 သည်။ ထိုအခါတွင် ကိုလေးကြည်အောင်
 က ကြည်သောကို ဝေါက်ဝမ်းခြင်း လုပ်
 ပါသည်။

“မင်း ပဲ့တီးတာ ချက်မကျလို့”

ဟု ပြောပါသည်။ မောင်မိုးတို့
 အဖွဲ့ ခုနစ်စင်ကြယ်အပြီးထောင်မှ တဲကို
 ပြန်ရောက်ပါသည်။ မောင်မိုးလည်း မော
 မောနှင့် ကြည်သောနှင့်အတူ အိပ်ပျော်
 သွားသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကိုလေး
 ကြည်အောင်က နှိုးပြီး ချိုး (၅) ကောင်
 ပေးပါသည်။ မောင်မိုးလည်း ချိုး (၅)
 ကောင်ယူ၍ မိမိတဲကို ပြန်ခဲ့သည်။ ချိုး
 ကို အင်္ဂလိပ်လို မေးနေမည်စိုး၍ ဘ၊
 ပန်းဦးကိုတော့ နှုတ်မဆက်ခဲ့တော့ပါ။

မောင်မိုး

အပီ အဝ နိုင်သန့်

အပီအဝ နိုင်သန့်

နေဝန်းနီ

၄၀၉၀၂၀၁၃ ရက်နေ့က ဖြစ်

မိခင်

ဆရာအသင်းကြီး)၏ နာယကအဖွဲ့ဝင်

မိဘစိမ်းစိမ်းရွာနေသဖြင့် အပြင်

“ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုရင်တော့

တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန် - ပြည်သွား ကား

ရောက်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်မှာပဲ

ဘယ်ဘက်ခြေထောက် ခိုက်မိသွားတယ်။

လမ်းမကြီးနားဘေးရှိ “ရဲမြန်” စားသောက်

ဆေးဆေးဆေး စာထိုင်ဖတ်နေဖြစ်

ညာဘက်လက်နဲ့ ညာဘက်နားထင်လည်း

ဆိုင်”ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

ဆိုသို့ စာဖတ်နေခိုက် နံနက် ၁၀

ထိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက

ဆိုခဲ့သည့် ၄၀၉၀၂၀၁၃ ရက်

သောက်၌ သားဖြစ်သူထံမှ ဖုန်းဝင်

တော့ လိုအပ်တဲ့ စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်

နေက ကြိုပြင်ကောက်သို့ အရေးပေါ်

သည်။

ပြီး ကိစ္စမရှိဘူးလို့ပြောတယ်။ ခုတော့ မြို့

ကိစ္စတစ်ခုနစ်သွားရင်း ကြိုပြင်ကောက်

“ဟလို... ဖေဖေ ရဲမြန်”

ပတ်လမ်းကအိမ်မှာ ပြန်နေတယ်။ ဆေးရုံ

ကအပြန် မြို့နှင့် သုံးပိုင်နီးပါးပျံ့ဝေးသော

ထေးအောင်မြင့် မနက် ၈ နာရီ

က လ/ထ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်

ကရင်ကုန်းရွာဘေးတွင် မတော်တဆ

ဆိုင်ကယ် Accident ဖြစ်

အပ်ထားတယ်။ လိုအပ်သလို ဆရာဝန်

ဆိုင်ကယ် Accident ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်တော့

မလေးက ကုသပေးနေပါတယ်။ အဲဒါ

အိမ်ရောက်တော့ အိမ်သူ

မိဘက ပို့လာသည့် သတင်းဆိုး

ဖေဖေကို လှမ်းအကြောင်ကြားတာ”

အိမ်သားများ သတင်းမေးမြန်းသူများ

အကြောင်း ရင်ထဲ ဒိန်းခဲဖြစ်သွား

“အေး... အေး... ဖေဖေ ခုပဲ

အကြား၌ ဦးအောင်မြင့်ကို ခြေနစ်ချောင်း

သည်။

ဦးအောင်မြင့်ဆီ သွားလိုက်မယ်”

ဆန်းပြီး မိုးအုန်းနင်းထိုင်နေသည်ကို တွေ့

“ဘာ . . . ဦးအောင်မြင့်

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

လိုက်ရသည်။ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးမှ

ဆိုင်ကယ် Accident ဖြစ်လို့ . . .

ကျွန်တော် ဖုန်းကိုချပြီး အဝတ်

ပေါင်အလယ်လောက်အထိ ဖူးရောင်နေ

အသံထား”

ပင် လဲမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်း ရှေးလမ်း

ပြီး ပတ်တီးစည်းထားသည်။ ညာဘက်

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”

ရှိ ဦးအောင်မြင့်အိမ်ကို ဆိုင်ကယ်နှင့်

လက် လက်ကောက်ဝတ်ပွန်းပဲ့ကာ ညာ

“ဘာဖြစ်သွားလဲ။ ခု ဘယ်မှာ

ထွက်ခဲ့၏။

နားထင်ကိုလည်း ပတ်တီးစည်း ပလာ

ဟုလည်း စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်

ဦးအောင်မြင့်ဆိုသည်မှာ ပဲခူး

စတာကပ်ထားသည်။ လူကိုတော့ လန်း

ဟုလည်း စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်

တိုင်းအသေကြီး သားယာဝတီခရိုင်၊ ဇီကုန်း

လန်းဆန်းဆန်းပင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဟုလည်း စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်

မြို့ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ (စာရေး

“အစ်ကို ဘယ်ကကြာလာ

လဲ”

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ဦး
အောင်မြင်က ဆီးမေးသည်။

“သားလုပ်တဲ့သူ ဖုန်းဆက်လို့
ခု သိသိချင်း ချက်ချင်းလာခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရ၊ မသေ
ကောင်း မပျောက်ကောင်း”

ဦးအောင်မြင်က သူ့အဖြစ်ကို
အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါသည်။

“ကြီးပင်ကောက် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့
သွားရင်း အပြန်မှာ ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော်
လည်း ဆိုင်ကယ်ကို သတိထားပြီးတော့
စီးတာပါ။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်ပြည်လမ်းမ
ကြီးဆိုတာက အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်းပဲ
ယာဉ်အသွားအလာက ရှုပ်တယ်မဟုတ်
လား။ ဒါကြောင့် ၁၅၊ ၂၀ နှုန်းနှောဟက်
ပဲ စီးတာ။

ဖြစ်ချင်တော့ အစ်ကိုရေ
ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြစ်သွားတဲ့သဘောပါပဲ။
ကျွန်တော် ကရင်ကုန်းနားရောက်တော့
ခွေးလေးငါးကောင်က တာလင်းပေါ် တက်
ဆော့နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်

ဆိုင်ကယ်သွားတဲ့လမ်းကြောင်းနဲ့တော့
လွတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
ကိုယ့်အချိန်လေးနဲ့ကိုယ် ဆက်စီးလာခဲ့
တာပေါ့လေ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရွာထဲက
ထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်
က ကားလမ်းပေါ်တက်ဆော့နေတဲ့ ခွေး
တွေကို တုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်တာ တွေ့လိုက်
ရတယ်။ ခွေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်
ဆိုင်ကယ်လမ်းကြောင်းဆီ တစ်မှဟုတ်
ချင်း ထွက်ပြေးလာကြတယ်ဗျာ။

ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ကျွန်

တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွား
တော့တာပေါ့ အစ်ကိုရ၊ ရှေ့မှာ
အိမ်စပတ်ကာကြီးက လာနေတာ။ နေထဲ
မလှမ်းမကမ်းမှာကလည်း လင့်ခရု
ကားလေးနဲ့ ကျွန်တော် ပြာထွက်သွား
တယ်။ ဘရိတ်နင်းလိုက်ရင်လည်း လူ
ရှေ့ကို ကျွမ်းပြန်ထွက်သွားမှာ။ ရှေ့
လာနေတဲ့ကားထဲ ဗိုင်းခနဲ ရောက်သွား
နိုင်တယ်။ ခွေးတွေကလည်း အချိန်
ပြေးလာပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ရုတ်တရက်
တိုက်လိုက်တယ်။ ဆိုင်ကယ် ဘေး

သိပ်ထွက်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်
ကျွန်တော့်ကျွန်းတောမှာနေတဲ့ “အမေ”
ကျွန်တော်ကို လှုပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်
တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
တွေ့လို့ တွက်လိုက်တဲ့အတွက် ငါ
အောင် ငါ့အမေ ဘယ်သူလုပ်ကျွေးပါ
လဲလို့ တွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်
တယ်။ အစ်ကို သိတဲ့အတိုင်းပဲ
ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော်က
လုပ်ကျွေးမယ့်သူ ဘယ်သူမှရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် သေသွား
ကျွန်တော့်အမေ ဒုက္ခရောက်မှာ။
ကျွန်တော့်သားသမီးတွေရှိပေမယ့် သူတို့
မှာလည်း သူတို့ဟာတွေနဲ့သူတို့
နိုင်နိုင်တွေရယ်။ ပုစွန်နေနေသာသာ
အရ နှုတ်နေရသူတွေ။ အဲဒါတွေမိ
ကိုယ်သေမှာထက် အမေအတွက်
သေ ဆိုတက်သွားရတာပေါ့။

တကယ်တော့ အဲဒီအတွေး
ကျွန်တော် အကြာကြီးတွေးနေမိတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ လှုပ်တစ်ပြက်ဖြစ်တဲ့အဖြစ်

မှာ ဖျတ်ခနဲ တွေးလိုက်မိတာပါ။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ “ဒိန်း”
ဆိုတဲ့အသံကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း လစ်ဆိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီလိုဖြစ်တာကလည်း အကြာကြီး
မဟုတ်ပါဘူး။ ခဏလေးပါ။ ကျွန်တော့်
အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်သတိ
ထားလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့
ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်က ကားလမ်းမကြီး
ဘေးကို ထိုးကျပြီး ကျွန်တော်ကတော့
ကျွန်တော့်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာပဲ ခွေခွေ
လေးဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ သိလိုက်ရတယ်။

ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်
တကြီးနဲ့ ရွာကလူတွေ ပြေးလာကြတယ်။
လမ်းမှာ သွားနေတဲ့ အိတ်စပက်ကားနဲ့
လင့်ရှေ့ကားလေးပေါ်က လူတွေလည်း
ဆင်းလာတယ်။ စိုးရိမ်တကြီးမေးကြ
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူကြတယ်။
လောလောဆယ် သွေးပူသွေးလောဆို
တော့ ကျွန်တော်လည်း မနာဘူး။
နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းပဲ့သွားတာလောက်ပဲ
ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် “ဘာမှ

မဖြစ်ပါဘူး” ဆိုပြီး ကုန်းထ၊ အားလုံးကို
ကျေးဇူးတင်စကားပြောပါတယ်။ ခွေးတွေ
ကို တုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး
ကလည်း ကားလမ်းပေါ်တက်ဆော့နေ
တဲ့ခွေးတွေကို အမြင်မတော်လို့ လိုက်
မောင်းမိတဲ့ သူ့အတွက်ဖြစ်ရတာကို
တောင်းပန်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း
“ခင်ဗျားမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား
က အမြင်မတော်လို့ မောင်းတာပဲ။ ခု
ဖြစ်ရတာက ကျွန်တော့်ဖြစ်ကံပါလို့ ဖြစ်
တာပါ” လို့ဆိုပြီး လူတစ်ယောက်က
ဆိုင်ကယ် ကားလမ်းပေါ်ဆွဲတင်ပေးလို့
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆိုင်ကယ်ဆက်စီးလာ
ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စကတော့ လူ
ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဆိုင်လည်း ရောက်
ရော ဆိုင်ကယ်တောင် မထောက်နိုင်
တော့ဘဲ လူလည်း ပုံကျသွားတော့တာ
ပါပဲ။ ခု အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ဦးအောင်မြင့် စကားအဆုံး
ကျွန်တော်က ပြန်ပြီး တစ်ခါ...

“မသေကောင်း မပျေးကံ”

ကောင်းဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရေ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချ သွားပြီ ထင်လိုက်တာ”

“အဲဒါ မိဘကျေးဇူးပဲ။ မိဘ ဂုဏ်ကြောင့်ပဲ ကိုအောင်မြင်ရ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်း တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်တယ်ဗျာ။ အမေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က တစ်နေရာဆီနေပေမယ့် လတိုင်း တစ်လတစ်ခါ ကျွန်တော် အမေ ဆီ သွားပြီး လိုအပ်တဲ့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးခြောက်ငါးခြမ်းနဲ့ ငွေကြေးကို တစ်လ တစ်ခါ မပျက်မကွက် ကန်တော့တယ်။ ခုလည်း ကြိုပင်ကောက်ကပြန်ရင် ဆိုင် မှာ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ပြီး အမေ ဆီ သွားဖို့ပဲ။ ဪ... ပြောဖို့တစ်ခု ကျန်နေတယ်”

“ဘာများလဲဗျ”

ထိုအခါ ဦးအောင်မြင်က ပြုံး ပြုံး...

“ဒီလိုဗျ အစ်ကိုရေ၊ အမေက

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

ပေးထားတဲ့ အဆောင်” ဟု ဆိုသဖြင့်...

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရေ။ ကျွန်တော်တို့အမေက သူ့သားသမီးတွေ အားလုံးကို ငယ်ငယ် လူနုနုသီစကတည်း က အဆောင်တစ်ယောက်တစ်ခု ပေးခဲ့ တယ်။ ခပ်ငယ်ငယ်ကတော့ အမေ ပေး တဲ့ အဆောင်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားခဲ့တုန်း။ ဒါပေမဲ့ သိတတ်တဲ့အရွယ်လည်း ရောက် ရော အဲဒီအဆောင်ကို ကျွန်တော် အမြတ် တန်ဆောင်ခဲ့တာ ခုထိပဲ”

“ဘာအဆောင်လဲဗျ”

ဦးအောင်မြင် စကားအဆုံး ကျွန်တော်က သိချင်စေနှင့် မေးလိုက် သည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်မြင်က လည်တွင်းဆွဲထားသော ရွှေကြုတ်လေး အတွင်းမှ အနက်ရောင်လုံးထားသည့် အလုံးသေးသေးလေးတစ်လုံးကို ထုတ် ပြပြီး “ဒါလေးပဲ” ဟုဆို၍ ပြပါသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍...

“အဆောင်ဆိုလို့ တခြားတော

မထင်လိုက်နဲ့ အစ်ကိုရေ၊ တခြားအဆောင် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အဲ ကျွန်တော် လူနုနုသီစကတည်းက အမေ ပေးလို့ အမြတ်တန်ဆောင်ထားတဲ့ အမေ့ရဲ့ထုတ်အထက်ဆင်စလေးပဲ” ဆိုလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဦးအောင်

မြင့် (အောင်မြင်/မူရင်း)အသက်ဘေး မြင့် (အောင်မြင်/မူရင်း)အသက်ဘေး လွတ်မြောက်ချမ်းသာရာရသည်မှာ မိ ကို “ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်မိ စသည့် သားသမီးတို့ကျင့်အပ်သော ဝတ္တရားငါးပါးနှင့်အညီ ဝတ္တရားမပျက် ကျွေးမွေးခဲ့သည့်အပြင် မိခင်အား အမြဲ တန်ဖိုးထား၍ မိခင်ပေးသည့် ထုတ်အထက် ဆင်စလေးကို အစဉ်ထာဝရ ဆောင်ထား ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက် ရင်း မိခင်ရှိသော သားသမီးတိုင်းအတွက် သင်ခန်းစာယူနိုင်ပါရန် ဦးအောင်မြင် ခွင့်ပြုချက်အရ ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါ သည်။

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ (၁၈)

ဝံသာယာဝတီတပ်မှူးတပ်သားသိမ်းတိုက်ပွဲကြီး သောင်းစေဦး

ယခင်လူမှုအဆက်

နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲအတွက် အဆုံးအဖြတ်

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ
ဒုတိယပတ်အချိန်အခါ သမယ။

သောင်ရင်းမြစ်ဝှမ်း၏
ဆောင်းမမည် နွေမဝိသော လောကဓံ
ပန်းချီကားသည်ကား ယမ်းဆိုးယမ်းငွေ့
များနှင့် ဝေဝါးလျက်ရှိပေသည်။

ကော်မူးရစခန်းသိမ်း
တိုက်ပွဲကြီးကား သောင်မတင် ရေမကျ
ဖြစ်နေ၏။ ဖေဖော်ဝါရီ ၈ ရက်တိုက်ပွဲမှာ
မိမိတပ်မတော်ဘက်မှ တပ်ရင်းမှူး
တစ်ဦးကျဆုံးကာ အများအပြား ကျဆုံး
ဒဏ်ရာရဖြစ်ခဲ့သော်လည်း စခန်းကြီး
ကို မသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် စခန်းဝ
ဘန်ကာများနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်သာ
တပ်တွေကို ဝိုင်းထားပြီး ရန်သူကို ဆိုင်
ထားရတော့၏။ စခန်းတွင်းသို့မူ ရန်သူ
အနေအစားပျက်အောင် Harassing
Fire လက်နက်ကြီးများ ကြိုကြား

ကြိုကြား ပစ်သွင်းပေးလျက်ရှိ၏။

“တပ်မှူးကြီးအားလုံး
တိုင်းမှူးက ခေါ်ပါတယ်”

တိုက်ပွဲပြီး နောက် ၂ ရက်
တွင် တိုင်းမှူးက တပ်မမှူး၊ ဒုတပ်မ
မှူးများနှင့် အမြောက်နှင့် သံချပ်ကာ
ယန္တရားကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး
လွန်းသီတို့ကို ခေါ်တွေ့သည်။

တွေ့ဆုံပွဲမှာ Cooperation
နှင့် Coordination များပါသော Brief-
ing ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ပွိုင့် ၁၄၅၀ တွင်
ဖြစ်သည်။

တိုင်းမှူးက ထိုနေ့ Brief-
ing တွင် အောက်ပါအတိုင်း စပြော၏။

“ကဲ ... ဒီနေ့ဆွေးနွေးပွဲ
ကတော့ Briefing သဘောမဟုတ်ဘူး။
အလွတ်သဘောပဲ။ ဒီစခန်းကြီးရ
အောင် ဒီဘယ်လိုတိုက်မလဲ။ ၈ ရက်
နေ့က အမြောက်လက်နက်ကြီးတွေ
လည်း အများကြီး ပစ်ကူပေးခဲ့တယ်။
တပ်တချို့လည်း စခန်းထဲရောက်ပြီးပြီ။
ဘာကြောင့်မလဲ။ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရသလဲ။

တပ်ဆက်ပြတ်တာလား။ အနီးက
ပစ်ကူလိုတာလား။ ဘာကဒုက္ခပေး
တာလဲ။ အဲဒါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တပ်
ကြပါ။ အဲဒါ သိချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ဆန္ဒကတော့
ပေးဆပ်မှုတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ရ
တိုက်ပွဲဟာ ပြီးခဲ့တဲ့တိုက်ပွဲလို့ပဲ
ချင်တယ်။ ဗဟိုမာနေပလောတို့
တုန်းကလည်း ကျွန်တော်ပါတာ
တပ်မ (၆၆) က သွေးတစ်စက်မှ မ
ဘဲ မာနေပလောကို ရခဲ့တာ။ အခုတ
အကျအဆုံးတွေများရတာ ကျွန်တော်
စိတ်မကောင်းဘူး။ အကျအဆုံး အ
အခိုက်မရှိဘဲ ဒီစခန်းကို ရချင်တယ်
အဲဒါ ဆွေးနွေးပေးပါ။ တပ်မမှူး
အရင်စပြောပါ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲတွေတုန်း
ကျွန်တော်တို့က သမားရိုးကျနည်းစာ
ဝင်တိုက်ခဲ့ကြတာ။ အဝင်ဗဟို
ကျဉ်းကျဉ်းကို စုပြုံတိုက် တစ်သုတ်
တစ်သုတ်တက်တိုက်။ ဘန်ကာတွေ
ကြီးစား၊ မရ၊ ပြန်လန်ကျလာလို့

တော့ အဝင်ဝ ဘန်ကာတွေကို
မရမယ်။ အဲဒီဘန်ကာတွေက
ဆင်လက်နက်တွေနဲ့ ဖြိုလို့ မရပါ
ဘူး။ ခုနဲ့ အဖြောင့်ပစ်တာတောင်
မရှိဘူး။ ဒါဖြိုမှ ရမယ်။ ဒါဖြိုပြီးရင်
အဆင်သင့်လို့ ရပါပြီ။ ကျွန်တော်က
အဲဒီ သုံးသပ်ပါတယ်”

တပ်မ (၄၄) တပ်မမှူးက
ပြောသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို
အဆင်သင့်လုပ်မလဲ”

“ဒီဘန်ကာကြီးတွေကို
ကောင်းတဲ့ ၁၀၅ အမြောက်ကြီး
တွေနဲ့ Gun to Gun direct fire ရှေ့
တည်တည်က ဝင်ပစ်မှ ရမယ်ထင်ပါ
ရယ်။ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ဗိုလ်မှူး
လွန်းသီက ဆွေးနွေးပေးပါ”

“ကျွန်တော် မနေ့က
အမြောက်ပစ်ကူပေးနေတဲ့ ခပ်ဖလူးက
အိပ်မှူးလှအေးဆီ သွားပြီးပါပြီ။ သူ
အချက်တွေ အလွန်ကောင်းမွန်ပါ
ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ဒါရိုက်ဖားရား

မဟုတ်ပါဘူး။ 105 ဒါရိုက်ဖားရားက
လည်း အမြောက်တပ်မှာ အစဉ်အလာ
ရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်
၁၀၅ အမြောက်ကြီးတွေကို ခပ်ဖလူး
ကျောက်တောင်ကုန်းကြီးအထိ တက်
သွားပြီး ရန်သူဘန်ကာတွေကို မျက်မြင်
ပြောင်းထိုးပစ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့
အမြောက်တပ်ရဲ့ Principle နဲ့တော့
တခြားစီပါခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါလုပ်မှ
အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
လုပ်ပါမယ်။ ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်
အမြောက်တွေ ရွှေ့တင်ရမယ့် အခက်
အခဲနဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စပဲ စဉ်းစားရမှာပါ
ခင်ဗျာ”

“ကဲ ... ကိုပြည်စုံတို့
ဘယ်လိုလဲ”

တိုင်းမှူးက အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ
အဝဝ ဆောင်ရွက်ပေးနေသည့် တပ်မ
(၄၄) ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးပြည်စုံ
အား မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ
ဒီတိုက်ပွဲကြီးမှာ အရင်းအနှီးအများ

ကြီးပေးခဲ့ရပါပြီ တိုင်းမှူး။ ဒီအမြောက်
ကြီးတွေ ဒီ ၁၀၅ အမြောက်စခန်းကြီး
ကနေပြီး ခပ်ဖလူးကျောက်
တောင်ကုန်းပေါ်တင်တာ ကျွန်တော်
တာဝန်ယူပါမယ်။ လုံခြုံရေးလည်း
ကျွန်တော် ဖြစ်အောင်ဆောင်ရွက်ပါ
မယ်။ အားလုံး ကျွန်တော့်တာဝန်ထား
ပါ။ ဒီအမြောက်ကြီးတွေ ခပ်ဖလူး
ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်မှ
တိုက်ပွဲ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော် လုံးဝတာဝန်ယူပါတယ်
ခင်ဗျာ”

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးကြီး
လွန်းသီကရောဗျာ”

“ကျွန်တော်ကတော့
ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်သာ
ကျွန်တော့်အမြောက်ကြီး ၂ လက်
ရောက်သွားရင် ဘန်ကာတွေကို
ရအောင်ဖြိုဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစား
ပါမယ်။ ကျွန်တော့်တာဝန်ထား
ပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီဗျာ။ ၁၀၅ မဟု

ရွှေမယ်။ တပ်တွေကို ပြန်စုဖွဲ့မယ်။
နည်းဗျူဟာမျိုးတွေပါ တစ်ခါတည်း
လိုက်ပြီး အနီးကပ်ကြီးကြပ်ပေးဖို့
ပြင်ထားပါ။ အမြောက်တွေ ရွှေပြီးလို့
ပစ်နိုင်မယ့်နေ့က တိုက်ပွဲပြန်စတင်နေ့၊
စခန်းသိမ်းနိုင်မယ့်နေ့လို့ သတ်မှတ်
လိုက်မယ်။ ကဲ ... ဘာပြောစရာ
ရှိကြသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မရှိရင် လုပ်စရာရှိတာတွေ
ဆက်လုပ်ကြတော့ဗျာ”

အမြောက်ကြီးများရွှေ့ပြောင်းခြင်းနှင့်
ပစ်ခတ်ခြင်း

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၀ ရက်နေ့မှစ၍
ပထမ အမြောက်စခန်းမှ ၁၀၅
မီလီမီတာ အမြောက်ကြီး ၂ လက်အား
တစ်စီဖြတ်ပြီး ကော်မူးရာစခန်းအဝ
ဘန်ကာကြီးများအား တိုက်ရိုက်
မြင်နေရသည့် ခပ်ဖလူးကုန်းသို့
ဗိုလ်မှူးကြီး ပြည်စုံဦးစီးသည်
စစ်သည်များက ပုရွက်ဆိတ်သယ်သလို

တစ်စီဖြတ်သယ်ကြသည်။ ဟိုရောက်
တော့ တစ်စီပြန်တပ်ကြသည်။ အချိန်
တစ်ပတ်ကျော်ကြာမှ အမြောက်ကြီး ၂
လက်မှာ အသားကျအောင် တပ်ဆင်
ပြီးသွားတော့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့
တွင် ထိုအမြောက်ကြီး ၂ လက်ဖြင့်
ကော်မူးရာအဝက ဘန်ကာကြီးများကို
ပစ်ဖြိုရန် သတ်မှတ်ထားသည်။

ပစ်ခတ်မှုအတွက် ဗိုလ်မှူး
ကြီးလွန်းသီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ပြည်စုံ
အမြောက်တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးလှအေးတို့
ခပ်ဖလူးကုန်းပေါ်မှ တာဝန်ယူ
မည်ဖြစ်၏။

ကာလတောင်ကုန်းရှုရန်
ပစ်ခတ်မှုအား တပ်မ (၄၄) တပ်မမှ
အမိန့်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

၂၀ ရက်နေ့ ညနေထု

...ကြီးများ ပစ်ခတ်မှုနှင့် ကျန်
...စိန်ပြောင်းအားလုံး
...ဆရာပေါ်တွင် ကျည်ဆန်မိုးကြီး
...စိစဉ်ထားသည်။ အားလုံး
...အသင့်ဖြစ်နေကြပေပြီ။

၂၀ ရက်နေ့ ၁၅:၀၀ ချိန်။
“မှူးကြီးလွန်းသီ အသံ
...ပါသလား”

“အသံကောင်းပါတယ်
...ပြောပါ ဒါပဲ”

“ကောင်းပြီ။ အားလုံး
...အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပစ်ပါ ဒါပဲ”

“အုမ်းဂျိမ်း... အုမ်းဂျိမ်း
...အုမ်းဂျိမ်း... အုမ်းဂျိမ်း”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း
...ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

ကော်မူးရာတစ်ဝိုက်တွင်
...ဆက်နက်ကြီးသံများ ဆူညံသွား
...တော့၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ငှက်ကလေး
...အလန်တကြား ထပျံကုန်
...၏။ ကော်မူးရာစခန်းတွင်းကမူ
...နံလုံးကြီးများ အလိပ်လိပ်တက်လာ

နေသည်။ စခန်းကြီးတစ်ခုလုံး မှုန်ပိုင်း
...သွားတော့၏။ ငမ္ပွက်သံအလားလည်း
...ထင်မှတ်မှားရ၏။ အော်သံ ဟစ်သံ
...တွေလည်း ဆူညံနေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ...
...အကဲကြည့်လေ။ ဘာတွေလဲ”

“အဘ ... အလယ်
...ဘန်ကာကြီး ၁၀၅ ခွင်း ကျည်
...ထိသွားပြီ။ အတော်ယိုင်ယွဲ့သွားပြီ”

“ဟေ့ ... ဟုတ်လား။
...ကောင်းတာပေါ့ကွ”

ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းသီက
...အကဲကြည့်လေးအား လှမ်းပြောလိုက်
...သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းသီ အသံ
...ကောင်းပါသလား”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။
...ပြောပါ ဒါပဲ”

ဟိုဘက်က တပ်မမှူးက
...ပြောနေသည်။

“ထိချက်တွေ သိပ်ကောင်း
...တယ်။ ဘန်ကာတွေ ပြိုကုန်ပြီ။ ထပ်ပြီး

မီးစုန်းကျည် သုံးလေးလုံး ပစ်ပေးပါ
...ဒါပဲ”

မီးစုန်းနဲ့ပစ်ရင် ဘန်ကာတွေ
...မီးလောင်ပေမည်။ ဘန်ကာများတွင်
...ကျွန်းတုံးကြီးများ ဆင့်စီထားခြင်း
...ကြောင့် ဖြစ်၏။

“ရထား။ ၉၆ ပါ”

“အုမ်းဂျိမ်း... အုမ်းဂျိမ်း
...အုမ်းဂျိမ်း... အုမ်းဂျိမ်း”

၁၀၅ မီလီမီတာ ဟောင်

ဝစ်ဇာ အမြောက်ကြီး ၂ လက်မှ
...မီးစုန်းပုံးလေးလုံး ထွက်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ဘန်ကာကြီးများမှ
...မီးခိုးများအူတက်လာပြီး မီးစွဲလေခင်
...တော့၏။

တပ်မမှူးနှင့် တပ်မှူးကြီး
...များက ဘန်ကာကြီးများ မီးစွဲလောင်
...နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

တိုက်ပွဲဝင်မည့် စစ်ကြောင်း
...ကြီးများကမူ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

“ဒီနေ့ လက်နက်ကြီးနဲ့
...ချေမှုန်းပြီးတိုက်တာတော့ မနက်ဖြန်မှ

ဘုရင့်နောင် စစ်ကြောင်း
သည် ဗုဒ္ဓသာသနာကြီးတွင်
တစ်ရင်းမှူး၊ ဒုတိယကြီး စိုးနိုင်
ဦးစီး ရတ ခမရ (၃) (ရှေ့)
ရတခမရ (၂) (နောက်)။
ရန်သူဗုဒ္ဓဝတန်းနှင့် ကိုက်
၂၀၀ အကွာတွင်
လည်းကောင်း။

အောင်ဇေယျစစ်ကြောင်း။
အမှတ် (၄၄၁) နည်း ဗျူဟာ
စစ်ဆင်ရေးကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့
နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
အောင်သိန်းလင်း ဦးစီး၍
ကွပ်ကဲမှု အောက် ရတခမရ
(၂) (ရှေ့) နှင့် ရတခမရ
(၁) (နောက်) ပူးတန်း
ဘယ်အခြမ်းတွင် ရန်သူ
ပူးတန်းနှင့် ကိုက် ၂၀၀
ခန့်အကွာတွင်လည်းကောင်း။

အထက်ပါအတိုင်း အသီးသီး

နေရာယူပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ
၂၁ ရက်နေ့ ညနေ ၁၄:၃၀
နာရီအချိန်မှ စတင်ပြီး အမြောက်
ပစ်ကူရယူကာ အနီးကပ် တိုက်ခိုက်
ချေမှုန်းခဲ့ပါသည်။ ၁၅:၀၀ နာရီတွင်
အမြောက်ပစ်ခတ်မှု ရပ်ဆိုင်း၍
ခြေလျင်တပ်များက စခန်းအတွင်း
ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ရာ ပစ်ခတ်မှုအချို့
ဖြစ်ပွား၍ ရန်သူများ သောင်ရင်းမြစ်
အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ထွက်ပြေးသွား
ကြသဖြင့် စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးအား
၁၅:၃၀ ခန့်တွင် သိမ်းပိုက်ရရှိပါ
တော့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ ရက်နေ့
တိုက်ပွဲအသေးစိတ်အား အောက်ပါ
အတိုင်း ထပ်မံဖော်ပြအပ်ပါသည်။
တပ်စုဖွဲ့စု
ခြေလျင်တပ်။ အောက်ပါ
အတိုင်း ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်း ၂
ကြောင်းနှင့် အရန်စစ်ကြောင်း ၁
ကြောင်းအား ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။

(က) ခြေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်း (၁)

အမည်

ဘုရင့်နောင်စစ်ကြောင်း

ပါဝင်သောတပ်များ

ဗိုလ်မှူးကြီး သုရအေးမြင့်
ဦးစီးနည်းဗျူဟာ (၄၄၂) ကွပ်ကဲမှု
အောက်

ရတခမရ (၂) တစ်ရင်း

ရတခမရ (၃) တစ်ရင်း

(ခ) ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်း (၂)

အမည်

အောင်ဇေယျစစ်ကြောင်း

ပါဝင်သောတပ်များ

ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်သိန်း
လင်း ဦးစီးနည်းဗျူဟာ (၄၄၁)

ကွပ်ကဲမှုအောက်

ရတ ခမရ (၁) တစ်ရင်း

ရတ ခလရ (၂) တစ်ရင်း

(ဂ) အရန်စစ်ကြောင်း

အမည်

အနော်ရထာစစ်ကြောင်း

ပါဝင်သောတပ်များ

- ၁၀၆ မီလီမီတာ

(က) အရှေ့တောင်တိုင်း

ဗိုလ်မှူးကြီး သက်ဝင်း
ဦးစီးနည်းဗျူဟာ (၄၄၃) ကွပ်ကဲမှု
အဖွဲ့နှင့်

နောက်ပွင့်ကြီး ၅ လက်

တိုင်းမှူး ဦးစီး ရတ ရတခအား ဖို့
၁၄၅၀ တွင် အခြေပြုထားပြီး ကွပ်ကဲမှု
မည်။

ရေ့တန်းအမှတ် (၃၁၉)

ရတ ခမရ (ဂ) တစ်ရင်း

အမြောက်တပ်ခွဲ

(ခ) နယ်လှည့်ရှေ့တန်းတပ်

ရတ ခမရ (၁၀၄) တစ်ရင်း

- ၁၂၀ မီလီမီတာ

(၄၄) ဌာနချုပ်မှ တပ်မမှူးသ

အမ်အေ ၆ စိန်ပြောင်းကြီး ၈ လက်

ကာလူးတောင်ကုန်းတွင် လည်

(ဃ) ပစ်ကူပေးတပ်ခွဲများ

- ၇၆ မီလီမီတာ

ကောင်း၊ ဒုတပ်မမှူးသည် ခပ်

ရေ့တန်းအမှတ် (၂၆)

အမြောက် ၆ လက်

တောင်ကုန်းတွင်လည်းကော

အမြောက်တပ်ရင်းမှ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲနှင့်
ကွပ်ကဲမှုအောက်

ကွပ်ကဲမှု

(ဂ) နည်းဗျူဟာ ၄၄၁/၄

- ၁၂၀ မီလီမီတာ

အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်

၄၄၃ မှ နည်းဗျူဟာမှူးများသ

အမ်အေ ၆ စိန် ပြောင်းကြီး ၈ လက်

ပါသည်။

မိမိတို့ စစ်ကြောင်းများနှင့်အတူ လို

- ၁၀၅ မီလီမီတာ

ကွပ်ကဲမည်။

ဟောင်ဝစ်ဇာ အမြောက်ကြီး ၆ လက်

(ဃ) ကွပ်ကဲမှုအောက်

ရေ့တန်းအမှတ် (၃၁၄)

အမြောက်တပ်ခွဲ ကွပ်ကဲမှုအောက်

ပစ်ကူပေးအမြောက်တပ်ခွဲများ

- ၁၂၀ မီလီမီတာ

အမြောက်နှင့် သံချပ်ကာ ကျောင်

ယူဂိုစိန်ပြောင်းကြီး ၄ လက်

ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး လွန်းသီမှ ဝေါ

- ၁၀၂ မီလီမီတာ ကေ ၆

ညှိနှိုင်းခြင်း၊ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲခြ

စိန်ပြောင်း ကြီး ၂ လက်

ဆောင်ရွက်မည်။

အခြေခံခြင်း

ပစ်ကူပေးအမြောက်တပ်ဖွဲ့
 အား ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းသီမှ
 နေရာချထားပေး
 အဖြောင့်ပစ်နိုင်သော ၁၀၅
 မီလီမီတာ ၇၆ မီလီမီတာ ၁၀၆
 နောက်ပွင့်နှင့် အမြောက်
 တိုက်ရိုက် မျက်မြင်ပစ်ခတ်
 နေရာချထားခဲ့ပါသည်။
 အဖြောင့်ပစ်နိုင်ရန်အတွက်
 တတုတ်များ တည်ဆောက်ပြီး
 ရာချထားခဲ့ရပါသည်။

နည်းဗျူဟာမှူးများ ဦးစီး
 ချမှတ်ရေး စစ်ကြောင်းကြီးများ
 ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ အချိန်အတွင်း
 ဆက်သွယ်ရေးမြောင်း
 လိုက်ကျင်းများ တူးဖော်ခဲ့ကြ
 တိုက်ပွဲဝင်သည့်အချိန်တွင်
 ရှေ့ ကိုက် ၅၀ အရောက်
 ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းများကို တူးဖော်
 ခဲ့ပါသည်။

အဆင့်ဆင့်ခြေကုပ်ယူတိုက်ခိုက်ခြင်း

ဘုရင့်နောင်စစ်ကြောင်း

- နည်းဗျူဟာမှူး မှူးကြီး သူရ
 အေးမြင့် ဦးစီး ဘုရင့်နောင်
 စစ်ကြောင်းသည် ဗူးဝညာဘက်
 ခြမ်းမှ နေရာယူချဉ်းကပ်ပြီး ဗူးဝ
 ဘယ် ခြမ်းဘန် ကာများကို
 ချဉ်းကပ်တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။
 တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင်
 ဦးစီး ရတခမရ (၃) ရေ၊
 တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဝင်းစိုး
 ဦးစီး ရတ ခမရ (၂) နောက်
 ရန်သူဗူးဝတွင် တပ်ဖြန့်နေရာ
 ယူရပါမည်။

- ၁၉၉၅ ခုနှစ် မေလ ၂၁၊ ၁၄း၃၀
 အချိန်မှစ၍ အဖြောင့်ပစ်
 လက်နက်ကြီးများဖြင့် ရန်သူဗူးဝ
 ဘန်ကာနှင့် မိုင်းကွင်းများအား
 ကြိုတင်ပစ်ခတ် ချေမှုန်းခြင်း
 စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ပြိုင်
 တည်းတွင် ရတခမရ (၃) မှ ၇၅

မီလီမီတာ ၂ လက် ပွိုင်ဖိုက် ၁
 လက်နှင့် ၈၄ မီလီမီတာ ၄
 လက်တို့ဖြင့် ရန်သူအား
 အနီးကပ် ချေမှုန်းခဲ့ပါသည်။
 ၎င်းအချိန်တွင် ရန်သူမှ ၈၂
 မီလီမီတာ၊ ၁၂၀ မီလီမီတာ
 စိန်ပြောင်းကြီးများဖြင့် ပြန်လည်
 ပစ်ခတ်ရာ မိမိဘက်မှ စစ်သည်
 တစ်ဦးကျဆုံး၍ တစ်ဦး ဒဏ်ရာ
 ရရှိခဲ့ပါသည်။

- ၁၅း၁၀ ချိန် ပစ်ကူအမြောက်များ
 ပစ်နေချိန်၌ ရတခမရ (၃) သည်
 ဗူးဝနှင့် ညာစွန်ဘန်ကာ အကြား
 သို့ အဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့ကို တစ်ပြိုင်နက်ထိုး
 ဖောက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၅း၁၀ ချိန် ဗူးဝ
 ညာဘက်ခြမ်းရှိ ဘန်ကာများကို
 သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့ပြီး KNU (၁၀၁)
 တပ်မှူးကြီး ထောလအခြေပြုနေ
 သည့် KNU (၁၀၁) တပ်ရင်း ကွက်ကဲ
 မှဌာနချုပ် ကျွန်းတောအုပ်အား
 ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။

- ၁၅:၁၅ မှ ၁၅:၂၅ ထိ ရန်သူများ
သည် ကျွန်းတောအတွင်းမှ ၆၀
မီလီမီတာနှင့်လည်းကောင်း၊
လက်နက်ငယ်များဖြင့်လည်းကောင်း
ခုခံပစ်ခတ်ခဲ့ပါသည်။ ၁၅:၃၀ ချိန်
တွင်မူ မိမိမှ ပစ်ခတ်သုံးပြီး
အတင်းဝင်ချေမှုန်းခဲ့ရာ ရန်သူ
များ အရှေ့ဘက်ကမ်း ထိုင်းနိုင်ငံ
ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြသဖြင့်
ရန်သူ၏ ကော်မူးရာစခန်းကြီးကို
သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့ပါသည်။

(၂) ရှေ့ ရတခမရ (၁) နောက်
တန်းစီလျက် ဗူးဝဘန်ကာရှေ့
ကိုက် ၂၀၀ နေရာယူပြီးဖြစ်
ပါသည်။

ရန်သူအား အနီးကပ် ချေမှုန်း
ပစ်ကူပေးခဲ့ပါသည်။ ရန်သူမှ ၁၂၀
မီလီမီတာ ၈၂ မီလီမီတာ
များဖြင့် ခုခံပါသည်။

- ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁
ရက် ၁၄:၃၀ ချိန်မှ စ၍ ရန်သူ
ဗူးဝဘန်ကာတန်းနှင့် ခြံစည်းရိုး
မိုင်းကွင်းများအား ကြိုတင်ပစ်
ခတ်ချေမှုန်းခြင်းကို စတင်ပြု
လုပ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင်
ရတခမရ (၂) မှ ၇၅ မီလီမီတာ
၃ လက်၊ ပွိုင့်ဖိုက် ၃ လက် တို့ဖြင့်

- ၁၅:၀၀ ချိန်တွင် မိမိပစ်ကူ
အမြောက်များ ကာပစ် ပစ်ခတ်
ခြင်း ရပ်ဆိုင်းသည်နှင့် နည်း
ဗျူဟာ (၄၄၁) နည်းဗျူဟာမှ
သည် ရတခမရ (၂) နှင့်အ
၂ ဖွဲ့ခွဲ၍ ရန်သူ ဗူးတန်းဘန်ကာ
များအား သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါသည်။
ဆက်လက်၍ ရန်သူဘန်ကာတ

အောင်ဇေယျစစ်ကြောင်း

- နည်းဗျူဟာ (၄၄၁) နည်းဗျူဟာ
မှူး မူးကြီးအောင် သိန်းလင်း
ဦးစီး အောင်ဇေယျစစ်ကြောင်း
သည် ဗူးဝ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ
ချဉ်းကပ်ပြီး ဘယ်ခြမ်း ဘန်ကာ
များအား တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်
ပါသည်။ နည်းဗျူဟာ (၄၄၁)၏
ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် ရတ ခမရ

အစ်လျှောက် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်
သိမ်းပိုက်ရာ ရန်သူ ၄၀ ကျော်မှ
၁၀ မိနစ်ခန့် ခုခံပစ်ခတ်ပြီး မိမိတို့
ပစ်အားဒဏ်မခံနိုင်တော့သဖြင့်
သောင်းရင်း မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်း
ထိုင်းနိုင်ငံဘက်သို့ ဒရောသောပါး
ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပါသည်။

ရန်သူပေးစောင့်ခွက်မှုများ

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
ရက်နေ့ မနက် ၀၂:၀၀ နာရီတွင်
ရန်သူများသည် ၁၀၅ မီလီမီတာ
တောင်ဝင်စာအမြောက်ကြီးများကို
နိုင်ငံဘက်မှနေ၍ ပစ်ကူပေးခဲ့လေ
သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက် နေ့က
အမြောက်တပ်ဖွဲ့များ ပစ်ခတ်မှု
ကြောင့် မူးဝရီ ဘန်ကာကြီးများမှာ
ချွန် ဖီးလောင်ပြီး အချို့မှာ ပြိုကျ
ပစ်ခံခဲ့ပါသည်။ မိမိတပ်မမှူးနှင့်
အမြောက်တပ်မှူးကြီးတို့သည် အခြေ
နေကို သုံးသပ်၍ မနေ့ကအတိုင်း
အမြောက်ကြီးများကို ဆက်လက်

ပစ်ခတ်ပြီး ကော်မူးရာစခန်းကြီးကို
ချေမှုန်းလျက်ရှိပါသည်။

မနက် ၁၀:၀၀ ချိန်တွင်
ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်မှ-

“ရန်သူဆုတ်ပြီ တက်တော့”
ဟု ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။
ထိုနေ့ မနက်ပိုင်းတွင် BBC

အသံလွှင့်ဌာနမှ အောက်ပါအတိုင်း
အသံလွှင့်ခဲ့လေသည်။

“ကရင်တိုင်းရင်းသား
လက်နက်ကိုင်များ ထိန်းချုပ်ထား
သော ကော်မူးရာစခန်းကို မြန်မာ
တပ်မတော်က အမြောက်ကြီးများ
ဖြင့် အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်၍
တိုက်ပွဲများဆင်နွှဲနေကြောင်း။
ယနေ့ နံနက်၌ အကျိုးမရှိတော့
သော ထိုတိုက်ပွဲကို ဆက်လက်
မတိုက်လိုတော့၍ မိမိတို့မှ စခန်းကို
စွန့်ခွာလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း KNU
ဗဟိုမှ ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ခဲ့
သည်”

ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ရန်သူသည် ဆုတ်ခွာနေပြီဆို
သော်လည်း အကြွင်းအကျန်များ
ရှိနေသေးခြင်းကြောင့် ၁၂:၀၀ ချိန်မှ
၁၄:၀၀ ချိန်ထိ လက်နက်ကြီးများ
အမြောက်ကြီးများကို ဆက်လက်
ပစ်ခတ်ခဲ့ပါသည်။

၁၅:၀၀ ချိန်ထိ ဆက်လက်
ချေမှုန်း ပစ်ခတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ၁၅:၀၀
ချိန်တွင် ပစ်ခတ်မှုများရပ်တန့်ပြီး
ခြေလျှင်တပ်များမှ တပ်ရင်း ၂ ရင်းဖြင့်
စခန်းကြီးအား ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်
ရာ ခမရ (၃) ညာ။ ခလရ (၂) ဘယ်မှ
ဝင်ရောက်ပြီး ရှင်းလင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ပါ
သည်။ ၁၅:၃၀ ချိန်တွင် စခန်းကြီး
တစ်ခုလုံးအား ရှင်းလင်းသိမ်းပိုက်နိုင်
ခဲ့ရာ ၂ လခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သည်
ကော်မူးရာစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲကြီး
ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

တိုက်ပွဲအဆုံးသတ်နိဂုံးချုပ်
လူအင်အား ၈၀၀ ခန့် ရှိ
သော စခန်းကြီးအား အမြောက်
စိန်ပြောင်းကြီးများဖြင့် ၂ လကျော်

ကြာအောင် နေ့စဉ်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် ခဲ့ရာ KNU နှင့် မဟာမိတ်တို့သည် နေ့စဉ်ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလျက် ရှိပါသည်။ ဘယ်လောက်ပင် ပစ်ကျင်းတွေ၊ ဗုံးခို ကျင်းတွေ ကောင်းနေပါစေ ဒါတွေထဲ တစ်နေကုန်နေလို့ရသည်မဟုတ်ပါ။ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ အပြင်ထွက်ရသေး သည်သာ။ ၂ လခန့်ကြာလာတော့ အားလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်။ စစ်ကူတွေကလည်း မလာတော့။ KNU ဗဟိုမှာနေပလောစခန်းကြီး ကျပြီး နောက်တွင်ကား တပ်မတော်၏ ဖိအား က ပိုများလာသည်။ ထိုအခါ KNU လူကြီးများ စဉ်းစားလာကြရ၏။ အသေ အပျောက်တွေ သိပ်များနေပြီ။ စခန်း စွန့်ခွာပြီး ပြေးတဲ့သူတွေ ပြေးနေပြီ။ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ အငှားလိုက်လာတဲ့ တပ်မဟာ (၆) က ရင်း (၁၆) က လူတွေကလည်း အငှားလာအသေခံရ သလိုဖြစ်ပြီး မကျေနပ်ကြတော့။

Complaint တက်ကြသည်။ KNU အတွက် ABSDF ကလည်း သေပေး

နေကြရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်မြ ကတော့ အတင်းပင် ခံတိုက်ခိုင်းနေ တုန်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀ ရက်နေ့ ဗူးဝ ဘန်ကာကြီးများ ပြိုပြိုဆိုတာ သိသွား သည့် KNU ဒုဦးစီးချုပ် တာမလာ ဘောက ခေါင်းခံပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ် ထောလကို ဆုတ်ခွာခွင့် ပေးလိုက် တော့သည်။ ထောလက သူ့လူတွေကို ထိုနေ့ညမှာ အကျိုးအကြောင်း ခေါ်ပြောပြီး ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်း ကြသည်။ ဆုတောင်းပွဲမှာ ဒုတပ်မှူး ဒုမှူးကြီးသန်းမောင် မပါဝင်နိုင်တော့။ သန်းမောင်ကို ဘုရားသခင်ခေါ်သွား ခဲ့တာကြာပြီ။ သန်းမောင်ကား တပ်မတော်လက်နက်ကြီးဒဏ်ဖြင့် ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီးပြီ။

နောက်တစ်နေ့ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ ရက်တွင် ထောလနှင့် တပ်မှူး များသည် မိုးမလင်းမီမှာပင် ရခိုင်တာ သယ်နိုင်တာတွေသယ်ပြီး ဆုတ်တော့ သည်။ ခံပစ်ရန်မူ လူအင်အားအချို့

ချန်ထားခဲ့သည်။ မိုင်းထောင်သင့်သ နေရာများတွင် မိုင်းထောင်သွားခဲ့ သည်။ ဤသည်ကို BBC အသံ ဌာနက သိသွား၍ အသံလွှင့်ချက် ၂၁ ရက်နေ့ မနက်တွင် ထုတ်လွှ ခ်သည်။ ကြားဖြတ်စက်များကလဲ ဖမ်းယူရရှိခဲ့သည်။ စစ်ရုံးကလဲ ချက်ချင်း သိသည်။ ထို့ကြော တက်သိမ်းခိုင်းသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ၁၅ ခုနစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ ရက် ည ပိုင်းတွင် ကော်မူးရာစခန်းကြီး မြန်မာ့တပ်မတော်မှ အပြီးအ သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ပါသည်ခင်ဗျာ။

တိုက်ပွဲအနီးအမြတ် မြန်မာ့တပ်မတော် ကျဆုံး

အရာရှိ ၆ ဦး၊ စစ်သ ၁၂၅ ဦး၊ ပေါင်း ၁၃၁ဦး

ဒဏ်ရာရ အရာရှိ ၈ ဦး၊ စစ်သ ၂၁ ဦး၊ ပေါင်း ၃၀၂ဦး

တော်ဆုံး

နှင့်ကြားဖြတ်စက်သတင်းများအရ)

ယာဉ်

စစ်သည် ၂ ဦး

လက်နက်

သံချပ်ကာယာဉ် ၃ စီး

တော်ဆုံးရှုံး

လက်နက်ကြီးငယ် အမျိုးစုံ

(ဒေသန္တရပြုပြင်ထားသည်)

လက်နက်ငယ်မျိုးစုံ ၁၃၀

၄၂၄ လက် မီမီ တပ်မတော်မှ

အခြားပစ္စည်းများ

သိမ်းဆည်းရမိသည်။

ကွန်ကရစ်နှင့် သဲအိတ်

ခဲယမ်း

ဘန်ကာပေါင်း ၄၀၈ လုံး

ဗုံးသီးမျိုးစုံ ၂၉၇၉ လုံး။

သစ်သားအိမ်နှင့် လူနေတ

ခဲယမ်းတောင့် ၃ သိန်းခန့်

စုစုပေါင်း အလုံး ၅၀

၂၁၂ ဦး (အလောင်းရ)

KNU မှ စခန်းတွင်း၌

တော်ရာ

ကြီးကြပ်ကန့်သတ်ပစ္စည်း

ကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်နက်ကြီးများကို

၂၃၁ ဦး (မြေပြင်သတင်း

ဆက်သွယ်ရေးစက် ၂ လုံး

အောက်ပါအတိုင်း သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ပါ

သည်။

၁၂၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်း

ကြီး ၂ လက်

၃-၅ ခိုးပစ်လောင်ချာ

၁၁ လက်

၂-၇၅ ခိုးပစ်လောင်ချာ

၁ လက်

ပျံ့ငုံဖိုက် စက်သေနတ်ကြီး

၄ လက်

အာပီဂျီ ၆ လက်

ဘရောင်နင်စက်သေနတ်

၅ လက်

၃လက်မစိန်ပြောင်း ၂ လက်

၈၂ မီလီမီတာစိန်ပြောင်း

၅ လက်

၈၁ မီလီမီတာစိန်ပြောင်း

၃ လက်

၆၀ မီလီမီတာစိန်ပြောင်း

၃ လက်

၅၇ မီလီမီတာနောက်

ပွင့်ရိုင်ဖယ် ၄ လက်

၄၀ မီလီမီတာဒုံးပစ်

လောင်ချာ ၄ လက်

တရုတ်စက်လတ် M 23

၃ လက်

၁၀၇ မီလီမီတာဒုံးပစ်

လောင်ချာ ၂ လက်

၈၄ မီလီမီတာကားလံရူး

စတတ် ၁ လက် တို့ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်အမျိုးအမည် အတိ

အကျ မဖော်ပြနိုင်သော လက်နက်

ကြီးများ အပါအဝင် စုစုပေါင်း အလက်

၇၀ ကျော်ဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ပွဲပြီးနောက်ပိုင်း

ဆောင်ရွက်ချက်များ

တိုက်ပွဲပြီးနောက်ပိုင်း

ဆောင်ရွက်ချက်များမှာ အောက်ပါ

အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော်ဘက်မှ

ဆောင်ရွက်ချက်များ

မြန်မာ့တပ်မတော်ဘက်မှ

တိုက်ပွဲပြီးနောက်ပိုင်း၌ စခန်းကြီး

တစ်ခုလုံးအား မူလအတိုင်း မပျက်စီး

စေဘဲ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ထားရှိ

သည်။ စစ်ရုံးမှ ဒုကာကွယ်ရေး

ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေးနှင့်

အရာရှိကြီးများ လာရောက်ကြည့်ရှုကြ

သည်ကို ပြသသည်။ ထို့နောက် လိုအပ်

သည့် လမ်းညွှန်မှာကြားချက်များကို

ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ထိုစဉ်က သင်္ဃန်းညီနောင်

ဧည့်သည်များ ယခု တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား

သည့်နေရာများသို့ တပ်ရင်းသုံးရင်းနှင့်

BE မှ ကားလမ်းများ ဖောက်လုပ်လျက်

ရှိ၏။ မိမိတပ်များ သောင်ရင်းမြစ်က

တစ်လျှောက် အိုင်အမာ တပ်စွဲ

ပါက အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှု Logisti

ကိစ္စများ ကောင်းမွန်စွာ ဆောင်ရွ

နိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလမ်းဖောက်ခြ

ကိစ္စကို ဆက်လက်ဆောင်ရွ

ကြပါသည်။ ယခုအခါ ထို လမ်း

ကြီးမှာ ကတ္တရာလမ်းမကြီးအဖြစ်

ရွှေကုက္ကိုအထိ ကောင်းစွာသွား

ရပါပြီ။ ဆက်လက်၍လည်း မြေ

ဘက်အထိ ကားလမ်းများ ဖောက်

ဆဲဖြစ်ကြောင်း ပြီးခဲ့သည့် ဖေ

ဝါရီလ ထိုဒေသသို့ ကျွန်တော်

ရောက်စဉ်က တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

တပ်မ (၄၄) သည်

ကော်မူးရာစခန်းကြီးကို သိမ်းပို

လိုက်သောအခါ KNU ဗဟိုသည့်

မြဝတီမြောက်ခြမ်း၌ အခြေပြုနိုင်ခြ

မရှိတော့သဖြင့် တောင်ဘက်သို့ ဆ

သွားခဲ့ပါသည်။ တောင်ဘက်ရှိ ဗိုလ်ချ

ရွှေဆိုင်၏ တပ်မဟာ (၆) ကနဲ

မော်ဒီးဝှင် သို့မဟုတ် ဂျပန်

သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေပြုရန်
 ဖြစ်ပါသည်။ တပ်မ (၄၄) မှ KNU
 အခြေမချနိုင်ရန် ကနဲလေးမော်ဒီး
 နှစ် ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းခဲ့ပါသည်။
 ကျွန်တော် ဦးစီးသည်
 နှစ် (၃၃၁) သည် တပ်ရင်း
 ရင်းဖြင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်
 ဇာလကုန်၌ ဒေါနတောင်အရှေ့ခြမ်း
 သန်းညီနောင်တွင် အခြေပြု၍
 တပ်မ (၄၄) မှ နည်းဗျူဟာ (၄၄၂)
 အကူအညီပေးခဲ့ရပါသည်။
 လက်လှမ်းမီ သန်းညီနောင်တွင်
 ပြုခဲ့ပြီးမှ သင်္ကြန်မကျမီ စစ်ကိုင်း
 ဖြန်ခဲ့ရပါသည်။

တပ်မတော်က မြဝတီမြို့

တောင်မြောက် သောင်ရင်းမြစ်ကမ်း
 တစ်လျှောက် ကောက်သင်းကောက်
 စစ်ဆင်ရေးများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။
 စစ်ဆင်ရေးကို မရပ်နားဘဲ နောက်ပိုင်း
 တွင် KNU တပ်မဟာ (၄) နယ်မြေ
 တနင်္သာရီတိုင်းဒေသ ထားဝယ်ခိုင်နှင့်
 ဗြိတိသိန်များကိုပါ စစ်ဆင်ရေးပြုလုပ်
 ခဲ့ရာ KNU ဗဟိုသည် နောက်ဆုံး၌
 မည်သည့်နေရာမှ အတည်တကျ
 အခြေမပြုနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်းမြန်မာ
 နယ်စပ်၌ လှုပ်ရှားအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရ
 ပါသည်။ ဒုက္ခသည်စခန်းများတွင်သာ
 ရွှေ့ပြောင်းလှည့်လည်သွားလာနေ
 သည်ဟု တွေ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့်
 တောင်ဘက်တွင် မနီလွှဲကြီး။ အလယ်

တွင် ဟွေကလုတ်။ မြောက်ဘက်တွင်
 ဘဲဂလေး? ဒုက္ခသည်စခန်းများ
 ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည် မှာ မြန်မာ

တပ်မတော်၏ ကော်မူးရာတိုက်ပွဲအပြီး
 ဆောင်ရွက်ချက်များ ဖြစ်ပါသည်။
 ဪ ပြောဖို့တစ်ခု ကျန်ပါသေးသည်။
 ကော်မူးရာစခန်းကြီးရှေ့တွင် ဗိုလ်မှူး
 ကြီး ဝဏ္ဏမောင်လွင်၏ ခမရ (၁) မှ
 အမှတ်တရ ကမ္ဘည်းကျောက်စာတိုင်
 တစ်ခု စိုက်ထူခဲ့ပြီး ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင်
 တပ်မ (၁၀၁) မှ ထိုဒေသတွင် ကျဆုံး
 ခဲ့သူအားလုံးအတွက် အကျွတ်အလွတ်
 အောင်စေတီတော်အား တည်ထား
 ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ထိုဒေသ ထို
 စခန်းကြီးအရောက်၌ မျက်ဝါးထင်ထင်
 မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်ခင်ဗျား။

ရှေ့လဆက်ရန်
 သောင်းဝေဦး

တေးခင်တရောက်နှင့် ဘိဘိရွှေကံ

“လူလေး မနက်ဖြန် အမေနှင့်
 သောကို လိုက်ခဲ့ရမှာ ကော်လောရောင်း
 ခုန့် မခွေးတို့လည်း မတွေ့တာကြာလို့”
 သောက ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ
 ကျွန်တော် အတိုင်းပင် ပျော်ရွှင်သွားပါ၏။
 ခုန့် အမေခရီးထွက်လျှင် ကျွန်တော်
 သောက ကိုဝင်းကိုနှင့် ကျွန်တော်ညီမ
 ထို့တို့သာ တစ်လှည့်စီ ဆော်သွားတတ်လေ့
 ရှိပြီး ကျွန်တော်မှာ အလယ်လူဖြစ်သည်
 နှင့်အညီ အမြဲတမ်းလိုလို ကျန်ခဲ့ရတတ်
 သည်သာများပါ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်နှမ (၆)
 သောကရှိသော ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်
 အခြားအရပ်ဒေသ များသို့ အရောက်
 အပေါက်အနည်းဆုံးသူမှာ နို့ညာဖြစ်သော
 ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်နေပါတော့၏။ ထို့
 နှင့်ဖြစ်ရသည်မှာလည်း အမေသည်
 ကျွန်တော်ကို မခေါ်ချင်၍ မဟုတ်ပါ။
 ကျွန်တော်သည် သူများနှင့်မတူပါ။
 သစ်ရွယ်သော ကလေးဘဝထဲကပင်
 အာနာတတ်ခြင်း အရှက်အကြောက်ကြီး
 ဆတ်ခြင်းတို့ကြောင့် အမေတို့သည်

ကျွန်တော်အတွက် တည်းအိမ်ရှင်တို့ကို
 အာနာတတ်ရခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါ
 သည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိ မိသားစု
 မဟုတ်သူများ၏ ရှေ့တွင် ထမင်းမစားရဲပါ။
 အပေါ့ပိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာဗလာကျင်းဖြင့်
 ရေမချိုးရဲပါ။ အခန်းတွင်းမဟုတ်လျှင်
 မအိပ်ရဲပါ။ အိမ်သာတက်သည် ဆင်သည်
 ကို သူများပြင်လျှင် ရှက်တတ်ပါ၏။
 ကျွန်တော်သည်လည်း တောနေလူတန်း
 စားဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့သွားရောက်သော
 အိမ်များမှာလည်း မြို့အရပ်တွင် ဖြစ်စေ
 ကာမူ အခြေခံသော လူနေမှုတာဝန်များသာ
 ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်တော်အတွက် အဆင်မပြေ
 ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု သွားမည့်အိမ်မှာ ဖဆပလ
 ခေတ်က မြိုင်သာယာ ဝါကြိတ်စက်ရုံကြီး
 ထဲတွင် ဦးဘဆင်၊ ဒေါ်ခွေးတို့သည် မေ
 ဆရာ(စက်ပြင်)အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊
 အဖေဝင်းနှင့် အမေတို့သည် ကတ္တားစာ
 ရေးအဖြစ် (၃)နှစ်မျှ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့
 ကြဖူးသောကြောင့် မိသားစုပမာ ရင်းနှီး

လျက်သော အိမ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကိုခေါ်
 ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြိုင်သာယာမှ နံနက်(၇)နာရီ
 ခန့်တွင် တစ်နေကုန်မှ ဤတစ်စီးတည်း
 သာ ခေါက်ပြန် ထွက်ရှိသော ဦးလှမောင်
 ၏ ဒေါက်တာအဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ပါသည်။
 ထန်းလျက်သေတ္တာ၊ နီပေါနန်း၊ ကြက်ခြင်း
 စသော ကုန်တို့အပြည့်အဝိပ် တင်ဆောင်
 ထားရာတွင် လူတို့က ဖြစ်သလို ကြည်ညို
 လိုက်ပါရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့
 မြိုင်သာယာနှင့် တံတားဦးမှာ မဝေးကွာလှ
 ပါ။ (၂၁)မိုင်သာ ရှိပါ၏။ သို့သော် ချိုင့်
 ခွက်များ၊ ကျောက်ကြမ်းတုံးကြီးများဖြင့်
 ဆိုးဝါးလှသော လမ်းအခြေအနေနှင့် စစ်
 ကျန်သက်တမ်းလွန် ကားအိုကားဟောင်း
 များကို အသုံးပြု ပြေးဆွဲရခြင်းဖြစ်သော
 ကြောင့် နေ့လယ်(၁၁)နာရီခွဲ (၁၂)နာရီ
 မှပင် တံတားဦးမြို့သို့ ရောက်ရှိလေ့ ရှိပါ
 သည်။

မြိုင်သာယာနှင့် တံတားဦး
 အကြား ခရီးတစ်ဝက်တွင် ရေခဲမိုးရွာသွန်း
 ၍ ထိုရွာတွင် နာရီပိုက်မျှ ကာဆုံးရှုံးသေး

၍လည်း ဤမျှ အချိန်ကြာညောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤယနေ့ ကျွန်တော်တို့ စီး လာသော ကားမှာလည်း (၁၂)နာရီတွင်မှ တံတားဦးမြို့သို့ ရောက်ပါသည်။

ကားဆိုက်သည်နှင့် အိုးထုတ် တန်း၊ မီးသွေးတိုက်ဟု အော်လျက် မြင်း လှည်းများ ရောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သားအမိသည် အိုးထုတ် တန်း မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြပါ သည်။ ကော်ဇောထုတ်ကြီးကို ကားစယ် ယာ ကိုသောင်းငွေနှင့် မြင်းလှည်းဆရာတို့ နှစ်ဦးစီပေါ်၌ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်လိုက် ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်း ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

မြစ်သာရွာကလေးမှာ တံတား ဦးမြို့နှင့် မဝေးလှပါ။ တံတားဦးမြို့ အင်းဝ လမ်းပေါ်မှာပင် တည်ရှိပြီး အင်းဝအထိပင် မရောက်ပါ။ တံတားဦးမြို့ မြောက်ဘက် (၂)မိုင် အကွာမှာ တည်ရှိသည်။ မြစ်သာ မြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းတွင် တည်ရှိပြီး အင်္ဂလိပ်မင်းလက်ထက်က တည် ဆောက်ခဲ့သော သံတံတားဟောင်းကြီးကို

ကျော်ပြီးသည်နှင့် မြစ်သာရွာသို့ ဝင်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ဤနေရာသည် မြစ်ရေတက် မြေဖြစ်၍ အရိပ်အာဝါဒ ကောင်းမွန်သော သစ်ပင်ကြီးများပေါများပြီး မြေဩဇာ ကောင်းမွန်ခြင်းနှင့် အတူ ရေအစိုဓာတ် မပြတ် ရှိနေသောကြောင့် နွေဦးရာသီမှာပင် စိမ်းလန်းစိုပြည် သာယာလျက် ရှိပါ၏။ ဤဒေသသည် မြစ်ရေကျပြီး သောအခါမှ သီးနှံများ စိုက်ပျိုးခြင်းဖြစ်၍ ရိပ်သိမ်းချိန် မှာလည်း နောက်ကျပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ဦးသာယာတွင် ယာခင်းများ ရိပ်သိမ်း ပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဤဒေသတွင် ယခု မှ ရိပ်သိမ်းနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ပါ၏။

ဒေါ်ခွေးတို့၏ နေအိမ်မှာလည်း လမ်းနံဘေးတွင်ရှိ၍ မြင်းလှည်းရပ်လိုက်

သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ လှမ်း၍ မြင်တွေ့နိုင်သ ဖြင့် “ဟယ် ... မကောင်းတို့ လာတယ် ဟေ့... ကြ၊ကြတို့ မူမူတို့ ထွက်ကြ၊ ကြဟေ့” ဒေါ်ခွေးနှင့် သမီးများ ပြေးထွက် လာပြီး ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူပေးကြပါသည်။ “မခွေး ကိုတဆင် ကော အားလုံးနေကောင်း ကြရဲ့လား” “ကိုတဆင်က စက်ပြင်လိုက်သွားတယ်၊ အကုန်လုံး နေကောင်းကြပါတယ်။ မတွေ့တာကြာလို့ သတိရနေကြတာ အခု အိမ်မှာ ခေါက်နုနုလုပ်နေတာ မြို့ထဲလှည့် ပို့ရသေးတော့ အလုပ်ကလည်း မအာသွား ဖြစ်နေတာ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ထား တောင် ခြင်သာယာကို မလာနိုင်ဘူး၊ ခြင် နေတာ ညည်းတို့ ရောက်လာထား အတော်ပဲ” ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများကို နေရာချထားပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခံတန်းလျားတွင် ထိုင် လိုက်ကြပါသည်။

အမေက ဆွဲခြင်းထဲမှာ “မေတ္တာ ခြင်သာယာ လက်ဆောင်ကလေးတွေ လိုက်ပါဦး” ထန်းလျက်လှုပ်၊ တို့ရ

...နှင့် တောသနပ်ခါးတုံးကလေးများ
...လုပ်ထားလိမ့်မည်။ “မကောင်းရယ်
...ရော့ ခုကွရာလို့ လူချင်းတွေနေရ
... ဝမ်းသာလုပ်ပြီ” “ဘယ်ဟုတ်ပါမ
...ရယ် ပေးချင်းသေးတာပေါ့” “ဒါနဲ့
... အငယ်ဆုံးလား” “မဟုတ်ဘူး
... မောင်မိုင်းလွင်တဲ့ ဒီနှစ်(၈)တန်း
...တာ” “ဟုတ်ပါ၊ ငါတို့ဦးသာယာ
...တန်းက သူက မက်တပ်ပြေးလေးပဲ
...တာမို့လား၊ မှတ်မိပြီ၊ ငါတို့ ဘာမှ
...ရော့ မလိုဘူး၊ တို့က ဆွေမျိုးရင်ချာ
...ရော့” ဟုပြောပါသည်။

မတွေ့တာကြာပြီ ဖြစ်၍ အမေ
...အိမ်ခွေတို့မှာ စကားလက်ဆုံ ပြောမ
...အောင် ရှိနေကြပါ၏။ ညနေပိုင်းတွင်
...ဆင်နှင့် သားနှစ်ယောက်လည်း
...ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဇွယ်တူ
...အေးဆိုသော ကောင်းမလေးလည်း
...ရာမှပြန်ရောက်လာ၍ လူဆုံသွားပြီ
...ရာ ခြင်ဆိုင်သွား ပါ၏။ ကျွန်တော်
...တော့ ပင်ကိုမိအေတိုင်း စကားများစွာ
...ပြောပါ ပြန်၍သာ နေပါ၏။

“မကောင်း... ညည်း သားလေး
ကလည်း အေးလိုက်တာ။ မိန်းကလေး
ကျနေတာပဲ။ စကားပြောတာ တိုတိုလေး
ရယ်” ဟု ဦးဘဆင်မှ မှတ်ချက်ချပါသည်။
တစ်ခဏသားလုံးမှ ဖော်ရွေနေ
ထွေး လိုက်လဲ့စွာ ဆက်ဆံကြ၍ အားနာ
တတ်သော၊ ရှက်တတ်သော ကျွန်တော်
သည်ပင်လျှင် အနေမကျပဲ ရှိပါသည်။
ဦးဘဆင်၊ အိမ်ခွေတို့သည် တံတားဦး
အင်တာကတွင် အသိပိတ်ဆွေ ပေါများ၍
ဦးဘဆင်၊ အိမ်ခွေတို့၏ သားသမီးများမှာ
ညနေပိုင်းတွင် လှည့်လည် အကြောင်း
ကြားပေးလိုက်ရာ ညဉ့်တွင် တစ်ဦးလျှင်
တစ်ထည်၊ နှစ်ထည် စသည်ဖြင့် လာ
ရောက်ယူငင်ကြသဖြင့် ကော်ဇော်များ
အားလုံး ကုန်သွားပါသည်။

အမေလည်းပျော်ရွှင် နေသကဲ့
သို့ ကျွန်တော်လည်း ပျော်ရွှင်မိပါသည်။
ကျွန်တော်သည် တစ်ညပင် မအိပ်ရသေး
ဘဲ ပျော်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကော်ဇော်
ကုန်လျှင် အိမ်သို့ပြန်ရတော့ မည်မို့ပင်
နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်
လက်ဖက်ရည်ချိုနှင့် ပဲနံ့ပြားကျွေးပါသည်။
ထိုစဉ်က ပါဆယ်အိတ်များ မပေါ်သေး
သဖြင့် ခန့်ချိုင့်ပြင်သာ ဖြစ်ပါ၏။ အိမ်ခွေတို့
၏ နေအိမ်မှ ရွာ၏ပြောက်ဖျားအစွန်းတွင်
ရှိပါ၍ ပဲခင်းများနှင့် ကပ်လျက်ရှိပါသည်။
ထောပတ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပဲနွယ်တို့
ရှည်လျားလှ၍ တစ်ပင်ချင်း မတွေ့ရပါ။
လုံးထွေးလျက်သာရှိ၍ ရိတ်ပြီးပဲများကို
လည်း လုံး၍ ပုံထားရပါသည်။ ပဲဘောဟု
ခေါ်ပါ၏။

မာမာအေးသည် ကျွန်တော်
ပျင်းမှာစို၍ ပဲခင်းစပ်တွင် လမ်းလျှောက်
ရင်း...
“မောင်မိုင်းလွင် စက်ဘီး
စီးတတ်သလား”
“ဟုတ်ကဲ့ စီးတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို နေလယ်ကျရင် အင်းဝ
ဘက် ဘုရားဖူး လိုက်ပို့မယ်”

“ကောင်းသားပဲ။ ကျွန်တော်
လည်း တစ်ခါမှ ဒီဘက်ကို မရောက်ဖူး
သေးဘူး” အမှန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့
ဒီကနေ မြိုင်သာယာကို ပြန်ရန်ဖြစ်သော်
လည်း။ မနေ့ညက ကော်ဇောလာယူ
သူများက လက်ငင်းပေးသွားသူမှာ တစ်ချို့
တစ်ဝက်မျှသာ ဖြစ်၍ ဤယနေ့မှ ငွေစုံ
မည်ဖြစ်သောကြောင့် ယနေ့ည သည်မှာ
အိပ်ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်မှာသာ
တစ်နေ့ကုန် နေရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
မည်မျှ ပျင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ မာမာအေး
ကို ကျွေးဖူးတင်ရပါသေးသည်။

အင်းဝဒေသသည် ဘုရား
ကျောင်းကန်များ ပေါများလှသောကြောင့်
နွေရာသီမှာပင် အပူရှိန် သက်သာလှပါ
သည်။ အင်းဝမြို့ဟောင်း၏ အထင်ကရ
နေရာများဖြစ်သော စန္ဒမုနိ၊ မယ်နအုတ်
ကျောင်း၊ ဗားကရာကျောင်းတို့ကို သွား
ရောက်ခဲ့ပြီး ဆင်းကျွန်းနှင့် မြို့ရိုးကြီးတို့ကို
လှည့်လည် ကြည့်ရှုပါသည်။ ဈေးချိုရပ်

ကွက်သို့ ရောက်လျှင်...

“မောင်မိုင်းလွင်ရေ ဒီနားလေးမှာ
ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိတယ်။
အဲဒီ ခဏဝင်ကြရအောင်”

“မမာမာအေး သဘောလေ။
ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်မှမရောက်ဖူး
သေးတော့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစရာ
တွေချည်းပဲပို့ လေ့လာရတာပေါ့ဗျာ”

အင်းဝဟုသာ ခြံ၍ ခေါ်နေ
သော်လည်း အင်းဝထဲတွင် ရွာငယ်က
လေးများ စုဝေးလျက်ရှိပါ၏။ အင်းဝတွင်
မန္တလေးမြို့နှင့် အခေါ်အဝေါ်တူသော နေရာ
တို့ များစွာရှိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် မန္တလေးမြို့သည် အင်းဝကို နမူနာယူ
ပြီး တည်ထားသောကြောင့်ဟု သိရပါ
သည်။ ဈေးချိုရွာ၏ တောင်ဘက်ဟု ထင်
ပါသည်။ တစ်ဖာလှုံခန့်သာ ရှိပါလိမ့်မည်။
ရောမ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ သပြေပင်ကြီး
များ၊ လက်ပံပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းလျက်
ကျယ်ဝန်းလှသော ကျောင်းဝိုင်းကြီးထဲ
တွင် ရှေးခေတ်လက်ရာ သစ်သားဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်ကျောင်း

ဆောင်ကြီးမှာလည်း ကြီးမားထည်ဝါ လှ
၏။ ဆောင်ပုံအထပ်ထပ် ပြာသာဒ်များပါ
၍ နန်းတော်ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီကျောင်းက ဆောင်ရမ်းမ
ကုသိုလ်လို့ပြောတယ်” ကျောင်းကြီး
ကြည့်ရှုငေးမောနေသော ကျွန်တော်
မမာမာအေးမှ ရှင်းပြပါသည်။ ထို့နောက်
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအောက်သို့ ဝင်
ကြပါသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် ကုတင်ပေါ်တွင်
လဲလျောင်းလျက် အသက်အရွယ်ကြီးရ
လှပြီဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး
တွေ့ရပြီး နာတာရှည်ရောဂါ စွဲကပ်နေ
သည်။ ဘေးမှာလူ(၂)ဦးက ပြုစုနေ
ဟိုဘက် ဒီဘက်ပင် မလှည့်နိုင်ဘဲ ရှိပါ
အနောက်ဖျားတွင်တော့ ကြီးမားသော
ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင်
ဦးစင်းလေးတစ်ပါး ရှိနေပြီး ခုံဘေးစား
ကြီးပေါ်တွင် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေး ဖျံနုဝ
ဗူးများ ပုလင်းများဖြင့် ကြပ်ညပ်လျက်ရှိ
သည်။

ညော်သည် (၁၅)ဦးခန့်လည်း
နေပြီး ဦးစင်းလေးမှ ဆေးပေးလျက် ရှိ

...သည့်သည်တို့သည် ဦးလင်ကလေးထံ
...သ ခံယူရန် လာရောက်ကြသော
...တို့ ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်တို့သည်
...တင်တို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပါ
...ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကို ထို့
...မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ ခဲ့ကြပါသည်။

...ယ်(၃)နာရီခန့် ဖြစ်၍ နေရှိန်ပြင်းနေ
...ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်လည်
...သွားသောအခါ အရိပ်ကောင်းလှသော
...ညောင်ခွင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စက်ဘီးများ
...ဆင်ပြီး နားလိုက်ကြပါသည်။

...ညောင်ရွက်များမှာ သိပ်သည်း
...လှ၍ နေပျောက်မတိုးသည့်အပြင်
...နိမ့်ပါ မတိုးနိုင်သဖြင့် အေးမြလှပါ၏။

“မောင်မိုင်လွင် အစောက
...ကြီးကျောင်းမှာ ဘာထူးသလဲ။ သတိ
...သေးလား။”

“ဘုန်းကြီးကို ကြည့်ရတာ
...သာရှိနေတာ တစ်မျိုးကြီးပဲလိုထင်
...သ်။”

“ဒါဆို မင်းဘယ်ဆိုးလို့လဲ။
...တတ်တတ်သားပဲ။ အဲဒီကျောင်းက

အဖြစ်တွေကတော့ ထူးဆန်းလွန်းလို့ ယုံဖို့
တောင် ခက်တယ်။ မင်းဟုတ်တရအောင်
ပြောပြမယ်လေ။ နားထောင်မှာလား။”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ထူးထူး
ဆန်းဆန်းလေးတွေ သိရတော့ ရွှာမှာပြန်
ပြောလို့ရတာပေါ့ဗျာ။”

“စောစောက အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲ
နေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ အရင်က
အင်ဆန်ယိုသာမက အထက်မြန်မာတစ်
ပြည်လုံးမှာပါ တိုင်းရင်းဆေးနဲ့ ကျော်ကြာခဲ့
တဲ့ ညောင်ချဉ်ဆရာတော်ကြီးပေါ့။ မြွေ
လည်းနိုင်တယ်။ အနာပေါက်လည်း နိုင်
တယ်။ ခွေးရှူးလည်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်
တနေ့ တနေ့ ဆေးကုလာတဲ့ လူနာတွေ
ဟာ ရာဂဏန်းအထိ ရှိခဲ့တယ်” ထိုသို့အစ
ဦး၍ မမာမာအေးမှာ ထိုတုန်းကြီးနှင့် ပက်

သက်သော အကြောင်းအရာတို့ကို ဤကဲ့
သို့ ပြောပြပါသည်။

ညောင်ချဉ် ဆရာတော်ကြီး
သည် သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကြည်
ညိုသူတို့ ပေါများလျက်ရှိရာမှ အဂ္ဂိရိပ်
ပညာဖြင့် ရွှေပြာ၊ ပြဒါးပြာ၊ သံပြာတို့ကို
ချနိုင်ခဲ့ပြီး မြန်မာတိုင်းရင်းဆေး ပညာဖြင့်
ဝိဇ္ဇာရပညာတို့ကို ပေါင်းစပ်ပြီး ခုနစ်သား
သမီး အပေါင်းတို့အား ဆေးဝါးများကုသ
ပေးသောအခါ၊ သက်သာပျောက်ကင်းသူ
တို့ များပြားလာသဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ
လူသိများ၍ မကြာမီ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ပင် ဆရာတော်၏ ကျောင်းမှာရောဂါဝေဒ
နာ လာရောက်ကုသကြသော လူနာတို့ဖြင့်
နေစဉ်ပွဲသမျှ စည်ကား၍ လာခဲ့ပါ၏။

ဆရာတော်သည် မည်မျှဈေး
ကြီးသော ဆေးအမယ်များနှင့် ဖော်စပ်ရ
သော ဆေးဖြစ်ပါစေ၊ ဆေးဖိုးမည်မျှကျ
သည်ဟု မမိန့်ပါ။

“ရောဂါဆိုတာ ဝိုက်ဆံတတ်နိုင်
လား။ မတတ်နိုင်လား မေးနေမှ မဟုတ်
ဘူး ဖြစ်ချင်တဲ့သူ ဖြစ်မှာလေ။ ဆေးယူဖို့

မှ ဆေးဘိဇာယ်လောက် ကျပ်တယ်ဆိုရင်
မပေးနိုင်တဲ့ လူတွေ ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး။
ခါကြောင့် ဆေးဖိမမေကြပါနဲ့။ တတ်နိုင်
တယ် စေတနာရှိတယ် ဆိုရင် လှူချင်သ
လောက်လှူ ဟူ၍ သာမိန်ကြားလေ့ရှိရာ
ဆေးကုခံယူသူများမှာ တတ်နိုင်သ
လောက် လှူကြပါ၏။ အချို့ ဆေးကုသမှု
မခံယူသော်လည်း ဆရာတော်၏ လုပ်ငန်း
စဉ်ကို နှစ်သက်၍ ဆရာတော်ဆေးအ
တွက် သုံးစွဲရန် ဝတ္ထုငွေများ လှူဒါန်းကြပါ
၏။

လူနာတို့ များပြားလှသော
ကြောင့် ဆရာတော်လို လူများမှ ဝိုင်းကူ
ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒကာ(၁၀)ဦးထက်
မနည်း ဆရာတော်မှ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
ထားရှိရသကဲ့သို့ မြင်လှည့်သမားတို့လည်း
ရပ်ဝေးမှ လူနာတို့ကို ဆရာတော်ကျောင်း
သို့ ပို့ဆောင်ပေးကြ၍ နေ့စဉ်ရွှေ့ငွေလျက်
ရှိပါသည်။ သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်
သောင်း ဟူသော စကားအတိုင်း ဆရာ
တော်ကြီး၏ ဆေးပညာကြောင့် လူပေါင်း
များစွာ ရောဂါဝေဒနာတို့မှ ပျောက်ကင်း

ချမ်းသာရာ ရရှိသကဲ့သို့ ဆရာတော်ကြီးကို
ပို၍ နေ့စဉ်လှူ(၅၀)ခန့် စားဝတ်နေရေး
အဆင်ပြေနေကြရ၏။ ဆရာတော်သည်
နေ့စဉ် လာရောက်သမျှသော လူနာနှင့်
ဧည့်တို့ကို နေ့စဉ်ထမင်းကျွေးပါသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းအနီး၌
ဈေးဆိုင်ကလေးများပင် ဆရာတော်ကိုအမှီ
ပြု၍ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချကာ အဆင်ပြေ
လျက် ရှိကြပါသည်။

ဆရာတော်၏ ကျေးဇူးသည်
ကား လူအများတို့ အပေါ်တွင် သက်
ရောက်၍ ဈေးဆိုင်ဖွင့်ရောင်းချကာ
အဆင်ပြေလျက် ရှိကြပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်၏ ဂုဏ်
သတင်းတို့မှာ အထက်မြန်မာပြည်
ဒေသန္တရ အဆင့်ကို ကျော်လွန်၍ နိုင်ငံ

အဝှမ်းမျှ သာမက နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်ကြီး
အချို့မှာပင် လာရောက်ကုသသည်အ
ကောင်မြင်ကျော်ကြား၍ လာပါသ
ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးတွင် အိမ်
နားချိန်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် နည်း
လာပါသည်။ တပည့်များမှ ဆရာတော်
ကို တောင်းပန်၍ အိပ်စေ၊ နားစေ
သည်။

တစ်ညတွင် ဆရာတော်
သည် အဂ္ဂိယတ်ပညာဖြင့် ခက်ခဲလှသော
ဓာတ်သတ္တုတစ်ခုကို ပြာချလျက်
သည်။ ယနေ့ညတွင် ဓာတ်ပြာသော
အတော်နှင့် မကျန်ပဲရှိ၍နေရာ ဆရာ
တော်ကြီးမှာ နေ့တွင်လည်း တစ်နေ့
များပြားလှသော လူနာတို့ကို ကြည့်ရှု
ပေးနေရ၍ မအိပ်ရာ ယခုလည်း ညဉ့်
လှည့်ဖြစ်၍ တပည့်များမှ တောင်းပန်
လည်း ဆေးမရှိရင် လူနာတွေ ဘာ
ကုမှာတုန်း ဟုဆိုကာ ကျိန်းစင်
မပြတ် ပိုဆိုးလျက်သာ ရှိပါ၏။

နံနက်(၃)နာရီ ရောက်
အောင်မြင်ပြီးသွားသဖြင့် အခန်းအတွင်း

စင်ရောက်သွား ပါတော့သည်။ ခါတိုင်းနေ
 နာသလိုလျှင် ဆရာတော်ကြီးသည် နံနက်
 (၄)နာရီထိုင်သည်နှင့် အိပ်ရာမှ ထတော်မူပြီး
 ထိုယ်လက်သန်စင်တော်မူကာ ဘုရားဝတ်
 ပြုပါသည်။ ထို့နောက် နေထွက်သည်
 အထိ စင်ကြယ်ကြွတော်မူ၍ ပုတီးဆိပ်နေလေ
 နေပါသည်။ ယနေ့တွင်မူ နံနက်(၄)နာရီတွင်
 ဆရာတော်ကြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်မလာ
 ခဲ့။ တပည့်ဒါယကာများက ရာဂုဆွမ်း
 ရေ၊ ရေအေးတို့အသင့် ပြင်လျက် စောင့်
 ကြည့်နေကြပါသည်။ နံနက်(၅)နာရီ ဆရာ
 တော်ကြီး ထွက်ကြွတော်မူ မလာသေးပါ။
 ဆိပ်ရေပျက်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်
 ဆိုလျှင် ထို့နောက် နံနက်(၆)နာရီ ဆည်သည်
 အစဉ်းစ၊ နှစ်ဦးစ ရောက်ရှိ၍ လာပေပြီ။
 နံနက်(၇)နာရီ ဆရာတော်ထွက်ရှိ
 လောသေး...

တပည့်များ စိတ်ပူစပြုပြီး
 ဆရာတော်၏ အခန်းတံခါး မနီးသွားပြီး
 နားစွင့်ကြည့်ကြ၏။ “အင်း... ဟင်း
 ဟင်း” ညည်းညူသံ သဲ့သဲ့ထွက်ပေး၍
 ထာသဖြင့် အလွယ်တကူ ပွင့်သွားပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘေး
 တစ်စောင်း ခွေခွေကလေး ဖြစ်နေပြီး
 ပါးစပ်ထဲမှာ အမြွှပ်များ ထွက်နေပါ၏။
 ထို့နေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာ
 တော်ကြီးသည် အိပ်ရာမှထနိုင်ခြင်း မရှိ
 တော့ပါ။ ဟိုတက်၊ ဒီတက်ကိုပင် မလှည့်
 နိုင်တော့။ ကျွန်ကြီး ကျွန်ငယ်ကိုလည်း
 ထိုင်လျက် မစွန့်နိုင်တော့၍ ကုလားထိုင်
 တစ်လုံးဖြင့် စီစဉ်ပေးကြပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သတိ
 လစ်မသွားပါ။ သို့သော် မှတ်ဉာဏ်တို့
 ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ဘာကိုမျှမမှတ်
 မိတော့။ ရှေ့ပိုင်းကိစ္စများကိုသာ မမှတ်မိ
 ခြင်းဖြစ်ပြီး နေမကောင်းပြီး နောက်ပိုင်း
 ကိစ္စများကိုသာ သိရှိမှတ်မိတော့သဖြင့်
 တပည့်ဒါကာရင်းများ၊ တပည့်ကိုရင်
 ကျောင်းသား၊ ကပ္ပိယများသည်ပင် မိမိတို့
 အမည်နှင့် မိမိတို့ကြံကျောင်းတွင် ထမ်း
 ဆောင်ကြရသော တာဝန်တို့ကိုပြန်လည်
 လျှောက်ထားကြရ၏။ သို့သော် ဆရာ
 တော်ကြီးမှာ အတိတ်မေ့ရောဂါကဲ့သို့
 ဘာမှမမှတ်မိတော့၍ စကားပြောနိုင်စေကာ

မူ ဆေးဖော်နည်းများ၊ ဆေးကုသနည်းများ
 ကို ဘာမျှမမှတ်မိတော့၍ ဆေးကုသခြင်း
 လည်း မပြုနိုင်တော့ပါ။

ဆရာတော်ကြီးကို မှီခိုနေကြရ
 သူ အားလုံးဝမ်းနည်း၍ နေကြပါ၏။ တပည့်
 များသည်ကား ဆရာတော်ကြီး ပြန်လည်
 နေကောင်းလာလိမ့်မည်နှင့် ဆရာတော်ကြီး
 အား ပြုစုရင်း စောင့်စားနေခဲ့ကြပါ၏။
 သို့သော် ဆရာတော်ကြီးသည် အစာ
 အနည်းငယ် စားနိုင်သော်လည်း ထနိုင်၊
 ထိုင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ထိုသို့ဖြင့် ရက်၊ လ၊
 နှစ်တို့ ကြာရှည်လာသောအခါ ကျောင်းသို့
 လာရောက်သော ဧည့်သည်တို့ မရှိပြီ ဖြစ်ရ
 ကား။ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိ
 ကာ ဆရာတော်ကြီးကို မှီခိုနေကြရသော
 သူများလည်း စားဝတ်နေရေး ကျွက်တည်း
 လာသောအခါ စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ
 ဖြင့် ဆရာတော်၏ အနိပ်မှထွက်ခွာသွား
 ကြရာ ကပ္ပိယကြီးတစ်ဦးနှင့် ကိုရင်လေး
 (၃)ပါးသာ ကျန်ရစ်ပါတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏
 ရောဂါအခြေအနေမှာ တိုးတက်ခြင်း။

ယုတ်လျော့ခြင်းမရှိ ဝင့်ကြီးလှပါ၏။
(၁၀)နှစ်ရာသီသို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ
ဆရာတော်ကြီး၏ တစ်ချိန်က ဆေးကုသမှု
တို့ဖြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့
သော အဖြစ်တို့သည်ပင်လျှင် လူတို့၏
အသိအာရုံတွင် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်စပြု
လာပြီဖြစ်ပါ၏။

ဆရာတော်ကြီးပြန်လည် ကျန်း
မာလာရေသည်ကား လုံးဝမျှော်လင့်ချက်
ကင်းမဲ့သွားပြီဟု မှတ်ယူထားရှိ လိုက်ကြ
ပေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်နံနက်တွင် မြင်း
လှည်းတစ်စီးဆိုက်ရောက်လာ၏။ မြင်း
လှည်းပေါ်တွင် မြင်းလှည်းသမားနှင့်
မိသားစု (၃)ယောက် ပါရှိလာ၏။ မြင်း
လှည်းရပ်လိုက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းသမား
ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသော (၁၀)နှစ်
အရွယ်ယောက်ျားကလေးသည် မြင်း
လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ကျောင်းကြီး
ကို တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါ ငါကျောင်းပဲကွ။ မရောက်
တာကြာလို့ အတော်ပြောင်းလဲနေပြီ” ဟု

ဆိုကာ ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကပ္ပိယ
ကြီးကိုကြည့်ကာ...

“ဟ...မင်း ဗွတ်တားဗို့လား။
အတော်တောင် ဒီသွားပြီကိုးကွ။ ငါကို
မသိဘူးလား။ ငါကဒီကျောင်းက ကျောင်း
ထိုင်ဘုန်းကြီးလေကွာ” ကပ္ပိယကြီးမှာ
အံ့အားသင့်လျက်ရှိစဉ် ထိုကလေး၏ ဖခင်
မိခင်တို့ ရောက်လာပြီး...

“အဘရယ် ... ကျွန်တော်တို့
လည်း ဘာမှကို နားမလည်တော့ဘူး။
ကျွန်တော်တို့က ပဲခူးတိုင်း သနပွင် ဇိနယ်
ကပါ။ ဒီကလေးက ကျွန်တော်တို့
သားလေးပါ။ စကားပြောတတ်ချိန်
ကတည်းက ငါကျောင်း အင်းဝမှာရှိတယ်။
ငါ့ကိုလိုက်ပြီးကြလို့ အမြဲပြောနေတာ။ အခု
မှ ကျွန်တော်တို့လည်း ပို့နိုင်တာပဲ။

အခုလည်း သူကပဲ လမ်းညွှန်ပြီးမောင်ဆိုင်
တာ” ထိုအခါကပ္ပိယကြီးမှာ ပိုမိုအံ့သြသွား
ပြီး...

“အဲဒါမှ ... ပိုဆိုးပြီ။ ကျုပ်တို့
တောင် ရှုချင်လာပြီ။ ကျုပ်တို့ ဘုန်းကြီးက
ပျံလွန်တော် မမူသေးဘူးဗျ။ အခန်းထဲမှာ
ရှိတယ်။” ဟုဆိုသောအခါ ဧည့်သည်တော်
မောင်နံ့မှာ ပိုမိုအံ့သြသွားကြပါ၏။

လူဝင်စားဆိုသော ကလေးနှစ်
စားပွဲပေါ်မှ ဆေးများကိုကိုင်ပြီး “ဒါကတာ
ဆေး ဘယ်လိုတွေ ရောထားတာတုန်း
ဟုဆိုကာ နေရာတကျ ပြန်ရွှေ့ပြောင်း
လျက် ရှိပါသည်။ လူများအားလုံး အံ့အား
သင့်လျက် ရှိကြပါသည်။

ထိုကလေး၏ မိဘများနှင့် မြင်း
လှည်းသမားတို့လည်း ဆရာတော်ကြီး၏
ဝင်ရောက် ကန်တော့ ကြပါသည်။ လူထု
စားကလေးမှာ ဆရာတော်ကြီး၏
မကန်တော့ပါ။ ပြုံး၍သာကြည့်နေပါ၏။
ဆရာတော်ကြီးသည်လည်း ထိုကလေးထံ
ပြုံး၍ကြည့်နေပြန်၏။

ကပ္ပိယကြီးမှ ဆရာတော်ကြီး

ကပ်ငြိနေသည်ဟု ယူဆကြပြီး ...

ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ထားကြရာ

“အရှင်ဘုရား ဒီကလေးက

“ဟေ့... ကောင်းလေး မင်းကို

ဆရာတော်ကြီးမှာ ဘာမှမမှတ်မိတော့

ဆရာတော်ကြီးကို ဝင်စားတယ်လို့

တို့မယုံဘူးကွ။ မင်းရမ်းပြောနေတာ”

ကြောင်း ပြောကြားပါ၏။

ပြောနေတာ ဟုတ်ပါသလား”

“အဲဒါ... မြဆောင် မင်းငါကို

ဤအချိန်တွင် ကျောင်းဝင်း

ဟုလျှောက်ထားရာ...

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ မင်းမိန်းမ

အတွင်း၌ စွေးချိုရွာသူ၊ ရွာသားများ

“ငါလည်း မသိဘူး။ ဟုတ်ချင်

ကရင်ဂျီမှာ ငါကပေးခဲ့တာ မေ့ပြီလား”

မန္တလေး တံတားဦးပလိတ် စသည်တို့မှာ

မင်း ဟုတ်မှာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးမြဆောင်

လူ(၅၀)ခန့် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ မိန့်ကြားရာ အားလုံး

လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဘာပြော

“ရွှေအိုးဖော်ပေးရင် ယုံမယ်။

ဆင်ချာချာ ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

ရုန်းမသိ ဖြစ်သွားပါ၏။

ရွှေအိုးဖော်ပေးကွာ”

ထိုကလေးမှာ ဆီးထွက်ပြီး မိမိ

“ငါကသာ မင်းတို့ဘုန်းကြီး

လူတစ်ချို့မှာပြောလျှင်...

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရှိ လာသူကဲ့သို့

အစစ်ကွ။ မယုံရင် ငါရွှေအိုးသုံးလုံး

“မင်းတို့ယုံဖို့ တစ်ခုတည်း

ကျောင်းလုံးလှည့်ပတ် ကြည့်ရှုပြီး

မြှုပ်ထားခဲ့တာ ဖော်ပေးရမလား။ မင်းတို့

နှင့်တော့ ရွှေအိုးကို ဖော်မပေးနိုင်ဘူးကွ”

ထွက်လျက် ရှိပါ၏။

ဘုန်းကြီး အဲဒီကိစ္စ သိလားလို့ မေးကြည့်

“ဒါဆို ဘယ်လိုမှ မင်းက ဖော်

ထိုမိသားစုသည် ဤကျောင်း

ကြမ်း”

ပေးမှာတုန်း”

ညအိပ်တည်းခိုပါ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏

တို့စကားကြားလိုက်ရ သော

“အဲဒီ ရွှေအိုးသုံးလုံးထဲက

ဆင်းမူးမှုကြောင့် ဆရာတော်ကြီး၏

အခါ လူတွေအားလုံး ပို၍အံ့ဩကုန်ပြီး

တစ်လုံး ငါယူမယ်။ အဲဒါလည်း ဘုန်းကြီး

ကာများ တပည့်များ ရောက်ရှိလာ

အချို့က မိမိတို့ ဆရာတော်

ပျံ့အတွက် သုံးဖို့ကွ။ ကျန်တဲ့နှစ်လုံးနှင့်

သည်။ အချို့က မိမိတို့ ဆရာတော်

သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေပါလျက်

မင်းတို့ဘုန်းကြီးကို ဆေးကုပေးလိုက်ကြ။

ဆရာတော်ကြီးကို ဝင်စားပါသည် ဆိုသော

အလေးကို မယုံကြည်ပါ။ လက်မခံပါ။

သဘောတူကြလား။ မင်းတို့သဘောက

မင်းတို့ကို မယုံကြည်ပါ။ လက်မခံပါ။

ဘုန်းကြီးသဘော

အရေးမကြီးဘူး။ ဘုန်းကြီးသဘော

မင်းတို့ကို မယုံကြည်ပါ။ လက်မခံပါ။

ဘုန်းကြီး

ကလည်း အရေးကြီးတယ်။ ဘုန်းကြီး

မင်းတို့ကို မယုံကြည်ပါ။ လက်မခံပါ။

လျှောက်လိုက်ကြ

လျှောက်လိုက်ကြ

ထို့အခါ တပည့်များက ဘုန်းကြီးကိုလျှောက်ကြရာ ...

“ငါမှမသိတာကွာ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းသဘောတူ လိုက်ကြတာပေါ့” မိန့်ကြားသဖြင့်...

အချုပ်ပေါ်တွင် အသိသက်သေများဖြင့် ကျေနွှာအုပ်စု ပြည့်သူ့ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ရှေ့မှောက်၌ အပြန်အလှန် သဘောတူညီကြောင်း လက်မှတ်ထိုးကြရာ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပါသည်။

ဤကိစ္စမှာ အလွန်ခဲယဉ်းသော ကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ရွှေအိုးသာ ရှာမတွေ့ခဲ့လျှင် ဤကလေးမှာ အရေးယူခံရဖွယ် ရှိပါ၏။ ရွှေအိုးများ ဖော်ထုတ်မည် ဖြစ်သောကြောင့် လုံခြုံရေးအတွက် ရဲသုံးယောက်ပင် ရောက်ရှိ၍ နေပါသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း လုပ်ငန်းစလှိုက်ကြရအောင်၊ ငါနောက်လိုက်ခဲ့ကြ”

ကျောင်းနောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး ထူးထူးခြားခြား အရွက်တို့ ဝါထိန်လျက်ရှိသော လက်မောင်းခန့်သာ

ရှိသေးသော တမာပင်ပေါက်ကလေး၏ အခြေကိုတူးစေပါ၏။ တမာပင်၏ အမြစ်ကို ဖယ်ရှားပြီးသည်နှင့် ကျောက်ပြားတစ်ခုကို တူရွင်းနှင့် တူးစေပါသည်။

“ဘေးကစိုက်တူးပြီး ကျောက်ပြားကိုလှန်လိုက်”

ကျောက်ပြားမှာ အလျား အနံ တစ်တောင်သာသာခန့်မျှသာ ရှိပါသည်။

ကျောက်ပြားကို တွေ့လိုက်သောအခါ လူတို့တို့မှို စိတ်ဝင်စားကြပြီး အလှအယက် တိုးတွေကြည့်ကြရာ ရဲများက စည်ဆိုင်းပြီး တားကြရပါ၏။ ထိုလူဝင်စားကလေး ပြောသည်မှာ မှန်ကန်လှပါ၏။ ကျောက်ပြားကို လှန်လိုက်နှင့် မြေအိုးသုံးလုံး ထွက်ပေါ်လာပါ၏။ စလောင်းဖုံးများကို ဖွင့်သည်နှင့် သဲများပြည်လျက် ရှိပါသည်။

“အဲဒီသဲတွေ နည်းနည်းစောင်းပြီးသွန်လိုက်”

လူဝင်စားကလေးမှ ထိုသို့ ပြောပြြန်၏။ အပေါ်ယံသဲများ လျှော့ကျသွားသည်နှင့် အိုကလေးများထဲတွင် ဝင်းစက်

လျက်ရှိသော ရွှေအိုးများအပြည့် မြင်တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။

“ဟာ... တကယ်ကိုထူးဆန်းတာပဲ”

“အံ့သြဖို့ကောင်းလိုက်တာ” “ဘယ်လိုလုပ်သိမိလိမ့်”

“ဒီကလေးဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲလို့ မယ်”

လူတို့အမျိုးမျိုး ထင်ချက်မတူလျက် ရှိပါ၏။ ထိုစဉ် ကပ္ပိယကြီး ဦးတ္တာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားသဖြင့်

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်၊ ဆရာတော်က ကုဋိနားမှာ တမာပင် ချင်လိုဆိုပြီး ကျွင်းပို ၂ တောင်အထိ တူးခိုင်းတာ၊ တာလို အနက်ကြီးတူး ပါလိမ့်လို့တောင် တွေးမိသေးတယ်။ တော့ တခြားအပင်တွေဆို ကျွန်ုပ်တို့က တူး ကျွန်ုပ်တို့ ခိုက်ရပြီး ဒီတမာပင်တော့ ဒကာကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိပြီ” ဟုဆိုပြီး “ဒီကျောက်ပြား ဟိုကန်”

မင်းကို သယ်ခိုင်းခဲ့တာလေ”ဟု
ဆုတ်စားကလေးမှ ပြောလိုက်ရာ ပို၍
ညီညွတ်ရပါ၏။

“ကဲ...မင်းတို့ ဂတိစာချုပ်
တိုင်းပဲ၊ ငါတစ်ဦးယူသွားပြီ ဒီနစ်ဦးက
ဘုန်းကြီးကို ဆေးကုသစရိတ်မှာ
ခံလိုက်ကြ။ ငါတို့သွားတော့မယ်”ဟုဆို
သလို၊ ၎င်း၏အဖေအမေတို့နှင့်အတူ မြင်း
စည်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့ရာ လူအား
ခံမှာ မှန်စက်မိ၍ ကျွန်ုပ်ရပ်ပါတော့၏။

၂ နှစ်ခန့်ကြာသော ဘုန်းကြီး
အသက်သည့်ကလေး ပြန်ရောက်ရှိလာပြီး
အသက်သည့်ကလေးမှာပင် ကိုရင်ဝတ်ပါသည်။ ထို
အချိန်တိုင် မူလဆရာတော်ကြီးမှာ ပျံ့လွန်
ဆက်ပျံ့ခြင်း မရှိသေးပါ။ ကိုရင်ဝတ်ပြီး
ဆည်းနှင့် ဆေးကုပါတော့သည်။ ပထမ
ဆရာတော်ကြီး လက်ထက်ကအတိုင်း
အဘွားက ဓာတ်ပြားများချ၍ ဆေးများ
ဆက်စပ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး
အကောင်းစွာ ရင်းနှီးခဲ့သော လူများ
အသက်သည့်ကလေး လာရောက်လျှင် နာမည်
မကြီး နှုတ်ဆက်လေ့ရှိပါသည်။ ထို

ကြောင့်ကြာသော လူအားလုံးတို့က
ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကိုရင်လေးကို
နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်အဖြစ် ယုံကြည်သတ်
မှတ်လာခဲ့ကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အသက် ၂၀ ပြည့်
သောအခါ ကိုရင်လေးသည် ရဟန်းဘောင်
သို့ တက်ခဲ့ရာမှာ ဦးစင်းလေးအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...ဒါဆို စောစောက
တွေ့ခဲ့တာဟာ အခုပြောတဲ့ ဆရာတော်
ကြီးနှင့် ဦးစင်းလေးဆိုတာပေါ့နော်”ဟုတ်
တယ် မောင်မိုင်းလွင်ရ ဘယ်လောက်
ထူးဆန်းလိုက်သလဲ” ဒီလိုအဖြစ်မျိုး
ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ။
ဒီလိုနေရာတွေကို လိုက်ပို့ပေးလို့ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။

“ကဲ...ဒါနှင့် နေလည်းအေး
ပြီး တို့ပြန်ကြစို့ အမေတို့ မျှော်နေလိမ့်
မယ်”

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ စက်
ဘီးနင်း၍ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

“မာမာအေး ညည်းမောင်လေး
ကို နေရာအနှံ့လိုက်ပို့ခဲ့ရဲ့လား”

“ပို့ခဲ့ပါတယ် အမေ။ မောင်မိုင်း
လွင်ကလည်း သူတို့မြိုင်သာယာကို
အလယ်လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောနေတယ်”

ဟု မာမာအေးမှ ခတ်တည်
တည်နှင့် နောက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ
ရှက်လွန်းလှ၍ မျက်နှာမထားတတ်အောင်
ဖြစ်နေသဖြင့်

“ကောင်မလေးကတော့နော်၊
ဘာလို့တောက်တီးတောက်တဲ့ လျှောက်
ပြောရတာလဲ”

ဟု ဒေါ်ခွေးက ဟန်လိုက်ပါ
သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ကော်ဆီဖိုးများ
အားလုံးလာရောက် ပေးဆပ်သွားကြ၍
မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ မြိုင်သာယာသို့

ပြန်ရပေတော့မည်။

“ဒါက အင်းဝကပ်ကျေး
ဆေးလိပ် မောင်သာဝင်က သိပ်ကြိုက်တာ။
ဒါကတော့ ကလေးတွေဖို့ စလေဘီနှင့်
ပဲကြမ်းကြော်”

“မောင်သာဝင်ကိုလည်း သတိရ
ကြောင်း ပြောလိုက်ပါဟာ။ ငါကတော့
လာနိုင်ဖို့ရာ မလွယ်တော့လို့၊ ငါတို့ဆီကို
လာခဲ့ဦးလို့”

ဦးဘဆင်မှ ဝင်ပြော၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်သာ
တွင် (၂)ညသာ အိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း
ဤမိသားစုသည် ကျွန်တော်ကို အတော်
ပင် ခင်မင်သွားကြပြီ ဖြစ်ပါ၏။ မနက်တွင်
အိပ်ရေညို့ မြင်းလည်းထွက်စောင့်နေစဉ်
မြင်းလည်းတစ်စီး မောင်းလာနေသည်ကို
တွေ့ရ၍

“ဟော... မြင်းလည်း လာပြီ
ပေ။ အိပ်ထဲက ခြင်းတွေ ထုတ်ခဲ့တော့”

ဟု မြင်းကူစောင့်ပေးသော
ဦးဘဆင်က အိပ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်
ပါသည်။

“မြစ်သာကျေးရွာမှ ရွာသူရွာ
သား အပေါင်းတို့ခင်ဗျာ။ ဒီနေ့မနက်
(၇)နာရီမှာပဲ ဈေးချွှေမှုမှ ကျေးဇူးတော်ရှင်
ညောင်ချဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဝ
နက်ထံပျံလွန်တော် မူသွားပြီဖြစ်ပါတယ်။
တပည့်သာဝက ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူ
အပေါင်းတို့ ပူဇော်ကန်တော့နိုင်ရန်
ကြောငြာအပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မြင်းလည်းပေါ်မှ လော့စ်ပိကာ
နှင့် ကြောညာနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရသော
မြင်းလည်းမှာ ခရီးသည်တင် မြင်းလည်း
မဟုတ်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ပုဆိုး
အတွက် ကြောညာသော မြင်းလည်းဖြစ်

နေပါသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါ၏။
ကျွန်တော်သည် မနေ့ကသာ ညောင်ချဉ်
ကျောင်းတိုက်သို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးကို ဖူးတွေ့ခွင့်ရရှိမည်
မဟုတ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အကြောင်းတို့ကိုလည်း သိရှိနိုင်မည်မဟု
ပါ။

ခဏအကြာတွင် ပါစင်လူ
မြင်းလည်း ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြပါသည်။ ဧရိယာ
မိသားစုသည် မျက်ရည်လည်လျှာ
လက်ပြန့်တံဆက် ကျန်ရစ်ပါတော့သည့်
ကျွန်တော်သည် ထူးခြားသော
ကြယ်လှသော ညောင်ချဉ်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ အကြောင်းတို့ကို မြင်း
ယာမှ သူငယ်ချင်းများအား ပြောလိုစေ
စိတ်စောစွာဖြင့် လေးစွာလှသော ခေါ်
ကားကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါ၍ လာခဲ့ပါ
သည်။

ဘိုဘို(ရွှေကံ)

ဗူလုံစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာတို့အား
ဆန်းသစ်သော တင်ပြပုံတို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားပါ၍
ဖတ်မိသူအားလုံးကို နှစ်ခြိုက်စွဲမက်စေခဲ့သော ...

ဘိုဘို (ရွှေကံကူ) ၏ ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သော

၁။ ရွှေကံလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏
ဖြစ်တော်စဉ် သမိုင်းမှတ်တမ်း

၂။ မြိုင်သာယာမှ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်နှင့်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

၃။ မြိုင်သာယာမှ မိဆွယ်ပွဲနှင့်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

၄။ ယောသူတို့ရွာ ... အပါအဝင်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ ...

အထက်ပါစာအုပ်များကို

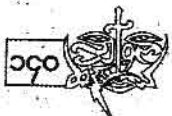
၀၉-၉၁၀၅၇၂၉၆

၀၉-၉၇၄၄၈၇၃၉၆

၀၆၆-၄၀၂၇၈ ... တို့တွင် ဖာယူရရှိနိုင်ပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC

ပုလဲသည် နဝရတ်ကိုးပါးတွင်
 ပါဝင်၏။ ပုလဲ၊ သန္တာ၊ နီလာ၊
 ကြောင်၊ ဂေါ်မုတ်၊ ဥဿဖရာ။
 မြ တို့ ဖြစ်၏။
 ပုလဲကို ရှေးကျမ်းဂန်တို့၌ -
 ဟိတ္တုမ္ဘ - ဆင်ဦးကင်း၌ ဖြစ်
 သော ပုလဲ (ရွှေအဆင်း)
 ရောဟဓိ၌ - ဝက်စွယ်ရှိ ပုလဲ
 (ဝက်စွယ်အဆင်း)
 ဘုဇင်္ဂသီသ - မြွေဦးခေါင်း၌
 ဖြစ် ပုလဲ (စိမ်းညိုတောက်ပ)
 ဝဏ္ဏဟက - တိမ်တိုက်၌ဖြစ်
 ပုလဲ (နတ်သုံးရတနာ)
 သံခီ - ခရသင်းဖြစ်ပုလဲ
 (ခရသင်းအရောင်)
 သိပ - ယောက်သွား၌ဖြစ်ပုလဲ
 (ရောင်စုံ)
 ဝေဠု - ဝါး၌ဖြစ်သော ပုလဲ
 (အဝါရောင်)
 မစ္ဆာသီရ - ငါးဦးခေါင်း၌ဖြစ်
 ပုလဲ (ငါးဖယ်ကျောက်တုံး
 အဆင်း)

ပုလဲသည် အခြားရတနာများ
 ကဲ့သို့ မြေထွက်ပစ္စည်း မဟုတ်ပါ။
 ပင်လယ်ရေထဲမှာသာ သင့်လျော်တဲ့
 ပင်လယ်ရေအနေအထားမှာသာ ရှင်သန်
 ကြီးထွားသော မုတ်ကောင်ခေါ် အကောင်
 ထဲမှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ရတနာပင် မုတ်
 ကောင်သည် အခွံအလွန်ထူသောယောက်
 သွားပိုင်းကြီးထဲမှ ပုလဲကို ရသည်။
 မိုးကုတ်သူမိုးကုတ်သားတွေ
 သည် ပတ္တမြား၊ နီလာ အစရှိသော
 အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေ သူတို့
 မိုးကုတ်မြေမှ အများဆုံးထွက်ရှိသဖြင့်
 မိုးကုတ်မြို့အား တင်စားချက်ဖြင့် ပတ္တမြား
 မြေဟု ခေါ်ကြသကဲ့သို့ မြိတ်သူမြိတ်သား
 များကလည်း သူတို့အရပ်က ပုလဲရတနာ
 တွေ ထွက်ရှိသဖြင့် ပုလဲမြို့ဟု ဂုဏ်ယူ
 တတ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာမြေကြီး
 သည် မြေထက် ရေက ၃ ပုံ တစ်ပုံ
 ရှိနေပြီး ကျွန်းပေါင်း သိန်းသန်းချီ၍ ရှိ
 နေသည်။ ပုလဲကိုလည်း နေရာတကာ
 ကျွန်းများစွာတို့မှလည်း မရနိုင်။ ရေမြေ
 အနေအထား၊ ရာသီဥတုကလည်း ပုလဲ

ဖြစ်နိုင်သည့် မုတ်ကောင်ရှင်သန်နိုင်သော
 ကျွန်းမျိုးမှာသာ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။
 ပုလဲကို ကမာခေါ် ယောက်
 သွားမျိုးထဲက ထွက်သလို မုတ်ကောင်
 မှလည်း ထွက်၏။ မုတ်ကောင်ထွက် ပုလဲ
 က ပိုကောင်းမွန်၏။ ပင်လယ်ရှိ ကမာ၊
 အခြားခရယောက်သွား ခုံးကောင်တို့မှ
 လည်း ရ၏။ ၎င်းရေသတ္တဝါတို့၌ အလွန်
 နူးညံ့ဖြူဖွေး၍ အရောင်တောက်သော
 အနစ်မျိုးရှိရာ အပြင်အခွံကြမ်းနှင့်
 အတွင်းသားကို မထိမိစေရန် ခွဲခြား
 ကာကွယ်ပေးထားသော အထပ်ရှိ၏။
 ထိုအထပ်မှ ပုလဲကို မွေးထုတ်ပေး၏။
 မြန်မာပြည်တွင် မြိတ်တစ်ပိုက်
 မှ ထွက်သော ပုလဲသည် စံချိန်မီပုလဲ
 ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးပုလဲများထဲက
 တစ်လုံး သွတ်သွင်းနိုင်သောပုလဲကြီး
 တစ်လုံး ရ၏။ ပုလဲကို ဂျပန်အမေရိကန်
 နိုင်ငံများက ထွက်သော်လည်း မြိတ်
 ပုလဲက တောင်ပင်လယ်ပုလဲအုပ်စုတွင်
 ပါဝင်၍ မိုးကောင်းပုလဲများ ထွက်ရှိသည်။
 လူအများသိကြသော ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးပုလဲ

တစ်လုံးဖြစ်သော “အာရှမေပုလဲ”သည်
တောင်ပင်လယ်ပုလဲဖြစ်သည်။ ၁၉၆၆ ခု
မြန်မာနိုင်ငံကလည်း ၂ လက်မနှင့် ၃ ၁
လက်မရှိ ပုလဲကြီးကို ရရှိခဲ့၏။ ကြီးမား
၍ အရေကောင်းလှသည်။ နိုင်ငံတော်က
တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးကို ပုလဲကြီးပုံဖြင့်
ဂုဏ်ပြုထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှတွေ မြန်မာနိုင်ငံကို
သိမ်းပိုက်ထားစဉ် သူတို့မြေပုံတွင် (ဆာ
ဂေမယ်လ်ကွန်)ကျွန်းဟု ဖော်ပြထား
သော ကျွန်းသည် အရှည် ၅ မိုင်၊
အကျယ် ၂ မိုင်သ် ရှိပြီး ၁၀ မိုင်ကျော်
ကျွန်းကလေးဖြစ်ပါသည်။ ဗြိတိသျှဗြိတ်
သားတွေက ထိုကျွန်းကို (ဘိုးမောင်
ဆောင်ကျွန်း)ဟု ခေါ်ကြ၏။ မြန်မာ ပုလဲ
ငုပ်သမားကိုဘိုးမောင်ကို ဂုဏ်ပြုမည့်
ခေါ်ကြခြင်းပင်။ ဗြိတိသျှတွေ မြန်မာနိုင်ငံ
ကို သိမ်းပြီး ဖိလပိုင်လူမျိုး ရေငုပ်သမား
တွေ ငှက်ပြီး ဗြိတိကျွန်းစုကို ပုလဲရှာရာ
စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည်။

BURMESE
CLASSIC

ပုလဲဖြစ်ပေါ်လာပုံ (သဘာဝပုလဲ)

မှတ်ကောင်သည် ရေအောက်
တွင် မှတ်ခွံကို ဟပြီး အစားစာသောအခါ
အစာထဲတွင် သဲ ဝါ ကျောက်သော်လည်း
ကောင်း ပါသွားပြီး ကျောက်ခဲကို ပြန်
မထွေးတတ်သလို၊ သူ့ကိုယ်ထဲကလည်း
ခုလုံးခုလုဖြစ်နေပြီး ယား၍ ကိုယ်ထဲက
ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသူ အသားကို ညှစ်လိုက်
သောအခါ စေးထန်းထန်းနို့နစ်ကဲ့သို့
အရည်များထွက်လာသည်။ ထိုအရည် ကို
ကျောက်ခဲပေါ်တင် မှတ်ကောင်ယားတိုင်း
တင်ရင်းဖြင့် ဝင်စက သေးငယ်သော
ကျောက်ကလေးသည် မှတ်ကောင် ရင်

ထဲ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာလျှင်
ယောဂမပါ သဘာဝသဘာဖြစ်နေတဲ့ ပုလဲ
သဘာဝပုလဲဟု ခေါ်ပါသည်။ သဘာ
အလျောက် မှတ်ကောင်ရဲ့ရင်ထဲ စင်း
တဲ့ ကျောက်ခဲသလဲတွေဟာလည်း
ချင်သလို ဝင်နေကြတော့ အရှည် အ
အဖု၊ အထစ်၊ အလုံးအပိုင်းတို့သ
လည်း ရှိချင်တဲ့ပုံတွေ ရှိနေတတ်ပါသ
မှတ်ကောင်တွေသည် ရ

ဥတု၊ အီကွေတာဝန်းကျင်၊ အပူပိုင်း
ဒေသ၊ ပင်လယ်ရေအပေါ်အငန်ပျူ
အပိုင်းနှင့် ပင်လယ်ရေဦးကြောင်း ချိ
မှန်တဲ့အပိုင်းတွေမှာ နေတတ်ကြ၏။

အစနည်း

ကမာကောင်၊ ခုံးကောင်
မာရှိ ရေသတ္တဝါတို့ ကိုယ်တွင်းထဲ
ဖြစ်စေ၊ ကျောက်ခဲဖြစ်စေ ဝင်ရောက်
က ယားယံ၍ အခံရခက်လာ၏။ ထို
သော ကိုယ်အတွင်းမှ နို့နစ်ကဲ့သို့
ဆွတ်ကြည်လင်သော အရည်ဖျော်
အထပ်ထပ် ဖယ်ရန် ကြိုးစားထား

အရည်ကြည်များ အထပ်ထပ်ဖုံး
မာလာကာ ပုလဲဖြစ်သွားလေ
တစ်ဖန် ကမာဏ်မာကျော
အခွံကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လေ
ပါရာဆိုက်ပိုးမွှားတစ်မျိုးသည်
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သည်
ဖာထေးရန် အရည်ကြည်ကို ညှစ်
သောအခါ၌လည်း ပုလဲဖြစ်တတ်
ကမာကောင်အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသကဲ့
ပုလဲအကောင်းအညံ့လည်း ကွဲပြား
သည်။
ကမာမှ ပုလဲသည် ညံ့၍
သတ္တဝါအမျိုးမျိုးမှ တစ်ခါတစ်ရံ ပုလဲ
ကောင်းစားနှင့် ကမာခွံတို့ ရ၏။ ပုလဲ
ချစ် ရောသတ္တဝါသည် ပင်လယ်ရေငန်
အက် ၅၀၊ ၁၅၀ ပေအနက်မှာ နေ
ပုလဲငုပ်သဘောဖြင့် ဖမ်းကြ၏။
တွင်းသားဆွေးရိမှ ပုလဲကို ဆွဲထုတ်
ခြင်း

မွေးပုလဲ
ပုလဲ၏သဘာဝကို သိသော
တရုတ်နှင့် ဂျပန်တို့သည် မုတ်ကောင်
ကို ရေအောက်ဂီ၎င်းဖမ်းသုဘာသာ ဝင်
မည့် ကျောက်ခဲသလဲအစား ပုတီးစေလုံး
အရွယ်အစားကိုမုတ်ကောင်ကိုယ်ထဲ
ထည့်သွင်းပေးလိုက်ကာ ရေအောက်
ပြန်ချ လိုအပ်သော အပိုင်းအခြားတွင်
ထိုမုတ်ကောင်ကို ဆယ်ယူကြ၏။
တစ်နည်း ပုလဲကို မုတ်ကောင်၏ နှုတ်
သော ကိုယ်တွင် သေးငယ်သောအရာ
ကို သွတ်သွင်းပြီး လှောင်အိမ်တွင် ထည့်
ရေမှာ မြှုပ်ထားကာ ကြာလျှင် လှောင်
အိမ်ကို ရေပေါ်တွင် ပုလဲရ၏။ ထိုအရာ
ကို မွေးပုလဲ ဟု ခေါ်သည်။
ဂျပန်တွေ ၁၈၇၃ ခုနှစ်က
တည်းက မွေးပုလဲကို ကမ္ဘာ၌ ဖြန့်ကြ
လေသည်။ မြန်မာပုလဲသည် အများအား
ဖြင့် အဖြူနှင့် ပန်းရောင်ရှိကာ ထူးဆန်း
စွာ မက္ကစီကို ပင်လယ်မှ ပုလဲနက်ကို
ရရှိလေသည်။ ပုလဲသည် ပတ္တမြား၊
ကျောက်စိမ်း၊ နီလာများကဲ့သို့ မြေတွင်း

ထွက် ရတနာများကို တူးဖော်ခြင်းထက်
ပိုမိုအန္တရာယ်ကြီးစွာ ရယူနည်းဖြင့် ရှာ
ဖွေရပါသည်။ ရေငုပ်အလွန်ကျွမ်းကျင်
သော ဆလုံများပင် ရေနက်များ၌ ကြာ
ကြာ မငုပ်နိုင်ကြပေ။
ယခုခေတ်တွင် ရေငုပ်ကိရိယာ
များဖြင့် ရေအောက် ပေ ၂၀၀ ကျော်ထိ
နက်သော ပင်လယ်ကျောက်တုံးကျောက်
ဆောင်တွေထဲက တွယ်ကပ်နေသော
မုတ်ကောင်များကို ခွာ၍ အိတ်တွင်ထည့်
ပြည့်လျှင် အပေါ်ခွဲတင်ကြရ၏။ ပင်လယ်
ရေက ဆားငန်ရေဖြစ်၍ လူကို မနှစ်။
သို့သော် ရေငုပ်ဝတ်စုံနှင့် ကြေးခေါင်းစွပ်
မျက်နှာဖုံးဖြင့် ဆင်းရ၏။ ရေပေါ်က
သင်္ဘောနှင့် ဆက်သွယ်သည့် ကြိုးကို
ခါးမှာချီထားရ၏။ အသက်ရှူစရာ လေ
ပိုက်တပ်ဆင်ပြီး လေပိုက်အား သင်္ဘော
ပေါ်က စက်က အမြဲလေပေးနေရ၏။
လူတစ်ယောက်သည် ပင်လယ်အောက်
ရေထဲ နာရီဝက်ထက် ပိုမနေနိုင်ပေ။
၁၉၂၃ ခုနှစ်ရောက်လျှင် ဂျပန်
ပုလဲငုပ်သမားများ ရောက်ရှိလာပြီး မှပဲ

ယူကြလျှင် ဗြိတိသျှရေး၊ ဂျပန်တွေပါ မြန်မာ့ပုလဲများစွာကိုရရှိကြတော့သည်။ ၁၉၃၀ ခုတွင် ပုလဲလုပ်ငန်းကို ဂျပန် တင်မက ကုလား၊ တရုတ်၊ မြန်မာတို့ ပါ ရောက်ရှိကြပြီး မြန်မာတို့ ဦးဆောင်ဆိုသူ စတင်ပင်သည်။

၁၉၅၄ ခုတွင် ပါလီမန် အမတ် သခင်ပုသည် မြန်မာပြည်တွင် စတင်၍ ပုလဲပုပ်ခြင်းနှင့် မွေးမြူရေး စင်ဒီကိတ်ကို ငွေ ၃သိန်းကျော်ဖြင့် မတည်၍ ဂျပန်ပြည်က ပုလဲပုပ်သင်္ဘော ၇ စင်းကို တစ်သံလျှင် မြန်မာငွေ တစ် သိန်းပေး၍ ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ မန်နေဂျာမှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သူ ဂျာနယ် ကျော် ဦးချစ်အောင်၏ ညီတော်သူ ဦးစိုးမြင့် ဖြစ်ပါသည်။

သခင်ပုနှင့် ဦးစိုးမြင့်တို့သည် စာရေးသူငယ်စဉ်က သူတို့နှစ်ဦးနှင့် သနပ် နီးပါး ချောက်တွင် တစ်အိမ်တည်းနေခဲ့ ဖူးပါသည်။ စာရေးသူ ဖေဖေဖြစ်သူ ချောက်အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ပါလီမန် အမတ်ဟောင်း သခင်စိန်မောင် ဖြစ်ပါ

သည်။ ကျွန်မဖခင်ဖြစ်သူ သခင်စိန်မောင် ချောက်မြို့ပါလီမန်အမတ် ရွေးကောက်ပွဲ အတွက် သခင်ပုနှင့် ဦးစိုးမြင့်တို့ စည်းရုံး ရေးဆင်းရန်အတွက် ချောက်သို့ လာ ရောက်ကြခြင်းပင်။ ထိုအခါက သခင်ပု ငွေ ၃သိန်းပေး၍ ဂျပန်ပြည်က ပုလဲပုပ်သင်္ဘော ၇ စင်းကို တစ်သံလျှင် မြန်မာငွေ တစ် သိန်းပေး၍ ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ မန်နေဂျာမှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သူ ဂျာနယ် ကျော် ဦးချစ်အောင်၏ ညီတော်သူ ဦးစိုးမြင့် ဖြစ်ပါသည်။ သခင်ပုနှင့် ဦးစိုးမြင့်တို့သည် စာရေးသူငယ်စဉ်က သူတို့နှစ်ဦးနှင့် သနပ် နီးပါး ချောက်တွင် တစ်အိမ်တည်းနေခဲ့ ဖူးပါသည်။ စာရေးသူ ဖေဖေဖြစ်သူ ချောက်အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ပါလီမန် အမတ်ဟောင်း သခင်စိန်မောင် ဖြစ်ပါ

ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။

၁၉၆၃ ခုတွင် ပြည်သူ့ပို အသိမ်းခံရပြီး ယခုထိ ပြည်သူ့ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေသည်။

သခင်ပု၊ သခင်စိန်မောင် (ဖေဖေ) ချောက်မြို့မှ ပါလီမန်အမတ် ကြီးများကို ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဂရုစိုက်ရင်း ပုလဲလေးတွေမြင်တိုင်း သတိတစဉ် ရှိနေရပါသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စာရေး စဉ် တိစွာ သိချင်းသံလေး ကြားလို ရပါတော့သည်။

“ပုလဲလေးတွေဆိုတာ ကမာကောင်လေးတွေရဲ့ မျက်ရည် အကြောင့်သာ အမြဲ လည်မှာ မဆွဲပါနှင့်ခင်”

ပုလဲလေးတွေလို ဖြူစင်ဆီ နှလုံးသားလေးတွေ ရှိကြပါတေ။

စောစန်ဆွေ(မိတ္ထီ)

အားလုံး ဝင်ညီသည့်ကွေ့မိ

ရွှေဘုံပြန် မရွှေစံ

ဝတ္ထိရစောရန်နိုင်
(ကလေးဝ)

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် တတ်
လမ်းလေးက အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ ဖြစ်
ခဲ့တယ်။ အထက်အညာ ချင်းတွင်းဒေသ
က ခြုံလေးတစ်ခြုံရဲ့ ရွာလေးမှာ တကယ်
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်သနပ်ပါ။ အခုလို
ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမရှိတဲ့ အချိန်
ကာလတစ်ခုမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဆိုတော့
ရိုးသားသူ အညာသားများပေမို့ မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ထူးခြားဆန်းပြားစရာတွေ ရောပြွန်းနေ
တာကတစ်ကြောင်း၊ နာမ်လောကရဲ့
ဆန်းကြယ်မှုတွေကို ကြားသိမိတဲ့
စာရေးသူက ခံစားရေးဖွဲ့လိုက်ပါတယ်။

မရွှေစံတဲ့ ဦးဘတူနဲ့ ဒေါ်မိညို
တို့မိသားစုရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးလေး။
လုတာလည်း ဖအေမတူ၊ မအေမတူ။
ထူးထူးခြားခြားကိုလှရက်ပါပေ။ အကြီးမ
အလတ်မတွေနဲ့ဆို လားလားမှ မဆိုင်။
ဝင်းမွတ်နေတဲ့ အသားအရေမှာ ကော့
ညွတ်သွယ် နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ ဆေးမခြယ်
ပဲ ပင်ကိုယ်ပတ္တမြားသွေး၊ မဟာနဖူးမှာ
သွေ့ပြောင်းနေတဲ့ ဆံကေသာက ပိတုန်း

ရောင် နက်မှောင်မှောင်နဲ့ သုံးတောင်ထွာ
မက ဖြန့်ချလိုက်မူဖြင့် ခြေသလုံးသား
ကို ခိုတွယ်လိုရယ်။ အရပ်က အနေ
တော်။ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိသင့်သည့်အလှ
တရားတွေ စုပေါင်းထားတော့ မဟာ
ဆန်ဆန် အလှဟန်က မြင်ရသူငေးရ
တဲ့အထိပဲပေါ့။ အသွားအလာ သိမ်မွေ့
ညင်သာ ရိုးသားတဲ့စိတ်ထားနဲ့ အေးဆေး
တဲ့ အမူအကျင့်လေးတွေရှိလေတော့
ချစ်သူခင်သူတွေများလေရဲ့ ဘုရားတရား
မြန်သူလေးမို့ ချဉ်းကပ်လာတဲ့ ကာလ
သားတွေရဲ့ ခွင့်ပန်မှုတွေကို အလိမ္မာဆုံး
တုံ့ပြန်ရင်းနဲ့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တာ (၁၈)
နှစ်ဆိုတဲ့ အလှသွေးကြွယ်ဝ အလှတွေ
ပြည့်ဝစွာပွင့်တဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို
အလှဆုံး အချိန်ကိုတောင် ရောက်ရှိခဲ့
ပါပြီ။ အဲ... ထူးခြားတာက မရွှေစံ
လေး ကိုယ်ဝန်ရှိချိန်က ဆိုရမယ်။

တစ်နေ့ည ဒေါ်မိညို အိပ်မက်
မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သျှောင်
တစောင်းနဲ့ အနက်အဖြူကွက်ကြား
ကွက်ထောက်ပုဆိုး ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တစ်ပါးက “မိမဲညို သမီးကြီး” ဩ
အာဏာသံအပြည့်နဲ့ခေါ်လို အိမ်အပြင်
ဆန်ပြာနေတဲ့ ဒေါ်မိညို ကြည့်လိုက်စေ
အိမ်ရှေ့ကနေ ခေါ်သံပြုနေတဲ့ ဘကြီး
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဘကြီး
က “ဟဲ့ မိမဲညို” လို့ ထပ်အသံပြုစေ
“ရှင် ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ” လို့ မမဲ
အသံပြုရတယ်။ “အေး... အကြော်
ရှိလို့ နင်ဆီလာခဲ့တာ”

“ဘကြီးက ဘယ်အ
ဒေသကပါလဲ ရှင်”

“အေး... ငါက သိုက်
ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်
ကွယ်။ အခု ငါလာတာက ငါ့ခြေမ
အတွက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွှေစံဆိုတာက ဘုရား
က ဥစ္စာတွေ ထိန်းသိမ်းရတဲ့ သိုက်
က မင်းသမီးတစ်ပါးပဲ။ ခု သူ့သက်
က သိုက်မှာနေဖို့ အချိန်ကုန်နေပြီ
ကံကြမ္မာအရ ဘဝကူးရှိတယ်။ ဟဲ့
သူ့အဖေ၊ အမေတွေ၊ ငါ့အစ်မတွေ

အတယ် အကူအညီတောင်းခံကြလို့ သူ
အထူးချိန် လှူပြည်မှာထားမယ်။ အဲဒါ
ဆည်း အကြာကြီး မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ သူ
(၁၈) နှစ်တင်းတင်းပြည့်ချိန်မှာ သိုက်နန်း
ကို ပြန်ဝင်ရမယ်။ လှူပြည်ထားခဲ့ဖူးကြည့်
အား နင်တို့နဲ့ ဘဝဟောင်းက တော်
စပ်ခဲ့ကြဖူးတဲ့ ရေစက်ရှိလို့ နင့်ဆီမှာ
ထားပေးမယ်”

ဆိုတော့ မမေ့ပါ။ ပြန်စကား
ဆိုလို့လုပ်တုန်း အဘကြီးရဲလက်တွင်းက
ဆုတ်စဉ်တွေ့ဖြာပြီး ဝင်းလက်တဲ့အရာ
ဆစ်ခုက ခုန်ထွက်လာပြီး မမေ့ပါရဲ့။
နဲ့ထဲကို ဖောက်ဝင်သွားလို့ ပါးစပ်
အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်မိနေတုန်း “ပြန်”
ဆို မီးခိုးတန်းကြီးပေါ်လာပြီး အဘကြီး
ဆုတ်ကွယ်သွားတယ်။ မမေ့ပါ။ လန့်နိုး
ထတယ်။ အဲဒီအချိန် မမေ့ပါ။ အိပ်မက်
ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ အခန်းအတွင်း
အ သင်းပျံ့ထဲမှန်နေတဲ့ မွေးရနံ့တွေ
ဆိုင်လိုင်ထနေတော့တယ်။ ခင်ပွန်းသည်
မကြည့်တော့လည်း နှစ်နှစ်ချွန်ချွန်
အိပ်ပျော်နေတာတွေရလို့ မနက်မှ ပြန်

ပြောပြချီးမြှင့်ရင်း အိပ်မက်အကြောင်း
အတွေးတွေ ပလုပ်စီရင်းနဲ့ နံနက်အာရုံ
ဆွမ်းချက်ဖို့ အိပ်ရာက လူးလဲထခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ညက အိပ်မက်အကြောင်းက
တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလိုမို့ အာရုံဆွမ်း
ချက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း စိတ်ကတော့
အိပ်မက်အကြောင်းပဲ စဉ်းစားလို့နေမိ
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မနက်လည်းရောက်
တော့ ခင်ပွန်းသည် ကိုဘတူကို
အကြောင်းခုံပြောပြရာ ဦးဘတူက ...
“အိပ်မက်ပဲကွာ။ မထင်မှတ်
တဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကို မက်တတ်ပါတယ်။
စိတ်မစွဲပါနဲ့ မိန်းမရယ်” ပြောပြီး နှစ်သိပ်
လိုက်ရပေမယ့် ဦးဘတူစိတ်ထဲမှာ လေး
တယ်ပေါ့။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ မမေ့ပါ
ရင်မှာခွဲလမ်းနေသလို ကိုယ်လေးလက်ဝန်
ရှိလာခဲ့ရင်တော့ မိန်းမသာဖြစ်တဲ့ မမေ့ပါ
တစ်ထစ်ချယ်ကြည်မိပါတော့သည်။
အဲဒီလိုနေလာလိုက်တာ တစ်နေ့တစ်ခြား
ဆိုသလို ရင်မှာလွယ်ထားတဲ့ ကိုယ်ဝန်
က သိသိသာသာ ဖြစ်လာတယ်။ အကြီးမ

ရွှေမုံနဲ့ အငယ်မ ရွှေသုတို့တောင်
လယ်ထဲ ထမင်းဖို့၊ ကောက်စိုက်အရွယ်
တွေမှာ လွယ်ရတဲ့ကိုယ်ဝန်မို့ အငယ်မ
ထက် (၅) နှစ်မကကွာတော့ မမေ့ပါ။
မွေးဖွားရမှာတောင် စိုးရိမ်မိသေးတော့
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေ့ပါ။ မိသားစု
စားဝတ်နေရေးက အရင်နဲ့မတူဘူး။
တစ်နေ့တစ်ခြားဆိုသလို ချောင်ချောင်
လည်လည်မို့ ရွာထဲကတောင် အံ့သြယူရ
မလောက်ပါပဲ။ ဦးဘတူရဲလယ်ကဆို
နှစ်စဉ်အထွက်ကောင်းလို့ ဝမ်းစာအပြင်
ပိုနေလို့ ထုတ်ရောင်းကြလေရဲ့။ အထက်
အောက် စုန်ဆန်သွားလာတဲ့ ကုန်ရောင်း
ဝယ်ယူဝင်ငန်းကလည်း အဲကျိုးပေးလို့
နေအိမ်တောင် ၄ ပင်ပတ်လည် နှစ်ဆောင်
ပြိုင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ။

မရွှေမုံကို မွေးတဲ့ညမှာ ထူးခြား
မှုတစ်ရပ် ဖြစ်ရသေးတယ်။ မမွေးဖွား
တာကြာလို့ မမေ့ပါ။ ကြောက်လန့်လို့
မိန်းမတို့သဘာဝ မွေးဖို့ဖွားဖို့ ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားတဲ့ကြားက စိုးရိမ်စိတ်တွေ
နဲ့မို့ ကိုဘတူက အခက်အခဲကြုံရင်

မွေးဖွားဖို့ကိစ္စအတွက် ရွာက မွေးဖွားချိန်မှာ မွေးပေးနိုင်အောင် လက်သည်(ဒေသအခေါ်) ဆရာမကို ကြိုတင်ခေါ်ထားတဲ့အထိ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မမဲညှိ ဗိုက်က ရင်သွေးလေးဟာ အချိန်အခါအရ လူ့လောကထဲဝင်လာဖို့ အချက်ပြတဲ့အနေနဲ့ မမဲညှိ ဗိုက်နာလာပါပြီ။ ညဦးကစ မမဲညှိ ဗိုက်နာတော့ ယောက်ျား ကိုဘတူ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ၊ ရွတ်လိုက်ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလသုတ်။ ဒီလိုနဲ့ သန်းခေါင်လွဲအချိန်မှာ နာသူလည်း အချိန်မကျသေးလို့ အနာကျချိန် မှိန်းနေတယ်။ မွေးဖို့ရောက်နေတဲ့ ဆရာမလည်း လိုအပ်တဲ့ ပြုစုပေး အချိန်အခါစောင့်ရင်း လူနာနားမှာ မြှောင်လို့လဲကာ မေးနေတယ်။ ရွာထဲက လာရောက်ကူညီကြတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတွေလည်း စောင့်ရင်းငိုက်ရင်း မေးခနဲဖြစ်ချိန်မှာ ထပ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ပါးက အိမ်ပေါ်အတိုင်း တက်လာတယ်။ မိန်းမောနေတဲ့ မမဲညှိရဲ့အခန်းဝကနေ လက်ထဲကိုင်လာတဲ့ ရေခွက်ထဲက

ရေစင်နဲ့ လှမ်းတောက်ဖြန်းလို့ ပြန်ထွက်သွားတယ်ပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ မမဲညှိ အားယူပြီး ညစ်အားပေးလိုက်တာ ကလေးငယ်ကို လွယ်ကူစွာပဲ မွေးချလိုက်တော့တယ်။ ဒီအချိန် အားလုံးနီးထဲလို့ ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ခြံဝက ထွက်ခွာသွားတဲ့ အရာကို မြင်လိုက်ကြရတယ်။ အဲဒီအချိန်သင်းပျံ့တဲ့ရနံ့နဲ့အတူ ကလေးငယ်လေးငိုသံက အခန်းတွင်း လွှမ်းခြံသွားပါတော့တယ်။

“မွေးပြီ ... မွေးပြီ မိန်းကလေးတော်” ရွာထဲက ကူညီဖို့ရောက်လာကြတဲ့ အိမ်အမရဲ့ အော်သံကြောင့် အခြေအနေစောင့်နေကြတဲ့ ကိုဘတူနဲ့ အဖော်တစ်သိုက် ပြိုင်တူထလိုက်ချိန်မှာတော့ အရုဏ်က လာနေပြီ။

မရွှစ်လေးဟာ အရွယ်ရောက်လာခဲ့လို့ လှသွေးကြွယ် လှရုဏ်တင် ချိန်(၁၇) နှစ်အရွယ်ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ မရွှစ်ရဲ့ အပြုအမူထူးထူးခြားခြားကို တွေ့ကြရတယ်။ ပန်းရောင်စမ်းဆက်နဲ့ သနပ်ခါး ဖီးလိမ်း

ခြယ်သလို မရွှစ် ရွာထဲကအိမ်တွေတစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လျှော့လည်နေတယ်။

“လာ ... ရွှစ်၊ အထူလာတာလား”

“ဟုတ်” ဆိုပြီး ရွှစ် ဝင်းပေပေ စကားမပြော လမ်းမကို ဆွဲနေတယ်။ ဒီအခါမှာ အိမ်ရှင်မ မိသန်း

“ဟဲ့ ... ရွှစ် နေမကောင်းတာလား”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဘာဖြစ်မှမသိဘူး”

ဒီအခါ မမိသန်းက နဖူးစမ်းကြည့်တော့လည်း ပကတိကောင်းပါပဲ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအေး၊ ညအိပ်ရေးမဝလို့ ထုံထုံတိုင်းတိုင်းဖြစ်နေပြန်မှာပါ” ဆိုတော့ ရွှစ်က ...

“ဟုတ် ... ဟိုဘက်သွားမယ်” ဆိုပြီး ထွက်သွားပြန်ပါတော့။

ဒီလိုနဲ့ ရွာထဲက အိမ်တွေနဲ့ လျှော့

ညီမယ့် စောစောကလို့ အိမ်အလည်
သလို မဟုတ်။ ခဏဝင် နှုတ်ခိတ်
အလို အိမ်မိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်
သွား မေးမိတော့လည်း သူက မဟုတ်
ဘူးတဲ့။ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်မတွေနဲ့
ဘာမှဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနိုင်ပါတယ်။
သူ့ထဲက ရွှေစံ အလည်သွားတဲ့ အိမ်များ
အလည်း ထူးထူးခြားခြား အိမ်ပေါက်စေ
အည်တဲ့အဖြစ်၊ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း အလည်
သွားတဲ့ အဖြစ်သနပ်တွေကို မမေ့နိုင်
ဖြစ်စမှတ်ကား အဲဒီအသမာတော့ ယနေ့
ထက်တိုင်အောင်ပါ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ
ဆရာ မိရွှေစံတစ်ယောက် နေမထိ
ဆိုင်မသာနဲ့ သိသိသာသာ အမူအရာ
ပြောင်းလိုနေတယ်။ ခေါ်မည့်ကအစ...

“သမီး ဘာဖြစ်နေလဲ”

မေးတော့ ...

“အမေ သမီးစိတ်တွေလေး
အလို ဘယ်ကိုသွားရမလို့၊ ဘာကိုလွမ်း
အလိုကြီးပဲ။ သမီးစိတ်တွေ ဘာဖြစ်
အလဲ မသိဘူး။ ရင်ထဲမှာလည်း လေးလံ

မွန်းကြပ်နေတယ် အမေ”

“အေး သမီး နေမကောင်းချင်
တာနေမှာ။ လာ သမီး ဆေးသောက်ရ
အောင် အနီးပွင့်ဆေး”

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ အဲလို
နေမကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သမီး
စိတ်တွေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ။
တစ်ခုခုကို ထုတ်လွန်တုန်လှုပ်နေသလို
လည်း ဖြစ်မိတယ်”

“အေး နင်အဖေပြန်လာရင်
ဆရာကြီးဦးစံဘော် (မြန်မာ့ရေတိုင်းရင်း
ဆရာကြီး) ဆီ သွားရအောင်”

“မသွားချင်ဘူး အမေ၊ သမီး
ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး”

ပြောပြီး အိမ်တိုင်မှာ ပိုထိုင်
လို အပြင်ကို ငေးနေတော့တယ်။ ခေါ်မည့်
သမီးအတွက် ရတက်မအေးနိုင်လို့
အကြီးမ ရွှေမုံနဲ့ ရွှေသုတို့ကို ဖခင်ကြီး
ရိုရာ လယ်စောက်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်
ရတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း သမီးလေး
အတွက် ရတက်မအေးမီး၊ ငယ်ရွယ်စဉ်
ကစ၍ ယုယုယယ မွေးခဲ့ရတဲ့ လူ

ဝင်စားသမီးလေး အိပ်မက်အရ သိုက်
ဝင်စားသမီးလေးမို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့
ယုယခဲ့ရတဲ့ သမီးလေး။ အနေအထိုင်
သိပ်သိပ်မွေးမွှေး ရွာရဲ့အသည်းကျော်လေး
နန်းဆန်တဲ့အလှနဲ့ ရွာရဲ့ကွမ်းတောင်ကိုင်း
မက တခြားရွာတွေကစ ပွဲလမ်းသဘင်
လာဖို့ ကမ်းလှမ်းဖိတ်ခံသမျှပြုရလောက်
အောင် လှတဲ့သမီးလေး။ မိဘကို
အကျိုးပေးလို့ ဒီသမီးလေးမွေးပြီးကာစ
မိသားစုဘဝ ပြီးပြည့်စုံအောင် အကျိုး
ပေးတဲ့သမီးလေးမို့ မျက်စိအောက်မှ
အပျောက်မခံချင်လောက်အောင် ခေါ်မည့်
အချစ်ပိုခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ
သမီးကြီး (၂) ယောက်နဲ့ ဦးဘတူ
အပြေးတစ်ပိုင်း လယ်တောက ပြန်လာ
ကြတယ်။ ခေါ်မည့် အသာလက်ကုတ်
ခေါ်ပြီး သမီးငယ်အခြေအနေပြောပြလို
ထားလိုက်တယ်။ ညပိုင်းရောက်လာတဲ့
ချိန် သမီးငယ်ကို စိတ်မချာတာက
တစ်ကြောင်း၊ သမီးရွှေစံကလည်း
ကြောက်စိတ်တွေဖြစ်နေလို့ ဦးဘတူ သမီး
ကြီးနှစ်ယောက်ကို ဘေးကထား သမီး

ငယ်ကို အလယ်မှာ သုံးယောက်အိပ်
စေလိုက်တယ်။ ညဦးပိုင်းမှာတော့ ဘာမှ
ထူးခြားမှုမရှိပါ။ သမီး (၂) ယောက်
ကတော့ စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြော
နေကြတာကို ဦးဘတူ အဲဒါတွေကို နားစွင့်
နေမိတယ်။ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိလို့ စိတ်ချ
လက်ချနေလိုက်ချိန် (၂) ယောက်သား
အိပ်ပျော်သွားကြလေရဲ့ အဲဒါတိုင်း ညစဉ်
ထုတတ်တဲ့ ဦးဘတူတောင် နံနက်
တစ်ရော့နီးဆိုသလိုပဲ အိပ်ပျော်သွားလေ
ရဲ့။ အဲဒီအချိန် စကြားရတာကတော့
သမီးအကြီး မရွှေရဲ့ အော်သံပါပဲ။

“အဖေ၊ အမေ ညီမလေးရွှေ
မရှိတော့ဘူး။”

“ဟဲ့ ... အောက်များ အပေါ်
အပါး သွားသလား။ ကြည့်ကြပါဦး။”

ဆိုတော့ ညီအစ်မ (၂)
ယောက် ထထွက်ကြည့်ကြချိန် ဦးဘတူ
အဲဒါတွေကို ထကြည့်တော့ သမီးကြီးက

“အဖေ ... နောက်ဖေး
တံခါး ပွင့်နေတယ်။ အိမ်နောက်ဘက်
အိမ်သာတွေလည်း နံနက်ပြီ မတွေ့ဘူး။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေအိမ်တွေဘက်များ သွား
သလား။”

ဆိုတော့ သမီးလတ် ရွှေသံ
အပြောတစ်ပိုင်း ရွာဘက် သွားလေတယ်။
ခဏနေတော့ ပြန်ပြေးပြောလာတယ်။

“အဖေ၊ ရွာထဲမှာလည်း နံနက်
ပြီ။ အိမ်ပေါက်စေ့ပဲ။ ဘယ်အိမ်မှာမှ
မရှိဘူး။”

ဆိုတော့ အဲဒါတွေကို ချုံးပွဲချ
ငိုနေမိသည်။ ရွာက ကာလံသားတွေနဲ့
အနီးအနားရွာတွေ ဝိုင်းဝန်းရှာကြပေမဲ့
မရွှေရဲ့ အရိပ်အယောင် သတင်းအစ
အနု မရပါ။ မိသားစုတွေ အရှူးမီးဝိုင်း
သလို အပူသောကတွေနဲ့ ညစဉ် အိပ်
မရပါ။ သမီး (၂) ယောက်ကလည်း

မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်ပါပဲ။ မိသားစုထဲ
မက ရွာမှလူတွေအားလုံး လူကြီးလူငယ်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရတယ်လေ။
ဝိုင်းဝန်းအားပေး၍ တတ်စွမ်းသလို ရှာ
သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်မကျန် ရောက်
တိုင်း ရှာကြသည်။ ရွာကုန် လူအင်အား
နဲ့ ရှာကြပေမဲ့ ရွှေကို ဘယ်လိုမှ ရှာ
မရကြဘူး။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ရက်တွေ
ဦးဘတူ အဲဒါတွေကိုလင်မယားနှစ်ယောက်
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီ အကြောင်း
ကြားတင်လျှောက်ဖို့ ကျောင်းကို ထွက်
ကြတယ်။ ကျောင်းပေါ်တက်လာရင်
မှာတော့ နေ့လည်ဆွမ်းစားပြီး ထိုင်
နားနေတော်မူတဲ့ ဆရာတော်ကို ဦး
တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာတော်ကြီးက...

“အေး ... မင်းတို့ ငါ
ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ထင်ပြီးသား
သမီးလေးအတွက် သောကရောက်နေကြ
တယ်လည်း ကြားပြီးပြီ တကယ်ကြီး
တကယ်မကြီး၊ လောကီဆိုတာ ကျွန်ုပ်
တယ်ကွဲ၊ လောကအကြောင်း မစဉ်း

လောကအကြောင်း စဉ်းစားရင်
သွားနိုင်တယ်လို့ တို့ဘုရားရှင် မိန့်
ကြားခဲ့တယ်။ ကြားဖူးကြတယ်မို့လား။

“တင်ပါဘုရား။”

“အေး... အဲဒါ ဘာကို

ဘုရားရှင်မိန့်တာလည်းဆိုတော့ တို့

လောကီလူသားဆိုတာ ပုထုဇဉ်တွေမို့

ပုထုဇဉ်ဆိုတာ အမြဲမပြတ် ဖြစ်

နေတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ

စရာတွေ စိုးမိုးနေတော့ အမှန်မြင်

အမှန်တွေ အမှန်မသိတတ်ကြဘူးလေ။

ဉာဏ်အရာမှာ မရှိနိုင်လို့ လောကကြီး

မှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ လောကီစဉ်တွေ

ဆို မသိနိုင်လို့ အယူမှား၊ အတွေးမှားနဲ့

သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ကွယ်။ ဗုဒ္ဓတရား

သည်သာ အေးမြခြင်း၊ လွတ်ကင်းခြင်း

တွေရှိလို့ လောကကြီးရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို သိနိုင်၊

မြင်နိုင်တာမို့ ဟောကြားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်

တကာကြီး၊ တကာမကြီးတို့လည်း

လောကကြီးထဲက ထွက်နိုင်တဲ့ တရား

သာ ရှာကြ။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှကို တရားနဲ့

အပြု၊ ဘုန်းကြီးတစ်ခု မိန့်ကြားချင်

တာက တကာကြီးတို့ရဲ့သမီးဟာ သူ

လာလမ်း သူနေရာကို ပြန်သွားပြီကွယ်။”

လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပါတယ်။

ဦးဘတူနဲ့ ဒေါ်မည်တို့ ဆရာတော်

စကားအဆုံးမှာပဲ ဝတ်ချလို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ရ

တော့တယ်။

မကြာခင် တစ်နေ့မှာတော့

ခေါင်းရင်းကအိမ်ကို နယ်လှည့်ဆေးကု

တဲ့ အဘကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာ

တယ်။ ဆေးကုလည်း တော်တယ်။

ဗေဒင်လည်း မှန်တယ်။ အိမ်နီးနားချင်း

ဒေါ်ခင်လှက လာပြီး မမည်တို့ခေါ်လို့

သမီးဝေဒနာသည် ဒေါ်မည်၊ ဒေါ်ခင်လှ

နဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါ်

အတက်မှာပဲ ဘုရားခန်းမှာ ယောဂီဝတ်

စုံနဲ့ သျှောင်ထုံးကို တဘက်အညှီပေါင်း

ပြီး ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေတဲ့ အဘကြီးကို

မြင်တွေ့ရတယ်။ ဒီမှာ ဒေါ်မည်နဲ့ အိမ်

ရှင် ဒေါ်ခင်လှတို့ ဆရာကြီးရှေ့ထိုင်မိကြ

စဉ်မှာ ဆရာကြီး ကွမ်းယာနေတာကို

ကြည့်နေလိုက်တော့ မျက်ခုံးထူထူ

နှုတ်ခမ်းမွေးနက်နက်တွေနဲ့ အဘရဲ့

စူးရှတဲ့အကြည့်တွေက ဓားတစ်စင်းလို

ဒေါ်မည်ရဲ့ရှင်ထဲ စူးဝင်သလို ခံစားလိုက်

ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ခင်လှက ...

“အဘရှင်၊ ဒီက သူကတော့

မမည်ပါ။ အနောက်ဘက်အိမ်ကပါ။

သမီးကြီးပြောသလို သူတို့သမီးလေး

ညအိပ်ရာဝင်ပြီး ပျောက်သွားတာ ယနေ့

တိုင် ရှာမတွေ့လို့ သေသည်။ ရှင်သည်

မသိရနဲ့ ဖြစ်နေရပါတယ်။ အဘကြီး

သိနိုင်၊ မြင်နိုင်မယ်ဆို ဟောပြောပေးပါ

အဘရှင်။”

ဒီလို အမေးရှိတော့ အဘက

ခေါင်းရင်းဘုရားကို အာရုံပြု အထက်

ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ အပ်နှံထားတဲ့ဓာတ်ပွဲကို

လက်အုပ်ချီပြီး မျက်လုံးမိတ် အာရုံယူ

နေပြီးတော့ ပြန်အလှည့်လာမှာ အဘ

ကြီးက ...

“နင်တို့ရဲ့သမီး သိုက်နန်းက

ပြန်ခေါ်သွားပြီ။ သူ သိုက်နန်းထဲ ပြန်

ရောက်သွားပြီ။”

“ရှင် ... အဘရယ်၊ ဒါဆို

လည်း သမီးရဲ့ရှင်ခန္ဓာ ဘယ်မှာရှိပါ

သလဲရှင်။ သပြေဟ်ခွင့် ရချင်ပါတယ်။
ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာ ရှိတယ်ဆို
တာ သမီးတို့ကို လမ်းညွှန်ပေးပါ အဘ
ရယ်”

“အေး ... သမီးကြီး။ နင်ရဲ့
သမီးက ဘုရားလိုက်နားရှင်လေးကွယ်။
အလာတုန်းက နင်ဆီမှာ လူသဘာဝ
အဖြစ်နဲ့ နင်မွေးခဲ့ပေမဲ့ အပြန်မှာတော့
ခန္ဓာမပြောင်းဘဲ ဝိညာဉ်ခန္ဓာသာဝနဲ့ ပြန်
သွားပြီကွဲ့။ သူ့နေရာဌာနက ဒီရွာနဲ့ (၂)
တိုင်လောက်မှာ ရှိလေရဲ့။ နေရာဌာန
အတိအကျ အဘ ပြောခွင့်မရှိလို့
မပြောတော့ဘူး။ သမီးကြီးတို့ မရှာကြနဲ့
တော့”

အဘကြီးကဆိုပေမဲ့ ဒေါ်မည်
လက်မခံနိုင်။ သမီး အမှန်တကယ်
မသေဘူး။ သက်ရှိထင်ရှားဘဝနဲ့ ရှိရ
မယ်လို့ တစ်ထစ်ချွံစားမိနေလို့ ခေါင်း
ငုံ့မျက်ရည်သုတ်နေမိချိန်မှာ အဘကြီးက
ခေါင်းတစ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြောနေတယ်။ အိမ်ရှင်
လည်း ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်
နေချိန် အဘကြီးက မခင်လှကို ခေါ်

လိုက်တယ်။

“သမီး”

“ရှင် ... အမိန့်ရှိပါ အဘ”

“ငါပြောဆိုသမျှ ဒီက သမီး
မဲညှိ မယုံဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်
ကွဲ့။ ပျောက်သွားတဲ့ကလေးမရဲ့ အရင်း
နှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမိန်းကလေး ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် အဘ။
ဟဲ့ ... မိညှိ။ နင်သမီးနဲ့ ညီမလိုခင်မင်
တာ မရွှေရဲ့သမီး အေးကြည်မ ရှိတယ်
လေ။ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ အရွယ်တူ၊
အရပ်တူမို့ မသိသူဆို ညီအမလားတောင်
မေးကြတယ်နော်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အေး
ကြည်မနဲ့ သမီးက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်
တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သွားခေါ်လို့ သူ့အမေက
ခွင့်ပြုပါ့မလားဟယ်။ အိုတော်...နင်က
လည်း နင်တို့ ဒီလော်သေရေရှင်ရေ ဖြစ်
နေတာ ခွင့်ပြုမှာပါ။ မရွှေတို့က လူမှုရေး
စိတ်ထားကြီးပါတယ်။ ငါသွားခေါ်မယ်
ဟယ် အကျိုးအကြောင်ရှင်ပြမယ် အကူ
အညီလည်းတောင်းခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား။
ဒါဆိုရင် မခင်လှသဘောပါ ကျွန်မအားနာ

လို့ပါ။ ကဲ...ဒါဆိုရင် ငါသွားမယ်။ အဘ
သမီးကြီးသွားခေါ်မယ်ဆိုတော့ အဘကြီး
က ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။ ဒေါ်ခင်လှထွေး
သွားလို့ နာရီဝက်သာသာအချိန်မှာ
ခေါ်ရွှေသမီးအေးကြည်မ။ ဒေါ်ခင်လှ
သုံးယောက် ဒေါ်ခင်လှတို့အိမ်ကို ရောက်
ခဲ့ကြတယ်။ ထိုင်မိချိန်မှာ အဘကြီး
ကဲ...ဒီက ကလေးမ သူငယ်ချင်း
အကြောင်းနဲ့ အဘမေးမြန်းဖို့ သူ့ရဲ့ အ
နှီးဆုံးသူငယ်ချင်းကို ခေါ်ခိုင်းတာ ဘာ
မစိုးရိမ်နဲ့ အဘတာဝန်ယူတယ်။ ကဲ-
သမီးလေး ရှေ့တိုးလာခဲ့ အေးကြည်
အရှေ့ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဘကြီး
ဘုရားကန်တော့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ပင့်ဖိတ်ပြီး ကလေးမကို လက်အုပ်ချီ
လိုက်စဉ်မှာပဲ အေးကြည်မ ရှိုက်ကြီးထ
ငင် ဝိုပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်ထွေး
က နောက်လွဲလို့ အမေ သမီး အ
လေးအမေရဲ့ အမေတို့ သမီးအတွက်
သောကရောက်နေရတာ သမီးသိပါတယ်
အမေရယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ဘဝက
သွားစဉ် ခဏနားရတဲ့ ခရီးသလဲလို့ အ

အဖေတို့ဆီမှာ ခဏနားခိုနေခွင့်ရခဲ့
တာပါအမေ။ သမီးရဲ့ ဘဝပေး ကံ
အကြောင်း မကောင်းခဲ့လို့ အမေတို့နဲ့
သတိပဿနာ သက်တမ်းဆုံး နေသွားချင်ပေ
အခွင့်အခါ မပေးခဲ့လို့ အမေတို့နဲ့
ခွဲခွဲပြီး သမီးပြန်ခဲ့ရတာပါ အမေ။
အကြောင်းတရားရှိလို့ အကျိုးဖြစ်ရတာပါ
အမေ။ အမေ့ဆီကနေ ညမှာ သမီးမသွား
ဖြစ် သမီး ထွက်ခဲ့ရတာပါ။ သမီးရှိရာ
အိမ်နားကို ပြန်ခဲ့ရတာပါ။ သမီးသေတာ
အတတ်ပါဘူး အမေ။ ခန္ဓာဖြစ်စဉ် ပြောင်း
သြဉ်း ဘုံဘဝ ကူးခဲ့ရတာပါအမေ။ သမီး
အသက် နှစ်ဘဝမှာ တည်နေပါတယ်။
အမေတို့ အဖေတို့ စိတ်မပူပါနဲ့။ သံသရာ
အစ်ကွေမှာ ဆုံခွင့်ရဖို့ သမီးလည်း ဆုပန်
ထား အမေ။ သမီးအဖြစ်ကို ခွင့်လွှတ်
အမေလို့ ငိုပြီးပြောကာ လက်အုပ်ချီ
တစ်တော့လို့ တောင်းပန်ရှာတယ်။ ပြော
အတတ်က ရွှေစံ၊ အေးကြည်မခွေစံ ရွှေစံ
အသံပို အားလုံးယူဆုံမရ ဖြစ်ကြရတယ်။
ခင်လုပ်သူ ဒေါ်မည်ကတော့ ငိုလို့မဆုံး
ဖို့ ဝိုင်းနှစ်သိမ့်နေကြရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ

ရွှေစံက ဒေါ်ရွှေဘက်လဲ့လို့ အဒေါ်သမီး
ကို ခွင့်တစ်ခုပေးပါ။ သမီးဘဝအကြောင်းစုံ
အမေတို့နဲ့ ရွာကလူတွေသိနိုင်ဖို့ သမီး
သူငယ်ချင်း အေးကြည်မကို ဒီအကြောင်း
စုံ ရှင်းပြနိုင်ဖို့ သမီးခဏခေါ်သွားပါရစေ။
သမီးအားလုံး ဒီအဘကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ သစ္စာပြ
ပြီး တာဝန်ယူပါတယ်။ သမီးသူငယ်ချင်း
ကို သမီးကိုယ်တိုင် ပြန်ပေးပါမယ်။ ခွင့်
ပြုမယ်မို့လား အဒေါ်ဆိုတော့ ဒေါ်ရွှေစိုး
ရိပ်စိတ်နဲ့ အဘကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။
သမီးတို့ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ ဖိုရိပ်စိတ်တပေါ့။
ဒီမှာ အဘက ခွင့်ပြုဖို့ ခေါင်းညှိတ်ပြလို
ဒေါ်ရွှေစိုးရိပ်စိတ်နဲ့ သမီးတာဝန်ယူရင်
ခဏခေါ်သွားပါ ဒေါ်ရွှေ ခွင့်လည်ပြလိုက်
ရာ အေးကြည်မ အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျလို့
ခွေကျ သွားတော့လေတယ်။
ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ရွှေသမီးကို ပြေး
ပွေလို့ လုပ်ကြပါဦး။ ကျွန်မသမီး သတိ
လစ်သွားပြီ။ ကြည့်ကြပါဦးတော့လို့ အော်
တော အဘက သမီးကြီး ခတ္တချထား
လိုက်ပါ ဆိုင်ရာတွေ အကူအညီနဲ့ အဘ
စောင့်ရှောက်နေပါတယ်။ ချတာထားပါ။

ဒေါ်ရွှေလည်း ဖိုရိပ်စိတ်နဲ့ အသားအယာချ
ထားလိုက်ရတယ်။ အေးကြည်မတော့
မလှုပ်မယှက် သတိမနေလေတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ အေးကြည်မဝိညာဉ်က ရွာပြင်
ထွက်သွားတယ်။ ရွာပြင်မှာ ရွှေစံက စောင့်
လို့ အေးကြည်မ ဟေ့...သူငယ်ချင်းလား။
ဟေ့...ရွှေစံကောင်မ ညည်းဘယ်သွား
နေလဲ။ ငါ့နေရာကို ပြန်သွားတာပါ သူငယ်
ချင်းရယ်။ လာ နင်ငါနဲ့ ငါ့နေရာအလည်
လိုက်ခဲ့ပြောပြီး အေးကြည်မကို လက်ဆွဲ
လို့ ခေါ်သွားတယ်။ ရွာပြင်ဦးကြီးကျော်လှ
လယ်တောတွဲဖြတ် အေးကြည်မတို့
ငယ်စဉ် ဝိုကျ၊ မျှစ်ချိုးလုပ်တဲ့ တောတန်း
တွေကျော်လို့ တောတွေကို ကျော်ဖြတ်
လာပြီး ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် အေးခနဲ နှစ်
ယောက်သား ချောက်ကမ်းပါးထဲကို
ကျသွားသလို ခံစားရလို့ အေးကြည်မ
လန့်အော်မလို့ ပြင်တုန်း နှစ်ယောက်သား
နန်းဆောင်ရေမှာ ရောက်လို့ ခြေချမိကြ
ပြီ အေးကြည်မ အံ့သြလွန်းလို့ နန်းဆောင်
ပြဿနာမှတ်ကြီးကို ဝေးကြည့်မိနေတယ်။
နန်းတော်ကြီး တစ်မျှခမ်းနားစွာ လာရ

တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးဝကို ကြည့်လိုက်
 တော့ အရောင်တလက်လက် တောက်ပ
 နေတဲ့ သံလျက်ကြီးကိုင်ထားတဲ့ ဘီလူး
 ကြီး (၂) ကောင်ကို တံခါးထိတ် တဖက်
 တစ်ချက်မှာ မြင်နေရတယ်။ ဘီလူးကြီး
 တွေ ထွားကြိုင်းချက်က အစွယ်တစ်ခုကို
 ငှက်ပျောဖူး အငယ်စားလောက် ရှိတယ်။
 ဒီအချိန်မှာ အေးကြည်မ မကြောက်မီး၊
 သူငယ်ချင်းရွှေစံရဲ့ လက်နဲ့သူလက်နဲ့
 တွဲထားစဉ်မှာ သတ္တိတွေရှိနေတယ်။ လာ
 သူငယ်ချင်း အထဲဝင်ကြမယ်ဆိုလို့ နှစ်
 ယောက်သား ဝင်လာလိုက်ကြတာ နန်း
 ဆောင်တွေ အသွယ်သွယ် အခန်းတွေ
 အစီအရီ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ တွေ့ရ
 တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို လှမ်း
 ဝင်ကြစဉ်မှာတော့ နန်းဝတ်နန်းစား အစီ
 အရီ ရတနာတွေ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ခန့်
 ခန့်ညားညား သူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ
 တယ်။ အဲဒီဘေးမှာတော့ သလွန်ပေါ်မှာ
 ထိုင်နေတဲ့ ရွှေစံနဲ့ ဆင်တူ အမျိုးသမီး
 နှစ်ယောက်၊ ရွှေစံလောက်မလှပေမဲ့ ရွှေစံ
 အလှနဲ့ ပြိုင်နေသလို အေးကြည်မမြင်ရ

တယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြောရောင်သန်း
 ပြီး ပြုစုထားတဲ့ဟန်ပန်း၊ ချိုသာတဲ့ မျက်လုံး
 တွေနဲ့ အေးကြည်မနဲ့ ရွှေစံကိုကြည့်နေပေ
 မဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှမဆို ထိုင်လိုသာနေ
 တယ်။ သူတို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အခန်း
 တစ်ခန်းကို ဝင်ရောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်မှာ
 တော့ ရွှေစံက သူငယ်ချင်း ငါ့ရဲ့အစ်ကို
 တော်နဲ့ အမတော်တွေလေလို့ စကားဆို
 တယ်။ အခန်းတွင်းမှာတော့ ရတနာ
 ရောင်စုံ စီချယ်ထားတဲ့ နန်းဆောင်တွေနဲ့
 သလွန်ပေါ် နန်းဝတ်ဟန်ပန်းအပြည့်နဲ့
 လှဲလှောင်းနေတဲ့ ရွှေစံရဲ့ သဏ္ဌာန်ရုပ်ထု
 က အသက်ဝင်လှတယ်။ ဟယ်...ရွှေစံ
 အဲဒါ အေး...ဒါ ငါ့ရဲ့ ရုပ်ထုပါကွယ်။
 နင်အတိုင်းပါပဲလား။ အေး...လို့ဆိုလို့
 အေးကြည်မ ကြည့်လိုက်တော့ သလွန်
 ရဲ့ နောက်ဘက်ခုံပေါ်မှာတော့ ရွှေစံရဲ့
 အဝတ်အစားတွေကို ခေါက်လျက် မြင်ရ
 တယ်။ စားအတူသွားအတူမို့ ရွှေစံဝတ်ခဲ့
 တာ ချုပ်ခဲ့တာကအစ အေးကြည်မ
 အသိဆုံးပါ။ ဒီအချိန်မှာ ရွှေစံက အခန်း
 ရဲ့ နောက်ဘက် ကျားခေါင်း လက်ကိုင်

ကွင်းတွေကို ဆွဲလိုက်ချိန်မှာ ခုံး...ခုံး
 အသံတွေပေးလို့ နံရံကြီးရွေလျားကာ
 အခန်းတံခါးပွင့်သွားတယ်။ အေးကြည်မ
 ကြည့်မိချိန် ရတနာစီချယ်သေတ္တာတွေ
 အစီအရီအထပ်ထပ်နဲ့ ရွှေ၊ ငွေ ကျောက်
 သံပတ္တမြားတွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက် နေတဲ့
 ရတနာအခန်းကို တွေ့ရလို့ အံ့သြမင်
 တက်မိစဉ် ရွှေစံက သူငယ်ချင်းဒါတွေတို့
 ငါတို့ စောင့်ကြပ်နေရတယ်။ ဒီရတနာ
 ပစ္စည်းတွေက အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်
 ကို လှူဒါန်းထားတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ
 ဘယ်သူမပိုင်၊ ဘယ်သူမှ မဆိုင်ဘူး၊
 သူငယ်ချင်း ဘယ်သူမှလည်း ယူငင်ခွင့်
 မရှိဘူး။ ယူဆောင်သူ ဒုက္ခအကြီးအကုန်
 ကြုံရမယ်။

ငါတို့နဲ့ နင်တို့ မဝေးပါဘူး
 သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ သိုက်နန်းရှိရာမှာ
 တစ်ခါတလေ ရွာက ကျွဲကျောင်းသား
 မှီရာ ထင်းခွေလာသူတွေ သွားကြ လာကြ
 ရင် နန်းဆောင်မှာ ခြေချသံဟာ လှိုင်ဆံ
 ထွက်တယ် သူငယ်ချင်းရဲ့လို့ ရှင်ပြုချ
 စဉ်မှာပဲ။ ခု...ခု...ခုလို့ ဟိန်းထွတ်

သာတဲ့ မောင်းသံကြီးကို ကြားရချိန်မှာ
 ဆွဲစံကာ ကဲ... သူငယ်ချင်း ပြန်ဖို့အချိန်
 ကြိုတင် တော့ လူတဝတန်းက အချစ်ဆုံး
 သွားဖော်လာဖော် သူငယ်ချင်းကို ခွဲခွာခြင်း
 အမှတ်တရပေးမယ်။ ဒါက ငါ့ပိုင်ပစ္စည်း
 ဆိုပြီး အေးကြည်မ လက်ကို ဖြန့်ခိုင်း
 နှုတ်အင်္ကျီပြားလေး တစ်ပြားထည့်ပေးခဲ့
 တယ်။ အဲဒီနောက် အေးကြည်မ လက်
 ဆွဲဆွဲပြီး ပြန်လာလိုက်တာ ခဏလေးနဲ့
 ရွာအဝင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အေးကြည်မ
 သွားရတယ်လည်း မထင်မိဘူး။ မြန်းစား
 နှစ် ရောက်လာလို့ ရွာအဝင် စည်းရုံးနား
 ခာ လက်ပြရင်း စံရွှေ ကျန်နေခဲ့တယ်။
 အေးကြည်မ ရွာအဝင်လည် ပြန်ကြည့်
 တော့ သူငယ်ချင်းရွှေစံ တစ်ယောက်
 နောက်မှာ မှီဝဲလို့ ပျောက်ကွယ်သွားတာ
 တွေ့ရတယ်။ အေးကြည်မ ရွာအဝင်
 ဆီ လှမ်းဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မိုက်ခနဲ
 သတိလစ်သွားတာ သတိရလို့ မျက်လုံး
 နှင့်မိချိန်မှာတော့ အမေနဲ့ ရွာထဲက
 အိမ်ထဲ အိမ်အုပ်ညွန့် အိမ်နီးချင်းတွေက
 အေးကြည်မကို ထူမတွဲထားကြတယ်။

မိခင် အိမ်ရှေ့က သမီးသတိရပြီးနော် စိတ်
 တွေလွင့်သလား။ မူနောက်နေသလား။
 မေးရတာ အမောသား။ သမီးဘာဖြစ်
 သွားတာလဲ အမေ။ သမီးလေ သူငယ်ချင်း
 ရွှေစံနဲ့ လိုက်သွားတာဆိုတော့ အားလုံး
 အံ့သြနားထောင်နေကြစဉ် သွားခဲ့လာခဲ့
 အကြောင်းစုံ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချ
 လိုက်တော့ လူတိုင်း ရင်ပတ်စည်တီး

အံ့သြနားနန်း ဖြစ်ကြရတယ်။ ဒါနဲ့ အေး
 ကြည်မ သတိရလို့ ဆုတ်ထားတဲ့ လက်ကို
 ဖြေကြည့်လိုက်တော့ လက်ဝါးထဲမှာ ငါး
 မူးစေ့အရွယ် အရွှေအင်္ကျီပြားလေးက ဝင်း
 လို့ ဝါလို့ ရှိလေရဲ့။ ဒီလို ဘဝအဖြစ်ဆို
 တွေ ဝေးပါစေ သူငယ်ချင်းလို့ အေး
 ကြည်မ ငိုရင်း ဆုတောင်းမိပါတော့တယ်။

ဒီအချိန် အဘက သမီးကြီး
 မဲညီ သမီးအားလုံးကြားရသိရပြီမို့ ပြော
 ပြီးလား လူတဝလူလောကမှာ ကြင်လည်
 ရသမျှ အားလုံး ညဉ့်သည်တွေပါ သမီး
 ရယ်လို့ အမိနဲ့ရှိပြီး အိမ်ညီ ဝမ်းနည်း
 တသမိတ်ကို ထိန်းလို့ အိမ်သာ ပြန်ခဲ့ရ
 တယ်။

(ဖြစ်ရပ်မှန် တတ်လမ်းကို
 စာရေးသူ ခံစားရေးဖွဲ့ပါသည်။ အချိန်
 ကာလ ကြာခဲ့ပြီးမို့ အခုခေတ်နဲ့ မလျော်
 ကံမို့ ငြို့ ရွာ အမည်များကို ကာယကံ
 ရှင်များ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရှေ့ရွှေအမည်
 ပြောင်းလဲထားပါသည်။) စာရေးသူ

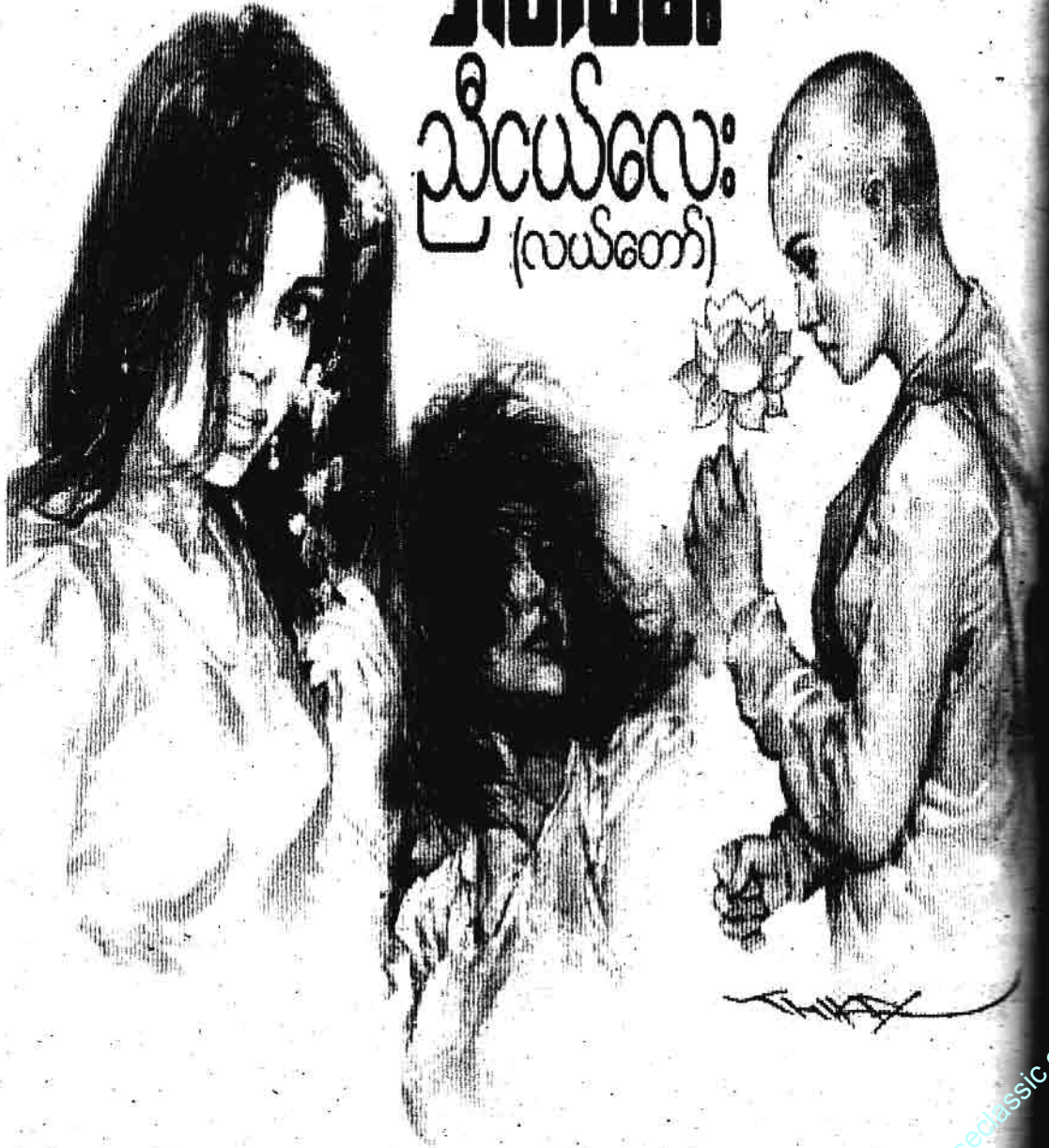
ဂန္ထီရ-စောရန်နိုင်(ကလေး)

ဇာတ်ကားသစ်များကို အကြိုက်ဆုံးရှာပါ

အရာရာဟာ တစ်ဆင့်ချိုးကွေးပါ

အဝလမ်း

ညီငယ်လေး (လယ်တော်)

မသိမ်းတာကြာလို့ ရုပ်ပွနေတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ စာအုပ်မိမိလေးကို ကျွန်တော် နှိပ်ရှင်းရေး လုပ်နေပါတယ်။ စာအုပ် ကြည့်ထည့်ထားတဲ့ မိမိက မသိမ်းတာ ကြာလာတာနှင့်အမျှ မိမိခြင်း မရှိတော့ပါ သူ့ စာအုပ်တွေပေါ်မှာ ဖုန်မှုန့်တွေ အလိပ် ဖိနှင့် အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာဆို ပင့်ကူ အိမ်တောင် စွဲနေပါပြီ။

နှစ်ရှည်လများ စုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေက အဆင့် ၃ ဆင့်ပါတဲ့က အိမ်တောင် မဆန်ချင်တော့ပါဘူး။ ဒါတောင် ကြည့်တိုက်တွေမှာ အတော်လျှံလိုက်ရ သေးတယ်။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်က ထည်းက စာဖတ်တာကို ဝါသနာပါသူပီ မှီ စာအုပ်တွေကို အတော်လေး ဝယ်စု ခဲ့တယ်။ ခရီးထွက်တိုင်း စာအုပ် ၃ အုပ် လောက်က အနည်းဆုံး ဝယ်လာတတ် တာမို့ စာအုပ်တွေက တဖြည်းဖြည်း များလာခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ထောင်မကျခင်ချိန်ထိ စာအုပ်တွေကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်လာခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်အနည်းငယ် ကြာ

လာတာနှင့်အမျှ ကျွန်တော် စာအုပ်မဖတ် အားတော့ပါဘူး။ ရုံးကတစ်ဖက်၊ သားကျွေး မှု မယားကျွေးမှုတွေက တစ်ဖက်ဆိုတော့ ဝါသနာပါတဲ့ စာဖတ်ခြင်း အလုပ်ကို တောင် အချိန်က မပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဝယ်စုတဲ့ ဝါသနာက မရပ်နိုင်တော့ အမြဲတမ်း ဝယ်စုဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနှင့် နှစ်တွေ ကြာလာတာနှင့်အမျှ ကျွန်တော် စာအုပ်ခန်းထဲက စာအုပ်တွေဆို စာအုပ် ဆိုင်တောင် အရုံးပေးရလောက်အောင် များခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော်က အစိုးရဘဏ် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ အသက် ၂၆ နှစ်မှာ မိဘတွေ စီစဉ်ပေးရာ မန္တလေးသို့နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ယခု မန္တလေးက ချောင်ကျကျ ရပ်ကွက်လေးမှာ အခြေချခဲ့ မိတယ်။ အိမ်ထောင်သက် ၂၀ ကျော် ယခုချိန်မှာတော့ သားတစ်ယောက် သမီး တစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပါပြီ။

သားအကြီးကောင်တောင် တက္ကသိုလ် ပထမနှစ် တက်နေပါပြီ။ သမီး လေးကတော့ ၉ တန်းကျောင်သူ အရွယ်

ပါ။ အစိုးရ ဝန်ထမ်း ကျွန်တော်ရဲ့ လစာနှင့် တိုလီထွာလီ အရောင်းဝယ်လည် ဝယ်တဲ့ ကျွန်တော် ဝန်းသည်ရဲ့ လုပ်စာလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု မပိုလျှံပေမယ့် ချောင်ချောင်လည်လည် စားလောက်ပါ တယ်။

ကျွန်တော် စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ခြင်း ထုတ်ကာ ဖုန်သုတ်နေရင်း စာအုပ်မိမိ အပေါ်ဆုံးဆင့်က စာအုပ်လေး ကို လှမ်းအသွေ့မှာတော့ ခိုင်ယာရီစာအုပ် တစ်အုပ် ရုတ်တရက် လိုက်ပါလာကာ အောက်သို့ ကျသွားခဲ့တယ်။ ခိုင်ယာရီ စာအုပ်ကြာထဲက စာတို (၃) ပုံကလည်း ကစဉ်ကလျားကို လွှင့်စင်ကျသွားလေရဲ့။

ကျွန်တော် စာအုပ်လေးကို ကောက်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တတိယနှစ်က ရေးထားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ခိုင်ယာရီ စာအုပ် လေးပါ။ ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးက အနှစ် ၂၀ ကျော် သက်တမ်းရှိနေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အဖုံးပေါ်မှာ ဖုန်တင်နေရုံကလွဲပြီး သစ်လွင် တောက်ပြောင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် တစ်ဆက်တည်း
လွင်စင်ကျသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ၃ ပုံကို လိုက်
ကောက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။
တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်း ၃ ယောက်အတူ ရိုက်ထား
တဲ့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အသွင်သွင် ပြန်နေကြ
တဲ့ သူငယ်ချင်းသက်နှောင်းနှင့် ကြည်ဖြူ
ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ထဲက အလို
လို လိုက်ပြန်မိလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဓာတ်ပုံထဲက
သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို အလိုလို
သတိရလွန်းဆွတ်လာမိခဲ့တယ်။ နှစ်တွေ
အလီလီ ပြောင်းခဲ့ပေမယ့် အလွန်တရာ
ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ
ကြောင့် သတိရတိုင်း လွမ်းဆွတ်မိနေဆဲ
ပါ။ တွေးကြည့်တိုင်း အတိတ်က အဖြစ်
တွေက မနေ့ကလိုပါ။

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း သက်
နှောင်းနှင့် ကြည်ဖြူကို သတိရလွန်းဆွတ်
ရင်း ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်အတူ
ရိုက်ကားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်
ကာ စာကြည့်စားပွဲပေါ်ရှိရင်း လွန်ခဲ့တဲ့

နှစ် ၂၀ ကျော်ကာလက ကျောင်းတက်
ချိန်လေးကို တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်
စွာ ပြန်လည် တွေးမိခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ (၃) ဦးက
အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ
ဖြစ်ပြီး တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်မှာ ဆုံခဲ့
ကြတယ်။ ဘဝတူတွေ ဖြစ်ကြတာမို့
ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း ၃ ယောက်
အရမ်းကို ခင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က တောင်ကြီး
နှင့် ၄၈ မိုင်ကျော်အကွာမှာရှိတဲ့ ရပ်စော
မြို့နယ်ထဲက ရှင်းကျေးရွာလေးတစ်ရွာမှ
နေထိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းစရိတ်အတွက်
တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေစားဆင်းပြီး ငွေစုထ
ကျောင်းတက်ရသူပါ။ မိသားစု ဦးရေ
ပြီး အဆင်မပြေတဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသား
စုမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းစရိတ်
တော့ ဘယ်သူမှ မထောက်ပံ့ပေးနိုင်ကြ
ဘူး။

သက်နှောင်းကတော့ ကလေး
မြို့ကပါ။ သူ့မှာ မိဘတွေက မရှိကြတော့
ဘူး။ မောင်နှမရင်းချာမရှိတဲ့ သူ့ဘဝမှာ
အခေါ်တွေနှင့် နေထိုင်ရင်း လောကဓံ
ခါးသီးစွာ ဖြတ်ကျော်လာရသူပါ။ အခေါ်
တွေရဲ့ ထမင်းတစ်လုတ် တုတ်တစ်ချက်
အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာရသူမို့ သူ့ဘဝ
သူ အရမ်းနာကျည်းနေတယ်။

သက်နှောင်းက ကလေးမြို့
ကြုံရာအလုပ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်
ကျောင်းလို့ ကျောင်းစရိတ်ရှာတယ်။
ရသမျှငွေကို ခြစ်ကုတ်စုလောင်းပြီး

ရောင်းလွှာတက်ရတာပါ။ သက်ဆောင်က
အတို နာကျင်သူပီပီ သူတစ်ယောက် လူချမ်း
အစစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
အတို ကျောင်းနေအရွယ်ကတည်းက
အိုင်ခိုင်ကြီး ချခဲ့တယ်။

ကြည်ဖြူကတော့ အင်းသူ
အပါ။ သူက ပထွေးနှင့်နေရတယ်။
အိုင်ခိုင်နာတစ်ခုတည်းနှင့် ပထွေးအိမ်
ထိုင်နေရသူပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ ပထွေး
အရက်မူးပြီး တဏှာရာဂ အကြည့်နှင့်
အိုင်ခိုင် အကြည့်တွေကို သူအတော်
ပဲ ရှမ်းထွက်နေရတယ်လို့ ခဏခဏ
အိုင်ခိုင် တတ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ တခြား
အရာမှာ အလုပ်တစ်ခု ရချင်တယ်လို့
ပြောတတ်တဲ့သူပါ။

လက်ရှိ ကြည်ဖြူရဲ့ အလုပ်က
အလေးထဲက ရက်ကန်းစင်မှာ အလုပ်
ဖြစ်တယ်။ ပထွေးရှိတဲ့အိမ်မှာ နေချင်
အတိုတာမို့ အမြဲတမ်း ရက်ကန်းစင်မှာ
အချိန်ကုန်စေခဲ့တယ်လို့ ပြောပြတတ်ပါ
မယ်။

သူမရဲ့ ဘဝလေးကိုတော့

ကျွန်တော်ရော၊ သက်ဆောင်ပါ သနားမိကြ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေက ဘဝဆိုးစေ
ဦးတော့ ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်တာမို့
လောကဓံကို အလုံလုံပြီး ရင်ဆိုင်ကျော်
ဖြတ်ဖို့ အသင့်ပါ။ ကြည်ဖြူကတော့ ဒီလို
မဟုတ်ပါဘူး။ သူမဟာ အရမ်းကို နူးညံ့
သိမ်မွေ့ပြီး ချောမာလှပတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ။

မြန်မာဆန်ဆန် အိမ်ခြံရံရှိ
နေတတ်တာမို့ တော်ရုံ တန်ရုံ ယောက်ျား
လေးတွေလောက်တော့ သူမကို မကပ်ရဲ
ပါဘူး။

ကြည်ဖြူရဲ့ ပုံစံက သူမဟာ
အသားအရည် ဖြူဝင်း စိုစွတ်မှု မရှိသော်
လည်း သူမဟာ အသားညိုသူတွေထဲ
မပါတာတော့ သေချာပါတယ်။ သူမရဲ့
အရပ်က အရမ်းမရှည်လွန်းပေမယ့်
သာမန်အားဖြင့်တော့ အရပ်မြင့်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ဦးပါ။ သနပ်ခါး ပါးကွက်
ကျားကို ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အမြဲ
ကွက်ထားတတ်ပြီး ရှည်လျားနက်မှောင်
လွန်းတဲ့ သူမရဲ့ ဆံပင်တွေကို အမြဲတမ်း

သွင်သွင်ဖီးကာ ချထားတတ်တယ်။

ပါတီတံဝမ်းဆက်အပွင့်သေး

ရောင်စုံလေးတွေကို အမြဲဝတ်ဆင်တတ်
ပြီး အင်းလွယ်အိတ် အဖြူရောင်လေးကို
ညာပုခုံးတစ်ဖက်မှာ အမြဲလွယ်ထားတတ်
တယ်။ လက်ထဲမှာတော့ သူမရဲ့ နောက်
ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူဆိုတာ သက်သေပြတဲ့
သင်ခန်းစာ စာအုပ်အပြာရောင်လေးကို
အမြဲမွှေးထားတတ်တယ်။

ဒါကတော့ သူမရဲ့ ကြည်

ဖြူရဲ့ ကျောင်းတက်စဉ်က တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူပုံစံပါ။

ဘဝတူ ကျွန်တော်တို့

သူငယ်ချင်း (၃) ယောက်ဟာ မောင်နှမ
သံယောဇဉ်ဖြင့် ကျောင်းတက်ကာလ ၃
နှစ်ပတ်လုံး အမြဲတမ်းတတွဲတွဲ နေခဲ့ကြ
ပေမယ့် ကျောင်းပြီးသွားတဲ့အခါ မထင်
မှတ်ဘဲ အဝေးကြီး ဝေးသွားခဲ့တာ အခု
ထိပါ။ ယခုဆို နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်
ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော်လည်း နှစ်ပေါင်း ၂၀

ကျော် ကာလပတ်လုံး ခက်ခဲကြမ်းစား

ပြီး အကောက်အကွေ့များလွန်းတဲ့ ဘဝလမ်းမှာ အခက်ခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်

ပြီး မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ဖြေရှင်းနေရတာ သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရတဲ့ အချိန်ကိုတောင် ဦးစားမပေး နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘဝလမ်းခရီးကြမ်းမှာ လူအမျိုး မျိုးနှင့်တွေ့ရပြီး လဲလိုက် ပြန်ထလိုက်နှင့် ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာ အခုဆို အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါး အရွယ် ရောက်ရှိလို့လာပါပြီ။

ဒီအချိန် ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ ဆံပင်တွေကလည်း အဖြူပင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ရောယှက်လာခဲ့ပြီ။ အရင်က အခြင်အာရုံ ကောင်းလွန်းသည်ဟု ထင်ခဲ့ သော ကျွန်တော့် မျက်စိမှာလည်း မျက် မှန်ကောင်းထူကြီးကို အကူညီတောင်းထား ရပြီ မဟုတ်လား။ အမျိုးမျိုး ဖြတ်သန်း လာခဲ့ရတဲ့ ဘဝရဲလမ်းခရီးရှည်မှာ ညည်း ငွေစရာ ကောင်းပေမယ့် အခုထိ ကျွန်တော် ကျော်ဖြတ်လို့ မပြီးဆုံးနိုင်သေး ပါဘူး။

ရော လက္ခဏာတွေက တစ်

မျိုးပြီတစ်မျိုး ပြလာပြီ နေဝင်ခရီး တောင် ဝေးတော့မည်မထင်။

ဓာတ်ပုံလေးကို နောက်တစ် ခေါက်ပြန်ကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ် ကျော်ကျော်လောက်က ဆုံးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်း သက်နှောင်ကို လွမ်းဆွတ် တမ်းတမိလေရဲ့။ သက်နှောင်နှင့် ဝေးကွာ ခဲ့တာလည်း ကျောင်းပြီးကတည်းကပါ။ ဘာသတင်းမှ အစအနမရတဲ့ နောက်ဆုံး ရလိုက်တဲ့ သတင်းကလည်း သူ့ရဲ့ နာရေး သတင်းပါ။

သက်နှောင်က သူ့ရည်မှန်းထား သလို ကုန်သည်ပွဲစားလုပ်ရင်း ကိုယ်ပိုင် တိုက်၊ ကားနှင့်ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့တယ်။ အဆင်ပြေနေရင် အားလုံးကို မေ့နေတတ် တဲ့ လူလောက နိယာမ သဘောတရား အရ သက်နှောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကို မေ့နေဟန်ပါ။ အဆက်အသွယ်မရ ပျောက်နေလိုက်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ရှမ်းပြည် မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်ဘက်ကို ကုန်ကူး သွားရင်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ဆုံး

သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဆိုးကြီးက ကျွန်တော်ရလိုက်ပါတယ်။

စီးပွားရေးကို သဲကြီးမဲကြီး လုပ်ရင်း သေဖို့ပင် ပြင်ဆင်ချိန် မရတဲ့ တဲ့ သူငယ်ချင်း သက်နှောင်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းနိုင်ခဲ့ပါ။ တော့ မယားတစ်ကွဲ့၊ သားတစ်ကွဲ့ ရစ်ခဲ့လေရဲ့။ သူ့ဆုံးတဲ့အချိန်က ထောင်ပြုနောက်ကျတော့ သူ့သား ၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တကယ်တော့ လောကကြီးက သံဝေဂရစရာတွေပဲ။

ကြည်ဖြူကိုတော့ ကျောင်း ကတည်းက မတွေ့တော့သလို သေ လည်းမရတာ ဒီနေ့ထိပါ။ ကြည်ဖြူတို့ ဘယ်လို ပုံစံနှင့် သူမရဲ့ ဘဝလမ်း ဖြတ်သန်းနေမလဲမသိပါဘူး။ သူ့အဆင် နေမလား။ အိမ်ထောင်ကျပြီ သား တွေနှင့် ပျော်နေမလား။ သူမ ထေး ကြီးထဲမှာ ရှိနေသေးရင်တော့ ဘဝထဲမှာ မတူတဲ့ ပုံစံအမျိုးမျိုးထဲက မျိုးနှင့် ဖြတ်သန်းနေမှာ သေချာပေါ့။ သူမလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေသေးရင်

ကျွန်တော်တစ်ခေါက်လောက် ဆုံတွေ့
နိုင်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ မိသားစု
အသတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်ရင်း
အသက်ဆုံးတော့ အသက်အရွယ်ကြီးရင်
အသည်သာ အဖတ်တင်ကျွန်ရစ်ခဲ့သည်
ဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကြည့်ရင်း
အတိတ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေရာမှ
ရပ်ကာ ရုပ်ပွနေတဲ့ စာအုပ်များကို ဆက်
ဆက် သိမ်းနေလိုက်ပါတော့တယ်။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍
နံပါတ်တာကြောင့် ကျွန်တော်ရေချိုးပြီး
အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်း ခုံလေးမှာ ထိုင်ပြီး ဂျာနယ်
တစ်စောင်ကို ဖတ်နေလိုက်တယ်။ အိမ်
သူ ဇနီးနှင့်သမီးကတော့ ဈေးသုံးမည်ဟု
ဆိုကာ မနက်အစောကြီးကတည်းက ဈေး
ထွက်သွားလေရဲ့ သားကလည်း အပေါင်း
အသင်းတွေရှိရာ ဗြိတိသျှဟန်တူပါတယ်။
ဒါကြောင့် ၄ ဦးသာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့

မိသားစုလေးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

ဒါကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတိုင်း ကျွန်တော်
ဖြတ်သန်းနေကြ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပုံစံပါပဲ။

ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း ဇက်ကျော
တက်လာတာမို့ မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ခုံနောက်
ကျောလေးကို မှီကာ ဆော့နေလိုက်တယ်။
ကျွန်တော် ဒီလို မေးနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ
အိမ်ရှေ့လမ်းက သီလရှင်တစ်ဦးရဲ့ “ဒါန
ဆန်” လို့ အလှူခံသံကြားတာကြောင့်
ကျွန်တော် ဂျာမန်းကတန်း ထလိုက်ရ
တယ်။ အဲဒီနောက် စားပွဲပေါ်က မျက်မှန်
ကို ကောက်တယ်ပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းမလေးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သီလရှင်တစ်ပါး
က အိမ်ရှေ့လမ်း အိမ်ခြံပေါက်ဝမှ နေပူ
ကျွတ်ထဲ ငြိမ်သက်စွာရပ်ပြီး အလှူခံနေ
လေရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ကမန်း
ကတန်း မီးဖိုချောင်ထဲသွားပြီး ငွေဖလား
ငယ်နှင့် ဆန်ခပ်ယူကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်
ထဲမှ ပိုက်ဆံ ၅၀၀ တန်တစ်ရွက်ထုတ်

ပြီး အလှူခံထည့်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော် သီလရှင်ဆရာလေးကို ကြည့်
လိုက်တော့ ဆရာလေးက အသက် ၄၀
ကျော် အရွယ်လောက်ပါပဲ။ ယောဂီ
တဘက် အညှိုးရောင်လေးကို ခေါင်းပေါ်
မှာ အသာခေါက်တင်ထားနုကလွဲပြီး ဘာ
အဆောင်းမှမပါ။ ကျစ်ကျစ်တောက်ပူနေ
သော နွေခေါင်ခေါင် မန္တလေးနေရောင်
အောက်ဝယ် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေရဲ့။

ကျွန်တော် ဆရာလေးကို
ကြည့်ရင်း အနီးရောက်လာတော့
ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး အံ့သြမှုတွေ
နှင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားခဲ့တယ်။
ဆရာလေးရဲ့ မျက်နှာကို အသေအချာ
ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ပါးစပ်အယောင်း
သား ဖြစ်သွားလေရဲ့။

ကျွန်တော်ထံ အလှူလာခံနေ
တဲ့ သီလရှင်ဆရာလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့
ငယ်သူငယ်ချင်း ကြည့်ဖြူ ဖြစ်နေလို့ပါ။
နှစ်တွေ အလီလီပြောင်းပြီး အသက်ကြီး
ရပ် နည်းနည်းထွက်သွားပေမယ့် ကျောင်း
တုန်းက ကြည့်ဖြူရဲ့ ငယ်ရုပ်က ပြောင်း

ပါဘူး။ ဆရာလေးက သူငယ်ချင်း ကြည်ဖြူ
ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်တော် အံ့သြမှုနှင့် သီလ
ရှင်ဆရာလေးရဲ့ မျက်နှာကို အချိန်အတော်
ကြာ ကြည့်နေပေမယ့် ဆရာလေးက
တော့ မျက်လွှာအသာချထားပြီး
ကျွန်တော့်အား ကြည့်လာခြင်းမရှိပါ။
သမာဓိရှိစွာ နေရာမှာပင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်
လျက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဆရာလေးကို
ကြည့်နေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး
ဆရာလေးရဲ့ အလှူခံခြင်းထဲကို ဆန်နှင့်
အလှူငွေ ၅၀၀ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။
ဆရာလေးကတော့ ဆုတွေ တစ်သိကြီး
ပေးပြီး တစ်လှမ်းခြင်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ ပြန်
ထွက်သွားလေရဲ့။

ကျွန်တော် ကျွန်တော့် သူငယ်
ချင်းကြည်ဖြူကို စကားတွေ အများကြီး
ပြောချင်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်နှုတ်တွေ ဆွဲ
အကာ တစ်ခွန်းမှ ပြောမထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။
ဆရာလေးကြည်ဖြူရဲ့ ကိလေသာ ကုန်
ခမ်းနေတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
ဆရာလေးကို စပြောမယ့်စကား ရှာမရခဲ့

ပါ။
နေပူ ကျဲတဲ အောက်ဝယ်
တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားတဲ့ ဆရာလေး
ရဲ့ ကျောပြင်ကို ကျွန်တော်လိုက်ငေးကြည့်
ရင်း အတွေးပေါင်းများစွာနှင့်အတူ အံ့သြ
စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူငယ်ချင်း ကြည်ဖြူ
တစ်ယောက် သူမရဲ့ ဘဝလမ်းခရီးကို
ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနှင့် ဖြတ်ကျော်ပြီး

သီလရှင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း
ကျွန်တော်တွေ့၍ မရနိုင်တော့ပါ။ သေချာ
တာကတော့ လောကကြီးမှာရှိတဲ့ လူတွေ
အားလုံးဟာ ဘဝလမ်းခရီးမှာ အခက်
အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရင်
ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့ဘဝကို ရောက်ရှိခဲ့
တွေရှိသလို ဘဝအချိုးအကွေ့ အမျိုးမျိုး
မှာ ပုံစံအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားတဲ့သူတွေ
လည်း ရှိပါလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစား
ခဲ့တယ်။ ဆရာလေးရဲ့ ပုံရိပ်မြင်ကွင်းထဲ
ပျောက်ကွယ်သွားမှ ကျွန်တော် အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက် ငယ်ငယ်စ
တတွဲတွဲဖြင့် သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့
ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း (၃) ယောက်
ရဲ့ အဖြစ်တွေကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်
ကျွန်တော့် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်စိ
တွေ စိုထိန်းလာခဲ့တယ်။

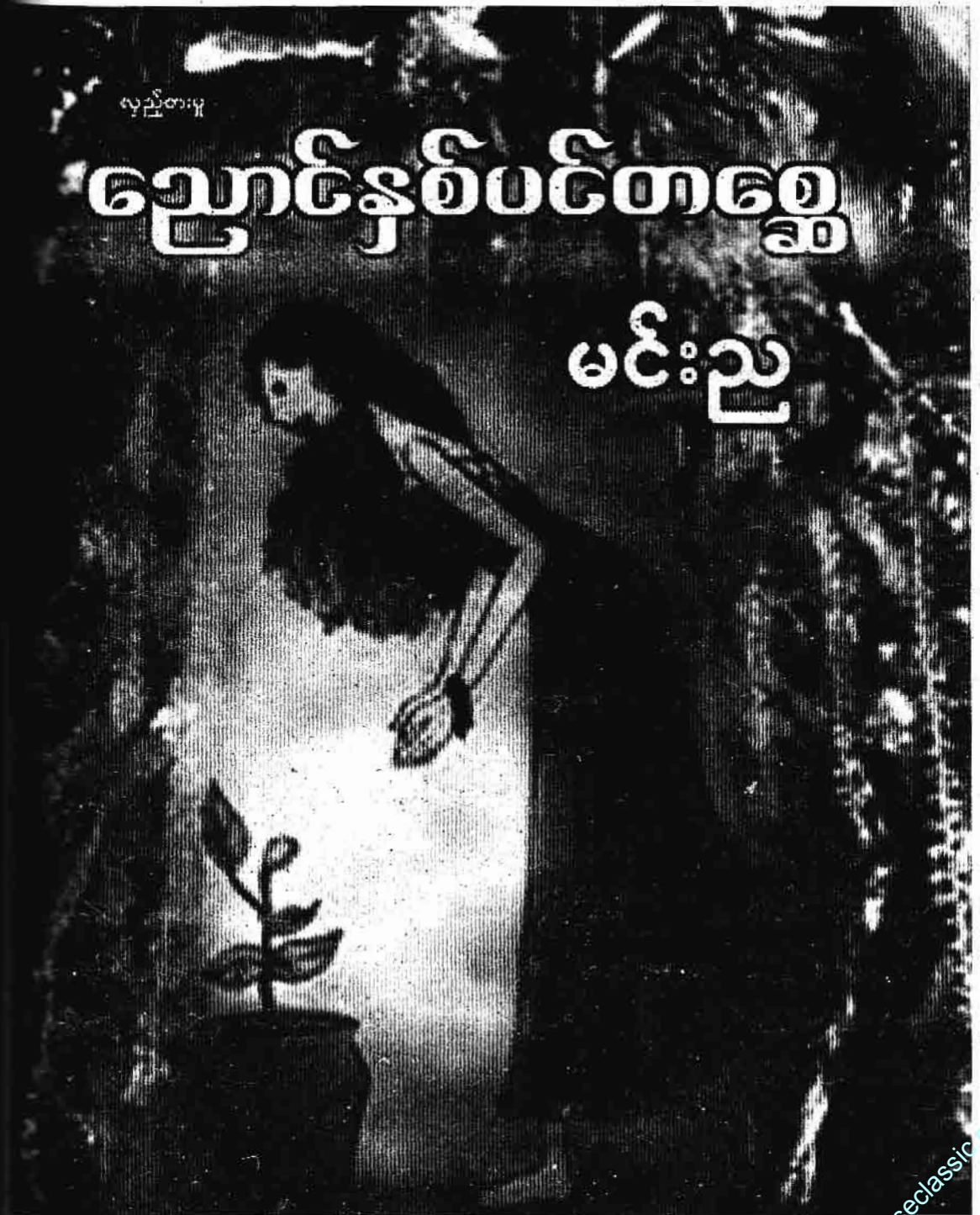
တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ
ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရှိတဲ့ အရာပါလား။
ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါတော့တာပဲ။

ညီထွေးငယ်(ငယ်မထွေး)

လှည့်တေး

ညောင်နှစ်ပင်တစ်ရွာ

မင်းည

ယခုသူရောက်ရှိကာ ရပ်တန့်
နေမိပါသော ညောင်နှစ်ပင်ကွေ့ဟု ခေါ်ဆို
လေ့ရှိကြသည့် ထိုနေရာကလေးသည်
ဒီမြို့ကလေးတွင်တော့ ဟိုးယခင် အချိန်
များစွာကပင် “သူရဲအလွန်ခြောက်သည်”
ဟူသော နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားနေခဲ့
သည့် နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

နေအချိန်များ၌ပင် နေရောင်
ခြည်တို့ ထိုးဖောက်ဖို့ရာ ဖွင့်နိုင်လောက်
အောင် တိုင်းခြင်းယှက်ဖြာ နေခဲ့သည့်
ညောင်နှစ်ပင်ကွေ့သည် ယခုကဲ့သို့ လူနက်
လျက်ရှိသည့် ညနက်သန်းခေါင် အချိန်
ကာလများတွင်တော့ ပိန်းပိတ်အောင်ပင်
မောက်မိုက်လို့ နေတော့သည်။

တော်ရံတန်ခိုး အသည်းငယ်
ကြောက်ရွံ့တတ်သူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်မည်စို
ပါက ယခုလို တိတ်ဆိတ်မောင်မည်း
လျက် ချောက်ချားစရာကောင်းလွန်း
နေခဲ့သည့် ထိုနေရာမှ အလျင်အမြန်ပင်
ပြေးလွှား ထွက်ခွာ သွားမိမည်မှ မလွှဲပေ။

သို့သော် သူကတော့ အနည်း
ငယ်မျှလောက်ပင် ကြောက်ရွံ့နေမိခဲ့ခြင်း

မရှိချေ။
ယနေ့လို သိပ္ပံခေတ်မျိုးထဲ၌
သရဲတစ္ဆေတို့ အမှန်တကယ် ရှိခြင်း၊ မရှိ
ခြင်းအား ငြင်းခုံနေတတ်ကြသည့် လူစား
များထဲ၌ သူပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ သို့သော်
လည်း မည်သည့် ကိစ္စရပ်တိုင်းကိုမဆို
လက်တွေ့ကျကျ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရ
ပါခြင်း မရှိလျှင်တော့ အလွယ်တကူ
လက်ခံယုံကြည်ပေးတတ်ခြင်း မရှိသည့်
လူစားမျိုးကတော့ သူကထိပ်ဆုံးမှာ ပါဝင်
နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သရဲအလွန်
ခြောက်လှပါသည်ဆိုသော ထိုနေရာ၊ ထို
လမ်းကိုမှ တမင်တကာ ရွေးချယ်ကာ
သူပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုဆိုလျှင် ထိုညောင်နှစ်ပင်
ကွေ့၏ အရိပ်အောက်၌ သူရောက်ရှိ
ရပ်တန့် နေမိခဲ့သည်မှာ ဆယ်မိနစ်ခန့်
ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့် ထူးခြားမှု
တစ်ခုတစ်ရာကိုမှတော့ တွေ့ရှိမြင်ရခဲ့ခြင်း
မရှိသေးပေ။ သို့သော်လည်းများ မကြာ
ခင် ရက်များဆီတုန်းကတော့ သူတို့မြို့

ကလေးတွင် နေရေညပါ အမြဲတမ်းလိုလို
ပင် အရက်မူးကာ နေတတ်သည့်
အရက်သမားကြီး ဦးဖိုးထိန်အား ညောင်
နှစ်ပင် သရဲသစ္စေတို့က ခြောက်လှန့်ကာ
ရိုက်နှက်ခဲ့ကြသဖြင့် နိပ်နယ်ယူခဲ့ရ သည်
ဆို သတင်းနှင့် သရဲ၊ တစ္ဆေတို့ရှိသည်
ဆိုခြင်းအား အယုံအကြည်မရှိကြသည့်
လူငယ်ကာလသား တချို့တို့ အလောင်း
အစား ပြုလုပ်ကြကာ ညောင်နှစ်ပင်အား
ထုံးကွင်းဖို့ရာသွားကြစဉ် ထူးဆန်း
ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အသွင်အပြင်မျိုး
ရှိသည့် သရဲ၊ တစ္ဆေကြီးများ၏ ဝိုင်းဝန်း
ခြောက်လှန့်ခြင်းအား ခံခဲ့ကြရသည်
ဆိုသော သတင်းများကတော့ သူပတ်ဝန်း
ကျင်၌ မကြားချင်မျှအဆုံး ကြားနေခဲ့ရ
သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအပြင် အသံများကြားရခြင်း
အနံ့အသက်များရရှိခြင်း အပါအဝင်
နည်းမျိုးစုံဖြင့် ခြောက်လှန့်ခံခဲ့ကြရသည့်
အဖြစ်အပျက်များစွာသည်လည်း ညောင်
နှစ်ပင်ကွေ့၏ ညတတ်လမ်းများစွာထဲ၌ ဖူး
ဖူးပါသေးသည်။

ထိုမျှလောက် နာမည်ကြီးလွန်း
ညောင်နှစ်ပင်တော့တို့သည် ယခု
ထိတော့ သူ့အား မည်သည့် အရိပ်
မှ မရဘဲ။ အသံအနံတို့ကိုမျှ ပြသ
ရန်အတွက် ခြေထောက်လှမ်းနေခြင်း မရှိသေးသလို
ညောင်လှည့်လှည့်လှည့်လှည့် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ
မမြင်တွေ့နေရခြင်း မရှိသေးပေ။
တကယ်တော့ အရက်အား
အလွန်အကြီး သောက်ထားမိသူတစ်ဦး
အရက်အမူးလွန်းကာ မြင်မိမြင်ရာ
အရာအား မြင်နိုင်သလိုပင် အလောင်း
အသားအရောင်များ ပြလှလှနေကြသည့် ကာလ
အတွင်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်သည်
လောင်းကြေးငွေ မရှုံးလိုသည်
အတွက် ကာလသားများ၏ ကြိုတင်
ချီထားမှုအား ခံခဲ့ကြရနိုင်သည်
ထင်ပါလား။

ကြာသီခုံရသည့် အဖြစ်အပျက်
အား ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်ကာ
အတွက် မည်သို့မျှ တူးခြားလာခဲ့ခြင်း
မရှိသည့် ညောင်နှစ်ပင်ကွေ့၏ အရိပ်
အောက်မှ ထွက်ခွာဖို့အတွက် ခြေလှမ်း

တို့အား စတင်မိလိုက်တော့သည်။
ထိုအထဲမှတော့...
“ဦးမင်း” ဟု သူ့နာမည်အား
ခေါ်လိုက်သံနှင့်အတူ ခပ်ပြင်းပြင်းနင်း
လျှောက်လာသည့် ခြေသံတို့အား သူ၏
နောက်ကျောတက် အရပ်ခေါ်မှ ကြားလိုက်
ရတော့သည်။

ရုတ်တရက် ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားမိသော်လည်း အသံအား ကျွတ်မိ
လိုက်သည့် ခဏမှာတော့ သူ့ရှားရမ်း
နေထိုင်သည့် အိမ်ကလေး၏ တစ်ခြံကျော်
တွင် နေထိုင်သည့် “မောင်မောင်” ဖြစ်မှန်း
သူအသေအချာပင် သိလိုက်မိသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ရာတွင်
တစ်ယောက်ဆီ၌ပင် ကြားရခဲ့လှသည့်
ဩဇာကနေသည့် အသံအား ပိုင်ဆိုင်ထား
ကာ သူ့အား “ဦးမင်း” ဟုခေါ်လေ့ရှိသူသည်
ဒီမြို့ကလေး တစ်မြို့လုံး၌ မောင်မောင်
တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိသည်မဟုတ်
ပါလား။

တကယ်တော့ မောင်မောင်
သည် သူတို့မြို့ကလေးရှိ ဆိုသွင်းလူငယ်

စာရင်း၌ ထိပ်ဆုံးတွင် တည်ရှိနေခဲ့သူ
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံ
ကြသည့် အမေနှင့်အဖုများ၏ အလွန်အမင်း
အလိုလိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရရာမှ လမ်းလွဲ
လျက် လောင်းကစား ပြုလုပ်ရခြင်းနှင့်
အရက်သေစာ သောက်စားရခြင်းတို့အား
အလွန်အကြီး ခံမင်သွားခဲ့သူ လူငယ်
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ညကြီးအချိန်
မတော်ကျကာမှ မည်သည့်လောင်းကစား
ပိုင်းမှ ထပြန်လာခဲ့ခြင်း မသိပေ။ စိတ်ထဲမှာ
လည်း တွေးတောမိရင်း လှမ်းလက်စ
ခြေလှမ်းတို့အား ရပ်တန့်လိုက်မိသည့်
ခဏမှာတော့ မောင်မောင်သည်လည်း
သူနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာခန့်သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

“ဟ... ကောင်းလေးရ ညကြီး
အချိန်မတော်ကျမှ ဘယ်ကပြန်လာတာ
တုန်း။ မင်းအမေနဲ့ အမေတွေကတော့
စိတ်ပူနေကြရတော့မှာပဲ”

မောင်မောင်တစ်ယောက် အိမ်
သို့ ပြန်မရောက်မလာချင်း ဒါမှမဟုတ်

မောင်မောင်ထံမှ သတင်းစကား တစ်စုံ တစ်ရာ မကြားရပါမချင်း ခြံထဲတွင် ထိုင်ကာ တစ်ညလုံး စောင့်နေတတ်ကြပါသည်။ မောင်မောင်၏ အမေနှင့်အမများ အကြောင်းအား သိနေခဲ့သူပီပီ မေးလိုက်မိသည်။ သူ့စကားအဆုံးတွင်တော့ မောင်မောင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ သံသံကို ကြားလိုက်သည်ကာ...

“ဟုတ်တယ် ဦးမင်းရယ်။ သူတို့တတွေ စိတ်ပူနေကြမှာစို့လို့ ကျွန်တော် ဒီည အိမ်ပြန်မလာ ဖြစ်တော့ ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဦးမင်းကို စကားကြွ ပါးခိုင်း မလိုပါ”

မောင်မောင်ထံမှ ကောင်းကွက် တစ်ခုခုအား ရှာကြံကာ ပြောပြပါဆိုလျှင် တော့ ထိုအချက်ကလေးအား ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်သည် မည်မျှပင် အိမ်နှင့် ဝေလံသော နေရာသို့ ရောက်နေသည်ဖြစ်စေ အိမ်သို့ပြန်မလာ ဖြစ်တော့သည်နေ့များ၌ အမေနှင့် အမများဆီသို့ တော့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် မရရအောင် အသိပေး အကြောင်းကြားတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဒီနေ့ည အိမ်ပြန်မလာ ဖြစ်တော့သည် အကြောင်း သူ့အား စကားလှူကြွပါးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ “အေးပါ။ စိတ်ချပါ။ ငါ့သွားပြောပေးပါမယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းပါ တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ ဟိုက်ပါကွာ” သူပြောလိုသည့် စကားတို့ အဆုံးမသတ်သေးခင်မှပင် မောင်မောင် တစ်ယောက်ကတော့ ...

“ကျွန်တော် မှာတာလေးသာ ဆက်ဆက်သွားပြောပေးပါ ဦးမင်းရာ” ဟုဆိုလျက် ညောင်နစ်ပင် အမေခိုင်ရိပ်များအောက်သို့ ပြေးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

လူကြီးတစ်ယောက်၊ အိမ်နီးချင်းအနေနှင့် ဖျောင်းဖျောင်းဆိုရန် ကြိုးစားမိပါသော်လည်း သူ့စကားတို့ မဆုံးခင်မှာပင် မောင်မောင် တစ်ယောက်ကတော့ ပြေးထွက်ပျောက်ကွယ် သွားလေပြီ။ မတတ်နိုင်။

သူခြေလှမ်းတို့အား အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လည်ဦးတည် လိုက်မိသည့် ခဏမှာတော့ ထုံကြိုင်မွေးပျံနေသည့် ညမွှေးပန်းတို့၏ ရနံ့အချို့အား ရှုရှိုက်လိုက်မိသည်။

သူ၏အိမ်ကလေး တည်ရှိလမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိန်ကွေ့ကာ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် ပထမဦးဆုံး သူ့သတိထင်သည်က မောင်မောင်တို့ ခြံကလေးထိန်ထိန်လင်းနေခဲ့သည့် မီးရောင်မှူး ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ မောင်မောင်တစ်ယောက်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်မသေးသလို အကြောင်းကြားခြင်း ထင်တစ်ရာလည်း ရှိမလာသေးသဖြင့် စိတ်က တစ်မိသားစုလုံး ခြံထဲဆင်းစောင့်မျှော်နေကြသည်ထင်သည်။

မောင်မောင် မှာကြားသည့် အကြောင်းကိုသာ သွားရောက်ကြားခြင်းမရှိပါက တစ်ညလုံး မအိပ်ပါဘဲ စောင့်နေတော့မည် ထင်လိုက်သလိုမျိုး စာစိတ်တို့ဖြင့် မခြေလှမ်း

သွက်သွက်လေး လှမ်းလိုက်မိသည်
အမှားတော့ အဝေးဆီမှ ပျံလွင့်လာခဲ့
မည် ခွေးအူသံ တစ်ချို့ကို ကြားလိုက်ရ
မည်

မောင်မောင်တို့ အိမ်ရှေ့တို့
အောက်ကာ အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင် လိုက်
မည်နှင့် သူအထင်နှင့် အမြင်တို့
အောက်ကစင်အောင် လွဲသွားပြီမုန်း
မိလိုက်ရတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ
အထင်ထားသလို မောင်မောင်၏ မိသား
စုများအား မတွေ့မြင်ရပါပဲ သူတို့လမ်း
အလေးတွင် နေထိုင်ကြပါသော အိမ်နီး
နီးအချို့အား မျက်နှာမသာ မယာတွေ
ဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူစိတ်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်
သွားလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူအား လွန်စွာ
နှစ်ခြိုက်နှိုးတတ်သည် မောင်မောင်၏
အိမ်ကြီးတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာပင်ဖြစ်
ပြီလား။ သူတို့ထိတ်စွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်
လိုက်မိသည့် ခဏမှာတော့ စောင်ပါးပါး
အောက်ထဲဖြင့် လွှမ်းခြုံထားခြင်း ခံထားရ

သော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီး အနီးတွင် ငိုယိုက်နေကြပါသော
မောင်မောင်၏ အမေနှင့် အမများအား
တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုသို့ဆိုပါလျှင် စောင်ဖြင့်လွှမ်း
ခြုံထားခြင်းအား ခံထားရပါသော သက်မဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။
သူ၏ စိတ်တို့တွင် အတွေးပေါင်းများစွာ
တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတုန်း သူတို့မြင်
တွေ့သွားဟန်တူသည် မောင်မောင် အမေ
ကြီး၏ ငိုယိုလိုက်သည့် အသံကြောင့် သူ
၏ဦးခေါင်းတို့သည် အဆပေါင်းများစွာ
ကြီးထွားလာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရတော့
သည်။

“သားလေးမောင်မောင် မင်း
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဦးမင်း လာတယ်လေ။
ထကြည့်လဲ့ပါဦး”

သူ့အာခေါင်တို့သည် ခြောက်
ကပ်သွားကုန်ကြတော့သည်။ ယခုသူ့ရှေ့
တွင် တည်ရှိနေသည့် သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးသည် မောင်မောင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနေ
ကြပါလား။

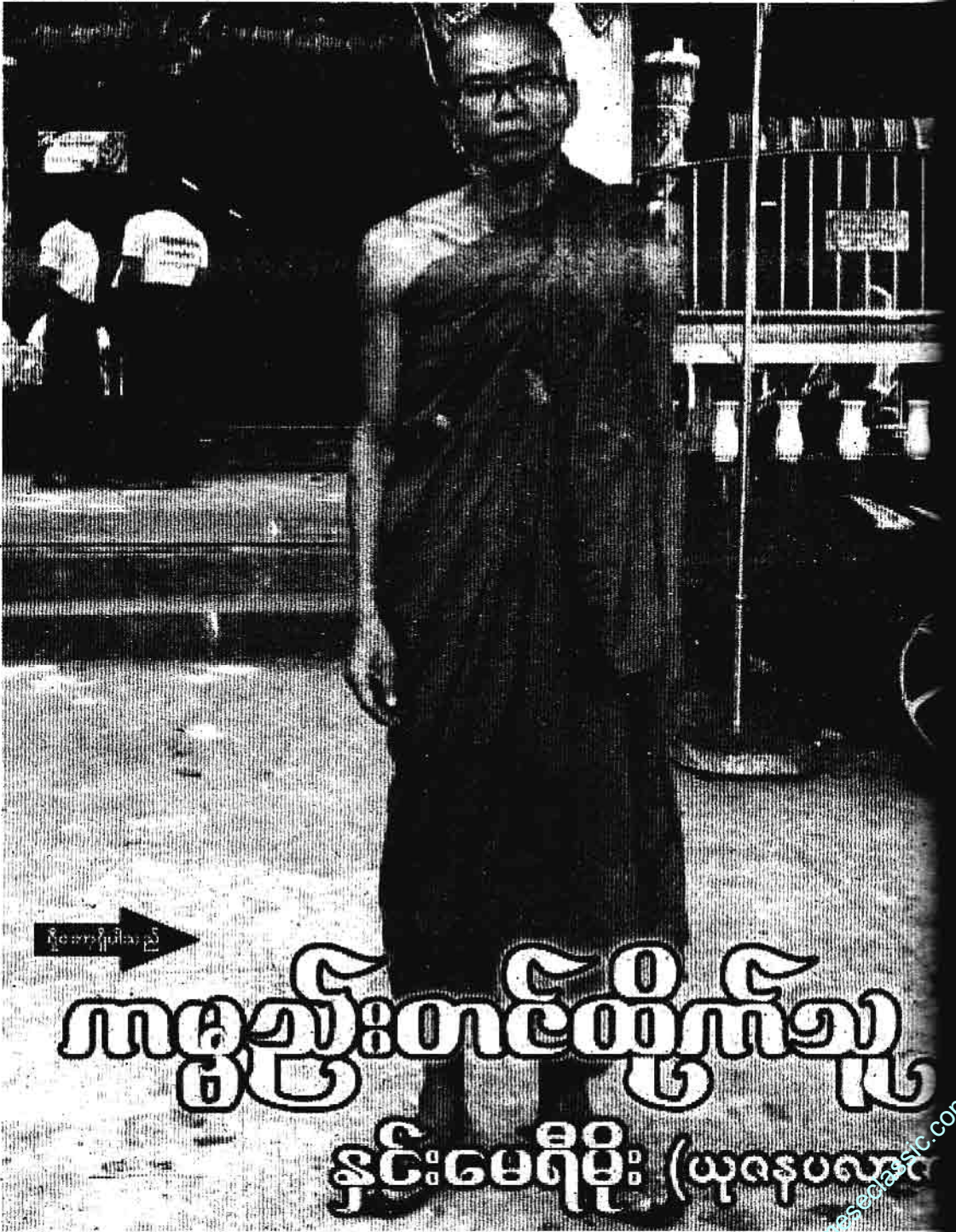
ထို့ရှုပ်အလောင်းကောင်ကြီး
သည် မောင်မောင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါလျှင်
လွန်ခဲ့သော မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်က
ညောင်နှစ်ပင်ကွေ့၏ အရိပ်များအောက်က
သူ့အားစကားကြားပါခဲ့ပါသော မောင်မောင်
သည် မည်သူပါနည်း။

မောင်မောင်သည် ယနေ့
နေဝင်ရီတရော အချိန်ခန့်ကပင် ရုတ်တ
ရက် အစာအိမ် သွေးကြောပေါက်သည့်
ဝေဒနာဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရသည်ဟု ကာယ
ကံရှင် မိသားစုတို့က ပြောပြကြသဖြင့်
သူသိခဲ့ရသည်။

ထို့အတူပင် သူနှင့်တွေ့ဆုံ
စကားပြောခဲ့ရသည့် မောင်မောင်သည်
မည်သူဖြစ်သည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူသိ
ရပြီဖြစ်သည်။

တစ်ကယ်တော့ ညောင်နှစ်ပင်
တစ္ဆေတို့၏ လှည့်စားခြောက်လှန့်မှုအား
သူသေသေချာချာပင် ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

မင်းည

ရိုက်ကူးခြင်း

ကမ္ဘာ့ဦးစားတစ်ဦး

နှင်းမေဂျီမိုး (ယုရဒပလာ)

ဦးပွင်း နာဂစ်...။
 ဦးပွင်း နာဂစ်...။
 နာမည်လေးက ဆန်းနေ
 ခြင်း “ဘယ်သူပါလိမ့်” ဆိုပြီး လိုက်
 ခြင်းမိသည်။
 တွေ့ပါပြီ။
 ဦးပွင်းတော့ ဦးပွင်းပါပဲ။
 သော် ထူးခြားနေသည်က ဆေးရုံပေါ်
 မှုန်စိခွဲစိတ်လူနာများကြား၌ လူနာ
 အတွက် လိုအပ်သည်များကို လိုက်လံ
 ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းပင်။ မျက်စိကုသ
 သောသူများ စာရင်းကောက်ယူပြီး
 ဆရာဝန်များနှင့် ပြသပေးခြင်း။
 ခွဲစိတ်ကုသရန် လိုအပ်သော
 လူနာများအတွက် မျက်စိခွဲစိတ်ကုသမှု
 နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း။
 ခွဲစိတ်ပြုသူများ မျက်စိအလင်း
 ခြင်းရ မရ ဂရုတစိုက် လိုက်လံမေးမြန်း
 ဆေးပေးခြင်း။
 ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်ဖြင့်
 အေးချမ်းလှသော ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်
 လားလားမျှ မသက်ဆိုင်သည့် သောက

ပွေလီရာ ဆေးရုံကဲ့သို့သော အရပ်၌
 လူးလားခေါက်တုန့် လှုပ်ရှားနေသော
 ဦးပွင်းနာဂစ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းက စိတ်
 ဝင်စားစရာဖြစ်သလို ကြေကွဲစရာလည်း
 ကောင်းလှသည်။
 ၁၀၅၂၀၀၈ ညနေ ၅း၀၀
 ဝန်းကျင်...။
 နေရာက လပွတ္တာမြို့နယ်ရှိ
 “ပြင်စလူ” အမည်ရှိ ကျေးရွာလေး
 တစ်ရွာ...။
 တစ်ရိုက်ထိုး မြင့်တက်လာ
 သည့် ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲ၌ လက်ပစ်
 ကူးနေသူက နောင်တစ်ချိန်တွင် ဦးပွင်း
 နာဂစ်ဖြစ်လာမည့် ဦးစန်းအေး...။
 တဝေါဝေါဖြင့် ခြိမ်းခြောက်
 သံပေးရင်း သေမင်းနှုတ်ခမ်းဝရောက်
 အောင် နာဂစ်မှန်တိုင်းလေကြမ်းကြီးများ
 က တိုက်ခတ်ဆွဲကိုင်မွှေရမ်းနေသည်။
 လေဆိုးကြမ်းကြီးနှင့်အတူ ရောမွှေပြီ
 ဆင်းလာသည့် မိုးစက်ရေမှန်များက လက်
 မောင်းကို လာရောက်ရိုက်ခတ်နေကြ
 သည်။ အမြင်အားဖြင့် မိုးစက်ရေမှန်မျှ

သာဖြစ်သော်လည်း လေကြမ်းကြီး၏
 ပယောဂကြောင့် အထိတစ်ချက်၌ အပ်
 များနှင့် ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ စူးစပ်
 နာကျင်သွားရသည်။ အပ်စိုက်ဒဏ်တွေ
 များလာသောအခါ ဓားနှင့်ထိုးခွဲခံနေရ
 သလား ထင်မှတ်မှားလာရတော့သည်။
 ရှောင်တိမ်းမရနိုင်သည့် ဝေဒနာအန္တရာယ်
 များကြားမှ သေမင်းရင်ခွင်ထဲ ရောက်
 မသွားအောင် ကြံ့ကြံ့ခံ ကူးခတ်ရမ်းကန်
 နေရင်း မိသားစုများကို တွေ့လိုတွေ့ပြား
 ရှာဖွေနေမိပြန်သည်။
 “ငါတောင် ဒီလောက်ရမ်းကန်
 နေရတာ ရေမကူးတတ်တဲ့ သူတို့တွေ
 အားလုံး အသက်ရှင်ကြတော့မှာ မဟုတ်
 ဘူး။ ဒါဆို...ငါလည်းပဲ...”
 ဝင်လာသည့် အတွေးနှင့်
 အတူ ရုတ်ခြည်းစိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွား
 သည်။ လက်ပစ်ကူးနေသည့် လက်
 တစ်စုံလည်း အားအင်ကုန်ခန်းသွားသလို
 ခံစားလိုက်ရသည်။
 “သေချင် သေပလေ့စေတော့
 ကွာ”

ပေါ်လာသည့် စိတ်အတွေး
နှင့်အတူ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသမျှကို
ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို
လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။

တိုက်ဆိုင်မှုပေလား။ နတ်
သိကြားတွေကပဲ ကယ်ဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်
တာလား။ သို့တည်းမဟုတ် မရဏမင်း
ကပဲ လက်မခံချင်လိုလား...။

လှိုင်းတစ်ချက် ရိုက်ခတ်
အလာ၌ လှိုင်းလုံးကြီးနှင့်အတူ လူ
တစ်ယောက် လှဲအိပ်၍ လိုက်သွားနိုင်
လောက်သည့် ဗီရိတစ်လုံးက အနားသို့
ရောက်လာသည်။

အသက်လုနေရသည့် အချိန်
၌ ရေနန်အသင့် ကြာအသင့် စိုက်
စိုက်မြိုက်မြိုက် အနားသို့ ရောက်လာ
သော ဗီရိပေါ်သို့ ဖက်တွယ်တက်လိုက်
ပြီးသည်နှင့် အသိတရားများအားလုံး
ဆိတ်သုဉ်းသွားကြတော့သည်။

နံနက် အလင်းရောက်၍ နိထ
လာချိန်၌ နေရာသစ်၊ ဒေသသစ်၊ ဘဝ
သစ်တစ်ခုကို ရောက်နေပြီလားဟု ထင်

မှတ်မှားမိရသည်။
ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး...။
ပတ်ပတ်ချာလည်၌ ဟို
တစ်ယောက် ဒီတစ်လောင်း အသိမဲ့
အသက်မဲ့ ဝိညာဉ်ချုပ်နေကြသည်က
မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင်...။

အိမ်အများစုကလည်း အလဲလဲ
အပြောင်းပြင် တွေ့ရသမျှ အရာတိုင်းက
နုနုသည်အိမ်တစ်ခုလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ချော့
လှုပ်ရမ်းပစ်နေသည့် အလားပင်။

လက်ကျန်အားအင်လေးကို
စုစည်းကာ ကုန်းမြင့်ထက်ဆီမှ အိမ်
ကလေးတစ်ခုဆီသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့်ပင်
အရောက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ လူများထွက်လာပြီး
ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေသော ဦးစန်းအေး
ကိုယ်ပေါ်သို့ ပုဆိုးစွပ်ပေးလိုက်ချိန်၌ သတ္တ
လောကတစ်ခုလုံးကို နောက်ထပ်တစ်ခါ
မေ့ပျောက်သွားပြန်သည်။ နှစ်ရက် သုံး
ရက်ခန့် အများဝေဒနာများကြား လူးလိမ့်
ခံစားရင်း အသက်ဆက်ခဲ့ရရှာသည်။
နာလန်ထလာသည်နှင့် မျက်နှာမှစ၍

ညှိမှိုင်းကာ ရပ်ယှက်လာနေသည့် ရစ်
အလောင်းကောင်များကြား လှည့်ပတ်
ကြည့်ရှုရင်း မိသားစုဝင်များကို ရှာဖွေ
သည်မှာလည်း ရွံရှာရကောင်းမှန်းပင်
မသိနိုင်ခဲ့တော့။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့်
ရေလုံးဝမကူးတတ်ရှာသော သားငယ်
လေးကိုတော့ အသက်ရှင်လျက်ဖြင့် ခြေ
တွေလိုက်ရသည်။ သားငယ်လေးက
ရင်ဘတ်အထက်ပိုင်း ရေပေါ်ပေါ်လျက်
ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားရင်း သစ်တုံး
တစ်ခုပေါ်၌ သောင်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
လူမစွမ်းသော်လည်း နတ်မ၊ ခံခဲ့ရဟန်တူ
ပါသည်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မျက်နှာ
မှ တစ်ကိုယ်လုံးတိုင်အောင် ညှိမ့်ပျက်
လာသည့် အလောင်းကောင်များကြား
လှည့်လည်သွားလာ ရှာဖွေနေရင်း ဝန်နု
သမီးကို မတွေ့နိုင်သည့် အဆင့်သို့
ဦးစန်းအေးသည် ညစဉ်ညတိုင်း အမှောင်
ထဲသို့ စောင့်မျှော်ကြည့်သည့်အလှေ့
လုပ်နေမိတော့သည်။ ထိုစဉ်က လူသေ

ကြား၌ အိပ်ရင်း နာနာဘာဝဆိုတာ
ကြောက်ရကောင်းမှန်း သတိမရခဲ့တော့။
အိပ်နေစဉ်မှာ ချစ်ခင်စိတ်က ပြင်းပြနေရာတော့
သည်

“ဪ... မိန်းမရယ်။ နောက်
တစ်ခေါက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရောင်လေး
လွန်းတာနဲ့ ဆက်လုပ်ပါလားကွာ။
သမီးကြီးရေ . . . ဖေကြီးကို
ဘယ်ချစ်တဲ့အကြောင်း ကိုယ်ထင်ပြ
လားပြောလှည့်ပါလားကွာ”

ဖြေမည်နိုင်ဘဲ မချိုးအောင်
အကွပ်ကြေကွဲရင်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတ
စိတ်နှင့် အတွေးမျိုးစုံက လွမ်းမိုးနေမိ
သော်လည်း ညရောက်တိုင်း ကြောက်
စိတ် အားငယ်စိတ်များဖြင့် ငိုရှာသော
သားငယ်လေးကို ချော့မြူအားပေးရ
သည်ကလည်း တာဝန်တစ်ခုဖြစ်နေခဲ့
သည်။ မိမိရင်တွင်းက သောကကို
သားငယ်မသိအောင် ဖုံးဖိရင်း သားငယ်
ရင်တွင်းက သောကကိုတော့ ဖျောက်
ဖျက်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရရှာသည်။

အရာရာ ပျက်စီးဆိတ်သုဉ်းခဲ့

ပြီဖြစ်သော ကျွန်းသာယာရွာကလေး၌
နေစဉ်စားဝတ်နေရေးအတွက် အုန်းပင်မှ
အုန်းရည်ကိုသောက်၊ အုန်းသီးကိုစားကာ
ဝမ်းရေကို ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရသည်။

ရေတွင်းရေကန် အားလုံးက
လည်း ပင်လယ်ရေများဝင်ကာ အငန်
ဓာတ်များ လွှမ်းမိုးလျက် သောက်သုံးမရ
ဖြစ်နေခဲ့ပြီကိုး။

နောက်ဆုံး၌ မြောင်မြို နာဂစ်
ဒုက္ခသည်များ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းကို
ရောက်ခဲ့ရသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ရသမျှ ကယ်
ဆယ်ရေး အလှူခံပစ္စည်းတချို့ကို ရောင်း
ချလျက် စရိတ်လုပ်ကာ သားအဖနှစ်
ယောက် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ စမ်းတဝါးဝါး
ဖြင့် အရဲစွန့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ပြင်စလူ” ရှိ ရွာသူတစ်ဦး
ရန်ကုန်သားနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ
ကမာရွတ်မြို့နယ်ရှိ ဒေါက်ကျင်း၌ နေထိုင်
နေသည်ဆိုသည့် အချက်ကလွဲ၍ ဦးစန်း
အေးတို့မှာ မိမိစရာ လိပ်စာအတိအကျ
မသိခဲ့။

ကံကောင်းထောက်မသည်ဟု
ဆိုရမည်။

အဝေးပြေးဂိတ်မှ Taxi ငှားကာ
ကမာရွတ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ Taxi ပေါ်
မှဆင်းကာ ဘယ်လွှားရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်
ပြင်စလူ ရွာသူကြီးက ကားလမ်းဖြတ်ကူး
လာသည်ကို ဝမ်းသာအားရ တွေ့လိုက်
ရသည်။ ဦးစန်းအေးက ကမာရွတ်
ဒေါက်ကျင်း၌ ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ရသလို
သားငယ်က စားသောက်ဆိုင်များ၌ ဘဝ
စံမျှန်နာများကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့
ရသည်။ ကံဇာတ်ဆရာ၏ လမ်းညွှန်မှုပဲ
ဖြစ်မည်။ ကမာရွတ် ဒေါက်ကျင်းမှ
တစ်ဆင့် လှိုင်သာယာသို့ ရောက်ရှိအခြေ
ချဖြစ်သည်။ အစကတော့ ခဏသာ
ဟူသော အတွေးနှင့် သင်္ကန်းစည်းဖြစ်ခဲ့
သော်လည်း သာသနာ့ဘောင်၌ ပျော်ပိုက်
သွားခဲ့သည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ဘွဲ့အမည်က
ဦးဓမ္မိက ဖြစ်သည်။ သို့သော် နာဂစ်၏
အရိပ်များ လွှမ်းမိုးခဲ့ရသည့် ဦးပဉ္စင်း
ဦးဓမ္မိကကို လူအများက “ဦးပဉ္စင်းနာဂစ်”
ဟုသာ ခေါ်ရင်း လူသိများလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့...

ဤတစ်နေ့သည် နာဂစ်နံပါတ်
တိုက်ခတ်အခါက ဦးစွန်းအေးအား မရတ
မင်းက အလွတ်ပေးခဲ့ခြင်း အကြောင်း
ရင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဤတစ်နေ့၌ ဦးပွင်းနာဂစ်က
မျက်စိကုသရန် အင်းစိန်ဆေးရုံသို့ သွား
ခဲ့သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ မျက်စိ
ကုသခြင်းကို အကြောင်းပြုရင်း အရိယ
မဂ္ဂင် သွေးလှူအသင်းနှင့် အဆက်အသွယ်
ရကာ မျက်စိခွဲစိတ်ကု တာဝန်ခံတစ်
ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

အရိယမဂ္ဂင် အသင်းကြီးသည်
သွေးအလိုရှိနေသူများအတွက် သွေးလှူ
ဒါနခြင်းအပြင် မျက်စိခွဲစိတ်ကုသရန်
လိုအပ်သူများအတွက်ပါ မျက်စိအခမဲ့
ခွဲစိတ်ပေးသည့် ပရဟိတ အသင်းအဖွဲ့
တစ်ခုဖြစ်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ကိုကျော်မျိုးထွန်း
အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဦးကြည်လွင်၊
အတွင်းရေးမှူး (၂) အဖြစ် ထွန်းနေမင်း၊
သွေးတာဝန်ခံအဖြစ် ဦးချစ်ခိုင်၊ မျက်စိ

တာဝန်ခံအဖြစ် ဦးပွင်းနာဂစ်နှင့် ကို
ပေါက်စတို့က တာဝန်အသီးသီးယူထား
ကြပြီး အမာခံအဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် မမိုး
ကိုနေမင်းထွန်းအပါအဝင် ပရဟိတ
စိတ်အားထက်သန်သူ စေတနာ့စွမ်းအား
ရှင်များဖြင့် တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ဖွဲ့စည်းတည်
ထောင်ထားသော ပရဟိတ အဖွဲ့တစ်ခု
ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့အစည်း၌ ပါဝင်လှုပ်ရှား
ကြသူများက နေ့ရယ်၊ ညအခါရယ်ဟု
မခွဲခြားဘဲ သွေးလိုလျှင် လိုသလို လှူဒါန်း
နိုင်သူများအား လိုက်လံဆက်သွယ်ရှာဖွေ
ပေးပြီး အင်းစိန်မှ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးအထိ
နေရာဒေသမရွေး လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး
သည်။

အရိယမဂ္ဂင်အသင်းကြီး ရပ်
တည်လည်ပတ်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်
နေသော ရန်ပုံငွေအတွက် လစဉ်ကျပ်ငွေ
တစ်ထောင် ထည့်ဝင်လှူဒါန်းခြင်းဖြင့်
မည်သူမဆို လူအားတတ်နိုင်ပါက လူ
အား ငွေအားတတ်နိုင်ပါက ငွေအားဖြင့်
ထည့်ဝင်လှူဒါန်း အဖွဲ့ဝင်နိုင်လေသည်။

ပရဟိတ အများအကျိုး

အတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အသစ်
ဆက်ရှင်သန်ခဲ့ရဟန်ရှိသော ဦးပွင်းနာဂစ်
မှာလည်း အပတ်စဉ် မျက်စိခွဲစိတ်ကုသူ
များအကြား အချိန်ကုန်ရင်း တစ်ခါ
တစ်လေ ဆွမ်းစားချိန် ကျော်လွန်ခဲ့
သည်များပင် ရှိခဲ့ရသည်။

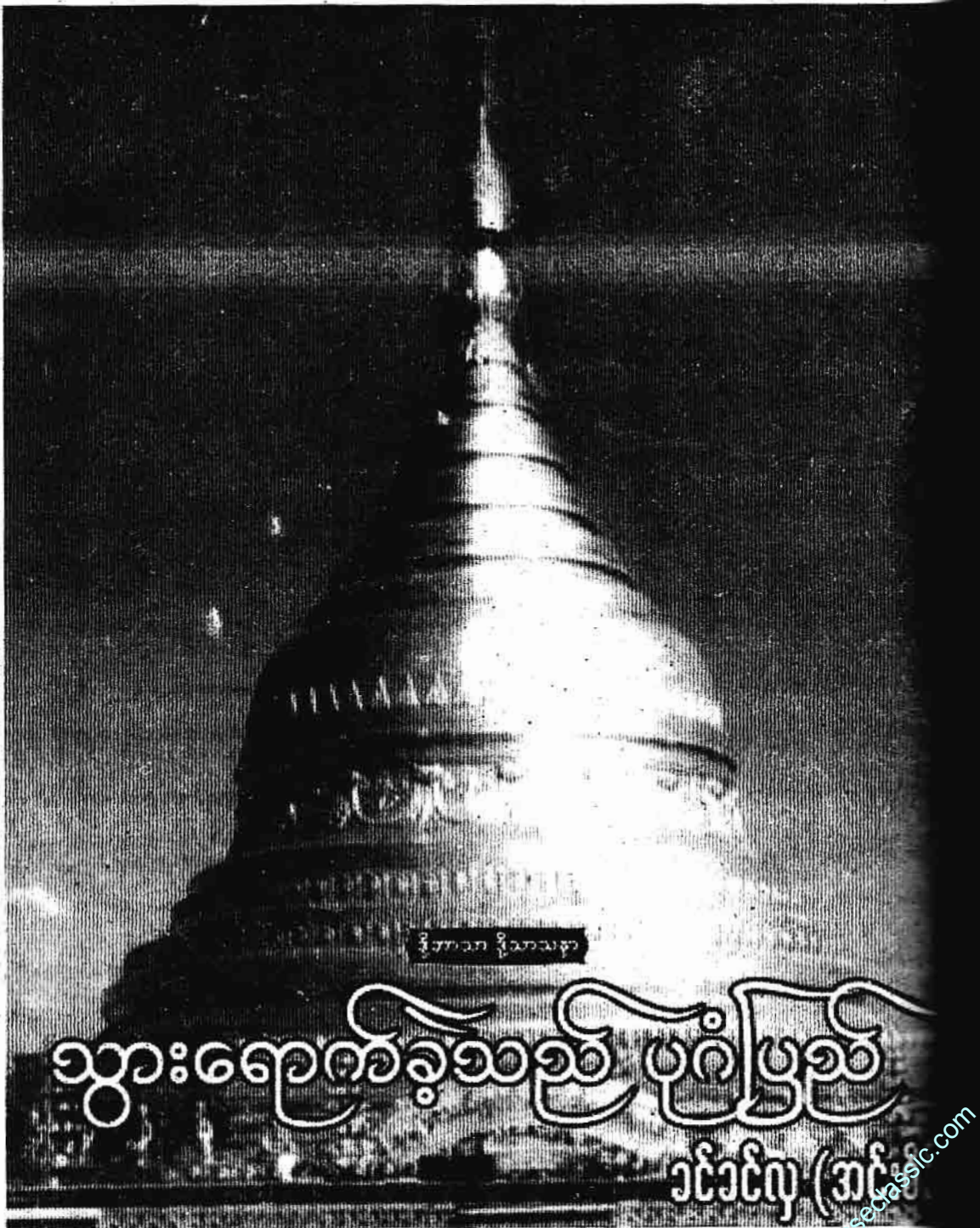
ရန်ပုံငွေခံဆိုသလို နယ်မှရောက်
လာသည့် မျက်စိခွဲစိတ်ကုသလိုသော
လူနာများအတွက် အောင်လေးယူမင်း
အုန်းကြီးကျောင်း၌ နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်
ပေးရသည်။ ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းခံ၍ရထား
သည်များကို ခွဲဝေကျွေးမွေးရသည်။ သူ
အပြင် မျက်စိခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်
ပြီးစီးချိန် နယ်သို့ပြန်ရန် လမ်းစရိတ်
မလုံလောက်သူများအတွက် အလှူငွေ
ကောက်ခံကာ တတ်စွမ်းသမျှ ဖြည့်ဆည်း
ပေးရသေးသည်။

လေးလကြာမှ တစ်ကြိမ်
သွေးလှူဒါန်းခွင့်ရှိသော်လည်း အရေးဆုံး
လိုအပ်လာပါက အချိန်အခါကို ကြည့်
မနေတော့ဘဲ မိမိသွေးကို ယုတ်ယုတ်

နုပွင့်သည်မှာလည်း ဦးပွင်းနာဂစ်၏	နတ်လူသာခု ခေါ်ထိုက်လုပ်ပေသည်။	အပါအဝင် ပရဟိတ အကျိုးဆောင်ရွက်
ဖြစ်သော စိတ်ထားပင်ဖြစ်သည်။	ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ အများ	နေသူတို့၏ အမည်များမှာ ကျောက်စာ
ရခဲလှသော လူ့ဘဝကြီး၌	အတွက် တတ်အားသ၍ ကူညီစောင့်	ထက် ကမ္ဘာ့တောင်ခွင့်မရသည့်တိုင်အောင်
အသက်ရှင်သန်နိုင်ရေးအတွက်	ရှောက်ပေးနေကြသော ပရဟိတလုပ်ငန်း	လူအများ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကြား၌မူ
အသက်ရှင်ကန်ခဲ့ရသော ဦးပွင်းနာဂစ်	များရှိ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးတို့၏ အသက်ရှင်	တက်တူးအထိုးခံခွင့်ရကြမည်မှာ မလွဲ
လူလောကကြီးကို ပရဟိတ	သန်နေရသော အချိန်တိုင်းသည် အစိုး	ကော်နပ်စ် ဖြစ်ပေတော့သည်။
အသက်ရှင်များဖြင့် သောကအပူများ ငြိမ်း	တန် အကျိုးမှန်စွာ မွန်မြတ်လှပေသည်။	
အရေရန် အလှပန်းဆင်ပေးနေသည်မှာ	ဦးပွင်းနာဂစ် (ဦးဓမ္မိက)	နင်းမေဂျီပိုး

ဒို့ဟာဒာ ဒို့သာသနာ

သွားရောက်ခဲ့သည့် ပုဂံပြည်

ခင်ခင်လှ (အင်)

ပုဂံပြည်ဆိုသည်အတိုင်း ယခင်
 အခါအရ မြန်မာမုန်လွှာ ပုဂံသို့
 သွားသည့်သည်ဟု ဆိုကြသည် ပုဂံ
 မှာ သွားချင်စိတ်က ပျင်းပြဲခဲ့သည်
 အစဉ်က မပျော်လင့်ဘဲ ပုဂံသို့
 ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက
 ဤသို့ဆိုသည် ကိုယ်မင်းကိုယ်ချင်းဖြင့်
 နိုင်ငံတော်ကြီးဖြစ်ပြီး အဆက်ဆက်
 ချစ်ခဲ့သည် ပုဂံနှင့်ပတ်သက်၍
 ကြောင်းအရာများကို လေ့လာမိခဲ့သည်။
 ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား
 သက်တော်(၇၀)၊ ဝါတော်(၃၅)ဝါ
 ဆက် အာနန္ဒာကို ခေါ်ဆောင်၍ ယခု
 ပြည်တစ်ဖက်ကမ်း ရတနာရဟိရည်
 ကြည်တောင်ထိပ်သို့ ကြွတော်မူ၍
 အတော်မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာနေ၍
 ဤညွန့်ကာ ညီတော်အာနန္ဒာအား
 တော်မူခဲ့သည် ကမ်းပါးအမြင့်ထက်
 မိုင်ပင်အဖျား၌ ဗိုင်းဖြူနှင့် ကနီညိုနား
 ခေါ် ပေါက်ပင်ရင်း၌ ဖားငယ်ဝပ်လက်ရှိ
 ပေါက်ပင်ဖျား ဗိုင်းနှင့်ကနီနားသည်ကာ
 ပြည့် အကူလိတင်သုံးသည်လည်းများ

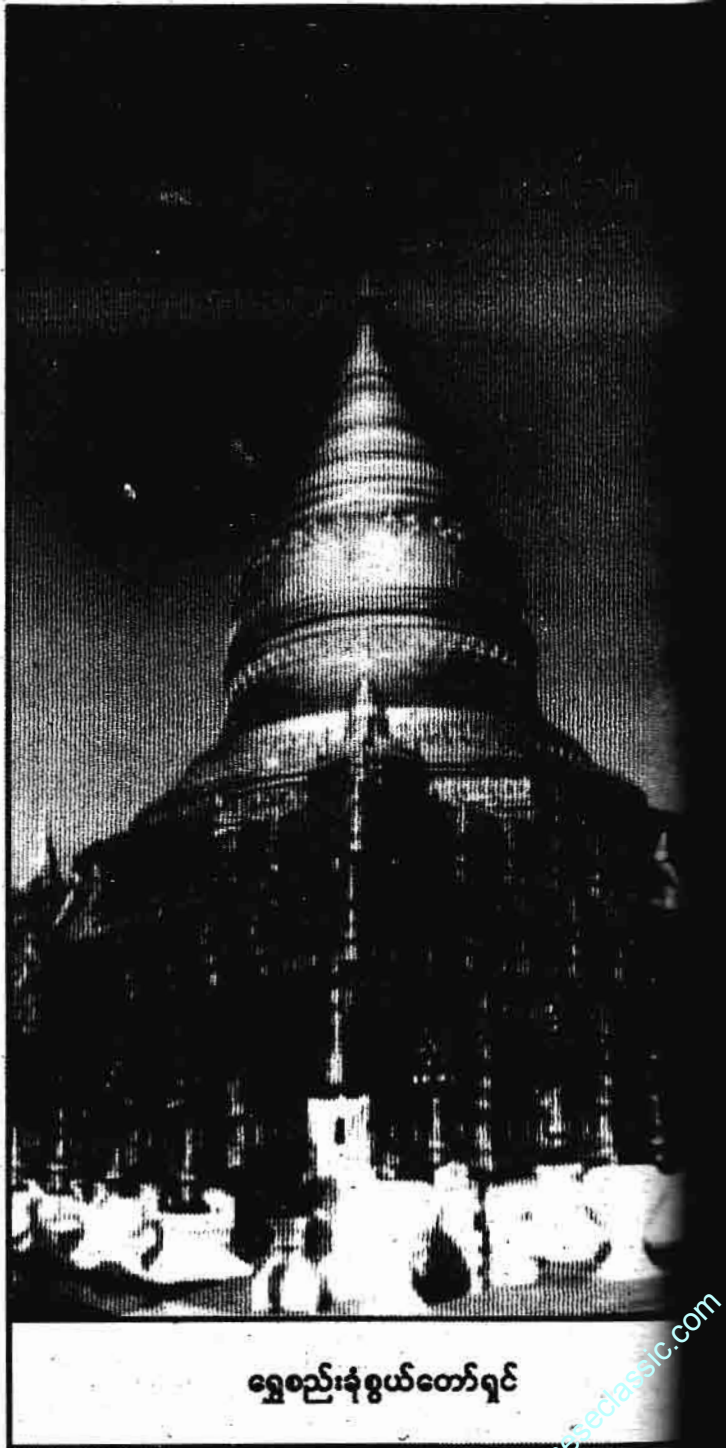
များလတ္တံ့၊ သီတင်းမရှိသော ဒုဿီလည်း
 များလတ္တံ့။ ပေါက်ပင်ခွ၌ ဖွတ်ပြိတ္တာလျှာ
 နှစ်ခွနှင့် နေသည်က ဤပြည်သူတို့သည်
 လယ်ယာမလုပ်ဘဲ အရောင်းအဝယ်
 ကုန်သည်များဖြင့် အသက်မွေးပြီး မမှန်
 သောစကားသုံး၍ သစ္စာယွင်းလို့လတ္တံ့။
 ပေါက်ပင်ရင်း၌ ဖားငယ်ဝပ်သည်ကာ
 ထိုပြည်သူတို့ သာယာပျော်ရွှင်ရလတ္တံ့။
 ငါတရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ပြီး နှစ်ပေါင်း(၆၅)
 နှစ်တွင် ဤမြစ်ကမ်းတစ်ဖက်ကမ်း၌
 အရိမဒ္ဒ ပေါက္ကံ(ပုဂံပြည်) ပေါ်ပေါက်မည့်
 အကြောင်း ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။
 သိုက်တိုင်မင်းလက်ထက် ခရစ်
 ၅၁၆-၅၂၃ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘဝတီခေါ် ယခု
 အခေါ် ဖွားစောအရပ်၌ မြို့တော်ကို
 ရွှေပြောင်းကာ ထီးနန်းစိုက်ခဲ့သည်
 ရှေးဟောင်းမြို့သုံးခုတွင် သစ်တပ်မြို့သာ
 တည်ရှိပြီး ကျွဲမြို့များ မရှိသေးဟု သိ
 ရှိခဲ့ရသည်။ (၃၄)ဆက်မြောက် ပျဉ်ပြား
 မင်း လက်ထက် ခရစ်(၈၄၉)ခုနှစ် ပုဂံကို
 စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ခရစ်(၁၀၄၄)
 ခုနှစ်တွင် ပုပ္ဖိစော ရဟန်းမင်းနန်းတက်ပြီး

အနုရုဒ္ဓါဒေဝခေါ် အနော်ရထာမင်းကြီး
 လက်ထက်မှ နောက်ဆုံး ပုဂံပျက်သွင်း
 ခဲ့သည် ပျူနှင့် မွန်လူမျိုးတို့ထံမှ အမွေခံ၍
 ပုဂံဟူသော ဝေါဟာရသည်ပင်လျှင် ပျူဂါမ
 မှသည် ပျူဂါမ် ယင်းမှပုဂန်-မျှ ပုဂံဟု
 အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်လာကြောင်း
 လေ့လာကြောင်း လေ့လာခဲ့ပါသည်။ မင်း
 နေပြည်တော်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ပါဠိပိဋကတ်
 စာပေများ ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်ဝါကို နေလ
 ပမာထွန်းလင်းခဲ့သည် မင်းပေါင်း(၅၅)ပါး
 အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ခဲ့သည်
 လှည်းဝင်ရှိသံတည်ညံ့ ပုဂံဘုရားပေါင်းဟု
 ဆိုရှိရှိခဲ့သည်။
 တစ်ချိန်သောအခါ ပြန်လည်
 ဆန်းစစ်သော ပုဂံပြည်ကြီးသည် စေတီ
 ပုထိုးများဖြင့် စည်ကာပြီး မုဆိုးမပင် ဘုရား
 တည်၊ ကျောင်းဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ချင်း
 တွင်းမြစ်နှင့် ရောဝတီမြစ် ဆုံမှတ်မိုင်(၂၀)
 ခန့်အကွာ ရောဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း
 တွင် တည်ရှိ၏။ ရှေးစကားအရ ခရစ်
 (၁၀၀)ခုနှစ်တွင် ရွာအပေါင်း(၁၉)ရွာကို
 စုစည်းပြီး ယုန်လွယ်ကျွန်းအရပ်၌ သဗုဒ္ဓ

ရောင်မင်းကြီး အရိမဒ္ဒနပူရပြည်ကို စတင်
တည်ထောင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မင်း
ဆက် ခုနစ်ဆက်မြောက် သောင့်လည်
ကြောင်မင်းလက်ထက် ခရစ်၃၄၄-၃၈၇
ခုနှစ်တွင် ယုန်လွယ်ကျွန်း အရပ်မှသည်
သီရိပုဗ္ဗယာကျောက်စကားရပ်သို့ မြို့တော်
သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီး ယင်းမင်းဆက်(၁၂)
ဆက်မြောက် သိုက်တိုင်မင်းလက်ထက်မှ
ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြောင်း ပြန်လည်သိ
ခဲ့ရသည်။

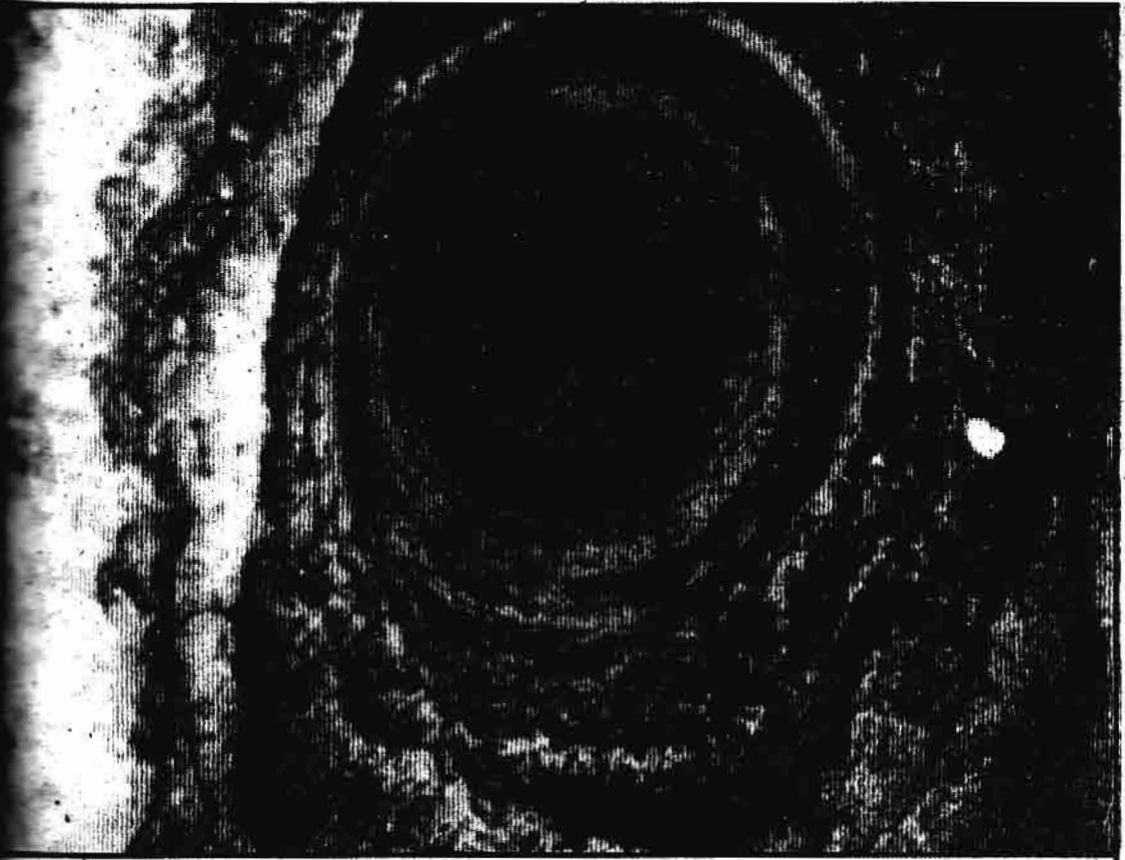
ပထမဦးစွာ ရွှေစည်းခုံစွယ်
တော်မြတ်အား ဖူးမြော်ခဲ့သည့် ညောင်ဦးမြို့
နယ် မြောက်ဘက် ရောဝတီ မြစ်ကမ်း
နံဘေးတွင် တည်ရှိသည့် ပုဂံတွင်ဆိုရိုး
ရှိသည် ဟု (၉) မှာဓမ္မရုံ ဉာဏ်မှာ
သဗ္ဗညု။ အနုမှာအနန္ဒာ၊ တန်ခိုးမှာ
ရွှေစည်းခုံဟု ဆိုသည့်အတိုင်း တန်ခိုးကြီး
သော ဘုရားကြီးတစ်ဆူဖြစ်သည့် ကျောက်
ဖြင့်တည်သော ဘုရား(၄)ဆူတွင် တစ်ဆူ
အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီးကို
ခရစ်နှစ် ၁၀၈၄မှ ၁၁၃၃အတွင်း တည်ပြီး

ရွှေစည်းခုံစွယ်တော်ရင်

အထဲမှာ ၄၂၀ နှစ်ဖြစ်သည်ကို သိရှိရ	မင်းက ကျောက်အုပ်များဖြင့် ထပ်မံတည်	နိုင်သည့် မြင်းရပ်ကြီးကိုလည်း မိမိတို့အယူ
ဌာပနာမှာ ဗုဒ္ဓ၏စွယ်တော်နှင့်	ထားသည့် ပုဂံတွင် ထင်ရှားသော နှစ်ထပ်	အဆောင်တိုင်း ခေါင်းကိုက်လျှင် ခေါင်းကို
တော်ကွပ်တော်ဖြစ်သည့် အနုရုဒ္ဓအေ	စေတီ (၄၅) ဆူအနက် တစ်ဆူအပါအဝင်	နိုင်၊ နေရာလျှင် နေရာရှိသဖြင့် ပြောဆိုပြီး
တော်ထာမင်းကြီးနှင့် ထီးလှိုင်ကျန်စစ်	ဖြစ်သည်။	တပျော်တပါး နှိပ်နေကြသည်မှာ ဘုရားဖူး
တော်နှစ်ပါး၏ ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သည့်	ရွှေစည်းခုံဘုရားကြီးအား ဖူး	သူတိုင်း လိုလိုကျန်းမာရေးအတွက် ပြုလုပ်
တော်ထာမင်း၏ ကောင်းမှုလက်ရာကို	မြှော်ပြီး သေးငယ်သော ရေအိုင်လေးမှ	နေကြသည်။ ကျန်စစ်သားမင်း လုံစိုက်
ဌာပနာ၍ ဝံ့ထားကာ ကျန်စစ်သား	ထီးတော်အရိပ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ဖူးမြော်	သည်နေရာ မြင်းခွာရာမှာ ခြေနစ်ဖက်

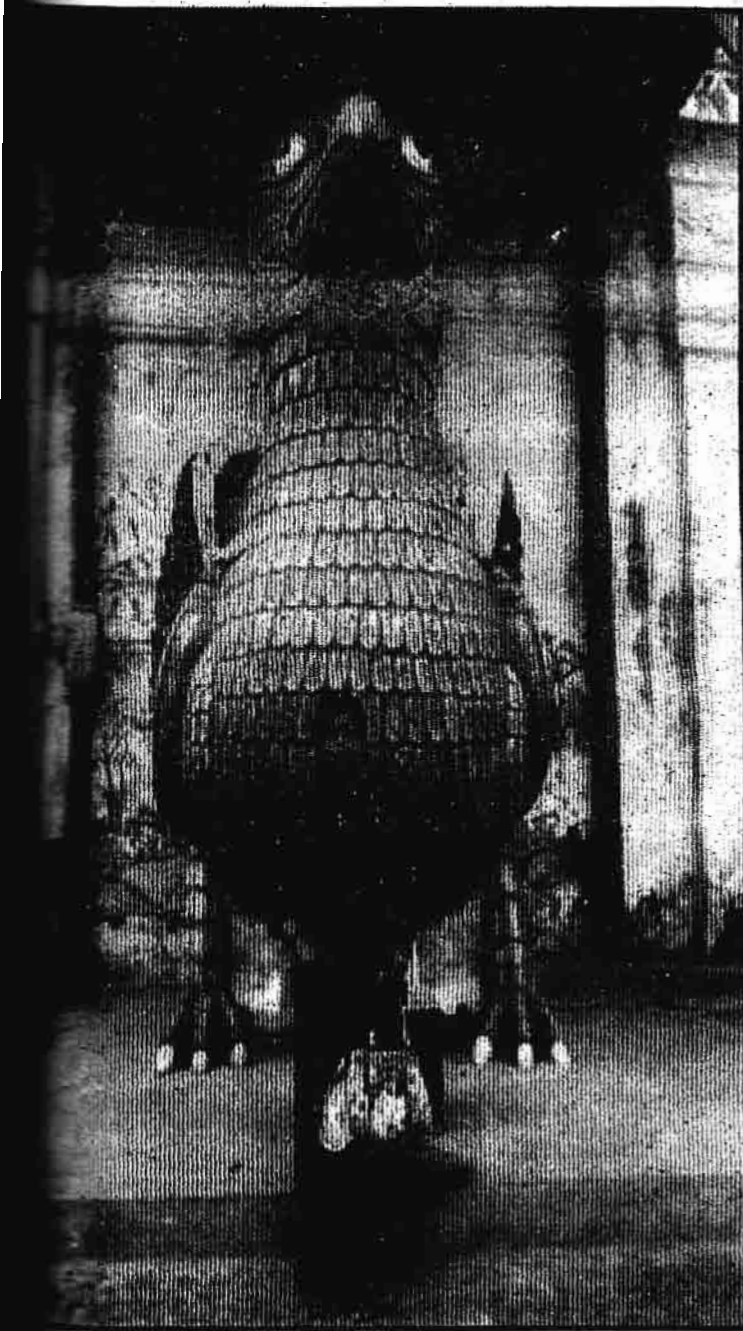
ရွှေစည်းခုံ (ထီးတော်ပေါ်) ရေအိုင်

လက်အရာများ မနောဒက္ကရေဒိုင်ငယ်နှင့်
ဘုရားမြောက်ဘက်တွင် ကျောက်နဂါး
ရုပ်တုမှာ (၂၀၀၀)ခုနှစ်တွင် ပေါ်ခဲ့ပြီး
နွားနို့နှင့် ရေများလှူနေကြသည်ကိုလည်း
တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဘုရားကြီးအား လူတစ်ရစ်၊
နတ်တစ်ရစ်တည်ခဲ့သည် မစ္စယံတိုင်းတွင်
ခြင်္သေ့ရုပ်များ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဖြင့် တန်
ဆာဆင်ထားသည့် တောင်လေးတောင်
တွင်လည်း ကျောက်ဖြင့် တည်ဆောက်
ထားသော ဖင်နှစ်ခွ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများ
ရှိသည် ရွှေစည်းခုံဘုရား ပဉ္စလောဟာမက်
ရုပ်ဆင်းထုထားရာ ဂန္ဓကုဋိတိုက် လေးဆူ
ရှိသည့် အရှေ့ဘက်တွင် ကံကုသန်ဂုံ
ဘုရား၊ တောင်ဘက်တွင် ကောဏ္ဍာဂုံ
ဘုရား၊ အနောက်ဘက်တွင် ကဿပ
ဘုရား၊ မြောက်ဘက်တွင် ဂေါတမဘုရား
ဖြစ်သည်။ လက်ယာရစ်အတိုင်းတည်ထား
သည့်ဘုရား အနောက်ဘက်လက်ရာ
အဖြစ် အင်္ဂုလိမာလရဟန်းကြီးပုံပြသ
သမင်္ဂီနတ်သမီး၊ အဖထက်သားလကြီး
နတ်ကြီးဖြစ်သော အဖရွှေညိုသင်၊ သား

အလိုတော်ပြည့်

ငှက်ပစ်တောင်

ရွှေစကား နတ်ရုပ်ကြီးမှာ ပွဲစားကြီး ဦးနေ
 ဇွန်း နတ်ရုပ်ကြီးမှာလည်း ဆက်သသော
 ငွေဖြင့် ပြန်လည်စွန့်လွှဲ၍ ဈေးရောင်း
 ကောင်းအဆောင်ဖြင့် ဆောင်ကာ ဈေးပို
 ရောင်းရကြောင်း ရွှေစည်းခုံ ဘုရားကြီးအား
 ဖူးရင် ပုဂံတစ်ခေါက်ရောက်၍ ဆုတောင်း
 လျှင် သုံးခေါက်ရောက်ပြီး ပျော်ခဲ့လျှင်
 ကိုးခေါက်ရောက်သည်ဟု စကားအရ သိခဲ့
 ရသည်။

ရွှေစည်းခုံဘုရား ခေါင်းလောင်း
 နှင့် သပိတ်မှောက်(ခါးပတ်) အထက်
 ပတ်လည်တွင် ကနတ်စိန်ကောင်များ
 အနောက်ဘက်တွင် သပိတ်ပိုက်၍ မတ်
 ရပ်ရဟန္တာ(ရှင်အရဟံ) ပုံတော်ကို ကြေး
 ပြားဖောင်းကြွပုံဖော် ပူဇော်ထားသည်။

ထူးခြားမှုများမှာလည်း...

၁။ ထီးတော်တွင် သံမဏိခိုင်ခြင်း။

၂။ စေတီတော်ကြီးအနိပ်သည် တံတိုင်း၏
 အပြင်သို့ လွင့်မသွားခြင်း။

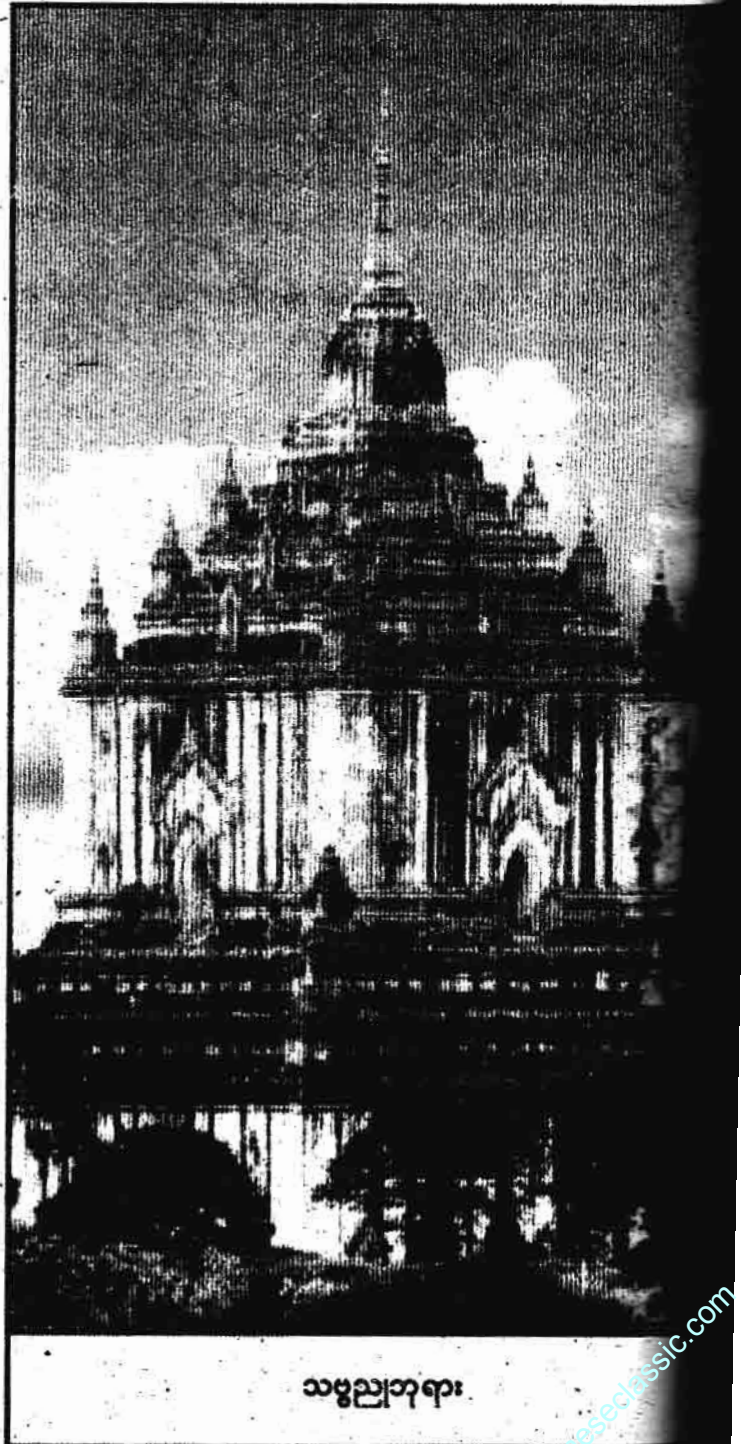
၃။ ရွှေလောင်းစက္ကူများ အပေါ်မှ လွင့်ချ
 လျှင် အပြင်သို့ မလွင့်ခြင်း။

၄။ ဘုရားဖူးရာ ထောင်သောင်းဝင်သည်

တိုင်အတွင်း၌ ပြည့်ကျပ်သည်မရှိ။
၅။ ဆွမ်းကပ်သူမဦးနိုင်ခြင်း။
၆။ စေတီကြီး၏ တစ်ဖက်မှ စည်တီးလျှင်
အခြားတစ်ဖက်မှ မကြားနိုင်ခြင်း။
၇။ အဝေးမှကြည့်လျှင် ကုန်းမြင့်ပေါ်၌
တည်ထားသည့် ထင်ရခြင်း။ အနီးကပ်
ကြည့်လျှင် သာမန်မြေပေါ်၌ တည်ထား
ခြင်း။
၈။ ဗိုရွာလျှင် ရင်ပြင်တော်၌ ရေမတင်ခြင်း။
၉။ ဘုရားကြီး၏ အရှေ့တောင်ဘက် ခရေ
ပင်မှာ တစ်နှစ်လုံးပွင့်ခြင်း။

အံ့ဖွယ်များကိုလည်း လေ့လာ
ရေးသားရပါသည်။

ပုဂံဘုရားမှတစ်ဆင့် တန့်ကြည်
တောင်စွယ်တော်မြတ်အား ဖူးမြော်ရန်
ရေဝတီမြစ်ကို စက်လှေဖြင့် မြစ်တစ်ဖက်
ကမ်းသို့ ကူးပြီး တန့်ကြည်ရွာမှ ဘုရား
အရောက်(၅)မိုင်ခန့် အကွာအဝေးဖြင့် တက်
ခဲ့သည်။ ဘုရားရင်ပြင်သည် ကျယ်ဝန်း
ပါသည်။ အဆောက်အဦများ၊ ဓမ္မာရုံများ
တွေ့ရသည်။ ဆွမ်းပန်း၊ ရေချမ်းများ
ကပ်ကြပြီး ဤစွယ်တော်လေးဆူအား

သဗ္ဗညုဘုရား

အမွန်မတည်မီ ဖူးကြရသည်။ အနော်ရ
 ထာမင်းကြီး၏ သစ္စာအဓိဌာန်တွင်
 ငါတည်ထားကိုးကွယ်သော စွယ်တော်
 မြတ်လေးဆူကို အကြင်သူသည် နောက်
 နှစ်မကူး နေ့ချင်းဖူး၏ လှူသည့်ကုသိုလ်
 မို့တူ၏ သီလ(၅)ချက် မပျက်လုံ၏ ထို
 သည်သူအား မကြာချက်ချင်း လက်ငင်း
 ကောင်းကျိုးတူစေသတည်းဟု ဆိုခဲ့သည့်
 အတိုင်း ကျွန်မတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ဆက်

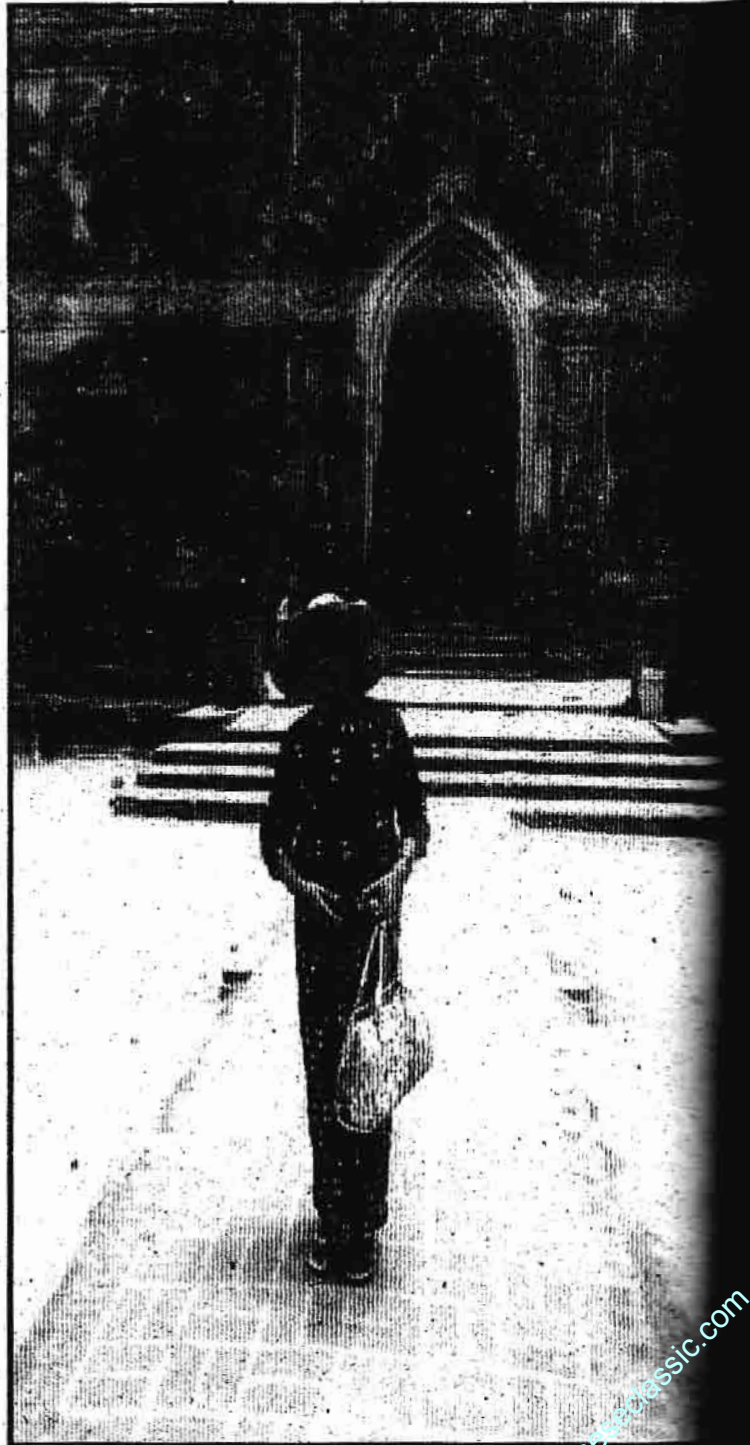
လက်၍ ရောဝတီမြစ်ကို ပြန်ကူးပြီး
 တတိယမြောက် လောကနန္ဒာစွယ်တော်
 ဘုရားအား ဖူးမြော်ကြသည်။ ဘုရားခြေရင်း
 တွင် ကျောက်စာနှစ်ချပ်ရှိသည်။ သက္ကရာဇ်
 ၁၂၀၇ခုနှစ်နှင့် ၁၂၁၁ခု ကျောက်စာများကို
 တွေ့ရသည်။

အုတ်လှေကားအတိုင်း တက်
 ရောက်ဖူးမြော် ကြရသည်။ ရောဝတီမြစ်
 ကမ်းနံဘေးဖြစ်ပြီး တန့်ကြည်တောင်

စွယ်တော်မြစ်ကို လှမ်း၍ဖူးမြော်နိုင်သည်။
 ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ
 မရွှေ့သက္ကနတ်ပန်းပင်များ ဘုရားဖူးလှေများ
 ရှိသည့် စေတီအရှောက်တွင် ဘေးနဲ့ကန်
 ကြီးရှိပြီး ၎င်းကန်ကြီးတွင် ဥပုက္ကမထေရ်
 ကျောင်းဆောင်နှင့် သစ်သားတံတားရှည်
 ကြီးတစ်ခုရှိပြီး ထိုကန်ထဲတွင် ငါးများလိပ်
 များကို တွေ့ရ၍ ကုသိုလ်ပြု ငါးစာလှော်
 ကြသည်။ လောကနန္ဒာဘေးမှ ဥယျာဉ်နှင့်

သိရိပစ္စယာ ဥယျာဉ်ရွာသည် မြင်းခြံဆရာ
တော်ကြီး အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၏ မွေးရာ
ဇာတိဖြစ်ကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ်သိခဲ့
ရပြီး ကွက်စိန်ကျောက်ဆောင်ကိုလည်း
တွေ့ခဲ့ရသည်။

လောကနန္ဒာ ဘုရားကြီး၏
တန်ခိုးတော်ကြောင့် ရေဝတီမြစ်ရေတိုက်
စားပြီး ကမ်းပါးပြိုကျခြင်းမရှိခြင်း၊
ရေတက်ချိန်တွင် ဝဲကြီးများဖြစ်ပေါ်ပြီး
လောကနန္ဒာဝဲဟု ခေါ်ကြောင်းသိခဲ့ရသည်။
စတုတ္ထမြောက် စွယ်တော်မြတ်ဖြစ်သော
တုရင်းတောင်သို့ ပုဂံမှပြန်ထွက်ပြီး ကား
ဖြင့်တက်ရောက် ဖူးမြော် ကြရသည်။
ကတ္တရာလမ်းဖြစ်ပြီး ခရီးသည်များ၊
ဘုရားဖူးများ အတွက် အဆင်ပြေသည်။
တောင်မှာအနည်းငယ်မတ်၍ တက်ရ
သည်။ ဘုရားရင်ပြင်ရောက် တုရင်းတောင်
စွယ်တော်မြတ်စေတီအား ဖူးမြော်ကြသည်။
တောင်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် မြကန်ကို တွေ့ရ
သည်။ ပုဂံညောင်ဦး ကားလမ်းနှင့် ထန်းပင်
များကိုလည်း အဝေးမှ တွေ့မြင်ကြရသည်။
တုရင်းတောင်ခေါ် ရခြင်းမှာ

နန်းဘုရား

သရပျိုမြို့ရိုးတံခါး

လေ့လာမိသလောက် တုရင်းတောင်အား
တုပ်ဝပ်တောင်၊ ဆင်ဖြူတော် တုံ့ခနဲဝပ်
ခြင်းဖြင့်၊ ပဆစ်တုပ်ဝပ်ထားခြင်းဖြင့်
စွယ်တော်မြတ်ကို သယ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြင့်
ထူးခြားမှုများကြောင့် တုရင်းတောင်ဟု
ခေါ်ဆိုကြောင်း မှတ်သားမိပါသည်။

တုရင်းတောင်ပေါ်မှ တဆင့်
စွယ်တော်လေးဆူ ဖူးမြော်ပြီး၍ ဘုရားဖူး
ကြပြန်သည်။ တုရင်းတော်သည် ပုဂံပြည်
၏ ဗြိအောင်မှစဉ်သဖွယ် ဖြစ်ပြီး စွယ်တော်
လေးဆူအား မွန်းတည့်အပြီး ဖူးမြော်ကြရ၍
တုရင်းတောင်စွယ်တော်မြတ်သည် ညောင်
ဦးပုဂံလမ်းတွင် တည်ရှိသည်အတွက်
ဝေးသော တန်ကြည်တောင်အား အရပ်ဖူး
မြော်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

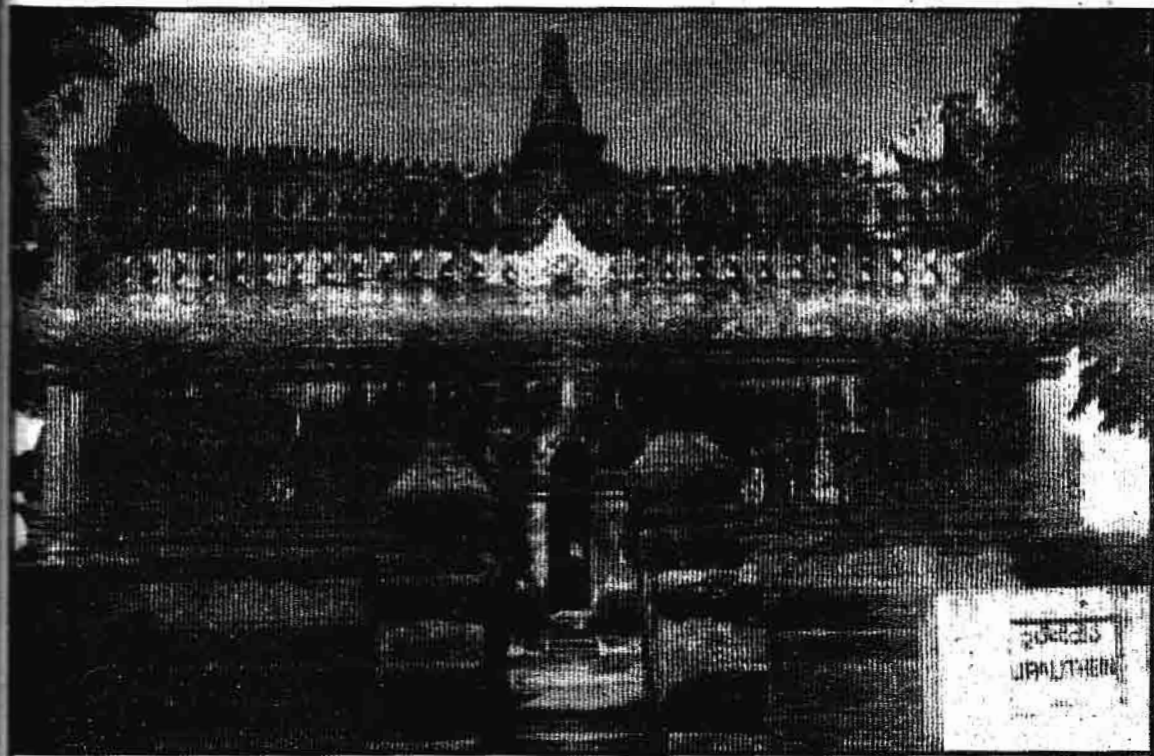
သရပျိုတံခါးမကြီးမှာ ပုဂံကျုံး
မြို့ရိုးရှိ တံခါးမကြီး (၁၂)ခုအနက်
အကောင်းပတိ တစ်ခုကျန်သည်မှာ တစ်ခု
တည်းသော အဝင်ဝတံခါးပင်ဖြစ်သည်။
အာနန္ဒဝလိုဏ်ဂူ ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်ကြ
သည်။ ပုဂံရောက်တဲ့မြန်မာ အာနန္ဒာ
မရောက်ရင်မဖြစ်ပါဘူး။ အနိုင်းနဲ့ ပုဂံ

တန့်ကြည်တောင်စွယ်တော်ရုံ

အာနန္ဒာစေတီတော်ကြီးသည် အနန္တ
 အာနန္ဒာ ဆိုသည်အတိုင်း စဉ်တတ်တော်
 များ ဂူအတွင်း နံရံများအပေါ်ရှိ အရုပ်
 အောက်စာတန်းများ ပုဂံအနန္တကို ခရစ်နှစ်
 ၁၀၉၀တွင် တည်ပြီး ကျန်စစ်သားမင်းကြီး
 (ခရစ်နှစ်၁၀၈၄-၁၁၁၂)လက်ထက်
 လက်ရေးဖြင့် အနန္တဘုရားကြီး၏
 သက္ကရာဇ်၅၂၃နှစ် အေဒီ၁၀၉၀ခုနှစ်တွင်
 တည်သည်ဟု ရေးသားထားသည်။

ကျန်စစ်သား၏ ကုသိုလ်တော်
 စေတီပုထိုးများအနက် ဤလိုက်ဂူသည်
 အထူးသမိုင်းကြည်ညိုဖွယ် အကောင်အ
 နှင့် အလှဆုံးဖြစ်ပြီး ပန်းတမော့ ကျောက်
 ဆစ်လက်ရာ ရုပ်ကြွပန်းများ အင်တမ်း
 လက်ရာများ ပြောင်မြောက်သော ပိသုဇာ
 လက်ရာများကို တွေ့ရသည်။ အာနန္တ
 ရှေ့စကားအဆိုအရ ရဟန္တာများသည်
 ဟိမဝန္တာတောင်အနီးရှိ နန္ဒမုလိဏ်ဂူတော်
 ကို အတုယူဆောက်လှူ၍ ၎င်းအနီးတွင်
 ရှင်များကလည်း အနန္တပညာဟူသော
 တဏှာတဏှာ အဆုံးအစမရှိ ပညာတော်
 တော်၏ အကြီးမားပုံ သရုပ်ဖော်ခဲ့၏။

ဥပါဋိသိမ်

သည်ဟု ယူဆခြင်း။ ကာလရွှေလျှောလာ
၍ အနန္တမူ တဆင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလုပ်
အကျွေးဖြစ်သော ညီတော်အာနန္ဒာ
အမည်ဟု ဆင်သက်လာခဲ့သည်ကိုလည်း
သိရှိခဲ့ရသည်။

အတွင်းပတ်လမ်းအပြင် စင်္ကြံ
ပတ်လမ်းများထားရှိပြီး နံရံချိပ်များ မတ်ရပ်
ရုပ်ဆင်းတုတော်ကြီး လေးဆူကို ဖူးမြော်
နိုင်သည်။ အလင်းရောင်နှင့် လေဝင်ထွက်

ကောင်းသည်။ အနောက်ဘက် မတ်ရပ်
ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဝဲယာအတွင်းယာဘက်
တွင် ရှင်အရံပုံဆရာပုံတော်နှင့် ဝဲဘက်
မှန်ချိုင့်တွင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏
ရုပ်ထုတော် ရှိခဲ့သည့် ပုံကျောက်ဆစ်
လက်ရာကို တွေ့ရသည်။

၎င်းဘုရားလေးဆူမှာ ပွင့်လေး
ပြီးသော ဘုရားလေးဆူကို ရည်ညွှန်း
ပူဇော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်သားပန်းပု

တံခါး ကြီးများမှာလည်း အနန္တဘုရားကြီး၏
ဝင်ပေါက်တိုင်းတွင် သစ်သားတံခါးရွက်
ကြီးများ တပ်ဆင်ထားသည်မှာ ရှေးလက်
မပျက် တည်ရှိနေပါသေးသည်။

အလိုတော်ပြည့်ဘုရားသည်
လည်း ပုဂံသို့ရောက်သူတိုင်း ဝင်ရောက်ဖူး
မြော်ကြသည် အလိုတော်ဘွဲ့အမည်နှင့်
လိုက်၍ အလိုပြည့်လို့ကြသော ဘုရားဖူး
များလာရောက် ဖူးမြော်ကြသူများ အလို

တော်ပြည် ဂါထာတော်ရွတ် ပုတီးစိပ်ခြင်း
ဖြင့် လိုရာဆုတောင်းပြုခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါ
သည်။

ရွှေဂြိုဟ်ဘုရား သဗ္ဗညုဂြိုဟ်
ဘုရား။ ကန်တော့ပလ္လင်ဘုရားများသည်
နှစ်ထပ်ဂူတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာ
စေတီတော်ဘုရားအား ဖူးမြော်ရင်း ပုဂံတွင်
တစ်ညတာ နားယူခဲ့ကြသည်။ ပုဂံအလှကို
နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ ခံစားရင်း ဘုရားဖူးခဲ့
ကြသည်။ ထုမှာဓမ္မရံ အဆိုနှင့်အညီ
ထုထည်ကြီးမားရုံသာမက ပဲအုပ်စီထား
သည့်မှာလည်း အပ်တိုမရအောင် သေသပ်
လှသည်။ အတွင်း၌ လေးမုခ်ရှိသောလည်း
အရှောက်ဆင်းတုသာ ချန်ထား၍ ကျန်
သုံးဖက်နံရံများတွင် ဆေးချယ်ပြီး ပိတ်ဆို့
ထားသည်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ့ရှိ
ရသည်။

အပါယ်ရာဇာနည် ဘုရားမှာလည်း
ပြုပြင်ထား၍ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသည်။
ဘုရားအလောင်းပန်ချီလက်ရာများ ရှေး
မွန်စာများ တွေ့ရသည်။ နန်းဘုရား နဂါးရံ
ဘုရားများ ဖူးမြော်ပြီး မနုဿဂူဘုရားအား

သွားရောက်ဖူးမြော်ရာ မြင်းကပါရွာအနီး၌
တည်ရှိပြီး သထုံပြည်ရှင် ဘုရင်တစ်ပါး
ဖြစ်ပြီး ခရစ်ဝကျွဲ ခုနှစ်တွင် အနော်ရထာ
မင်း စစ်သုံးပန်းအဖြစ် အကျဉ်းခံနေရစဉ်
တည်ထားသောဘုရားဖြစ်သည်။ ဆင်းတု
တော်ကြီးမှာ ဘူမိဗေဿမုဒြာ ဆင်းတုကြီး
ဖြစ်ပြီး လိုဏ်ဂူတော်နှင့် ဉာဏ်တော်
အချိုးအစား မမျှပြည့်ကျပ်လျက်ရှိပြီး
ကျဉ်းကျပ်သော ဘုရားဖြစ်သည်။ ဤ
ဂူဘုရားအနီးတွင် မနုဿမင်း နေထိုင်ခဲ့
သဖြင့် နန်းဘုရားဟုလည်း ခေါ်ဆိုကြ
သည်။ ဘုရားကြီးရှေ့တွင် ထားရှိသော
ဆွမ်းသပိတ်တော်ကို မနုဿမင်းသပိတ်
ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ပုဂံပြတိုက်လည်း
လေ့လာခဲ့ပြီး ပုဂံယွန်းထည် လုပ်ငန်း
များကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ပုဂံမှ
ပြန်လည်ထွက်ခွာပြီး ထီးလိုမင်းဘုရား
ဥပါလိသိမ်တော်များ ဖူးခဲ့ကြပြီး ညောင်ဦး
ဂေါတမဘုရားနှင့် ငှက်ပစ်တောင် ဥမင်သို့
ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ငှက်ပစ်တောင် ဒေသကို
အနော်ရထာမင်းကြီးလက်ထက် ရှင်အရံ

ဟံမထေရ် အမှူးပြု၍ ငှက်ပစ်တောင်
ဂိုဏ်းကြီးအဖြစ် ထူထောင်ခဲ့သည်။ ဥမင်
များမှာ မြေသားဥမင်ဖြစ်သည်။ ငှက်ပစ်
တောင်ရှိ ဥမင်များတွင် သမီးငှက်ဥမင်များ
ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ပုဂံပြည်တွင်
ရန်သူဆိုသည် ဝက်ကြီး၊ ငှက်ကြီး၊ ရွှေ
ကြီးဟု ရန်သူ(၄)မျိုးကို ပျူစောတီးအော်
သည် လိုဒုက္ခပေးသော သတ္တဝါများ
အောင်မြင်စွာ နှိမ်နှင်းသတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။
ငှက်ကြီးနှုတ်သီးဖြင့် ဖမ်း
သည်နေရာမှာ တွင်းကြီးဖြစ်နေသည်ကို
လည်း ဗဟုသုတ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ရွှေ
အရဟံ အုတ်ကျောင်းကိုလည်း ငှက်ပစ်
တောင်အနီး တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ပုဂံဘုရားများသည် ဖူးမြော်၍
မကုန်နိုင်ပါ။ မိမိဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။ ဘုရားများ
ကိုသာ ရေးသားရပါသည်။ ပြန်မာတို့
ပုဂံဘုရားများကို သွားရောက်ဖူးမြော်ရင်း
ပုဂံအလှကို ရှာဖွေနိုင်ကြပါစေ။

ခင်ခင်လှ(အင်းဝ)

သီတာသံသရာ သီကြွနေရန်

မြန်မာ့ရိုးရာ သက္ကတ်ပေဒင်ပညာ

ဒေါက်တာ တင်ဗိုလ်ဗိုလ်
(ကွန်ပျူတေဒ သုခုမ)

မြန်မာရိုးရာ သက္ကတပညာ
သည် ဆန်းစစ်ခင်၊ သုံးတန်ပေါ်နိုင်စေခင်
ပညာ၊ မဟာဗေဒပညာတို့နှင့် တွဲဖက်
သုံးစွဲရသော ပညာဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာ
ရိုးရာ သက္ကတဗေဒပညာအရ လူသား
တစ်ဦးသည် မိမိမွေးဖွားသည့် နှစ်မှစ၍
တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊
ကြာတပတေး၊ ရာဟုနှင့် သောကြာဂြိုဟ်
တည်းဟူသော ဂြိုဟ်ကြီး(၇)လုံးတို့၏
သက်ရောက်ခွင့်များအတွင်း မိမိ၏မွေးနှံ
ဂြိုဟ်မှအစပြုကာ နာရီလက်တံအတိုင်း
တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အလှည့်ကျ ဖြတ်သန်း

လျက် ရှိပေသည်။ အောက်ပါပုံကို ကြည့်
ပါ။
အောက်ပါ ယေးအတိုင်း-
-တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မှ
စတင်၍၎င်း၊
-တနင်္လာသားသမီးသည် တနင်္လာဂြိုဟ်မှ
စတင်၍၎င်း၊
-အင်္ဂါဂြိုဟ်သားသမီးသည် အင်္ဂါဂြိုဟ်မှ
စတင်၍၎င်း၊
-ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်မှ
စတင်၍၎င်း၊
-ကြာသပတေးသားသမီးသည် ကြာသပ

တေးဂြိုဟ်မှ စတင်၍၎င်း၊
-သောကြာသားသမီးသည် သောကြာဂြိုဟ်
မှ စတင်၍၎င်း၊
-စနေသားသမီးသည် စနေဂြိုဟ်မှ စတင်
၎င်း၊
တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အလှည့်ကျ
ဖြတ်သန်းလျက် ရှိကြပေသည်။ (၇)နှစ်
လျှင် တစ်ပတ်ပြည့်ပြီး အသက်(၉)နှစ်
တွင် မိမိမူလမွေးဖွားခဲ့သောနှစ်သို့
လည်ရောက်ရှိပေသည်။

တနင်္ဂနွေ ဂန္ဓင် အရှေ့မြောက်	တနင်္လာ ကျား အရှေ့	အင်္ဂါ ဗြသေ့ အရှေ့တောင်
သောကြာ မု မြောက်	ဂြိုဟ်သက် (၁၀၈) နှစ်	ဗုဒ္ဓဟူး ဆင် တောင်
ရာဟု ဟိုင်းဆင် အနောက်မြောက်	ကြာသပတေး ကြွက် အနောက်	စနေ နဂါး အနောက်တောင်

ထူးခြားသော တွေ့ရှိမှု

ထိုသို့ လူသားတို့သည် ပြုတ်

ပြီး(၈)လုံးအတွင်း (၈)နှစ်လျှင် တစ်ပတ်
ထည့်ပတ် ဖြတ်သန်းလျက်ရှိရာတွင် ပြုတ်
ဆစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး အကျိုးပေးပုံချင်း
ဆုံးဝေတူညီကြပေ။

လူအများစုသည် အသက်

အပိုင်းအခြားအရ အင်္ဂါပြုတ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးပြုတ်
နှင့် စနေပြုတ်ကြီးများအတွင်း ဖြတ်သန်း
သောနှစ်များတွင် ထူးထူးခြားခြား
ဆိုးအညံ့များ ကြုံရတတ်သည်ကို တွေ့
ရသည်။

(ပါရီသော သက္ကတပြုတ်

အတွယ်ကြည့်ယောကျာ်းတွင် အမည်း
အထိပြလုပ်ထားသော နှစ်များဖြစ်သည်)

ပြုတ်တစ်လုံးစီ၏ သက္ကတများ

အတွင်းတွင် အကျိုးပေးမှုများမှာ (ယေဘု
ယေဘောအားဖြင့်) အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေသက္ကတ

တနင်္ဂနွေသက္ကတ်ဟာ ယေဘု

ယျ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတဲ့
သက္ကတ် တစ်ခုလို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လူတွေ
ဟာ တနင်္ဂနွေသက္ကတ်ထဲ ရောက်လာ
ရင် အိုသစ်အိမ်သစ် ဆောက်လုပ်ရတာ

တွေ၊ နေရာထိုင်ခင်းအသစ်ရတာတွေ၊

ရာထူးလစာ တိုးတက်တာတွေ၊ စီးပွား

ဖြစ်ထွန်းတိုးတက်တာတွေ၊ ဂုဏ်ပြုခိုးမွှေး

ခံရတာတွေ၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးချီးမြှင့်ခံရ

တာတွေ၊ လူသိများပြီး ကျော်ကြားလာတာ

တွေ၊ နာမည်သတင်းကောင်းထွက်လာ

တွေ၊ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ ဖြစ်လာရတတ်ပါ

တယ်။ မင်းအစိုးရနဲ့ ပက်သက်တဲ့ကိစ္စ

တွေ၊ ရွှေ့နဲ့ ပက်သက်တဲ့ကိစ္စတွေ၊ ဖခင်နဲ့

ပက်သက်တဲ့ကိစ္စတွေ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာနဲ့

ပက်သက်တဲ့ကိစ္စတွေ၊ အိုးအိမ်ခြံမြေကိစ္စ

တွေကနေ အကျိုးခံစားခွင့်တွေ ရရှိလာ

တတ်ကြပါသည်။ တနင်္ဂနွေသက္ကတ်ဟာ

ယေဘုယျအားဖြင့် ကောင်းသောသက္ကတ်

တစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် (၁)ခုကြွင်းနဲ့ (၅)ခု

ကြွင်းနှစ်တွေမှာ မွေးဖွားတဲ့သူတွေအတွက်

ကတော့ ကောင်းကျိုးနဲ့ မကောင်းကျိုးကို

ပူးတွဲခံစားရပါလိမ့်မယ်။ (၁)ခုကြွင်း (၅)ခု

ကြွင်း ဆိုတာ မိမိမွေးတဲ့ မြန်မာသက္ကရာဇ်

ကိုတည်ကာ (၇)နှစ်စားပြီး ကြွင်းတဲ့

အကြွင်းကို သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တနင်္လာသက္ကတ်

တနင်္လာသက္ကတ်ဟာလည်း

ယေဘုယျသဘောဆိုရင် ကောင်းတဲ့

သက္ကတ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ တနင်္လာ

သက္ကတ်ထဲရောက်လာရင် ငွေကြေး

အဆင်ပြေလာတာတွေ၊ ငွေစုငွေပုံရလာ

တတ်တာတွေ၊ အချစ်ရေးနဲ့ အိမ်ထောင်

ရေး အဆင်ပြေလာတာတွေ၊ အိမ်ထောင်

ကျတာတွေ၊ ခရီးသွားလာရတာတွေ၊ နိုင်ငံ

ရပ်ခြားကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာတာတွေ၊

စီးပွားရေးတိုးတက်လာတာတွေ၊ ငွေကြေး

ပိုရှိစေောင်း မိလာတတ်ပါတယ်။ ငွေကြေး

ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရေနဲ့ ရေထွက်ပစ္စည်း

အချို့ရည်၊ ပုလဲ၊ ရေကြောင်း၊ သွားလာရေး

လုပ်ငန်းများ၊ ခရီးသွားလုပ်ငန်းများ၊ မိခင်နှင့်

ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စကနေ အကျိုးခံစား

နှင့် ချိတ်တတ်ပါတယ်။ သောတယူအား
ဖြင့် ကောင်းတဲ့သကွတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့်
(၂)ကြွင်းနဲ့ (၆)ကြွင်းနှစ်တွေမှာ မွေးဖွားတဲ့
သူတွေအတွက်တော့ ကောင်းကျိုးနဲ့
မကောင်းကျိုးကို ပူးတွဲခံစားရပါလိမ့်မည်။

အင်္ဂါသကွတ်

မကောင်းသောသကွတ်တစ်ခု
ဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေဟာ အင်္ဂါသကွတ်ထဲ
ကို ရောက်လာရင် စိတ်လေလာတတ်ကြ
ပါတယ်။ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာတတ်
ကြပါတယ်။ ဟိုသွားချင်၊ ဒီသွားချင် ဟို
အလုပ်ပြောင်းချင်၊ ဟိုကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စထဲပါဝင်
ချင်၊ အချို့ကြီးအပွဲကြံ့ချင်၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်
နက် ထုတ်ချင်လာတတ်ကြပါတယ်။
လက်ရှိဘဝအခြေအနေကို ငြီးငွေ့လာ
တတ်ကြပါတယ်။ အပြောင်းအလွှဲတစ်ခုခု
ကို လုပ်ချင်လာတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အင်္ဂါသကွတ်ထဲမှာ အထူးသတိပြု ရပါ
မယ်။ ဒီလိုပြောင်းလဲမှုဟာ လူနည်းစု
လောက်သာ အဆင်ပြေတတ်ကြပြီး
အများစုကတော့ အများတွေတတ်ကြပါ

တယ်။ ထင်တိုင်းမပေါက်တဲ့ စီးပွားပျက်
သွားတတ်ကြပါတယ်။ သတိအထူးပြုသင့်
ပါတယ်။ ထိုသကွတ်ထဲမှာ (၃)ခုကြွင်းနဲ့
(၁)ကြွင်းနှစ်တွေမှာ မွေးဖွားသူတွေမှာ ဆိုး
ကျိုးခံစားရတတ်ပါတယ်။ အလူးအလဲ ဖြစ်
တတ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဟူးသကွတ်

မကောင်းသောသကွတ်တစ်ခု
ဖြစ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးသကွတ်ဟာ လူသား
အတွက် တော်တော်များများကို ဒုက္ခ
အကြီးအကျယ် ပေးတတ်တာကို တွေ့ရပါ
တယ်။ အင်္ဂါနဲ့စနေသကွတ်ထဲမှာ ကောင်း
ချင်ကောင်းနိုင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးသကွတ်
ထဲမှာ အကောင်းဖြစ်တာ အလွန်ရှားပါ
တယ်။ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်
ထောင်ရေးတွေ အလွန်ပျက်ဆီးတတ်ပါ
တယ်။ အလုပ်အကိုင်အသစ်၊ စီးပွားသစ်၊
လုံးဝမထူထောင်သင့်တဲ့နှစ် ဖြစ်ပါတယ်။
ဗုဒ္ဓဟူးသကွတ်ထဲမှာ စတင်တည်ထောင်
တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရဲ့ ၉၀%
လောက်ဟာ လုံးဝပျက်ဆီးသွားတာကို

မကြာခဏ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြား
ကိုထွက်ရင်လည်း အလိမ်ခံရ၊ ဟိုမှာ
အဆင်မပြေကြတာတွေ အတွေ့ရများ
တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးသကွတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်
ဝင်ရောက်လာတဲ့ အကြံအစည်သစ်၊
လုပ်ငန်းသစ်၊ ငွေစုငွေပုံ၊ လာဘ်လာဘ
တိုက်တာအိမ်ခြံမြေဝယ်ယူခြင်း၊ ရာထူး
တက်ခြင်း၊ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
များဟာ အဆုံးသတ် မကောင်းကြပါဘူး။
ဒါကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ကုသိုလ်ကောင်း
လုပ်ပြီး ယတြာမပြတ် ချေပေးနေရင်
နှစ်တစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ အကြံပေးသင့်
တယ်။ ထိုသကွတ်ထဲမှာ (၄) ခုကြွင်း
(၁) ခုကြွင်းနှစ်တွေမှာ မွေးဖွားသူတွေ
ဆိုးကျိုးပိုခံစားရတတ်ပါတယ်။ ကံကြမ္မာ
ပိုဆိုးတယ်။

စနေသကွတ်

မကောင်းသောသကွတ်တစ်ခု
ဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေအလွန်ကြောက်စရာ
စနေဂြိုဟ်ရဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။
သကွတ်ထဲမှာ အမူအခင်းဖြစ်တာ၊
အနာရောဂါတွေ၊ ဆေးရုံးဆေးခန်း

ခုတာတွေ၊ ခွဲစိတ်ကုသခံရတာတွေ၊
 တော်တဆထိခိုက်တာတွေ၊ ဥပစ္စေ
 အကံသင့်တာတွေ၊ ရေဘေးမီးဘေးစတဲ့
 ခန့်သူမျိုးငါးပါးဘေးတွေ၊ ထောင်အချုပ်
 ထူတာတွေ၊ နာမည်ပျက်ပြီး သိက္ခာကျ
 ဆင်တာတွေ၊ အကြီးအကျယ် အရှက်ကွဲ
 ဘောတွေ စတဲ့မကောင်းတာမှန်သမျှ
 အကုန်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကာလတစ်ခုဖြစ်ပါ
 သေး။ ထိုဂြိုဟ်ရဲသကွတ်ထဲမှာ အန္တ
 ရာယရှိတဲ့နေရာကိုမသွားနဲ့၊ အန္တရာယ်ရှိတဲ့
 အထုပ်ကိုမလုပ်နဲ့၊ အန္တရာယ်ရှိတဲ့စကားကို
 မပြောကြပါနဲ့။ အလွန်ဒုက္ခတွေ့ လွယ်
 စွာတတ်ပါတယ်။ အလုပ်ရှားထူးပြုတ်၊ စည်း
 မပြုတ်၊ ဘဝပျက်၊ ရောဂါရ ဖြစ်တတ်ရုံ
 စ. အဆင့်မသင်ရင် အသက်ပါဆုံးရှုံး
 တတ်ပါတယ်။ မိသားစု ချစ်သူ၊ ခင်သူ
 တွေနဲ့ ကွဲကွာတတ်ပြီး အချစ်ရေး အိမ်
 ဆင်ရေးတွေမှာ အသည်းကွဲရတတ်တဲ့
 မိန်းမလည်းဖြစ်တယ်။ ဒီသကွတ်ထဲမှာ
 ကြွင်းနဲ့ (၁)ကြွင်းနှစ်တွေမှာ မွေးဖွား
 ရှား ပိုမိုကုန်ပြုရပါမယ်။ အဆိုးဆုံးတွေ
 တတ်ပါတယ်။

ကြာသပတေးသကွတ်

အကောင်းအဆိုးရာနေသော
 သကွတ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 အကောင်းဘက်ကပိုများပါတယ်။ အင်္ဂါ၊
 ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ နှစ်ပိုင်းတွေမှာ ယတြာကို
 လစဉ်မှန်မှန် ပြုလုပ်ခဲ့သူများဖြစ်ရင်တော့
 ဒီကာလမှာ အကောင်းဆုံးခံစားရတာ
 များပါတယ်။ ကြာသပတေးသကွတ်မှာ
 ချားသောအားဖြင့် အပေါ်ယံအမြင်ပန်း
 ကောင်းပြီး အတွင်းဘက်မှာ အနှစ်မရှိတာ
 မို့ ဖြစ်တတ်လေ့ရှိပါတယ်။ “ရွှေကျောင်း
 ပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်” လို့ခေါ်တတ်
 ကြပါတယ်။ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ငွေတွေ
 မြင်နေပြီး ပြန်ဖော်မရတာမို့ ဖြစ်တတ်ပါ
 တယ်။ လူကသာပင်ပန်းပြီး တကယ်တမ်း
 အကျိုးမရှိလုပ်တာမျိုး ဖြစ်နေတတ်ပါ
 တယ်။ အလုပ်တွေ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေ
 တတ်ပါတယ်။ ရာထူးတက်ပြီး တာဝန်က
 ကြီးမားလွန်းနေတတ်ပါတယ်။ အပေါ်ယံ
 အမြင် ဟန်ကောင်းပြီး ငွေကြေးကြတည်း
 နေတတ်တယ်။ သိပ်ပြီးထင်ထားတာတွေ
 က ဖြစ်မလာဘဲ မထင်တာတွေ ဖြစ်လာ

တတ်တယ်။ (၂)ကြွင်းနဲ့ (၅)ကြွင်းနှစ်တွေ
 မှာ မွေးဖွားသူတွေဆိုရင်တော့ ကျန်းမာရေး
 ကပြုရပါမယ်။ အမှားမရှိအောင် နေတတ်
 ထိုင်တတ်ရင်တော့ သိပ်မဆိုးလှတဲ့
 သကွတ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ကြာသပတေး ဂြိုဟ်သကွတ်နဲ့

ပက်သက်ပြီး မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့
 အချက်ကတော့ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေဂြိုဟ်
 များအတွင်းမှာ ယတြာနဲ့ ကောင်းမှု
 ကုသိုလ်များများ လုပ်ခဲ့သူများဟာ ကြာသ
 ပတေးဂြိုဟ်အတွင်းမှာ သိသိသာသာ
 ကောင်းကျိုးခံစား ရရှိလာတာကို အထင်
 အရှား တွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီး အင်္ဂါ၊
 ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေဂြိုဟ်များအတွင်းမှာ ဒုက္ခတွေ့
 ရတာမို့ ရှိတတ်တာကို သတိပြုပါ။

ရာဟုဂြိုဟ်သကွတ်

အများအားဖြင့်မကောင်းဘူးလို့
 ယူဆနေကြတဲ့ ရာဟုဟာ တကယ်တော့
 သကွတ်ကောင်းတစ်ခုပါ။ ရာဟုသကွတ်
 ထဲမှာ လူတွေဟာ ဆန်းလန်းတက်ကြွ
 လာတတ်ကြပါတယ်။ လူရဲ့ဟန်ပန်

ရပ်သွင်ကလည်း ကြည့်ပျော်ရူပျော် ဖြစ်လာတတ်ကြပါတယ်။ အပေါင်းအသင်းများ လာတတ်ပါတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးကလည်း အဆင်ပြေလာတတ်ပါတယ်။ ဒီလို အဆင်ပြေလာတော့ မကောင်းတာလေးတွေ လုပ်ချင်လာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မကောင်းဘူးလို့ ပြောကြတာဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရင်ကောင်းတဲ့ သက္ကတတစ်ခုပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းသိမ်း နိုင်ရင်တော့ အသောက်အစား အပျော်အပါးများကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုဒုက္ခတွေ့လာရင် ရာဟု သက္ကတနဲ့တင် ပြီးမှာမဟုတ်ဘဲ ရှေ့လာမယ့် သက္ကတ်ကောင်းတွေဖြစ်တဲ့ သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေနဲ့ တနင်္လာသက္ကတ်များရဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ့ရဖို့ပါ ဆက်တိုက် ပျက်ဆီးသွားစေ နိုင်တယ်ဆိုတာ အထူးသတိပြုပါ။ စုတ်အားအလွန်ကောင်းနေသော ကာလတစ်ခုဖြစ်လို့ အချစ်ရေးနဲ့ လိင်ကိစ္စ အရှုပ်အထွေးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အထူးသတိထားရမယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ (၄) ခုကြွင်း

နဲ့ (၁)ကြွင်း နစ်တွေမှာ မွေးဖွားသူတွေ
အညံ့ရှိပါတယ်။

သောကြာသက္ကတ

ကောင်းသောသက္ကတဝန်ခံ
ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးများ၊
ဘုရားအရီးများ၊ ကောင်းသောနေရာ ထိုင်
ခင်းပြောင်းရွှေ့မှုများ၊ အချစ်ရေးကိစ္စများ၊
လက်ထပ်ခြင်းများ၊ မင်္ဂလာအခမ်းအနား
များ၊ လက်ဝတ်လက်စား၊ အိမ်ထောင်ပရိ
ဘောနှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းအသစ်များ၊
ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းအသစ်များ ရရှိခြင်းများကို
ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ အေးချမ်းသာယာ
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကာလတစ်ခုဖြစ်ပြီး
စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးများလည်း
အဆင်ပြေတတ်ကြပါတယ်။ ရာဟု

သက္ကတထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သူတွေ အဆင်ပြေဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများတယ်။ ရဟုသက္ကတထဲမှာ အောက်လွတ်ခဲ့ရင်တော့ ကောင်းဖို့မသေချာ (၃)ခုကြင်းနဲ့ (၆)ခုကြင်းစစ်တွေမှာ မွေးသူများအညှိပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအရပြုရပါမယ်။ ထူဆန်းတဲ့အချက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ သောကြာသားသမီးတစ်ယောက် သောကြာသက္ကတထဲမှာ သိပ်ပြီး ကောင်းတတ်ကြပါ။ အနည်းဆုံး ကျန်းမာရေးညံ့တတ်ပါတယ်။ သောကြာသက္ကတထဲမှာ စီးပွားပျက်၊ ဘဝပျက်ရသူလည်း အများကြီး တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အဓိကအချက်ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ သက္ကတထဲမှာ အောက်ခြေလွတ်ခဲ့သူဖြစ်ဖို့ ပိုများပါတယ်။

သက္ကတဗျူဟာ အက္ခရာပြန်ဆိုရေးသား

အသက် အရပ် အခြား		၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈
		၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆
		၁၇	၁၈	၁၉	၂၀	၂၁	၂၂	၂၃	၂၄
		၂၅	၂၆	၂၇	၂၈	၂၉	၃၀	၃၁	၃၂
		၃၃	၃၄	၃၅	၃၆	၃၇	၃၈	၃၉	၄၀
		၄၁	၄၂	၄၃	၄၄	၄၅	၄၆	၄၇	၄၈
		၄၉	၅၀	၅၁	၅၂	၅၃	၅၄	၅၅	၅၆
		၅၇	၅၈	၅၉	၆၀	၆၁	၆၂	၆၃	၆၄
		၆၅	၆၆	၆၇	၆၈	၆၉	၇၀	၇၁	၇၂
		၇၃	၇၄	၇၅	၇၆	၇၇	၇၈	၇၉	၈၀
		၈၁	၈၂	၈၃	၈၄	၈၅	၈၆	၈၇	၈၈
		၈၉	၉၀	၉၁	၉၂	၉၃	၉၄	၉၅	၉၆
		၉၇	၉၈	၉၉	၁၀၀	၁၀၁	၁၀၂	၁၀၃	၁၀၄
(၆) ရှစ်သက်သက်သက်သက်	တနင်္ဂနွေ	၁၀၅	၂၀၆	၃၀၇	၄၀၈	၅၀၉	၆၁၀	၇၁၁	၈၁၂
	တနင်္လာ	၂၀၆	၃၀၇	၄၀၈	၅၀၉	၆၁၀	၇၁၁	၈၁၂	၉၁၃
	အင်္ဂါ	၃၀၇	၄၀၈	၅၀၉	၆၁၀	၇၁၁	၈၁၂	၉၁၃	၁၀၁၄
	ဗုဒ္ဓဟူး	၄၀၈	၅၀၉	၆၁၀	၇၁၁	၈၁၂	၉၁၃	၁၀၁၄	၁၁၁၅
	ကြာသပတေး	၅၀၉	၆၁၀	၇၁၁	၈၁၂	၉၁၃	၁၀၁၄	၁၁၁၅	၁၂၁၆
	သောကြာ	၆၁၀	၇၁၁	၈၁၂	၉၁၃	၁၀၁၄	၁၁၁၅	၁၂၁၆	၁၃၁၇
	စနေ	၇၁၁	၈၁၂	၉၁၃	၁၀၁၄	၁၁၁၅	၁၂၁၆	၁၃၁၇	၁၄၁၈
	စုတ်	၈၁၂	၉၁၃	၁၀၁၄	၁၁၁၅	၁၂၁၆	၁၃၁၇	၁၄၁၈	၁၅၁၉

၁၀၅ - တနင်္ဂနွေသက္ကတနံ၊ ၂၀၆ - တနင်္လာသက္ကတနံ၊ ၃၀၇ - အင်္ဂါသက္ကတနံ၊ ၄၀၈ - ဗုဒ္ဓဟူးသက္ကတနံ၊ ၅၀၉ - ကြာသပတေးသက္ကတနံ၊ ၆၁၀ - သောကြာသက္ကတနံ၊ ၇၁၁ - စနေသက္ကတနံ၊ (အမည်ရောင် အက္ခရာများ ဖြစ်သော ၃၀၇၊ ၄၀၈၊ ၅၀၉ သက္ကတနံများအတွက်ပြန်သန်ပါက ထုတ်ပြန်ခြင်းအဆိုအညွှန်းနှင့် ပြန်ကျေတတ်လေသည်။)

ဝယားကြည်စုနည်း

ကြံတွေ့ကြသည်ကို သုတေသနပြုချက်

ရောက်ပြန်ပွားခြင်း ဆေးရုံတော်

သင်သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပွားဖြစ်ပြီး

များအရ တွေ့ရှိရပါတော့သည်။ ယင်းတို့

ရခြင်း

မတော်တဆထိခိုက်ခြင်း

အသက်(၃၅)နှစ်အတွင်း ရောက်ရှိပါက

မှာ...

-

မတော်တဆထိခိုက်ခြင်း

အသက်အပိုင်းအခြားရှိ (၃၅)နှင့် အောက်

- ဒုက္ခမျိုးစုံတွေ့ပြီး စိတ်အလွန်

ထွက်သံယိုဖြစ်ခြင်း

တည်တည်တွင်ရှိသော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့်

ဆင်းရဲရခြင်း

-

အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲခြင်း

တစ်တန်းတည်းရှိ သက္ကတပြီလ်အကွက်

- ငွေကြေးမြောက်များစွာ ဆုံးရှုံး

အချစ်ရေးဆုံးရှုံးခြင်း

ကို ကြည့်လျှင် (၅)တေးကိုတွေ့ရမည်။

ခြင်း၊ စီးပွားပျက်ခြင်း

-

အမူအခင်း တရားတောင်း

ထိုကြောင့် (၃၅)နှစ်အတွင်း ရောက်နေ

- အလုပ်ပြတ်ခြင်း၊ ရာထူးကျ

ဖြစ်ခြင်း

ဖြစ်ခြင်း

သော ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး၏ သက္ကတပြီဟာ

ခြင်း

-

ထောင်အချစ်ကျခြင်း

ကြာသပတေးသက္ကတပြီဟာ အတွင်း

- နာမည်ပျက် သိက္ခာကျခြင်း

-

အသက်ပါဆုံးရှုံးခြင်းများ အစ

ရောက်ရှိနေသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ ဗုဒ္ဓ

- ငွေကြေးအလွန်ကြပ်တည်း

ဖြစ်ကြရသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဟူးနေ့ (မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီမှ ၁၃ နာရီ

ခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအချက်

အတွင်း) မွေးဖွားလျှင် ရဟန်းအကွက်တွင်

- လူပုသတ်ခံရခြင်း၊ လိမ်လည်

အရမ်းကာရောခန်းမှန်းခြင်း မဟုတ်

ကြည့်ရမည်။ သို့ရာတွင် ရာဟုချိန်၌

ခံရခြင်း

လူဦးရေ ရာပေါင်းများစွာကို လက်တွေ့

မွေးဖွားသော်လည်း ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးအနေ

- မိသားစုအတွင်း အမူသောက

တေသန ပြုလုပ်ချက်အရ ပြောဆိုခြင်း

ဖြင့် ယူဆလျှင် ငြိမ်နက်မှု ရှိတတ်သည်။

နှင့် ကြုံရခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်

- စားမေးပွဲကျခြင်း၊ အမှတ်မမီ

သင်မယုံလျှင် သင်ကိုယ်တိုင်

အတိုင်း လူသားတူသည် သက္ကတပြီဟာ

ခြင်း

ထိုပြီဟာကြီး(၃)လုံးအတွင်း ဖြတ်သန်း

(၇)ခွင်အတွင်း ဖြတ်သန်းရာတွင် အင်္ဂါ

- ရန်သူမျိုး(၅)ပါးနှင့် ကြုံရတတ်

သော နှစ်များကို ပြန်လည်တိုက်ခတ်

ပြီဟာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးပြီဟာနှင့် စနေပြီဟာကြီးများ

ခြင်း

စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ သင့်မိသားစု အ

၏ သက္ကတများ အတွင်းသို့ရောက်လျှင်

- သဘာဝဘေးအန္တရာယ် ကြုံရ

အဆွေများအတွင်းသို့ ပြန်လည်တိုက်ခတ်

အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို အများဆုံး

တတ်ခြင်း

စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ ထိုသုံးနှစ် တလအတွင်း

နည်းဆုံး(၁)နှစ်တွင် အထက်ဖော်ပြပါ
 ဆိုတာများကို ကြုံရသည်ကို တွေ့ရ
 သိမည်။
 အခြားသောဂြိုဟ်များ၏
 သက္ကတများအတွင်းတွင် အဆိုးအညံ့များ
 နှိုက်ဆို့လိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့သော်
 ခြေပြိုဟ်ကြီး(၅)လုံးအတွင်း ကြုံရသော
 အဆိုးအညံ့များထက် ထိုဂြိုဟ်(၃)လုံး
 အတွင်းကြုံရသော အဆိုးအညံ့များက ပို
 ဆိုးဝါးသည်။ ပိုမိုကြီးမား ပြင်းထန်သည်။
 သာတွင် မှတ်သားလောက်အောင် ဖြစ်ရ
 ထတ်သည်။ လောကဓံတရားဟု ဆို
 ထောက်သည်။

ရာနှုန်းအားဖြင့် ပြောရလျှင်
 ခြေပြိုဟ်ကြီး(၅)လုံးအတွင်း အဆိုးကြုံ
 ခံရမှု(၂၀%)ရှိလျှင် အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ
 ဂြိုဟ်များအတွင်း အဆိုးကြုံရမှုသည်
 (၈၀%)မျှရှိသည်။ ထိုဂြိုဟ်များအတွင်း
 အဆိုးမကြုံတွေ့ရသောအခါ နှစ်များလည်း
 ချိုင့်သည်။ သို့သော် အများစုက ထိုဂြိုဟ်
 များအတွင်း ရောက်ရှိနေပြီး အဆိုးတရား
 များ အလွန်အဖြစ်များသောကြောင့် ပေါ့

ပေါ့ဆဆဖြင့် မနေစေလိုပါ။
 ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဆောင်းပါး
 တွင် ထိုအကြောင်းအရာကို အဘယ်
 ကြောင့် အထူးအလေးပေး ပြောဆိုနေ
 ရပါသနည်း။ ဤဆောင်းပါး၏ ရည်
 ရွယ်ချက်မှာ အဘယ်သို့နည်း။
 လူသားများသည် မိမိတို့
 ထက်ရှိရောက်ရှိနေသော အသက်
 အပိုင်းအခြားများ၏ ကံကောင်းမှု၊
 ကံညံ့မှုများကို မသိရှိကြသောကြောင့်
 မလုပ်သင့်သော အမှားတွေကို လုပ်မိ
 ခြင်းများမှ ရှောင်ရှားနိုင်ကြစေရန်
 ရည်ရွယ်ပြီး ဤဆောင်းပါးကို
 ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေဂြိုဟ်
 များအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသော အချိန်
 တွင် မိမိတို့၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို
 မမြင်မသိကြသဖြင့် အောက်ပါအလုပ်များ
 ကိုလုပ်မိတတ်ကြလေသည်။
 - မိမိနှင့် အကျိုးပေးမည့် စီးပွား
 ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်မိခြင်း
 - ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတစ်ခုကိုလုပ် ခြင်း

- အပြောကောင်းသဖြင့် ရှယ်ယာ
 ထည့်ဝင်မိခြင်း
 - လိမ်လည်မည့်သူကိုမှ ငွေချေး
 ငှားမိခြင်း
 - မကြာခင် ပျက်တော့မည်
 အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း၌ ငွေအပ်နှံမိခြင်း
 - ကျန်းမာရေးကို ကုမရိုက်မိခြင်း
 - အသက်အန္တရာယ်များသော
 အလုပ်ကိုလုပ်မိခြင်း
 - လောဘ် : ကစားအကြံ :
 အကျယ်လုပ်မိခြင်း
 - ဥပဒေဗို့စွန်းသော အလုပ်များ
 ကိုလုပ်မိခြင်း
 - အိမ်ထောင်ပြုမိခြင်း
 - မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်မိခြင်း
 (သူခိုးကို လူယုတ်ထားမိခြင်း)
 - နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာရန်ကြိုးစား
 ခြင်း
 - မတော်လောဘဖြင့် စီးပွားရှာ
 ခြင်း
 - အဖော်ကောင်း၍ မကောင်းမှု
 ကို လုပ်မိတတ်ခြင်းများကြောင့် ဖဲမိတို့

ထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ နောက်ဆုံး ခုက္ခ
အကြီးအကျယ်ရောက်တတ်ကြသည်ကို
သတိပြုကြစေလိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် သင်သည် အထက်
ပါ အင်္ဂါ ဗုဒ္ဓဟူး စနေသက္ကတများအတွင်း
ရောက်ရှိနေသူများဖြစ်လျှင် သတိ အပြစ်
အမြင် ကြီးမားစွာဖြင့် မိမိ၏လုပ်ငန်းဆောင်
တာများကို ဆောင်ရွက်ပါ။ စွန့်လွှတ်ခြင်း
လောင်းကစားခြင်း၊ မတော်လောဘဖြင့်
စီးပွားရှာခြင်းများကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ဥပဒေ
နှင့် မငြိစွန်းအောင်နေပါ။ မိမိကိုးကွယ်ရာ
ဘာသာရေးကို အထူးလိုက်စားပါ။ ငြိမ်ငြိမ်
နေပါ။ ကျန်းမာရေး အထူးဂရုစိုက်ပါ။

သို့မှသာ ထိုမကောင်းသော
ဂြိုဟ်များ၏ အသက်ပိုင်းများကို ကျော်လွန်
သွားပြီး ကောင်းသော ဂြိုဟ်များအတွင်းသို့
ရောက်လျှင် အင်အားပြည့်ဝစွာဖြင့် ဘဝ
ခရီးကို ဆက်နိုင်လိမ့်မည်။

အကယ်၍ ထိုမကောင်းသော
ဂြိုဟ်သက္ကတများအတွင်းတွင် ဘဝပျက်၊
စီးပွားပျက်၊ ကျန်းမာရေးပျက်ခြင်းများ ဖြစ်
ပါက ရှေ့လာမည့်နှစ်များသည် ကောင်း

သောနှစ်များ ဖြစ်သော်လည်း မိမိသည်
အင်အားချဉ်နွဲ့သွားပြီး အစမှ ပြန်စရပါ
လိမ့်မည်။ သူသည်မှ ပြန်စရပါလိမ့်မည်။

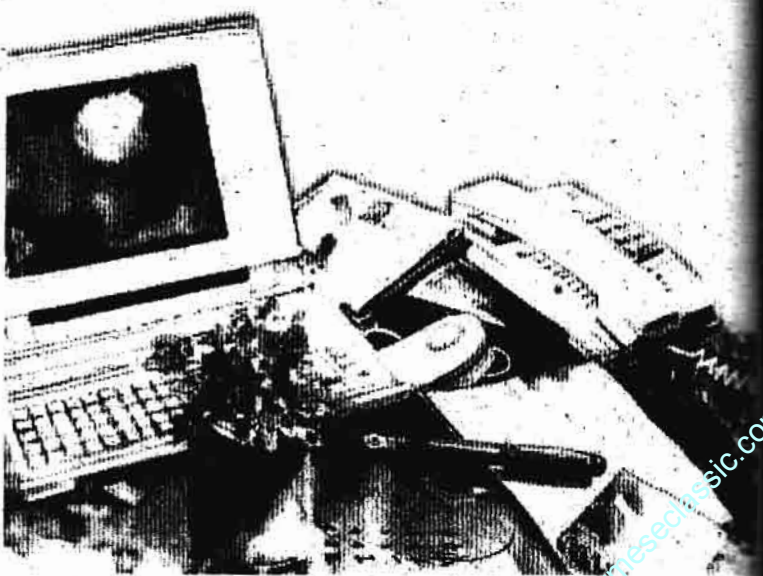
ထို့ကြောင့် အသုံးချပေးအပ်သော
ဆိုသည်မှာ- မိမိကံကောင်းမည့် အချိန်၊
ကံညံ့မည်အချိန်ကို သိပြီး၊ ကံညံ့လျှင်
ကံညံ့သလို ငြိမ်သက်စောင့်စားတတ်ပြီး
ကံကောင်းလျှင် ကံကောင်းသလို လှုပ်ရှား
ဆောင်ရွက်တတ်ခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။
ယခု လောလောဆယ် ထိုသက္ကတများ
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိပြီး ကံအလွန်ညံ့နေသူ
များ အနေဖြင့်လည်း ထိုကံညံ့မှုမှလွတ်
ကင်းစေရန် လက်တွေ့အသုံးချယတြာများ

ကို မိမိကိုယ်တိုင် လွယ်ကူစွာ လုပ်ဆောင်
နိုင်စေရန် ထည့်သွင်းပေးထားပါသည်။
လူတိုင်းအတွက် ရည်ညွှန်းထားပါသည်။

xxx

ထက်တွေ့အသုံးချယတြာများ ယတြာ (၁) ရေသမ္ဗာယ်ယတြာ

မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉)နာရီ
(၁၀)နာရီ(၃၀)အတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရား
တစ်ဆူဆူ၏ ဂြိုဟ်ပြန့်ပြောရာများတွင်
မိမိမွေးနံဘုရားမှစ၍ (နာရီလက်ထဲ

ဆိုင်း) ဘုရားတစ်ဆူလျှင် ရေချမ်း(၉)
 နှစ် ဂြိုဟ်တိုင်အား ရေချမ်း(၉)ခွက်၊
 နှစ်ရပ်အကောင်အား(၉)ခွက်၊ ပေါင်းရေ
 နှစ်(၂၇)ခွက်၊ သပ္ပာယ်ပူဇော်ပေးရမည်။
 မိမိမွေးနေ့ဘုရားမှ အစပြုပြီး မွေးနံမတိုင်မီ
 ဘုရားအထိ စုစုပေါင်း(၈)ဆူကပ်လျှူပူဇော်
 ရမည်။ မကောင်းသော သက္ကတများ
 တွင်းကျရောက်နေလျှင် ထိုယတြာကို
 ခြစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် အနည်းဆုံး ပြုလုပ်
 ရန်လိုသည်။ ကာယကံရှင်အတွက် အခြား
 ဘုရားကိုယ်စားပြု လုပ်ပေးနိုင်သည်။ ထို
 ယတြာသည် အလွန်လွယ်ကူသော်လည်း
 အလွန်ထက်မြက်သောကြောင့် အသက်
 ခြောက်ဆယ် နှစ်ပေါင်းများစွာကို ကယ်ခဲ့ဖူးလေ
 ပြီ။ အထူးသဖြင့် ကာယကံရှင်၏ ဆပွတ်
 နေ့နံ သားသမီးက ပြုလုပ်ပေးလျှင်
 အလွန်ထက်မြက်မှု ရှိလှသည်။ ဆပွတ်နေ
 သလိုသည်မှာ တနင်္ဂနွေအတွက် (၆)ခု
 မြောက်နေ့နံဖြစ်သော သောကြာ၊
 တနင်္လာအတွက်ဆိုလျှင် စနေ၊ အင်္ဂါ
 အတွက်ဆိုလျှင် တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးဆိုလျှင်
 တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးအတွက်ဆိုလျှင်

အင်္ဂါ၊ သောကြာအတွက်ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဟူး၊
 စနေအတွက်ဆိုလျှင် ကြာသပတေး သား
 သမီးများက ပြုလုပ်ပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။

ယတြာ (၂) သက်သွတ်ယတြာ

မိမိမွေးနေ့တွင် ဈေးအတွင်းမှ
 အမှန်တကယ် အသတ်ခံရတော့မည့် ငါး
 အရှင်များကို သက်စေ့ဝယ်ယူပြီး ရေစီးနေ
 သော ချောင်းမြစ်များအတွင်းသို့ လွှတ်ပေး
 ပါ။ သတ္တဝါဟူသမျှ သေဘေးကို ကြောက်
 လန့်ကြသည်ချည်းသာ အလွန်မြင့်မြတ်
 သော ယတြာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ယတြာ(၃)ပေါင်းကူးယတြာ

မည်သည့်နေ့မဆို မိမိတို့၏
 ရပ်ကွက်၊ လမ်းများအတွင်း ချောင်းငယ်
 မြောင်းငယ်၊ ရေအိုင်ငယ်၊ ရွှံ့ဗွက်များတွင်
 ငါး၊ သစ်သား၊ အုတ်ခဲတို့ဖြင့် ခြေနှင်းစရာ
 အခင်းတံတားပုံစံ ပြုလုပ်ပေးပြီး လူအများ
 ရေရှိခြင်း၊ ရွှံ့နံ့ပျောက်ခြင်းများမရှိစေရန် ပြု
 လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိကြံတွေနေရ
 သော အခက်အခဲများ ရှိရာဘက်မှ သား

ကင်းအဆင်ပြေရာဘက်သို့ ကူးဖြတ်လွန်
 မြောက်သွားခြင်း။ နိမိတ်ဆောင်သော
 ယတြာဖြစ်၍ အလွန်ထက်မြက်ပါသည်။

ယတြာ(၄)ကိုယ်စားယတြာ

ကျန်းမာရေး အလွန်ချို့တဲ့နေသူ
 များ ပြုလုပ်ရမည့် ယတြာဟုဖြစ်ပါသည်။
 မိမိမွေးနံအလိုက် အောက်ပါအသားများကို
 ရှာပါ။

တနင်္ဂနွေသားသမီး

အုန်းသား (အုန်း လက်)

တနင်္လာသားသမီး

ကံကော်သား၊ ကြိမ်၊ ကြံ

အင်္ဂါသားသမီး - ငါး

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - ငါး(ငါးလုံး)

ကြာသပတေးသားသမီး - ပေါက်၊ ပျဉ်းမ

သောကြာသားသမီး - သီး၊ သိဟို

စနေသားသမီး -

ခနဲ၊ ထန်း (ထန်း လက်)

အလျား(၃)ပေဖြတ်ယူပါ။

အရင်းအဖျားကြည့်ပြီး အရင်းဘက်မှစ၍
 လူနာ၏ လုံချည်/ထမီဟောင်းကို ဝတ်ပေး

ပြီးကြီးစည်းပေးရမည်။ အဖျားဘက်တွင်
လူနာ၏ အင်္ကျီဟောင်းကိုဝတ်ပြီး ကြီးဖြင့်
ပစ်စည်းထားရမည်။ လူနာ၏ဆံပင်အနည်း
ငယ်နှင့် လက်သည်းအနည်းငယ်ကိုလည်း
ဖြတ်ယူ၍ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ထည့်ပြီး
လျှင် အဖျားဘက်၌ ချဉ်ထားရမည်။
လူနာ၏ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မိတ္တူကူးယူပြီး
အင်္ကျီပေါ်တွင် ကော်နှင့်ကပ်ရမည်။
ပြီးလျှင် ညဘက် လူနာ၏ဘေး (ဘယ်
ဘက်)၌ ထားအိပ်ပါ။ နောက်တစ်နေ့နံနက်
အထိကုတင်ပေါ် မည်သူမျှမှ မထိုင်ရ
မအိပ်ရပါ။ မနက်လင်းအားကြီးအချိန်တွင်
အထက်ပါ ကိုယ်စားရုပ်ကို အောက်ပါနေ့
သားများမှ ရေစီးနေသော ဖြစ်ချောင်းများ
အတွင်း သွားရောက် ပြီးလျှင် ရေမျှောပေး
ရမည်။

လူနာ ကိုယ်စားပစ်ပေး
ရမည့်သူ
တနင်္ဂနွေ သောကြာ၊ တနင်္လာ၊
ကြာသပတေးသား
တနင်္လာ စနေ၊ အင်္ဂါ၊ သောကြာ
အင်္ဂါ တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ

ဗုဒ္ဓဟူး တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး၊
တနင်္ဂနွေ
ကြာသပတေး အင်္ဂါ၊ သောကြာ၊
တနင်္လာ
သောကြာ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊ အင်္ဂါ
စနေ ကြာသပတေး၊
တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး
ကိုယ်စားရုပ်အထဲတွင် လူနာ၏
မကောင်းသည့် ပါပဓာတ်များ စိမ့်ဝင်နေ
သည့်အတွက် လူနာနှင့် အထက်ပါနေ့များ
မှလွဲ၍ မည်သူမျှ မကိုင်ရ မထိရပါ။ ထို
အချက်သည် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။
ထိုသို့ မဟုတ်ပါက အခြားသူတွင် ပါပ
ဓာတ်များ ကူးစက်သွားတတ်ပါသည်။
အထူးသတိပြုပါ။ ကျန်းမာရေးမကောင်း
သည့်သူများအတွက် အလွန်ထက်မြက်
သည့် ယတြာဖြစ်ပါသည်။ မွေးနေ့မတိုင်မီ
တွင်လုပ်ပြီး မွေးနေ့နံနက်စောစောမှာ သွား
ပစ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ (တနင်္ဂနွေသားဆိုရင်
စနေနေ့ညမှာလုပ်ပါ။ တနင်္လာသားဆိုရင်
တနင်္ဂနွေနေ့ညမှာလုပ်ပါ။ ကျန်နေ့သား
သမီးများလည်း ထိုနည်းအတိုင်း) အလွန်

အရေးကြီးခဲ့ပါက မည်သည့်နေ့ဖြစ်
လုပ်နိုင်ပါတယ်။
ယတြာ(၅)သံပုံစေတီတည်ယတြာ
ထိုယတြာသည်လည်း က
မာရေးချို့တဲ့နေသူများအတွက် ပြုထု
သည် ယတြာဖြစ်ပါသည်။ နေအိမ်၏
ရင်း အုရားစင်တည့်တည့်တွင် သန့်ရှင်း
လုပ်ပြီး (၃)ပေပတ်လည်ခန့် ဝါးနှင့် စ
မတ်ကာပြီး ထောင့်လေးထောင့်စ
ဌာန်ပျောပင်နှင့် ကြံပင်များကို ချည်နှောင်
ထားပါ။ အလယ်တည့်တည့်တွင် ဝါး
ပတ်ပြီး အထဲ၌ သန့်ရှင်းသည့်သံဖြူထု
ပြီး သံပုံစေတီတည်ပါ။ အဆင့်သုံးဆင့်
စေ၊ (၅)ဆင့်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ပါ။ အထွေ
အဆင့်တွင် ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုဆ
ပွားများ စိုက်ထိုးပေးရမည်။ ထီးအရောင်
တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ၊ စနေသားသမီးအတွက်
ဆိုလျှင် အနီရောင်၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ရာဟုသ
သမီးအတွက်ဆိုလျှင် အဝါရောင်၊ တနင်္လာ
ကြာသပတေး၊ သောကြာသားသမီးအတွက်ဆိုလျှင် အဖြူရောင်၊ သုခရောင်

လျှင် သစ်သီး ဆွမ်း ရေချမ်း ဖယောင်း
 နှင်း အမွှေးတိုင်များပူဇော်ပြီး ရဟန်း
 သောများနှင့် အနေတောင်ရမည်။ လူနာ
 သူအား ကန်တော့စေပြီး လိုရာ
 တောင်းခိုင်းပါ။ ပြီးလျှင် ဖျက်မပစ်ဘဲ
 နှစ်သီးသွားအောင် ထားရမည်။ မိမိနေ
 အတွင်းမှာ နေရာမရှိလျှင် (မပြုလုပ်လို
 ချင်) ဘုရားဝင်း။ ဘုန်းတော်ကြီး
 ဘောင်းဝင်များအတွင်း၌ ခွင့်ပြုချက်
 တောင်းပြီးတည်ပါ။ အလွန် အစွမ်းထက်
 သည့် အသက်ကယ်ယတြာ ဖြစ်ပေသည်။

၏ တပည့်သားမြေးများက ထိုပညာကို
 ဆက်လက်၍ အမွေထိန်းသိမ်းလျက် ရှိ
 ကြပေသည်။
 မိမိကိုင်တိုင်လည်း အသက်
 ဘေးနှင့် (၂)ကြိမ်ကြံ့စဉ်က ထိုပညာ၏
 အစွမ်းကြောင့်(၁)ကြိမ် အသက်ဘေးမှ
 လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်မှာ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်
 ပေသည်။

နဝင်းစီးယတြာသည် အလွန်
 ထက်မြက်သောကြောင့် အသက်
 အန္တရာယ် အလွန်နီးကပ်သော ကျန်းမာ
 ရေးကိစ္စများ ထောင်အချုပ်ကျတော့မည့်
 အမှုအခင်းများ ငွေကြေးစီးပွားဥစ္စာ ပြတ်
 ပြတ်ပြန်းရတော့မည့် ပြဿနာကြီးများ
 အတွက် အသက်ကယ်ယတြာဟု ဆို
 လောက်ပေသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုနဝင်းစီးယတြာ
 သည် သေအံ့နီးနီးဖြစ်နေသော ကျန်းမာ
 ရေးကိစ္စများတွင် အထူးထက်မြက်လှ
 သည်မှာ တွေ့ရဖူးပေါင်းလေပြီ။

နဝင်းစီးယတြာ၏ တန်ခိုးသတ္တိ
 ကြောင့် ဘေးဆိုးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်မှ

လွတ်မြောက်ရန် များစွာရှိသည့်အနက် မိမိ
 ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်သော အဖြစ်
 အပျက်များမှာ...

- အသည်းခြောက်ဝေဒနာရှင်
 တစ်ဦးကို ဆရာဝန်ကြီးများက (၆)လခန့်မျှ
 သာ အသက်ရှင်ရတော့မည်ဟု ပြောကြား
 ခဲ့သော်လည်း နဝင်းစီးယတြာကို အကြိမ်
 ကြိမ်ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ရောဂါပျောက်ကင်းပြီး
 ယခုတိုင် အသက်ရှင်နေခြင်း။

- ကင်ဆာရောဂါဟု သတ်မှတ်ခံ
 ရပြီး နောက်ဆုံးအဆင့်အနေဖြင့် အသားစ
 ယူစစ်ဆေးခံမှုပြုလုပ်မီ နဝင်းစီးယတြာကို
 ပြုလုပ်ခဲ့ရာ အသားစစစ်ဆေးသောအခါ
 ကင်ဆာမဟုတ်ဘဲ ကနေဦးကင်ဆာ
 လက္ခဏာများပါ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း။

- နာမည်ကျော် အဆို တော်
 တစ်ဦးအား ထောင်ကျတော့မည့်မည့်ဆဲဆဲ
 နဝင်းစီးယတြာ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ သူ၏အသိမ်း
 အဖော်အားလုံး ထောင်ကျသွားသော်
 လည်း သူတစ်ဦးထဲသာ ထူးထူးဆန်းဆန်း
 လွတ်မြောက်သွားခြင်း။

- အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးခံရသည်

ယတြာ(၆)နဝင်းစီးယတြာ
 နဝင်းစီးယတြာသည် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ
 ယတြာ၏ ပန်းဆောင်း/နင်းကြမ်းယတြာ
 နှင့် ပိုမိုအစွမ်းထက်အောင် ပြုပြင်မွမ်းမံ
 ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယတြာနည်းစနစ်အားလုံး
 တွင် ဘုရင်ဟုဆိုလောက်သော နည်း
 စနစ်တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ ထိုနဝင်းစီးယတြာ
 ၏ မြန်မာ့ရိုးရာ မဟာဘုတ် သက္ကရာဇ်ပညာ
 နှင့် ဆရာကြီး ဦးကြာမြင့် မှစတင်
 တွင်ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ ဆရာကြီး

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးသည် နဝင်းစီးယတြာ
များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး
အစီအစဉ်များပျက် ပျယ်သွားခြင်း(စုံစမ်း
စစ်ဆေးခံရပါက ငွေသိန်းရာပေါင်းများစွာ
လျော်ကြေးပေးရမည်)

ငွေသိန်း(၈၀၀)ကျော်မပေး
ဆပ်နိုင်လျှင် နာမည်ပျက် တရားစွဲခံရ
တော့မည့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးသည် နဝင်း
ယတြာတစ်ကြိမ်တိုင်ပြီး ထို့နောက်ပင် ထိရ
သိန်း(၉၀၀)ကျော် ပေါက်ခဲ့ခြင်း။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ
သည် မိမိကိုယ်တို့တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်
အပျက်များဖြစ်ပြီး ကာယကံရှင်များ၏
နာမည်နှင့်လိတ်စာကို သိလိုလျှင်ပြောပြ
မည်။

မကောင်းသော သကွတ်များ
အတွင်းတွင် တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ်မှန်မှန်
နဝင်းစီးယတြာ ပြုလုပ်သောသူများ စီးပွား
ရေး ကျန်းမာရေးအညံ့များကို ကြုံပင်မကြုံ
ရတော့ဘဲ လုံးဝလွတ်မြောက်သွားကြ
သည်ကိုလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပေါင်း
များစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်အောင်
လုပ်ခြင်းထက် ဒုက္ခနှင့် အကြံတွေ့ခြင်း
သည် ပို၍ကောင်းမွန်သည် မဟုတ်ပါ
လော့။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ
အကြောင်းအရာများကို ပြောပြနေခြင်းမှာ
ကြေငြာနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်
တိုင် (နဝင်းယတြာပညာကို လေ့လာသင်
ယူထားသော်လည်း)ထိုပညာဖြင့် အသက်
မွေးသူမဟုတ်ချေ။ ထိုကဲ့သို့သော အစွမ်း
ထက်သည့် ယတြာပြုလုပ်ငန်းများရှိသည်
ကို သိစေလိုသော စေတနာဖြင့် (ဒုက္ခကြီး
များနှင့် ကြုံတွေ့နေသူများအတွက်)
သတင်းပေးပြောကြားခြင်းသာ ဖြစ်ပေ
သည်။ မယုံကြည်သူများအတွက် အတင်း
မယှဉ်ခိုင်းပါ။

နဝင်းစီးယတြာနည်းစနစ်ကို
လည်း ဤစာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြခြင်းမပြု
တော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထို
နဝင်းစီးယတြာသည် ထက်မြက်လွန်းပြီး
မတတ်တတ်ဖြင့် ပြုလုပ်လျှင် ဘေး
ဥပဓာနအန္တရာယ် အလွန်များလှသောကြောင့်

ဖြစ်ပေသည်။
မိမိတို့တွင် မကောင်းသော
ကံကြမ္မာနှင့် ကြုံနေရပါက အထက်ပါ
ဖော်ပြခဲ့သော ယတြာ(၅)မျိုးထဲမှ
သက်ရာကို စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ကြည့်
တစ်မျိုးအဆင်မပြေသေးလျှင် တစ်
ပြောင်းလဲ၍ လုပ်ကြည့်ပါ။

အကယ်၍ အလွန်ကြီး
သော အခက်အခဲများကြောင့် နဝင်း
ယတြာကို ပြုလုပ်လိုသည်ဆိုလျှင် ငွေ
ပေးပါမည်။ ဆရာကောင်း သမားတော်
ထံ ပို့ဆောင်ပေးပါမည်။ ငွေကြေး
အကြံအဖန်မလုပ်ပါ။ စေတနာသက်သာ
ဖြင့်သာ ကူညီပေးပါမည်။

သကွတ်ဗေဒင် နောက်ဆက်တွဲ
သကွတ်ဗေဒင်အရ အင်္ဂါ
ဟူ၍ စနေသကွတ်များသည် ဆို
သကွတ်များဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး
သော်လည်း ထိုသကွတ်များအား
ရောက်ရှိတိုင်း အမြဲကြေးကန်ရုံနေရာ

ထား မဆိုလိုပေ။

ယောဘယူအားဖြင့် အင်္ဂါ ဗုဒ္ဓ
ဟူး စနေသက္ကတများဆိုပြီး ကျန်သက္ကတ
များသည် ကောင်းသည်ဟု ပြောနိုင်သော်
လည်း အဆင့်မြင့်သက္ကတပညာ၏ အလို
အရ မည်သည်သက္ကတမှ အဆိုသက်
သက်မရှိ မည်သည့်သက္ကတမှ အကောင်း
သက်သက်မရှိဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

ရှင်းပြပါမည်။ သင်သတိထား
ကြည့်ပါက ကလေးများတွင် မကောင်း
သောသက္ကတများအတွင်း ဖြတ်သန်းသွား
သော်လည်း အနည်းအကျဉ်းဖျားနာသည်
မှလွဲ၍ ဘေးဒုက္ခကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ကြ
သည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ သင်မည်သို့ထင်
ပါသနည်း။

ရှင်းပြပါမည်။ ကလေးဘဝတွင်

“အကုသိုလ်” နည်းသေးသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ လူဆိုသည်မှာ အသက်ကြီးလာ
လေလေ “အကုသိုလ်” များလာလေလေ
ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော့။ အသက်
ကြီးလေလေ အပြစ်ဒုစရိုက်များလာ
လေလေ မဟုတ်ပါလော့။

ကလေးဘဝတွင်မူ စားမည်၊
အိပ်မည်၊ ကစားမည်၊ ကျောင်းတက်မည်
လောက်သာ ရှိပါသေးသည်။ သို့ဖြင့်
ပညာသင်ချိန်ပြီးပြောက် အလုပ်အကိုင်
များ စတင်လုပ်ကိုင်လာသည်နှင့် အလွန်
ချမ်းသာချင်သော “လောဘ” လုပ်ငန်းတူ
အချင်းချင်း ပြိုင်ရင်းဆိုင်ရင်း ဖြစ်ပေါ်လာ
သော “ဒေါသနှင့် ဣဿမစ္ဆရိယ” မိမိ
အောင်မြင်မှုအပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော

“မာန” “ဗိုရိမ်သောက ဗျာပါဒ” “အဗျော်

အပါးနှင့် လိင်ဖောက်ပြန်မှု” စသော
အကုသိုလ်တရားများသည် စတင်ဖိစီးမှု
လာတော့သည်။

ထိုထက်မက အလွန်အမင်း
ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်လာသောအခါတွင်
အဖြစ်မကင်းသော အလုပ်များ၊ လိမ်လည်
လှည့်ဖြားမှုများ၊ ဒုစရိုက်များကိုပါ ပြုလုပ်
လာမိကြတော့သည်။

လူဆိုသည်မှ အတိတ်ဘဝ
ပေါင်းများစွာ ကျင့်လည်ခဲ့ကြချိန်တွင်
အမျိုးမျိုးသော “အကုသိုလ်” တို့ အကျိုး
ပေးရန်အတွက် လက်ရှိဘဝမှ “အကု
သိုလ်” တို့နှင့် ပူပေါင်းချိတ်ဆက်မိရန်
လိုပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုလျှင် အိမ်
တစ်အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ရန်အတွက်
အတွင်းလူဖြစ်သော အိမ်ဖော်နှင့် ပူပေါင်းရ
သကဲ့သို့ အတိတ်မှ ကံကြမ္မာဆိုးတို့သည်
ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အလွန်တရာလုံခြုံလှသော
အိမ်တစ်အိမ်ကို အိမ်ဖော်ဖြစ်သူနှင့်လည်း
ပူပေါင်းမရသောအခါ ဓားပြတိုက်ရန် အခွင့်
မသာသကဲ့သို့ ယခုဘဝတွင် ကုသိုလ်

တရားတို့ဖြင့် လုံခြုံနေပြီး အကုသိုလ်
တရား အလွန်အမင်းနည်းသောသူတို့တွင်
မကောင်းသော သက္ကတများအတွင်း ကျ
ရောက်နေသော်လည်း ကံဆိုးမှု၊ ဒုက္ခများ
ကို မကြုံတွေ့ရလျှင်လည်း အားအပြင်း
တတ်ပေ။

သီလ၊ သမာဓိ၊ သိက္ခာတို့နှင့်
ပြည့်စုံပြီး ကိလေသာတရားတို့ကို အမြဲ
ကင်းစင်အောင် အားထုတ်နေသောရဟန်း
ကောင်း။ ရဟန်းမြတ်ကြီးများသည်
မကောင်းသော သက္ကတများအတွင်း
အကြိမ်ကြိမ်ဖြတ်သန်းသွားသော်လည်း
မည်သို့မျှ ဒုက္ခမဖြစ်ကြဘဲ သက်တော်
လည်းအလွန်ရှည်ကြသည်ကို သုတေသန
ပြုရင်း တွေ့ရှိထားပါသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့်ပင် လူသား
များသည် လူဘောင်လောကီ အရုပ်
အတွေးများ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာချိန်
အသက်(၂၅)နှစ်မှ အသက်(၇၀)အတွင်း
တွင် ကြုံတွေ့ရသော အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ
ဂြိုဟ်များအတွက် အဆိုးအား အလွန်ပြင်း
ထန်တတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အသက်

(၇၀) ကျော်လာသောအခါတွင်မူ ဆေးခြင်း
တရားနီးလာပြီး “မာန်ကျ” လာပြီဖြစ်သော
ကြောင့် ဘုရားဘက် တရားဘက်၊ လိုက်
လာကြည့် ဖြစ်လာကြချိန်တွင် မကောင်း
သော သက္ကတ၏အကျိုးပေးမှုများ လျော့
နည်းလာရပြန်သည်။ (အသက်ကြီးလေ၊
တရားမရလေ ဖြစ်သောသူများအတွက်ကို
မူ ချွင်းချက်အနေဖြင့် ထားရမည်)

အကုသိုလ်အလွန်များပြီး
အပြစ်စရိုက်အလွန်များသော သူများမှာမူ
ကောင်းသော သက္ကတများအတွင်း၌ ပို၍
ဆိုး၊ အဆိုးချည်သော ဆက်တိုက်ဖြစ်ကာ
လူတဝဒုက္ခပင်လယ်ထဲတွင် ချာချာလည်
နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် သင်သည်မကောင်း
သော သက္ကတများအတွင်း အန္တရာယ်
ကင်းကင်းနှင့် ဖြတ်သန်းသွားလိုလျှင် ပထ
မဆုံးလုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ ယတြာ
မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထားကောင်းမွေးပြီး အကု
သိုလ်တရားများမှ ရှောင်ကြဉ်ရန် ဖြစ်လေ
သည်။ ယတြာကို ဒုတိယနေရာမှာသာ
ထားရမည်။

အကုသိုလ်တရားဆိုသည်မှာ
အဘယ်ကြောင့်နည်း။ စာရေးသူ နားထောင်
ထားသော အကုသိုလ်တရားဆိုသည်မှာ
“မိမိကြောင့် တစ်ပါးသူ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကို
ဆင်းရဲ ဖြစ်စေချင်လျှင် အကုသိုလ်တရား
ပင်ဖြစ်လေသည်။” “မိမိကြောင့် တစ်ပါး
စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်စေ
လျှင် ကုသိုလ်တရားပင် ဖြစ်လေသည်။”
“ပုတီးစိပ်နေမှ ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း မဟုတ်။”

သီလဆိုသည်မှာ ကိုယ်ချမ်း
တရားပင်ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မခံ
ချင်သော ဒုက္ခများကို တစ်ပါးသူတို့
လည်း မခံစားရအောင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း
သည် သီလရှိသော သူတော်ကောင်း
ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်လော။

အထက်ပါစာသားများကို
လည်လက်ခံပြီး ကျင့်ကသုံးမည်ဆိုပါ
သင်သည် မကောင်းသောသက္ကတများ
ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါ။

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေကျန်း
ဒေါက်တာ တင်ဦးလှိုင်
(ကွန်ပျူတာနှင့် သုတေသန)

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် "မှုလပထမ"

ကွန်ပျူစာပေသေချာစာ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုဒ္ဓတော်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ပြဇာတ်များကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ ခုနှစ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာများနှင့် မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ။ မိဘများ သတိပြုကြပါ။)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့

ရတောင်းပြည့် ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓနီဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကဗျင်စမြ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါချီ (မြန်မာပြည်)

- ယဉ်ကျေး စာတိုက်စာတမ်း အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရေးဆောင်လမ်းညွှန် အတိုင်ပင်ခံသည်။
- ငွေစဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ရန်ရှိပြီး ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ စာပေဗိမ္ဗူနယ်၊ ဝန်း - ၀၁-၅၄၀၇၂၊ ၀၉-၃၀၀၂၂၁၆

ကဏ္ဍမဂ္ဂ

လုံဒင်သွပြည်စုံစေရန် ဘဝကံအောင်ပန်းများနှင့်သာသနာ့အောင်လံ အောင်ကောင်းပြီ (သုကေတ)

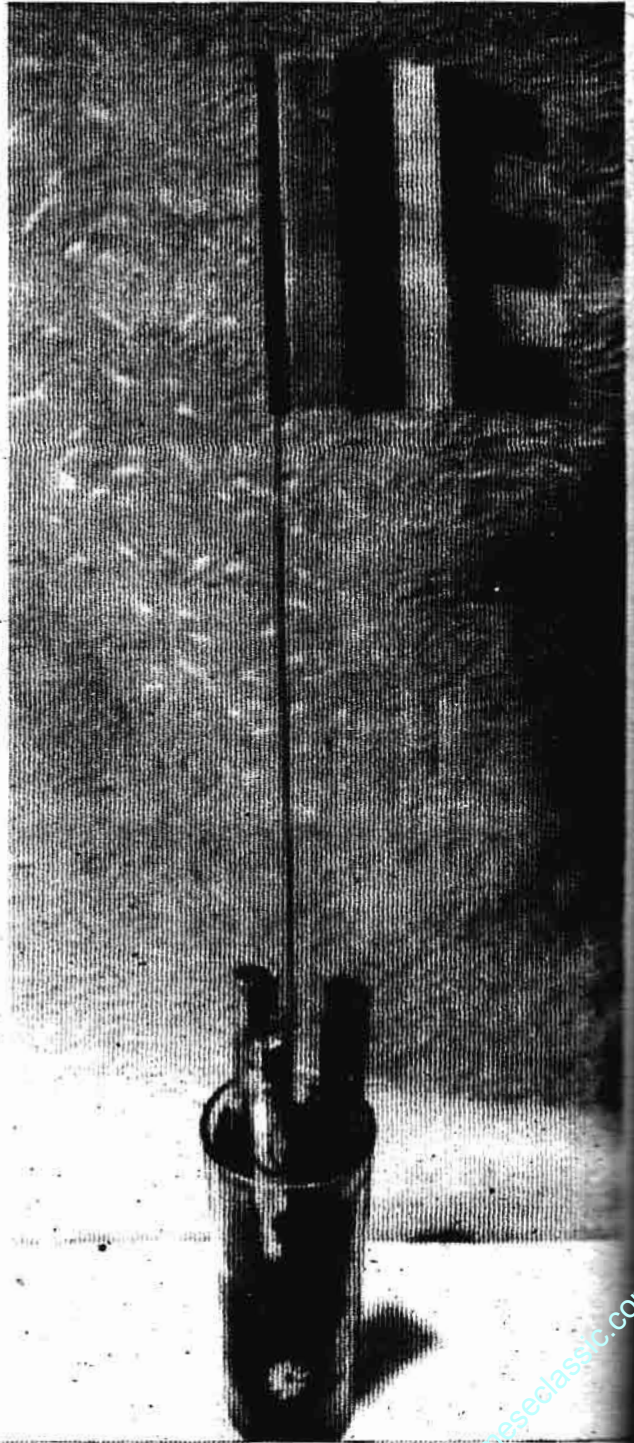

တစ်နေ့တွင် ဓမ္မမိတ်ဆွေဖြစ်သူ
 စာရေးသူထံ ဖုန်းဆက်လာသည်။ ဂျိုးဖြူ
 သာသနာပြု စခန်းသို့သွားရန် ကိစ္စဖြစ်
 သည်။ စာရေးသူလည်း မွန်ပြည်နယ်
 ဘျီကံမရောဘက် ခရီးသွားစရာရှိ၍
 ခြံလာမှသွားကြမည်ဟု အကြောင်းပြန်
 ချက်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ တစ်နေ့တွင်
 ဘွတ်ဂုံစေတီတော်မြတ်သို့ သွားသည်။
 စာတော်တွင် ဓမ္မမိတ်ဆွေ ဦးမျိုးချစ်တို့
 နွဲ့ခင်း ဆုံတွေ့သည်။ တိုက်ကြီးမြို့နယ်ရှိ
 ဂျိုးဖြူသာသနာပြု စခန်းသို့သွားရန်
 သောကြာနေ့တစ်နေ့ ချိန်းလိုက်သည်။
 မဟာမြိုင်မှာဆိုပြီး အငှားကား
 ခေါ်ယူပြီး လူလေးဦး ထွက်လာကြသည်။
 တိုက်ကြီးမြို့နယ် သက္ကတတီ ဂျိုးဖြူသာသ
 နပြစခန်းတွင် အဖေကြီးဦးအေးဖေ
 (M.A.B.L) သာသနာပြုနေကြပါသည်။
 ဆင်က ယောဂီဝတ်၊ ဝတ်ဖြူဝင်ကြယ်
 နှင့် သာသနာပြုပြီး ယခုအခါ ရဟန်းဝတ်
 အရှင်အဂ္ဂသာရာဇွဲ့ အမည်ဖြင့် သာသ
 နပြလျက်ရှိသည်။ စာရေးသူတို့ ရောက်
 သောအခါ အောက်ဘက်ကျောင်းဆောင်

တွင် သီတင်းသုံးနေတာ ဖူးတွေ့ရသည်။
 ဂျိုးဖြူသာသနာပြု ဆရာတော်သည်
 မေတ္တာစွမ်းအား ကြီးမားသည်။ လူချစ်
 လှခင်လည်းများ တပည့် သားသမီးလည်း
 ပေါသည်။ အားလုံးက ချစ်ခင်လေးစားစွာ
 ဖြင့် “အဖေကြီး” ဟုခေါ်ဆိုကြသည်။
 စာရေးသူတို့အဖွဲ့လည်း လှူစရာရှိတာ
 လှူပြီး မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ
 သည်။ ရန်ကုန်မှ ညွှတ်သည်များလည်း
 ရောက်နေကြသည်။ ဆွမ်းစားချိန်နီး၍
 ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ဆက်လက်ဖူးမြော်
 မေးမြန်း လျှောက်ထားရန် တပည့်အချို့က
 ပြောကြားသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့လည်း
 ထမင်းစားဆောင်သွား ထမင်းစားကြပါ
 သည်။ ထို့နောက် သာသနာနယ်မြေ
 အတွင်းရှိ နိဘာရားကြီး ဘုရားလောင်းဖြစ်
 တော်စဉ်၊ အကျွတ်အလွတ် ကောင်းမှု
 တော်စေတီစသည်တို့ကိုလှည့်ပတ် ဖူးကြ
 သည်။ ထို့နောက် သားတော်များ
 ဆုတောင်းပြည့်စေတီတွင် ပုတီးစိပ်၊
 ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဆိုကြသည်။ ဤသာသနိက
 အဆောက်အဦများသည် အဖေကြီးလက်

ထက်တွင် တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ဤသာသနာပြုစခန်းကို ဂျိုးဖြူအဘိုး ဆရာ
 တော်ကြီး ဦးအာဇိစ္စဝံသ စတင်သာသနာ
 ပြခဲ့သည်။ သားတော်များစေတီတွင် ရွှေ
 ငွေ ပတ္တမြား စိန် ဘုရားလေးဆူ ပူဇော်
 ထားသည်။ လောကီဂန္ထီရ အစီအရင်များ။
 ဘုရားရဟန္တာဓာတ်တော်များ၊ ဝိတ္တာဝိဇ္ဇာရုပ်
 ထုများ၊ သာသနာပြုတိုးတော်၊ မယ်တော်
 ရုပ်ထု စုံလင်စွာ တွေ့ရသည်။
 သားတော်များစေတီတွင် နား
 နားနေနေ အနားယူပြီးသောအခါ (၂)
 နာရီတွင် အဖေကြီးကြွလာသည်။ ဦးစွာ
 ပထမခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး စေတီတည်
 နေခြင်းအကြောင်း ရှင်းလင်းမိန့်ကြားတော်
 မူသည်။ ရန်ကုန်မှ အလှူရှင်အချို့
 ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးစေတီအတွက်
 ကုသိုလ်ပါဝင်ကြသည်။ အဖေကြီးမှာ
 မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းမှုများ ဆောင်ရွက်
 ပေးသည်။ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး၊ ဗီနိုင်း
 လည်း ပေးလိုက်သည်။ အနာဂတ်လူငယ်
 များ မရှိမိမိရအောင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး
 မပြစ်မှားမိအောင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး

စေတီရုပ်လုံးများ စနစ်တကျ တည်
ဆောက်နေကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။
သို့သော် သက်တော် (၉၀) ဆရာတော်
တစ်ပါးတည်း ပြုလုပ်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။
ထို့ကြောင့် (၇) နေ့သားသမီးများ ပါဝင်
ဆောင်ရွက်ကြရန် သာသနာပြု အဖွဲ့ကြီး
မှ တိုက်တွန်းပါသည်။ အလှူကိစ္စပြီး
သောအခါ စိတ်ဆွေတစ်ဦးမှ သူငွေသား
အတွက် လောကီအစီအရင် မေးမြန်း
လျှောက်ထားသည်။ အဖွဲ့ကြီးမှ စိတ်ရှည်
လက်ရှည် ပြောပြသည်။ နောက်တစ်ဦး
အတွက်လည်းထပ်မံပြောပြသည်။ အထက်
အောင်ပန်းသားကို သုံးလက်မစီ ဖြတ်ပြီး
ရွှေချအောင်နိုင်ပါသည်။ စာရေးသူလည်း
(၇)နေ့(၇)နံကို လေ့လာသောအခါ
အထက်အောင်ပန်းသားများ အဓိက
ဆောင်ရွက်ပေးကြောင်း သိရှိရပါသည်။
တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုပါက...

- ၅ - ပျဉ်းမသား
- ၂ - ကံကော်သား
- ၆ - သီဟိုဠ်သား

၁ - မွေးနံ

၄

၀

၃

(၁နေ့ မွေးနံတိုင်)

ပျဉ်းမသား ၃" လက်မ

ကံကော်သား ၃" လက်မ

သီဟိုဠ်သီးသား ၃" လက်မ

ညီညာစွာဖြတ် အရင်းအဖျား

နှုတ်ပြီးရွှေရုပ်။ ထိုအသားသုံးခုကို ဖန်ခွက်
ဆစ်ခုထဲ သံထည်၌ရှိနေထိုင်ဆိုင် ထည့်
ထားပါ။ အလယ်မှ သာသနာအလံတစ်ခု
ထည့်ဖို့ကရသည်။ ထိုသာသနာအလံတွင်
ထိုရာဆန္ဒ သုံးမျိုးရေးပါ။ မိမိမွေးနေ့နံနက်
(၉)နာရီမှ (၁၀)ခွဲအတွင်း ဘုရားရှေ့မှာ
လျှာထားပါ။ ဆိုင်အလုပ်ရုံမှာလည်းထား၍
ရသည်။ မြင့်သောနေရာတင်ထားပါ။ ဘုရား
နီနီးတိုင်း မိမိရေးထားသော လိုရာဆန္ဒ
သုံးခုကို ဆုတောင်းပါ။ ဆန္ဒပြည့်လျှင်

သာသနာအလံ အသစ်ပြန်လှူပါ။ ရွှေရုပ်ထား
သော အသားသုံးခုမှာ နေ့နံအလိုက်ကွဲပြား
ခြားနားသည်။ ထို့ကြောင့် (၇)နေ့သာသမီး
အားလုံးအတွက် ရေးသားဖော်ပြပေး
လိုက်ပါသည်။
တနင်္လာသားသမီး-ဒန်း၊ ဇီး၊ သီဟိုဠ်
အင်္ဂါသားသမီး-အင်းသား၊ ရွက်လှသား၊

ထိန်သား

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး-ကံကော်၊ ပျဉ်းမ၊ အင်းသား
ကြာသပတေးသားသမီး-ဇီးသား၊ သီဟိုဠ်

ကံကော်

သောကြာသားသမီး-ရွက်လှ၊ ထိန်၊ ဇီးသား
စနေသားသမီး-ပျဉ်းမသား၊ အုန်းသား

ရွက်လှ၊ ဝါးသား

အသားအစားထိုး ပြုလုပ်နိုင်

သည်။ ဥပမာ-ထိန်သားမရပါက ဒန်းသား၊
ထန်းသား၊ တမာသား၊ ကံကော်သားမရ
ပါက-ကျွန်းသား၊ ကျည်သား၊ ကုက္ကိုသား၊
ခရေသားစသည်ဖြင့် အစားထိုးဆောင်
ရွက်နိုင်သည်။ ပညတ်ကောင်းတာ ဦးစား
ပေးပါ။ အုန်းသားလုံးရတာ အဆင်မပြေ
လျှင် စာဖတ်ပရိသတ်များ သဘောပေါက်

မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်
တွင် သံထည်သောပုံလည်း ဖော်ပြပေး
လိုက်သည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် လက်
တွေ့ဆောင်ရွက်ထားပါသည်။ ဤစာတ်ဆင်
ယကြာသည် ထာဝရယကြာ၊ ရေရှည်
အတွက်ပိုကောင်းသည်။ ဈေးသည်တစ်ဦး
သည် နေ့စဉ်ဈေးရောင်းကောင်းစေ၊
လားဘ်ရွှင် ငွေဝင်စေ၊ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်
စေသည်ဖြင့် မိမိဖြစ်ချင်တာ ဦးစားပေး
ရေးပါ။ လက်ထဲမှာ ငွေဆယ်သိန်း၊ ဝုမိ
ထားပြီး ကားဝယ်လိုပါက ကားတစ်စီးဝယ်
နိုင်စေ ဟုရောသင့်သည်။ ကားဆင် အိမ်ဝင်
စေ စသည်တို့မှာ ချက်ချင်းမဖြစ်နိုင်ပါ။
မိမိရည်မှန်းချက် ဦးတည်ချက် အနေနဲ့
အမြန် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းဆို
ပါက အလုပ်အဆင်ပြေစေ၊ ရာထူးတိုးစေ
လာဘ်လာဘများဝင်စေ စသည်ဖြင့်
ရေးသင့်သည်။ စာရေးသူထံ အကူအညီ
တောင်း၍ ဆယ်ဦးမက ပြုလုပ်ပေးထား
ပါသည်။ အခြေအနေတိုးတက် ကောင်းမွန်
ကြောင်း သတင်းကောင်းကြားရပါသည်။

အောင်ကောင်းမြဲ(သာဓကတ)

၂၀၁၅ ခုနှစ်ပေဟ်ဝါရီလအတွင်း

(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

“ဘာကိုရှောင်လို့ ဆောင်ရမလဲ”

မေဒဿတေသီ ဆရာမိုး

နတ်သားသမီးများအတွက်

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

စိတ်တွင်း၌ သံသယများ ဖြစ်ပေါ်
နေမည်။
ထိပါက ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုး
ပေးကဏန်း (၇, ၀, ၃)
နုလုံးသားရေး ပြောပြခြင်းနိုင်ပါ
သည်။
ခရီးမထွက်သင့်ပါ။
မိမိ၏ ပြိုင်ဘက်များကို သီးခြား
ထားလိုက်ပါ။
အဘအောင်မင်းခေါင်ကို လက်ဖက်
ဆက်ပေးပါ။

- အညံ့မှ လွတ်ပါပြီ။
- အပြိုင်အဆိုင်များ ရှိနေလိမ့်မည်။
- ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်
ပါမည်။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ပါသည်။
- စနေနတ်အုတ်များ မထားသင့်ပါ။
- “ဣရုဗုဒ္ဓကတ္တရသော” ဟူ၍ ညစဉ်
ပုတီးစိတ်ပေးပါ။

- အခက်အခဲများကြားတွင် ရုန်းကန်
လှုပ်ရှားနေရမည်။
- ဉာဏ်ကို လွှာသုံးရန် လိုအပ်သည်။
- ထိစပ်တူထိုးနိုင်ပါသည်။ အကျိုး
ပေးကဏန်း (၁, ၃, ၉)
- စေတနာကောင်းလျှင် ကံကောင်း
မည်။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး သင့်
ပါသည်။
- ဘေးရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်ရန်
အတွက် ရန်အောင်မြင်ဘုရားကို
ပူဇော်ပါ။

နတ်သားသမီးများအတွက်

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

သောကြာသားသမီးများအတွက်

ကျန်းမာရေး သတိပြုပါ။
ထိပါက ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုး
ပေးကဏန်း (၄, ၅, ၈)
လုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်
လည်ပတ်နေမည်။
တော်ရုံအခက်အခဲများ ပြေလည်
သွားပါမည်။
လပြည့်နေ့တွင် ကုသိုလ်ပြုပေးပါ။

- ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရပေဦးမည်။
- ပညာသည်ရန် သတိပြုပါ။
- ဘာသာရေး အားနည်းနိုင်ပါသည်။
- မိဘများ၏ အကူအညီကို ရယူပါ။
- စက်ပစ္စည်းများ ချို့ယွင်းတတ်ပါ
သည်။
- ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါး အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်ပေးပါ။

- အကြင်နာကို ရင်မှာ မြို့သိပ်ထား
ရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။
- လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ဆောင်နိုင်
ပါသည်။
- ပြိုင်ဘက်များကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါ
မည်။

- မဘက်လိုက်၍ ခိုက်ဘက် မပါမိပါစေနင်း။	- နေသားသမီးများအတွက် ရန်စွယ်ကြားမှ လှည့်ကွက်နိုး ဆိုက်နေပါသည်။	- စကားအပြောအဆို ဆင်ခြင်သင့်သည်။
- အဖကဲ့သို့ ကြီးကဲသူတစ်ဦး၏ အကြံဉာဏ်ရယူပါ။	- ဘာမဆို အသိတရားနှင့် ယှဉ်တွဲလုပ်ဆောင်ပါ။	- မွေးနေ့တိုင်း ဝစ်ပိတ်အဓိဋ္ဌာန်ပေးပါ။
- ဇီး (၂) ခက်၊ ယပ် (၂) ချောင်း၊ ထီး (၂) လက်လှူပေးပါ။	- ညအိပ်ခရီးမထွက်သင့်ပါ။	ဣန္ဒာသယမဟိန္ဒီ
ဗေဒသုတေသီဆရာ

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

ဓားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အနုပညာသမီးများအတွက်

အပေနှင့်တူသော သမီးများနှင့်
အဖေနှင့်တူသော သမီးများ
နတ်မျက်စိ
ဆရာအောင်စိုး

အမေ့ရပ်ရည်နှင့်တူသော တနင်္လာ သမီးများ

ကြံ့ရပေမယ်။ သို့သော် အိုတတာ ကောင်း သူများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အပြောခံ သေးတယ်။

သူတို့တွေက

- ပိုက်ဆံစုတာ ဝါသနာ

- လောကဓံခံနိုင်တယ်။

မိသားစုမှာ တနင်္လာသမီးက အကြီး

သော်လည်း မစုစိဘူးဖြစ်နေ။

- မောင်နှမထဲမှာ ထူးချွန်ထက်

ဆုံးက အမေ့ရပ်ရည်နှင့်ဆင်တူတော်

- မှန်တာလုပ်မယ်။ မှန်တာ

မြက်တဲ့ စာရင်းဝင်ဖြစ်မယ်။

သူတို့ကတော့

ပြောမယ်။ ပါးစပ်ဆိုသူလို မောင်နှံညီ

- စန်းပွင့်သော်လည်း အချစ်

- အလှအပနှင့် ကျော့ကျော့

လေးတွေက နောက်ကွယ်က ပြောပြ

ရေးကံခေမယ်။

ရှင်းရှင်းနေမယ်။

လိမ့်မယ်။

- မိသားစုအပေါ် ခင်တွယ်မယ်

- အစ်မကြီး အမိအရာကဲ့သို့၊

- တွေးပူတတ်တယ်။ စကား

တာဝန်ကျေမယ်။ မိသားစုဒဏ်ခံမယ်။

အရည်ချင်းကောင်းနှင့် ပြည့်စုံမယ်။

များ၍ စိတ်ကောင်းရှိသူများပါ။

ဒါပေမဲ့ ကြောက်နပ်တယ်။

- အောင်မြင်မှုကို ဆာလောင်

- အမေ့တက်က ရောက်မြို့

- သနားစိတ်လွန်ကဲမယ်။

မယ်။

အသက် ၄၀ ကစပြီး ခံစားရမယ်။

(ချစ်သူရွေးချယ်ရာမှာ ဒီသနား

- ပန်းတိုင်မျက်ခြေမပြတ်

စိတ်က ဒုက္ခပေးမယ်)

တတ်။

ဒုတိယမြောက် အမေ့ရပ်ရည် စိတ်

- အပေါင်းသင်းခင်မယ်။

- လှူမှုရေးတွေ၊ တွယ်တာမှု

ဓာတ်ပါတူသော တနင်္လာသမီး

ကျောင်းသူဘဝမှာ နာမည်ကောင်းနှင့်

တွေ ဖယ်ရှားနေမယ်။

သူတို့အနေက

သတင်းထွက်မယ်။

- အချစ်ကို မကိုးကွယ်ပါ။ သို့

- မိသားစုမှာ တနင်္လာသမီး

- ခရီးသွားဝါသနာပါမယ်။

သော် အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်းနှင့် ဆုံ

ဟာ ဒုတိယမြောက်ဖြစ်နေရင်း

- မိမိအလှဟာ ထူးခြားနေ

ဆည်ရတတ်၏။ သားကောင်းရတတ်၏။

- သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေမယ်။

မယ်။

- အိမ်မှာနေနေ၊ အပြင်ထွက်

အလှမှာ ထင်ရှားမယ်။

- ဘဝမှာ နိမ့်တစ်ခါ မြင့်တစ်

ထွက် မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့်

- အနုပညာအောင်မြင်

လှည့် ခေါက်ရှာငှက်လို လောကဓံတရား

နေမည်။ ဒါတောင် အနေမှန်သော်လည်း

နှည့်သော စိတ်ထားပိုင်ရှင်အတွက်ပါ။

- မောင်နှမအတွက် ပင်ပန်း	- ဥစ္စာရွှေငွေကို မက်မောကြီး	<u>အမေနှင့်တူသော နို့ညှာသမီးများ</u>
မယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဟဇာတ ဖြစ်	မဟုတ်သော်လည်း စည်းကမ်းတကျ သိုဦး	သူတို့မှာ
အောင် နေတတ်တယ်။ အစားကောင်း	တတ်၏။	- ပျော်ရွှင်နေတတ်မယ်။
ကောင်းစားမယ်။ စိတ်ပါရင်း ဟင်းကောင်း	- အခြေအနေပြင်မားသူနှင့်	- အဖေပေါ် အစ်ကိုပေါ်
တစ်ခွက် မိသားစုတွက်ရသွားမယ်။	အိမ်ထောင်ကျတတ်၏။	အချစ်ပိုမယ်။
- လူမှုရေးဝိသနာပါမယ်။	- မျက်နှာမများသော်လည်း	- မိဘကို စိတ်ခုကွမပေးတတ်။
- အိမ်ထောင်ကျလည်း ဘဝ	စန်းပွင့်သူတွေပါ။	- ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘ
မှာ ပြောင်းလဲသွားမယ်။	- စကားကို နည်းနည်းနှင့်	အပေါ် အချိန်ရသလို ကူညီပေးတတ်။
- ဘာသာရေးကို အများကြီး	ချက်ကျကျ ပြောမယ်။	- ခုကျဖြစ်သူ ကူညီတတ်ပေ။
အလုပ်ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိတယ်။	- တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်တည်တည်	- ဟန်မရှိပါ။ အပေးသမားဖြစ်
- ထင်ရှားလူသိများတဲ့ အမျိုး	နေပြီ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်	ပေ။ နိမ့်ကျသူတက်မှ ရပ်တည်တတ်၏။
သားနှင့် အကြောင်းဆုံတတ်တယ်။	နေတတ်၏။	ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းကောင်း
- ပညာရေးထူးချွန်တတ်၏။	- ဟာသဝါသနာလည်း	တွေ့တတ်စ။
စိတ်တိုတုတ်ခြင်းကိုလျော့ပါ။	ပါတတ်သည်။	- ကိုယ့်အပေါ် ကျောလာတာ
	- စိတ်မှာဒေါသဖြစ်လောက်	မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်လာတဲ့အခါ အတွင်း
<u>အထက်အုပ်စုများ (မောင်နှမထဲတွင်</u>	အောင် ခံပြင်းစရာတွေ ပေါ်သော်လည်း	က "ပါဝါ"တွေ တွက်လာတတ်၏။
<u>စုတိယမြောက်နှင့် နို့ညှာကြား) မိခင်</u>	ပြန်ကလဲစားမချေတတ်။ သို့သော် ရင်ထဲ	- ကလေးတွေချစ်မယ်၊ အရပ်
<u>နှင့် မျက်နှာဆင်သော် . . .</u>	မှာ သိမ်းထားစာတတ်ပေ။	တွေချစ်မယ် တိရစ္ဆာန်တွေကိုချစ်မယ်။
သူတို့မှာဖြင့်	- ပုဂ္ဂိုလ်ထူး အစောင့်	- သီချင်းနားထောင်တာ
- အလှအပဖြင့် ထင်ရှားမယ်။	အရှောက်ခံရသူဖြစ်ပြီး သိုက်ဆက်ပစ္စန်း	ဝိသနာပါမယ်။
- မိတ်ဆွေပေါ် ပုံမှန်ဆက်ဆံ	ဆက်နှင့် နီးစပ်သူများဖြစ်ချေ၏။	- ကောင်းကောင်းမချက်တတ်
၍ မိသားစုပေါ် သံယောဇဉ်ရှိမယ်။		ပေမဲ့ ကောင်းကောင်းစားတတ်သယ်

အစားရွေးတယ်။

တိုင်ပင်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် နှင့် နေရာတတ်ပါတယ်။

- မိခင်ကို ပိုခင်တွယ်မယ်။ ရိုတယ်။

ဘာသာရေး ပုံမှန်လုပ်မယ်။

- အပေါင်းအသင်းကောင်းပေ (အထူးအားဖြင့်)

- အပေါင်းအသင်းထဲမှ ချစ်သူ

မဲ့၊ အတိုက်အခိုက်ပေါ်တတ်တယ်။

မိခင်နှင့်တူသော တနင်္လာ

ရပြီး အိမ်ထောင်ရေးသနည်းပါးတတ်၏။

- သံယောဇဉ်ကြီးတတ်တယ်။

များအနေဖြင့်...

ဤတနင်္လာသမီးများမှာ မေတ္တာသုတ်ကို

- အမေအတွက် အမြဲစိတ်ပူ

- သင်မိဘများ စိတ်အေး

များများ ရွတ်စေချင်ပါသည်။

နေမယ်။

ဖြင့် လောကကြီးထဲတွင် ထားခဲ့ရာ

- မိသားစုနှင့်မခွဲမခွာ နေရ

အိမ်ထောင်ရေးကို မိဘစိတ်ကြိုက်

တနင်္လာသမီး မိသားစုထဲမှာ အငယ်

တတ်တယ်။ ပိုကောင်းပါမည်။

ချယ်ပါ။ အပေါင်းသင် ဒုက္ခပေး

ဆုံးဖြစ်ပြီး မိခင်မျက်နှာကိုယ်ထုံး

- ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တတ်

ကြောင်း သတိပြုပါ။ အထူးသဖြင့်

ကိုယ်ပေါက်တူသော်

တယ်။

သားသူငယ်ချင်းပေါ် ယုံကြည်စိတ်

သူတို့လေးတွေဆိုရင်...

- နှလုံး အာရုံကြော၊ အစာ

မလွန်ကဲစေရန်နှင့် ဘာသာရေးမှာ

- ယဉ်ယဉ်လေးနှင့်လှနေမယ်။

အိမ် ဂရုစိုက်ရမယ်။

အသိဉာဏ်ရလွယ်သူများ ဖြစ်သလို

- မိသားစုရဲ့ ပိုင်းချစ်ခြင်းခံရ

- အောင်မြင်မှုကို လွယ်လွယ်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး "အ

မယ်။

ကူကူ မရတတ်။

ပါနဲ့ ကမ္မတ္တန်ဖြင့် ဝေဒနာမဉ်း

- အရှက်ကြောက်ကြီးမယ်။

- အများတွေက သွေးကြီး

ဦးစေချင်ပါတော့သည်။ ချမ်းသာကြွယ်

- အစ်ကိုတွေကို အားကိုး

တယ်လို့ ထင်နေကြမယ်။

မယ်။

- တိရစ္ဆာန်တွေချစ်မယ်။

နတ်မျက်စိ-ဆရာအောင်စို။

- စာဘက်မှာ တော်မယ်။

- ကလေးတွေကို ချစ်မယ်။

- အချုပ်အလုပ် ဝါသနာပါ

- အိမ်ထောင်ဘက်ကို မိဘ

မယ်။

စိမ်ရာ လိုက်လျောသင့်ပါတယ်။

- အထက်က အစ်မတွေ

- ရွှေမရှား၊ ငွေမရှား၊ အိမ်ပိုင်

မေမြတ်ပွင့်ပြုံး(ပြုံး)

မြေသားပေါ်က ရွှေပြားကြိုက်၍
နားကိုက်ရတဲ့အဖြစ်ဆိုး

(၁)

လွန်ခဲ့သော (၁၉၉၄) ခုနှစ်၏ ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းက ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာန အမှတ် (၈၇) ထွန်စက်စခန်း (ယခု အမှတ် (၈၇) စက်မှုလယ်ယာစခန်း ဖြစ်၍) တွင် “ထွန်စက်မောင်း” တာဝန်ဖြင့် ဖြစ်ပြီး နောင်ဘိုကျော့ရွာ (မခက်မွန်ဝင်း ခုဦးစီးမှု စက်မှုလယ်ယာ ဝဲခူးတိုင်း) ၏ “ကညွတ်ကွင်းမြို့” အရှေ့ဘက် (၅) မိုင်ခွဲခန့်ဝေးသည့် ဖော်ပြပါ “နောင်ဘိုကျော့ရွာ” သို့ “စက်မောင်းခေါင်းဆောင် ဦးခင်ထွန်း (ယခု - ငြိမ်း) အဖွဲ့၌ ထွန်စက်မောင်း ဦးမောင်ကို (ယခုကွယ်လွန်) အပါအဝင် (စာရေးသူ) နှင့်အတူ ကိုက်ထွန်း (ယခု - ငြိမ်း) ကိုအောင်ငြိမ်း (ယခု - ကွယ်လွန်) ကိုတင်ရွှေ (ယခု - ငြိမ်း) ကိုမြင့်အောင် (ရှမ်း) (ယခု - ကွယ်လွန်) တို့ ထွန်စက် အဖွဲ့ဝင် (၇) ဦးတို့မှာ “ဦးတင်မြင့်သန်း” (ကညွတ်ကွင်း) ၏ တောရိုင်းမြေ (ကိုင်း တောကြီးများ) ကေ (၂၅၀) ကျော်တို့အား “မြေသားန”

အဖြစ် ဖော်ထုတ်ရာ၌ ပထမဦးစွာ ထို ကိုင်းတောကြီးများပေါ်သို့ (၁၈) သွား ထွန်ဖြင့် မွေနှောက်ရပါ၏။ (မီးနှင့်ခုတ်သလို ထွန်စက်မောင်းပေးရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်)

နောက် (၅) ရက်ကြာသော အခါမှ ထို “ကိုင်းပင်အခြောက်များ” သို့ “မီးရှို့” ရပါသည်။ ဦးတင်မြင့်သန်း၏ အလုပ်သမားတို့ မီးရှို့ထားသော “ပြာ” များကို (၃) သွားထယ်နှင့် တစ်စပ်ထိုးပြီး သောအခါ (၁၈)သွားထွန်နှင့် (၂) စပ် ပြန်မောင်းပေးရပါ၏။ စက်မောင်း “ဦးမောင်ကို” မှာ စက်မောင်း (၆) ယောက်ထဲတွင် “လုပ်သက်” (service) အရင့်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဦးမောင်ကို ဦးဆောင်၍ (၃) သွား (၄) စီး (၁၈) သွား ထွန် (၂) စီးတို့ဖြင့် ထွန်စက်မောင်းကြ ရာ၌ (စာရေးသူ) နှင့် ကိုအောင်ငြိမ်းတို့ ထွန်စက် (၂) စီးသာ (၁၈) သွား “ထွန်” မောင်းရပါ၏။ “စက်မောင်းခေါင်းဆောင်” အပါအဝင် အားလုံး(၇)ယောက် တို့ဖြစ်ကြ၏။

“နောင်ဘိုရွာ” သည် “မြန်မာ” တစ်ဝက် “ကရင်” တစ်ဝက် နေထိုင်ကြ သည် ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်ပါ၏။ ရှေးယခင် နှစ်ပေါင်း (၈၀) ကျော်ကာလ၌ ယခု “နောင်ဘိုရွာ” ၏ ပြောက်တက်တွင် “ကရင် ရွာကြီး” တစ်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ ရွာအနောက် တောင်ဘက်ရှိ ကွင်းကြီးထဲသို့ ပြောင်ချ ခဲ့ကြရာမှ “လက်တက်ကြီးရွာ” (ကရင်ရွာ ကို တည်ခဲ့ကြပါ၏။ “နောင်ဘိုရွာ” ၏ အလယ်၌ ရှေးဟောင်းစေတီကြီးတစ်ဆူ နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိပါ၏။ တောင်ဘက်၌ မူလတန်းကျောင်း နှစ်ဆူပါသည်။

ရွာပြောက်တက်နှင့် အရှေ့ဘက် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုကို “မော်ခလိုကွင်း” ဟုခေါ်ပါသည်။ “မော်ခလို” မှာ “ကရင်” အမည်ဖြစ်၏။ “မြန်မာ” လို “ဆေးတန်” ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးယခင် နှစ်ပေါင်း(၈၀) ကျော်ကာလမှ အသက်(၈၇)နှစ်ခန့် ကရင်အဖိုးကြီး (ဖထီး) “စောဘာထူး” ဆိုသူမှာ “ဝါဆို၊ ဝါခေါင်ရေဖောင်ဖော်” ရှိနေခိုက် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖြစ်

သလို "စိုက်ကေ" (စပါးခင်းကြီးများ) ဆုလွှမ်းပိုးသွားနေသည့်ပုံကို တပေါ်
တန် ကြီးကို ဖွာရှိုက်ပြီး ကြည့်နေပုံ
အမှတ်သင်္ကေတ" ပြုခဲ့ရာမှ "ဆေး
နီ" ကို အစွဲပြု၍ "ကရင်လို" (မော်ခ
ဟုခေါ်ခဲ့ရာတွင် "မော်ခလိုကွင်း" ဟု
အမှတ်တံဆိပ် ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါ "မော်ခလို" ရေယာ
(၁၅၀)ကျော်ပေါ်သို့ (စာရေးသူ)
အထိအဝင် ထွန်စက်မောင်းခဲ့ရာ၌ "အဖွဲ့
ဆိုင်ဆောင်မှာ "ဦးခင်ထွန်း" ဖြစ်ပါ၏။
စာရေးသူ၏ "ဦးလေး" ပင်ဖြစ်ပါသည်။
"ထွန်စက်ခ" ကေပေါင်း (၂၅၀)ကျော်ပိုး
အတွက် "ဦးတင်မြင့်သန်း" မှ ကျသင့်
မှုကို ကြိုတင်ပေးသွင်းခဲ့ ရပါသည်။

(၂)

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ (ရ . လ . က
ဥက္ကဋ္ဌ) မှာ ဦးသန်းမြင့်ဖြစ်သည်။ "အတွင်း
အမှု" ဦးလှငွေဖြစ်ပါ။ ထွန်စက်အဖွဲ့ကို
အတွင်းရေးမှူး ဦးလှငွေအိမ်၌ နေရာချ
ထားပေးသလို ထွန်စက်အဖွဲ့ဝင် (၇) ဦးတို့

အတွက် စားသောက်ရေးကို ဦးလှငွေ +
ဒေါ်အေးမြိုင်၏ သမီးအပျိုမ "မနွဲ့ရီ" က
ချက်ပြုတ်ပေးပါသည်။ မြေကေ (၁၅၀)
အတွက် ထွန်စက်ကားရမ်းသူ "ဦးတင်မြင့်
သန်း" က ကုန်ကြစရိတ်ကို ခံပါ၏။
(မ . ဆ . လ) ခေတ်မှ "တိုင်းကော်စီဝင်"
တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ တစ်ဦးပါပေ။

မိခင်ကြီးဒေါ်အေးမြိုင်နှင့်အတူ
သမီးပျို "မနွဲ့ရီ" တို့မှ စေတနာအရ ချက်
ပြုတ်ကျွေးပါ၏။ တောသူမလေး မနွဲ့ရီ၏
အလှမှာ စက်မှုလယ်ယာ သမီးပျိုအလှ
ဘုရင်မ" (queen) ဒုဦးစီးမှူးမလေး
"မခက်မွန်ဝင်း" (ကညွတ်ကွင်း) နှင့်
(one to one)ဖြစ်သကဲ့သို့ အလယ်တန်း
ပြဆရာမလေး "မမေသန္တာလွင်" (ဖြူ)၏
အလှနှင့်လည်း အရမ်းကို (one to one)
ပါပဲလား။ အထူးသဖြင့် "ဖြူ" တွင်
"အလှဘုရင်မ" (queen) ဟု "အမွှန်း
တင်" ထိုက်သည်က "မိန်းမတို့၏ဘုန်း
ဆံထုံး" ဟု ခေါ်နိုင်ခဲ့ရာမှာ "ရွှေမြန်မာ"
တွင် "မေသန္တာလွင်" ၏ ဆံပင်သည်
အလွန်ကိုပင် ကျက်သရေရှိအောင် လှပ

နေပါ၏။ "ပိတုန်းရောင်ကေသာ" သည်
"ခြေသလုံး" နီးပါးခန့် ရှည်လျား၍နေ
သောကြောင့်ပါတည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
"ဆုပန်ထွာ" (design) မျိုးပါပေ။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး "ဖြူဖြူ" ၏
ပညာရေးဌာနမှ "ဖြူဝင်း" နုပျိုလှ
ယဉ်ကျေးသူ အလယ်တန်းပြ ဆရာမ
လေး "မမေသန္တာလွင်" ၏ ဆံပင်နှင့်အတူ
"မြန်မာမှု မြန်မာ့ဟန်နဲ့ ပီသသူ ဆရာမ
အားလုံးတို့၌ "ဖြူဖြူယံ" တွင် တွေ့နိုင်ခဲ့
ပါ၏။ "တောစံပယ်လေး" "မနွဲ့ရီ" က
တော့ "ကြာမျက်လုံး" ပိုင်ရှင်လေးမို့
အခါခါ ငေးမောမိခဲ့သည်မှာ (စာရေးသူ)
ပင် မဟုတ်လား။ ထွန်စက်လုပ်ငန်းရပ်နား
သည့် ညအချိန်များ၌ "ဦးဟန်သိန်း +
ဒေါ်ဆွေမီ" တို့နေအိမ်သို့လည်း မကြာမကြာ
အိမ်လည်ရောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့
ဇနီးမောင်နှံမှာ ရပ်ရွာ၏မျက်နှာကြီး
ဇနီးမောင်နှံပါ။

နေစဉ်နက် (၆) နာရီမှ ညနေ
(၆) အထိ "မော်ခလိုကွင်း" ထဲမှာပင်
ထွန်စက်မောင်းခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ

မျက်နှာပေါ်၌ သနပ်ခါးမုန့်မုန့်လိမ်းသည်
ဝါသနာအရ သနပ်ခါးလိမ်းရန်ကြံသော
အခါ အပျိုမလေး မနွဲ့နီမှ သနပ်ခါးသွေး
ပေးဖူးပါ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည်နူးမှု
အရိပ်အယောင်ပြခဲ့သည်တိုင် ရင်ထဲ
မှာသာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်ုပ်အဖြစ်ရယ်
သာပါ ခင်ဗျား။ ဪ... ဒီကနေ့အထိ
မေ့ပျောက်လို့ မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ရက်သတ္တ (၁) ပတ်မျှကြာ
သောအခါ ထွန်ယက်ပြီးစီးမှု၏ ကေများ
နှင့်အတူ စာရင်းဇယားများကို ထွန်စက်
မောင်းခေါင်းဆောင် ဦးခင်ထွန်းမှ ပြုလုပ်
ရပါသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ဦးမောင်ကို
မောင်သည် (၃) သွားထယ် ရေးပြင်
(နောက်ဆုံးထယ်ရေးကြောင်း) ပေါ်မှ
“တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိ “ရွှေပြားလေး
တစ်ပြား ကောက်တွေ့ခဲ့ရာမှ ညနေ(၇)
နာရီအချိန်မှာပင် ဦးမောင်ကိုမှ ရွာ
အနောက်ပိုင်းမှ ကိုမောင်မောင်၏ တော
အရက်ဆိုင်တွင် တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းမှုကို
ဖြေနေခိုက် -

“ငါ့ညီ မောင်ဖြူ (စာရေးသူကို

ဆိုလို့) ကိုတော့ အစ်ကိုပြောရဦးမယ်။
ဒီရွှေပြားလေးကို အစ်ကိုသမီး “လှအိုး”
(မြင့်မြင့်ရီ) အတွက် ဆွဲကြီးလေး လုပ်
ပေးရကောင်းမလားလို့ ဒီရွှေကတော်တော်
ကြာမည် လက္ခဏာရှိတယ်ကွ။ ဒီနေရာက
ဟိုအရင်တုန်းက ကံရင်ရွာကြီးဆိုတာကို
တော့ အသက်(၇၀)ကျော် ရွာလူကြီး
တွေက ပြောကြတယ်။ ငါ့ညီမင်းပဲလိတာ။
ဒီအဖွဲ့က ထွန်စက်သမားတွေ ဘယ်သူမှ
သွားမပြောနဲ့။ ဒီအရက်ဖိုး အစ်ကိုတာဝန်
ယူတယ်။ လုပ်ငန်းတွေလည်း ပါသွားပြီ။
မနက်ဖြန် “ဖြူ” ပြန်ပြီး ငါ့သမီးလှအိုးကို
ပေးခဲ့မယ်”

ဟုပြောပြီး ည(၈)နာရီအချိန်
မှာပင် စခန်းချသည့် ဦးလှငွေအိမ်သို့ ပြန်
ခဲ့ရာ ကျန်အဖွဲ့ဝင်များ ညစာစား၍ အိပ်
ပျော်နေချိန်မှာပင် တောစံပယ်အလှ မနွဲ့
မှပင် ညစာကိုပေးပါ၏။ ငါးခြောက်ဟင်း
နှင့် ပဲဟင်းပါပေ။ “အကြံထွက်တဲ့ ဆါ
အရက်”ကို သောက်ထားခဲ့ကြပေမည်
လည်း မနွဲ့နီ တောအလှ မျက်နှာကိုထား
အတွေးနှင့် ကြည့်မဝနိုင်သလိုမှ ညစာ
တဝလွှေ လိုက်ပါတော့သည်။ အိပ်မက်
ကမ္ဘာလေးထဲမှာတော့ အပျိုမမနွဲ့နီ၏
“ပါပြင်” ပေါ်သို့ “မွှေးကြူခြင်းများစွာ”
အခါခါရှိနေပါတော့သည်။

(၃)

ဦးမောင်ကိုမှာ အသက်အရွယ်
 ဆယ်ကျော် ရှိခဲ့သော်လည်း ကျန်းမာ
 ကောင်းလျက်ရှိရာမှ သူမောင်း
 သည် ထွန်စက်ထယ် ရေးပြင်ပေါ်မှ
 အောက်ရသည့် တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိ ရွှေပြား
 လေးကို သွားပေးခဲ့သည့် ညအချိန်မှ
 ညလာပြီး နောက်နေ့များထိ “နားကိုက်”
 နောက်ဖြစ်ပွားခဲ့သဖြင့် ထွန်စက်ကိုပင်
 ဆင်ကကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မမောင်းနိုင်ပဲ
 ခုခံရာမှ ဖြူးမြို့ ဖူလုံရေးဆေးခန်းမှ
 ခြောက်တာ “ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်” နှင့် ကုသခဲ့
 ခဲ့၏။ ခဏသာ သက်သာပြီး နားကိုက်မှု
 ဆနာနှင့် ခံစားလာခဲ့ပြီး ရက်သတ္တပတ်
 (တစ်ပတ်) ကြာ ည (၁၂ : ၄၅) နာရီ
 အချိန်ခန့်မှာပင် အသက်အရွယ် (၈၉)
 နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ “ကရင်” (ဖထီး)
 အတိုးကြီးတစ်ဦးမှ...

“ဟေ့ ... ဗမာအကောင်ရဲ့
 နှလုံးသွားတာ ငါအိမ်နေရာက ငါသမီးရဲ့
 ရွှေပြားကလေးကွ။ အဲဒီရွှေပြားကလေးကို
 နှစ်ကောက်ရထားတဲ့ မြေပေါ်မှာ သေသေ

ချာချာပြန်ထားရင် နင့်နား မကိုက်စရာဘူး။
 ပြန်မထားပဲ နင့်သမီးအတွက် ရွှေဆွဲကြိုး
 လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဆေးကုသစရိတ်က
 ငါရွှေပြားထက် (၃) ဆကျန်ပြီး နင့်အဲ့ဒီ
 ရောဂါနဲ့ သေမယ်”

လို့ အိမ်မက်ပေးလိုက်ချိန်
 ခဏအတွင်းမှာပင် အိမ်ရာမှ လန်းလွန်းလာခဲ့
 သဖြင့် မနက်မိုးစင်စင်လင်းသည့်တိုင်
 (လုံးဝ) အိပ်မပျော်ခဲ့သဖြင့် ဦးခင်ထွန်း
 စက်မောင်းခေါင်းဆောင်သို့ ခွင့်ပန်၍ ဖြူး
 သို့ မိမိ၏ ထွန်စက် (6711) နှင့်ပင်
 ပြန်ခဲ့ပါ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို ဇနီး
 ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ရင်သို့ ပြောပြပြီး ခဏ
 သားနား၍ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ “နောင်ဘိက္ခ”သို့
 မိမိ၏ ထွန်စက် (6711) ကို အမြန်ဆုံး
 မောင်း၍ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။

နေ့လယ်စာကို ထွန်စက်အဖွဲ့
 လုပ်ငန်းခွင်မှ (၁၂)နာရီ သိမ်းချိန်နှင့်အတူ
 ထမင်းစားခဲ့ပြီးမှ ညနေ(၃:၀၀)နာရီ
 အချိန်မှာပင် ယခင်ဦးမောင်ကို ထွန်စက်
 မောင်းနှင်သွားခဲ့သည့် “ကွင်း” (တောင်
 ဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိ)၏ ထယ်

ရေးပြင်ပေါ်သို့ ဦးမောင်ကို သွားရောက်ခဲ့
 ပြီးမှ အရှေ့စူးစူးဘက်သို့ လှည့်သလို
 ရိုကျိုးစွာဖြင့် “ရွှေပြား” ကလေးကို
 “ညာဘက်လက်”မှကိုင်လျက်...

“ဖထီး... ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
 ဗမာလူမျိုး မောင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။
 ကျွန်တော်ဒီနေရာက ကောက်ရတဲ့
 ရွှေပြားကလေးကို နေသားတကျပြန်ထား
 ခဲ့ပါ၏။ နားကိုက်ရောဂါ ပျောက်ကင်းပါ
 ရစေ။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်မသိလို ယူ
 မိတာပါ ခင်ဗျား။ ချမ်းသာပေးပါ ခင်ဗျား။
 ကျေနပ်ပါ ဖထီး”

လို့ ရိုကျိုးစွာဖြင့် ထိုင်လျက်မှ
 ပြောဆိုတောင်းပန်ပြီး ပြန်ထားခဲ့ချိန်က
 (စာရေးသူ) နှင့်အတူ သူထွန်စက်ကို
 မောင်းလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကိုယ်သူ
 လည်း မေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေသည့်ပုံကို
 မြင်တွေ့ရသည်တွင် ဘဝတူထွန်စက်
 မောင်း အချင်းချင်းပေမို့လည်း...

“ဦးမောင်ကိုမက်တဲ့ အိမ်မက်
 က ထူးဆန်းသကား”

လို့ ကျွန်ုပ်က ပြောချိန်မှာပင်

“ရွှေခိုင်းဆေးပေါလိပ်” ကိုဖွာလျက်မှ...

“မောင်ဖြူရေ... ဒီညမှာ

သိရမှာပဲကွ။ ငါနားရောဂါ ပျောက်ကင်း
သွားရင်တော့ ဒီအဖြစ်ကြောင်းတွေကို
အသစ်တဖန် ပြန်ပြောပြနိုင်အောင် ငါညီ
က ခိုစက်မှုလယ်ယာဦးစီးဌာနရဲ့ စာ
ရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ကော
အစ်ကိုဘဝ ခံစားချက်တို့ကို အများပြည်
သူ (စာဖတ်သူ) တို့အတွက် သိရှိရအောင်
နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်မှာ ရေးဖြစ်
အောင်ရေးကွာ။ မင်းအကြိုက်ဆုံး မဂ္ဂဇင်း
ပေါ့”

ဟု ပြောသွားခဲ့သလို ထိုနေ့ည
မှစ၍ နားကိုက်ဝေဒနာ (လုံးဝ) ပျောက်
ကင်းသွားခဲ့ရပါတယ်။ ထွန်စက်အတူ
မောင်းခဲ့တဲ့ “ဦးမောင်ကို” မှာ “နောင်ဘို
ရွာ”၌ အခြေတည် ဖြစ်ပွားခဲ့ရပါသော
ဤဖြစ်ကြောင်း တတ်လမ်းကို ဦးမောင်ကို
၏ “ဆန္ဒ”အရ “အမှန်ပ” ရေးဖွဲ့မိလိုက်
ခဲ့ပါသော်လည်း အနီး ဦးမောင်ကို “ထွန်
စက်မောင်း”နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ “ဒေါ်ကြည်
ရင်”တို့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည်မှာ

“ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု” ပင် ကျော်လွန်သွား
ခဲ့ပါပြီကောလား။

ထိုစဉ်က သူ့သမီးဆယ် ကျော်
သက် “လှအိုးကွ” (ငယ်ငယ်က လှချင်
လွန်း၍ လှအိုးကွဟု ချစ်စနိုးခေါ်)မှာ
ဖခင်ကြီး တာဝန်ယူခဲ့သည့် (စက်မှုလယ်
ယာစခန်း ဖြူဖြူ) မှာပင် “မမြင့်မြင့်ရီ”
အမည်နှင့် “စာရေးဝန်ထမ်း” အဆင့်မှ
နိုင်ငံတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေခဲ့တာ
ကြာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဦးသန်းဌေး(ကွန်လွန်)
၏ “ဦးစီးအရာရှိ” ဇနီးအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့
သည်မှာ သားတစ်ယောက်မိခင်ဘဝ
ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီး ရိုးသားသည့် ဝန်ထမ်း
ကောင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သလို
အရွယ်ကောင်းသည်နှင့်အမျှ “အသားညို
ချောလေး” ပင် ရှိနေပါသေးရဲ့။

အမှတ်(၈၇)စက်မှုလယ်ယာ
စခန်း ဖြူဖြူမှာပင် စက်/ကွမ်း(၃)တာဝန်
ကို “မမြင့်မြင့်ရီ” နှင့်အတူ တာဝန်ယူခဲ့
သော “မခက်မွန်ဝင်း” မှာ ယခုအခါ (ဒု-
ဦးစီးမှူး)ဘဝနှင့် (ပဲခူးစက်မှုလယ်ယာ
တိုင်းရုံး)မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေပါ

သည်။ စေတနာ၊ သဒ္ဒါထက်သန်ထုံ
ဝန်ထမ်းကောင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးပေါ့
လည်း “သဒိသံပါက ဇနေတိ” (တူဆော
အကျိုးပေး၏) သာဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
မဟုတ်ပါကလား။

(၄)

တစ်ခေတ်တစ်ခါက “နောင်
ရွာ” အနီးမှ “မော်ခလိုကွင်းကြီး” ထဲ
တောရိုင်းမြေတို့ကို ယပ်ယပ်ကြီးစွာနှင့် ထွန်
စက်မောင်းပေးခဲ့ကြသည့် (အမှတ်(၁)
စက်မှုလယ်ယာစခန်းဖြူဖြူ)မှ ဝန်ထမ်း
(၇)ဦးတို့မှာ ယခုအခါ မိခင်ဌာနမှ အကြီး
စားယူခဲ့ကြသည်တွင် (စာရေးသူ) အ
အဝင်ပါ ဦးမောင်ကို ထွန်စက်မောင်း
အတူ ကိုမြင့်အောင်(ရှမ်း)နှင့် ကိုအောင်
ဦး(အညာသား)စသော ထွန်စက်မောင်း
(၃)ဦးတို့ကတော့ ဘဝခြားခဲ့ကြပြီ။
“နောင်ဘိုရွာ”က “မော်ခလို
ကြီး”မှာတော့ ယခုအခါ ရာသီအထိ
စိုက်ပျိုးခဲ့ကြတဲ့ “သီးနှံအများ” “မြို့
... များတို့ကို ကွယ်လွန်သွား

ထွန်စက်မောင်းကြီး (၃) ဦးတို့သာ
ဖြင့်တွေ့သွားစေချင်သည်က ထွန်စက်
အတူ မောင်းပေးခဲ့တဲ့ ဤ “စာရေးသူ”
(ကျွန်ုပ်) အဟုတ်အမှန်ပါ။ “လက်
ညှောင်း” အောင် “စက်မောင်း” ခဲ့တာ
(ကျွန်ုပ်)အသိဆုံးပါ ခင်ဗျား။

“အညာသား” ထွန်စက်မောင်း
(စာရေးသူ)၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း
ကိုအောင်ငြိမ်းမှလည်း အရက်အတူ
ဆောက်မိခဲ့စဉ်က...

“သူငယ်ချင်း မင်းက ဦးစီး
ဆယ်ယာစာရေးဆရာဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့ ဘဝ
တွေကို စာရေးဦးကွ။ ငါပဲခေါင်းစဉ်တတ်
ရင်တော့ မော်ခလိုမှာပျော်သလိုနေမယ်
လို့တောင် ခေါင်းစဉ်တတ်ရကောင်း
မလားပဲ”

ဟုလည်း ပြောဆိုသွားခဲ့တာ
ယခု ဤဝတ္ထုရေးနေချိန်အထိ ပြန်လည်
ကြားယောင်နေဆဲပါ။ ကိုအောင်ငြိမ်းခမျာ
မှာတော့ “အသည်းကင်ဆာ” ရောဂါနှင့်
ကွယ်လွန်ခဲ့တာပါ။ ဦးမောင်ကို၊ ကိုမြင့်
အောင်တို့ ဝေဒနာကိုတော့ ခြေခြေမစ်မစ်

မသိခဲ့ရပါဘူး။ ကိုမြင့်အောင်(ရှမ်း)ကတော့
စာရေးသူကို “ဆရာဖြူ”လို့ ခေါ်စေပြပါ။
(စာရေးသူ)သည်ပင်လျှင် ယခု
အခါ “ထွန်စက်မောင်းခေါင်းဆောင်”
အဆင့်မှ “ပင်စင်” ယူခဲ့တာ (၅)နှစ်တာ
ကာလ၌ “ရဟန်းဘဝ”နှင့် (၂)နှစ် (နှစ်ဝါ)
ရခဲ့သလိုမှ “ဖြူဖြူနယ် စာရေးဆရာ
အသင်း”တွင် “အတွင်းရေးမှူး” တာဝန်ကို
ယူလျက်နှင့် လက်လှမ်းမီသမျှ “စာတို
ပေစ” လေးများကို ရေးသားလျက်ရှိ နေခဲ့
ပါ၏။ “ယခင် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့”
(ယခု စာရေးဆရာအသင်း ဖြူဖြူ) သို့
လွန်ခဲ့သော (၁၃-၁-၁၉၉၄) ခုနှစ်က
ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်
ကြာမြင့်ခဲ့သလို “မိခင်ဌာန” (MOTHER
-UNIT) “စက်မှုလယ်ယာဦးစီးဌာန” တွင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ကပင် “ကဗျာ၊
ဝတ္ထု ဆောင်းပါး” တို့ကို အကြောင်းတရား
နှင့်အညီ ရေးခဲ့ပါ၏။ “မြန်မာ့လယ်ယာ
အသင်း” (ယခု လယ်ယာစီးပွား) တွင်ပါ
ခဲ့တဲ့ “ဝိုင်းချုပ်ရွာတဲ့မိုး” (ကဗျာ)ဖြင့်
ထင်ပေါ်ခဲ့ပါ၏။

ယခုတစ်ဖန် (ကျွန်ုပ်) အလွန်
အားထားခဲ့ရပါသော (top-ten)ဝင်
“မဂ္ဂဇင်းကြီး” တွေထဲက တစ်ခုအပါအဝင်
ဖြစ်သော “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း”သို့
“အသက်သွင်း” ဘိသုပ္ပနှင့်မခြား တစ်
သားတည်းဖြစ်ပါသော ဤ “မြေသားပေါ်
ကရွှေပြားကြိုက်၍ နားကိုက်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်
ဆိုး” ၏ “အကျိုးအပြစ်တို့ကို စာဖတ်သူ
တို့အတွက် “ပျှဝေခံစား” နိုင်ကြပါရန်
“ရည်သန်”၍ “ဤမှန်သော စေတနာ”ဖြင့်
ရေးသားမိ ပါတော့သတည်း။

(ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးဖွဲ့ထားပါ၏။
ဇာတ်ကောင်အမည်များ တိကျမှန်ကန်
ပါသည်။ ကွန်လွန်သွားကြတဲ့၊ ထွန်စက်
မောင်းကြီး(၃)ဦးတို့မှ “ဦးမောင်ကို” “ကိုမြင့်
အောင်” (ရှမ်း)နှင့် “ကိုအောင်ငြိမ်း” တို့
ကောင်းရာသုဂတိ လားနိုင်ကြပါစေ။
(စာရေးသူ)

“စိတ်လက်ကြည်သာ အိပ်စက်
ပျော်နိုင်ကြပါစေ”

မေမြင့်မြင့်(ဖြူ)

မြေးလေးသို့ အမှတ်တရ

ကျွန်မ၏ ဂန္ထဝင်ဗဟုရစ်

ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်) ဖျဉ်းပန်း

သားကြီးတို့မောင်နှမတတွေ၊
ဆင့်ဆင့် အိပ်ခဲ့ကြသော၊ မအိပ်ခင်
ည အပျော်စီးခဲ့ကြသော ကျွန်သား
အစ်ကို၊ အငြိမ်းစားယူထားသော ကြာ
ည ဤပုခက်ကြီးအား သဘောကုသည့်
ဆွေများက ပုခက်စီးရင်း အိပ်မယ့်
အသေးမှ မရှိတော့တာ၊ ပြန်ရောင်းပါလား
မို့ မေးသူ၊ ယူချင်သူ ရှိပေမယ့် မရောင်း
ကျွန်မသားသမီးများ အိပ်စေဖို့ စပါယ်
အော်အိမှာ ယူခဲ့တဲ့ ပုခက်မို့ တစ်
ဘက်တာ အမှတ်တရပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ ခြေ
(သို့) ခြေတွေရခဲ့ရင် အိပ်ချင်ကြသူ
အိပ်ကြစေပေ စီးချင်သူ စီချင်သူ စီကြ
ပေါ့။

သမီးကြီးက “မေမေရဲ့ ရှေးရှေး
(သီပေါမင်းလက်ထက်က) ပုခက်
ကြီးကို ဘယ်မြေးအိပ်မှာလဲတဲ့”

“ဪ...သမီးရယ် အိပ်ချင်
ဆုံးမြေး အိပ်ထိုက်တဲ့မြေး အိပ်မှာပေါ့
မို့ ခြေခဲ့တယ်။

ဒီလို ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘယ်မြေး အိပ်
လဲလို့ စောင့်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပုခက်

ကြီး အိပ်မယ့် မြေးရောက်လာပါပြီ။ အဲဒီ
မြေးကတော့ ရင်နှစ်သည်းချာ သားကြီးသ
ရသက မွေးလိုက်တဲ့ မြေးဦးလေးပေါ့။
ဟော...အခု ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒ
ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ပြည့်သမှ မြေးဦးလေးအိပ်ဖို့
ပြည့်ရတာမို့ ဝမ်းသာမဆုံး ပီတိပျော်ပေါ့။

ကျွန်မ မြေးမလေးက အမေ
တူသမီးလေးဆို အသားမွေးမွေးနုနုလေးနဲ့
ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်လေးနဲ့ ပြုံးအလှပိုင်
ရှင် မြေးချောမလေးပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ
က (Smile)လို အိမ်အမည်ပေးလိုက်ပါ
တယ်။

သမီးချွေးမက ထားဝယ်သူမို့
ထားဝယ်ပြန်ပြီး မီးဖွား မြေးလား (၃)လ
ပြည့် အရွယ်မှာ အဘိုး အဘွားဖြစ်တဲ့
ကျွန်မတို့ မြင်ရတော့ရအောင် သားကြီးတို့
က လာပြကြတာပါ။ ဖြူဖြူမွေးမွေးနဲ့
ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မြေးလေးပါ။
ကျွန်မမြေးလေးကို ကျွန်မရဲ့ ဂန္ထဝင်ပုခက်
နဲ့ အိပ်စေတော့မယ်လို့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်
နေဆဲ ပို၍-ပို၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရတာ
တော့ ခဏတာလာလည်တဲ့ ကျွန်မရဲ့

ရင်နှစ်သည်းချာ သားကြီးက “မေမေ
သမီးလေး သိပ်ရအောင် ပုခက်ကြီးထုတ်
ပါ မေမေတဲ့”

လိုလိုလားလား တောင်းဆိုသူ
က သားကြီး အိပ်မယ့်သူက ကျွန်မရဲ့
မြေးဦး ကျွန်မလောက် ပီတိဖြစ်မည်သူ
ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲနော်။

သားကြီးက “ခြင်ထောင်တော့
မရှိဘူးနော် မေမေ” ဆိုတော့လေ ဝမ်းသာ
လိုက်လဲမှတော့နဲ့ “ရှိတယ်လေ သား
ကြီးရဲ့ မေမေက သေချာသိမ်းထားတာ
ရှိတာပေါ့၊ သားကြီးရဲ့ လို့ ပြောပြီး နိုင်လွန်
ခြင်ထောင် ပန်းနုရောင်လေး ထုတ်ပေးခဲ့၊
သားကြီးတို့မောင်နှမတတွေ ငယ်စဉ်
ကာလတွေမှာ အိပ်စက်စေခဲ့တဲ့ ပုခက်
ခြင်ထောင်နှစ်လုံးထဲက သိမ်းထားခဲ့တဲ့
ချစ်စရာ ပုခက်ခြင်ထောင် ပန်းနုရောင်
လေးလေး။

မြေးလေးလာပြစဉ်က အပူ
မကင်းစင်သေးတဲ့ ရာသီမို့ အအေးကြိုက်
တဲ့ မြေးမလေး အပူဒဏ်မခံနိုင်တော့၊
ငို အီနေတာမို့ သားကြီးက သူ့သမီးလေး

ငိုနေရာတော့ စိတ်ပြောင်းသွားအောင် ငိုနေတဲ့ လူမမယ်မြေးလေးကို ကြည့်ပြီး ကြီး ဖခင်မေတ္တာတွေ စီးဝင်နေတဲ့ ကျွန်း
ပုခက်ထဲအမြန်ထည့်ချင်၊ ကျွန်မကလည်း စိတ်မသက်သာတဲ့ ကျွန်မလည်း ပုခက် သားကြီးပေါ့။
မသုံးတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ပုခက်ကို သန့်စင် ထုတ်ယူ၊ ရေးဆေးဖို့ ပြင်ဆင်ဆဲ၊ မြေး ကျွန်မရယ်၊ သားကြီးဖေ
သွားအောင် ရေဆေးချင်၊ ဒါမှ ကျွန်မ မလေး ငိုလေလေ၊ သားကြီးခမျာ စိတ် သားကြီးရယ်၊ ပုခက်ကြီးကို အပြင်ထုတ်
မြေးမလေး၊ သန့်သန့်စင်စင်နဲ့ အိပ်ရမှာပေါ့၊ တွေအိုက်ပြီး။ သန့်စင်အောင် ခြောက်အောင် အပြင်
မြေးမလေး ငိုလေလေ မျက်နှာတွေပျက် “မေမေရယ် ရေဆေးနေရင် အလှန်ရေပတ်တွေ တိုက်ရတာ၊ ပင်
ချွေးတွေပြန်နေတဲ့သားကြီး၊ ချောလိုက်၊ ကြာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ခြောက်အောင် ပေမယ့် ကြည့်နူးလိုက်တာ ကျန်းမာ
နို့ချိုတိုက်ကြည့်လိုက်လည်း အငိုမရပ် စောင့်ရမှာနဲ့ မေမေရယ်... သမီးလေး မကောင်း၊ အိပ်ပျက်မှုတွေများလို့
တော့၊ ငိုမလိုမျက်နှာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်း ငိုနေတာ မောနေပြီ ရေပတ်ပဲတိုက်ပါ။ တွေမှူးနေပေမယ့် မြေးလေးကို သန့်
နေတဲ့ သမီးချွေးမ၊ ဝိုင်းဝန်းချောမြူလည်း မေမေရယ် တဲ့လေ ဖခင်ဖြစ်လာတဲ့ သား လေး အိပ်စက်စေချင်တဲ့ ကျွန်မဆန္ဒထဲ

သားကြီးရဲ့ ဆန္ဒလည်းပြည့် အားလုံး
ခံနိုင်ပြီးတော့၊ ပုခက် သင်ဖြူဖျာလေး
ခြင်ထောင်လေးထောင်၊ မြေမလေး
ပုခက်ထဲရောက် အမောတွေ အမှူး
ဘယ်ရောက် ပေါ့။

ပုအိုက်လွန်းတာရယ် ရေ
မြေပြောင်းမှာ အီလိုက်၊ ငိုလိုက်
နေရာတဲ့ ကျွန်မမြေးမလေးကို ရေမိုး
ပေးပြီး ပြေးတို့ခေတ်၊ ကလေးပေါင်
(Care) လိမ်းပေးပြီး၊ ကျွန်မရဲ့ ဂန္ထဝင်
ထဲထဲ ထည့်လိုက်ရော၊ အပူဝေဒနာ
လည်း သက်သာ၊ ပုခက်ငြိမ်ငြိမ်လေး
ပြီး၊ အငိုတိတ်ရှာတဲ့မြေ၊ ပြုံးပျော်လာ
ပူပူဝါးဝါးနဲ့ စကားတွေ ဩတော့တဲ့
မြေကိုကြည့်ပြီး၊ ကျွန်မတို့ငယ်ဘဝ
စိတ်လမ်းကို ဖြတ်ခနဲ ရောက်သွားမိ
တယ်။ (အန်တီပတ္တမြားခင်ရဲ့ “အတိတ်
အနာကို ပြန်လျှောက်ခြင်း” စာမူခေါင်း
ဆို ခဏယူသုံးမိပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ
အန်တီခင်)

ကျွန်မ မြေးဦးမလေး အပူ
ခံမခံနိုင်သလို ကျွန်မကလေးတွေနဲ့

ကျွန်မကလည်း အပူဒဏ်မခံနိုင်သူပါ။
ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က နွေရာသီရောက်ပါ
လျှင်၊ ပုအိုက်လွန်း၍ မိတ်ဖုတွေထွက်၊
ယားယံသည်မှာလည်း အလွန်ပဲဆိုတော့
ကျွန်မတို့အမေမေမှာ၊ ကျွန်မတို့ မောင်နမ
အားလုံးကို နံနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်
ကြိမ် ရေချိုးပေးပြီးတိုင်း မိတ်ဖုတွေ
အယားသက်သာပြီး အသားအရေအေးပါ
စေတော့ရယ်လို့ မန်ကျည်းခေါက်ကိုခွာ၊
အပေါ်ရ အမည်းခေါက်အကြမ်းလေးတွေ
ခြစ်ထုတ်ပြီး၊ ရေပြောင်အောင်ဆေး၊
အတွင်းသားရဲ့ရေလေးကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ်
သွေးသွေးပြီး လူးပေးခဲ့လို့ အရေပြားလည်း
အေး၊ မိတ်ဖုတွေ အယားသက်သာစေ
ခဲ့တာ မမေ့နိုင်ပါ။ မန်ကျည်းခေါက်ရဲ့
သတ္တိက သွေးလိုက်ရင် ပျစ်ပျစ်လေးနဲ့
မျက်နှာရော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်အနှံ့ လူးလိုက်
ပြီးဆိုမှဖြင့် အေးသွားပြီး နူးညံ့ပါတယ်။
သနပ်ခါးလူးထားသည်ထက် ပို၍ ညီညာ
မှုရှိပြီး ပန်းရောက်ဘက်လှတဲ့ အရောင်
လေးမို့ မိတ်ကပ်လူးထားသလို မှုံနေပါ
တယ်။

ရေမိုးချိုးပေးပြီး မန်ကျည်း
ခေါက်လူးပေးထားသော မိတ်ဖုအယား
သက်သာ၊ အပူလည်းသက်သာပြီး အိပ်
ချင်လာတဲ့ ကျွန်မတို့ကို အဘွားရဲ့ ရှေး
လက်ရာ လှူကြီးရော ကလေးပါ အိပ်လို့
ရတဲ့ ဆောင်ပန်းပုခက် (ကြီးနဲ့လွှဲရတဲ့
သစ်သားပုခက်အကြီးကြီး) ထဲထည့်ပြီး
အမေရဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ သားချောတေးဖြစ်တဲ့
“လူကလေးရယ်ငို မိတ္ထီလာကန်တော်
အောက်က ဖားကောက်ခဲ့ပါ ဖားပါရင်
တစ်ကောင်ပေးပါ။ ဖားလေးပါရင် အိုလေ
တစ်ကောင်ပေးပါ။ မျက်လုံးရယ်ကြောင်
တောင်တောင်နဲ့ ဖား...ဖား...ဖားကောင်
ကသေး အိုလေ လူကလေး”ဆိုတဲ့ သား
ချောတေးတွေနဲ့ အိပ်ခဲ့ရတဲ့ လူမမယ်ဘဝ
တွေကို မမေ့နိုင်သလို အမေရဲ့ ကြီးမားလှ
တဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေ၊ သားသမီးတွေ
ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထား၊ ကောင်းမွန်စွာ
ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို တစ်သက်
တာ မမေ့နိုင်တဲ့ အခိုင်မဲ့ အမေရဲ့ ကျေးဇူး
တော်တွေကို အမြဲအောက်မေ့ သတိရ
လျက်ပါ။ အမှတ်တရ ပုံရိပ်တွေဖြစ်သလို

ဆပ်လို့မကုန်ပါတဲ့ မိဘကျေးဇူးတော်တွေ
ပါ။

အမေရဲ့ မိခင်ကောင်းပီသတဲ့
ကျေးဇူးတော်တွေ၊ ဆုံးမသွန်သင်မှုတွေနဲ့
ကြီးပြင်းခဲ့ရတာမို့ ကျွန်မ သားသမီးတွေ
ရလာတဲ့အခါမှာ လက်ဦးဆရာအမေလို
ပဲ ကျွန်မသားသမီးအားလုံးကို ကောင်းမွန်
စွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ
ကလေးတွေခေတ်မှာ ဝိုင်ဒီယိုလက်
ကလေးပေါင်ဒါ အသုံးပြုပေမယ့် ပုအိုက်
လွန်းတဲ့ နွေရာသီတွေမှာတော့ ကျွန်မ
အမေရဲ့ ရှေးလက်စွဲ ဆေးတစ်ပါးလို့ ပြော
လို့ရတဲ့ မန်ကျည်းခေါက်ကို ရေချိုးပေး
ပြီးတိုင်း လှူးပေးလိုက်တော့ ကလေးတွေ
မိတ်အယာသက်သာ အသားအရေပါအေး
သွားပြီး အိပ်ရေးဝဝ အိပ်စက်နိုင်ခဲ့တာ
မမေ့နိုင်ပါ။

သမီးချွေးမလေး၊ မြေးလေး
အင်္ဂါမရပ်လို့ မျက်ရည်တွေဝိုင်း ငိုလှလှ
မျက်နှာနဲ့ ခံစားနေရပြန်ပြန်တော့ ကျွန်မ
သားသမီးတွေ ငယ်စဉ်က နေထိုင်
မကောင်းဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခု တိုက်မိ

ခိုက်မိလျှင်ဖြစ်စေ ကလေးက ငိုလေလေ
ကျွန်မမှာ စိတ်တွေဗျာများ၊ အမျိုးမျိုးပြု
စုချော့မော့ပါရဲ့နဲ့ ကလေးအငိုမတိတ်လို့
ကတော့၊ ကလေးကိုဖက်ပြီး ကျွန်မပါ
ရောငိုခဲ့ရတဲ့၊ အတွေးပုံရိပ်တွေ မမေ့နိုင်
ပါဘူး။ မိခင်တို့သဘာဝ၊ ကိုယ့်ရင်သွေး
လေး ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲ ငိုငို၊
ချော့မော့ပြုစုလို့လည်းမရ နို့ချိုတိုက်ကျွေး
လို့လည်း မရတော့ပါလျှင် မခံစားနိုင်တော့
ဘဲ မျက်ရည်မြိုင်မြိုင် ကျရတော့တာပါပဲ။

“သားအချစ်မြေးအနစ်”ဆိုတဲ့
ရသမြောက် စကားလုံးလေးက အမှန်
တကားအမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ သားစဉ်မြေး
ဆက်၊ “ဂန္ထဝင်ပုခက်”ထဲမှာ အငိုတိတ်၊
စကားတွေဩ၊ ရယ်ပြုံးနေတဲ့ မြေးလေး
ကို ကြည့်ပြီး ဟောဒီ “ဂန္ထဝင်ပုခက်”
ကြီးထဲမှာ၊ ဘယ်မြေးအိပ်ပါ့မလဲ။ ဘယ်
မြေးကိုများ လွှဲလိပ်ရပါ့မလဲဆိုတဲ့ နှစ်ပေါင်း
များစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ မျှော်
လင့်ချက်တွေကို လိုလိုချင်ချင် ဖြည့်ပေး
တဲ့ သားကြီးပုခက်ထဲမှာ ပျော်နေရာတဲ့
မြေးလေးကို ကြည့်ပြီး ပြောမပြနိုင်တဲ့

ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတွေ ရင်မှာလှိုင်းခတ်
ကျွန်မရဲ့ သားသမီးတွေ အား
အဆက်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်
ပျော်ခဲ့တဲ့ ပုခက်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မရဲ့
ဦးလေး အိပ်စက်ခွင့်ရ၊ အငိုတိတ်၊ ပြေး
ခဲ့ရပြီမို့၊ ကျွန်မထားခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်
တကယ့်ကို ဝီပြင်ခဲ့ပါပြီ ကျွန်မရဲ့ “ဂန္ထ
ပုခက်”ကြီး ယခုမှ ပို၍ တန်ဖိုးမြင့်သူ
ပြီ။

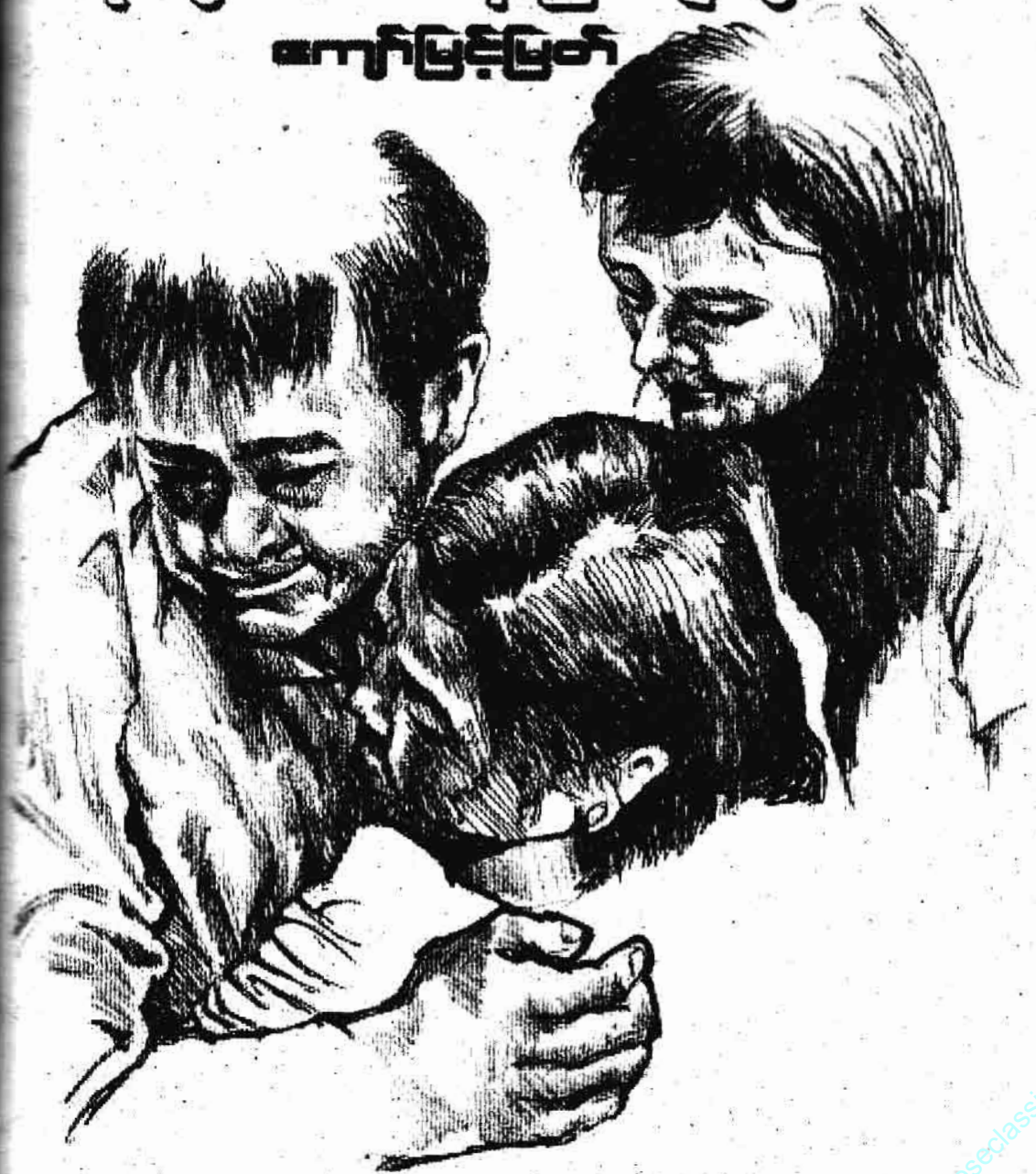
ဤ “ဂန္ထဝင်ပုခက်”ကြီးကို
သက်တာ အမှတ်တရအဖြစ်၊ တစ်ခါ
မှာ ပြန်လည်မွမ်းမံပါမည်။ နောက်
ဘယ်မြေး အိပ်ကြဦးမှာလဲ မျှော်ထား
မည်။

၁၀-၃-၂၀၀၄ မွေးနေ့ရှင်
မြေးဦး (Smile) (ခ) မယမုဖုတ်
နှစ်ပြည့် မွေးနေ့မင်္ဂလာနေ့အထိ
အမှတ်တရ)

ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်)

ရင်တွင်းခံစားစရာ ခြင်းများစွာ
ကျော်မြင့်မြတ်

လူသတ္တဝါများအတွက် မျက်စိ
သည် တန်ဖိုးကြီးဆုံး ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်
အပိုင်းတစ်ခုဟု ဆိုခွင့်ပါသည်။ လူဟူ၍
ဖြစ်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်မည်မျှ ကြံ့ခိုင်ဖွံ့
ဖြိုး ကျန်းမာရေးပြည့်စုံစေကာမူ မျက်စိ
နှစ်ကွင်းအလင်းမရခဲ့သော် လူတာဝန်တန်ဖိုး
ဆုံးရှုံးရသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အသက်အရွယ် ၄၀ ကျော်
လာကြသူများတွင် မျက်စိအနီနီနီ အဝေး
မှန် တစ်ခုခုတော့ ကြုံကြရမည် ဖြစ်ပါ
သည်။ ပင်ကိုယ်မွေးကတည်းက ကြည်
လင်တောက်ပခဲ့တဲ့ မျက်စိအကြည်စာတ်
တွေ လေဒဏ်၊ နေဒဏ်၊ မိုးဒဏ် ရာသီ
ဥတုဒဏ်နဲ့ ဇရာရဲ့ သဘာဝအရ ရင့်ရော်
လာစမြဲမို့ မှန်ကြရမှာ ဓမ္မတာပါ။

မျက်စိ၏ တန်ဖိုးကို ငယ်စဉ်
က သတိမထားမိခဲ့ပါ။ အသက် ၄၀ ကျော်
မျက်စိမွဲလာမှ စာကြည့်ရတာ အပြင်ကို
ကြည့်ရတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အမြင်
မကြည်လာတော့မှ ငါ့မျက်စိတွေ အရင်လို
မဟုတ်တော့ပါလားဆိုတာ သိလာရပြီး
တချို့ဆို မျက်စိအနီနီ ဂရုမစိုက်သူများ

က အမြင်မကြည်သည်ကို အလေးမထား
ဘဲ မျက်စိကို မေး၍ အားစိုက်ကြည့်နေ
ခဲ့ကြသည်။ ကြာလာတော့ ဇက်ကြော
တွေ တက်လာသည်။ စာကြည့်ရသည်
မှာ စိတ်မကြည်မလင်း၊ အိပ်ချင်သလိုလို
ထိုင်းမှိုင်းလာပါသည်။ စာဖတ်ရတာ အား
မရတော့လို့ စာမကြည့်ဖြစ်၊ စာမကြည့်
စာမဖတ်ဖြစ်တော့ ဗဟုသုတ အကြား
အမြင်၊ အသိပညာနည်းပါးလာရသည်။
ကျန်းမာရေးဗဟုသုတရှိသူများက မျက်စိ
ဆရာဝန်ပြု၍ စမ်းသပ်ခဲ့ကြပြီး အနီနီနီက
စာကြည့်မျက်မှန်အနီအကြည့် အဝေးမှန်က
အဝေးကြည့်မျက်မှန် တပ်ဆင်မှသာ မိမိ
တိုင်း ဖမွေးတိုင်း အဆင်ပြေလာသည်ကို
တွေ့၍ မျက်စိ၏တန်ဖိုးကို ပို၍ နားလည်
လာရသည်။

စာရေးသူသည် စာဖတ်များသူ
ဖြစ်၍ မျက်မှန်သည်မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည်
ခုတိယအရွယ်စတင်စဉ် အသက် ၄၀
မှစ၍ ယခုအသက် ၇၃ နှစ်တိုင် မျက်မှန်
ကို အဖော်ပြုနေရ၍ မရှိမဖြစ် မိတ်ဆွေ
စစ်ဟု ဆိုရမည်။ သူ့အကူအညီမပါက

ဘာမှ မစွမ်းနိုင်တော့ ဒီတော့မှ မျက်စိ၏
တန်ဖိုးကို နားလည်သိရှိလာခဲ့ပါသည်။

မိမိကဲ့သို့ အခြားသူများကို
လည်း မျက်စိကို တန်ဖိုးထားဂရုစိုက်ရန်
အကြံပေးနေမိခဲ့သည်။ မျက်စိအတွက်
အကူအညီလိုသူများကို မျက်မှန်ကအား
မျက်စဉ်းပေး၍ မဖြစ်မနေ ခွဲစိပ်မှရမည့်
သူများကို မိမိစွမ်းနိုင်သမျှ ကူညီပေးခဲ့
သည်။

မှတ်မှတ်ရရ အပြစ်အပျစ်
တစ်ခု ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်
နေ့ ဆရာကြီး ဦးလှဝင်းနှင့်သူ၏ မိတ်ဆွေ
နေသော လယ်ဝေးမြို့နယ်၊ သပြေစင်
ကျေးရွာသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့် အဖော်လိုက်
သွားခဲ့သည်။ သပြေစင်ရောက်တော့ သူ
၏ မိတ်ဆွေ အစ်မအရွယ် အေါင်စိန်ဆို
သူနှင့်တွေ့ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် စကား
ပြည်ပြောကြရာမှ မျက်စိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
စကားပြောမိကြသည်။

ဦးလှဝင်း - အစ်မမျက်စိက
မမြင်ရာဘူးလား။

အေါင်စိန် - ညာဘက်မျက်စိ

၆ နှစ်ရှိပြီ ဘယ်ဘက်မျက်စိက ၃

လဲ။

မိမိတို့ မမြင်ရတာ။

ဦးလှဝင်း - မျက်စိကို နေပြည်
အော်သွားပြီး မပြဘူးလား။ ခွဲစိပ်ဖို့ ဆန္ဒ
မရှိဘူးလား။

ဒေါ်ခင်စိန် - အခမဲ့ခွဲစိပ်ဖို့
အား ရှာလူကြီးက အကြောင်းကြားပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မခွဲဖြစ်ဘူး။ စာရေးသူက
အမေ့တူသူဖြစ်၍ စေတနာသဒ္ဓါတရား
ဆက်သန်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး...

စာရေးသူ - အမေ့မျက်စိ စမ်း
ဆပ်ပေးမယ်။ တကယ်လို့ ခွဲစိပ်ရမယ်ဆို
ရင် ကျွန်တော်တို့ ခွဲစိပ်ပေးမယ် ဘယ်လို

ဒေါ်ခင်စိန် - မောင်လူတို့က
ကုသပေးမယ်ဆိုရင် အစ်မက သဘော
တူပါတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်။

စာရေးသူ - ကျွန်တော်တို့
လည်း ပင်စင်လစာတိုးထားတာ။
အကောင်းဆုံးကုသိုလ် ဘယ်လိုပြုရမလဲ
လို့ တွေးထားတာ။ အခုတော့ အကောင်
အထည်ပေါ်ပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးလှဝင်းနဲ့
အမေ့မျက်စိကို ခွဲစိပ်လို့ရမယ်ဆိုရင် ခွဲပေး
မယ်။ ဘာမှမပူနဲ့။ ခွဲစိပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်
အကြောင်းပြန်ဖို့ ဆရာဦးလှဝင်း ဖုန်းနံပါတ်
ကို ပေးခဲ့မယ်ဟုပြောပြီး နှုတ်ဆက်ကာ

ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်စိမှန်သူ
များ မျက်စိမမြင်သူများကို ကရုဏာအမှန်
သက်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်
ခန့်က ကျွန်တော်အမေသည် အသက်
၈၀ တွင် မျက်စိမှန်၍ ကြည့်ရတာအဆင်
မပြေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အမေဆီ
သို့ မကြာမကြာ သွားခဲ့သည်။ မုန့် အဝတ်
အစား ဆေးဝါးများ သွားရောက်ကုန်တော့
လေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတော့ အမေက လူ
လေးရယ် အမေ့မျက်စိတွေ ကြည့်
မကောင်းဘူး။ မှန်နေတယ်ဟု ပြောပါ
တယ်။ ကျွန်တော်က အသက်ကြီးလို့ မှန်
တာပါဟု ပြောခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က
ကျွန်တော်အသိ ဒီကနေ့လောက် မပြည့်ဝ
သေးဟု ဆိုချင်သည်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့
သော စကားကို ပြန်မှတ်မိ၏။ သေချာ
စဉ်းစားကြည့်သောအခါ မိမိအသိဉာဏ်
ဗဟုသုတနည်းခဲ့တာလား။ စာနာမှု
အားနည်းခဲ့တာလား။ ကိုယ်တိုင်မဖြစ်သေး
လို့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာလား။

တကယ်ဆိုတော့ အမေ့ကို

ပြောစတမ်းဆိုရင် အထက်ပါ အချက်
သုံးချက်လုံး အားနည်းခဲ့လို့ဟု ပြောရမည်
ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင် အသက် ၇၃ နှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး
မျက်မှန်မပါလို့ မဖြစ်တော့။ ခေတ်ကာလ
တွေကလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ ခဲ့စိပ်ကုသပေး
သော အဖွဲ့အစည်းများ၊ ဆရာဝန်များ
တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ရှိနေကြပြီး လူတွေက
လည်း မျက်စိ၏ တန်ဖိုးကို နားလည်ခဲ့
ကြပြီး ကိုယ်ချင်းစာရေးတွေနဲ့ ကြိုတင်
ကာကွယ် ကုသပေးနေကြသော စေတနာ
ရှင်ကလည်း နေရာအနှံ့ပေါ်ထွန်းနေကြပြီ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဦးလှဝင်း စိတ်
သဘောထား တိုက်ဆိုင်စွာဖြင့် မျက်စိခွဲ
ပေးရန် ညှိနှိုင်းပြီး ရက်ချိန်းပေးခဲ့၏။

ပထမဆုံး ပျဉ်းမနား ကံသာ
အေးဆေးခန်းသို့ ချိန်း၍ မျက်စိစစ်ဆေး
ခဲ့ရာ ညာဘက်မျက်စိ (၆) နှစ်တိုင် မမြင်
ရသာကို ခွဲရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ချမ်းသာသုခ
ဆေးရုံသို့ (၂) ရက်အကြာတွင် ခွဲစိပ်ဖြစ်
ခဲ့ကြပါသည်။ ၄၅ မိနစ်ခန့် ခက်ခက်ခဲ
ခဲ ခွဲစိပ်ပေးခဲ့ပြီး တစ်ညအိပ်ခါ နောက်နေ့

မျက်စဉ်းခပ်စစ်ဆေးပြီး သပြေပင်သို့
ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ မျက်စဉ်းခတ် ရက်စေ့
၍ ပတ်တီးဖြေသောအခါ မျက်စေ့အလင်း
ဓာတ်ရသွား၍ ပျော်နေသော အစ်မ ဒေါ်
ခင်စိန်၏ မျက်နှာကို ယနေ့တိုင် ပြန်မြင်
နေမိခဲ့ပြီး မိမိတို့ပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်အတွက်
ပီတိပြာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ ပင်စင်
စားများ ဖြစ်ကြ၍ ငွေကြေးပြည့်စုံသူများ
မဟုတ်ကြပေမယ့် သဒ္ဓါတရား ကရုဏာ
တရားကတော့ ပြည့်ဝခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်
မိပါသည်။

မိမိတို့အတွက် ခြုံခြုံချွေတာ
စားသောက်ပြီး အခြားသူတစ်ယောက်
ဒုက္ခကို ကူညီဖြုတ်ပေးခဲ့နိုင်၍ ရခဲ့သော
ပီတိကို စားခွင့်ရ၍ အာရုံနေကြပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဒေါ်ခင်စိန်အခြေအနေကို
သိရှိရန် (၂) ပတ်ခန့်အကြာ သွားရောက်
ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ (၂)ဦးထံမှ တောင်း
ထားသော ၆ လက်မ ဓာတ်ပုံ (၂) ပုံကို

ဘုရားစင်အောက်ထရံမှာ ချိတ်ဆွဲထား
သည်ကို တွေ့ရသည်။ လာသမျှ လူများ
ကိုလည်း ဒီဆရာကြီး (၂)ဦးက ငါ့မျက်စိ
ကို ကုသပေးလို့ ငါသည်လို နင်တို့လို
မြင်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဟု ဝမ်းသာ
အားရ ပြောပြနေသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ပီတိ
ဖြစ်စရာ မိမိတို့ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်သည်
ဘာမှပြောပလောက်သော ကုသိုလ်မျိုး
ဖြစ်စေကာမူ စေတနာသဒ္ဓါထက်သန်သူ
မိမိတို့သဘောအလျောက် မျှော်လင့်ချက်
ဘာမှမထားဘဲ စေတနာသက်သက်
ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်တစ်ခု၏ မြင်ကွင်းကို
ပထမဆုံး ခံစားခွင့်ရခဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးစလုံး ပီတိတွေကိုယ်စိမ်းလျက်။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးလှဝင်း
တာဝန်တစ်ခုရှိလာပြန်ပြီ ညာဘက်မျက်စိ
က မြင်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း (၃) နှစ်
ကြာတိုင် မမြင်ရသော ဘယ်မျက်စိကို
ခွဲစိပ်ကုသပေးရန် တာဝန်က ကျန်ဆေး
သည်။ သို့သော် မိမိတို့နှစ်ဦးမှာ စေတနာ
သာရှိပေမယ့် အသပြာက မရှိလေးဘူး
ဘယ်လိုများ ကူညီရမလဲဟု စဉ်းစားရာ

မှာ ကျွန်တော်တို့ ပထမမျက်စိခွဲစဉ်က ကုန်ကျငွေကလည်း (၂) သိန်းကျော် ကုန်သွားသည်။ အသွားအပြန် ခရီးစရိတ် များပါ ကူညီခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး က တစ်ဦးလျှင် (၈)သောင်း ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ငြိမ်းအေးက နှစ်သောင်း၊ ဦးတင် ညွန့်က ငါးထောင်၊ ဦးသာအောင် (စိုက် ပျိုးက) တစ်သောင်း၊ ဆရာမဒေါ်သန်းသန်း ဦးက နှစ်သောင်း၊ ဦးစိုးလွင် (တရားရုံး) က တစ်သောင်း ထည့်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ စေတနာရှင်အားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ လိုလျှင်ကြံဆ နည်း လမ်းရ ဆိုသကဲ့သို့ ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ငြိမ်း အေးကို သတိရလာ၏။ သူသည် ကျန်းမာ ရေးဌာန စစ်တာဘာဝမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ သူဖြစ်ခဲ့၍ စေတနာ့စာတ်ခံအားကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ လှူဒါန်းနေသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်မကြီး ဒေါက်တာဒေါ်လှမာလာနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ အကူအညီတောင်းခံရာ

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးပါခေါ်၍ ဒေါက်တာဒေါ် လှမာလာနှင့် သွားတွေအကျိုးအကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ ဆရာကြီးတို့ရယ် ကျွန်မ လည်း ဒီလိုမရှိဆင်းရဲသားတွေကို အခမဲ့ ခွဲစိပ်ပေးနေတာပါ။ ခေါ်လာခဲ့ပါ။ စစ်ဆေး ပြီး အမြန်ဆုံးခွဲစိပ်ပေးပါမည်ဟု ကတိရ လာခဲ့ပါသည်။

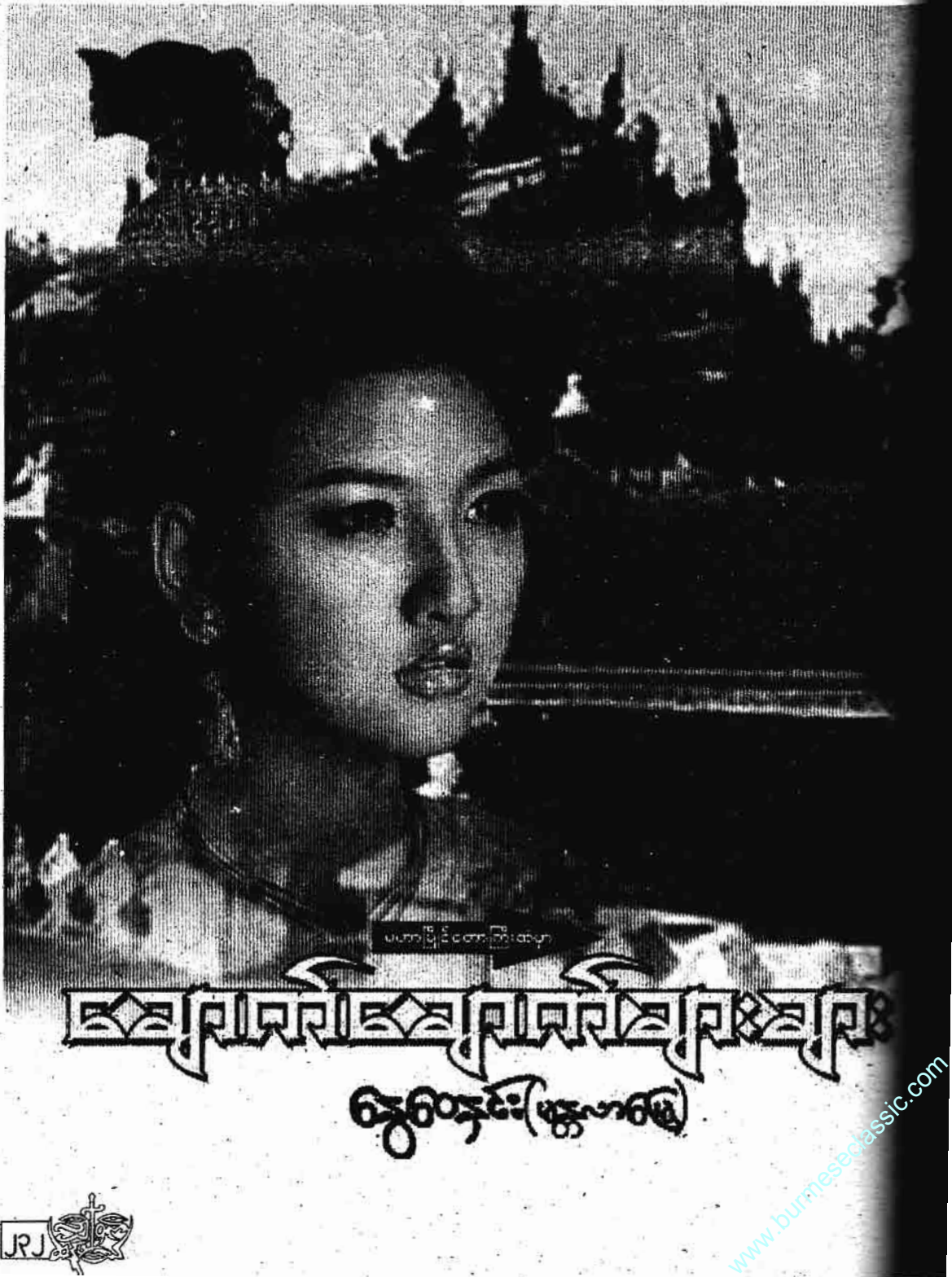
ချိန်းသောရက်မှာ ပျဉ်းမနား ခုတင် ၂၀၀ သို့ ချိန်းပြီး ခွဲစိပ်ကုသပေး ခဲ့ရာ မျက်စိဥမှအစ အားလုံးအခမဲ့ ကုသ ပေးခဲ့ပါသည်။ ကာယကံရှင် လူနာကိုယ် စား စေတနာပြည့်ဝ နှလုံးလှပါသော ဆရာမကြီး ဒေါက်တာဒေါ်လှမာလာအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ဆရာမကြီး ခင်ဗျာ ဆရာကြီး၏ စေတနာမေတ္တာ တန်ခိုးကြောင့် ယခင်က မျက်စိထက် ပင် ပို၍ကြည့်ကောင်းကြောင်း သိခဲ့ရ၍ အထူးပဲဝမ်းမြောက် ပီတိဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

(၃) နှစ်လုံးလုံး အခြားတစ်ဦး ဦး အကူအညီပါမှ သွားလာနိုင်ခဲ့သော အမေဒေါ်ခင်စိန်တစ်ယောက် ဟိုဟိုဒီဒီ ဆွေမျိုးများအိမ်သို့ လည်ပတ်ခွင့် ဥပုသ်

စောင့်ခွင့် လှူရေသူများ သာရေးနာရေး များသို့ သွားလာနိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်အောင် ကူညီပံ့ပိုးနိုင်ခဲ့မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာလည်း သူနည်းတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ခင် စိန်လို ခံစားနေရရှာသူအားလုံးကိုလည်း ကိုယ်ချင်စာတရား ရင်မှာထားလို့ ဒုက္ခ ရောက်နေသူ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူ များအားလုံးကိုလည်း ဝေဒနာကင်းပျောက် ပြီးလျှင် မိမိနှင့်ထပ်တူ ဝမ်းသာကြည်နူး နေနိုင်ကြပါစေ။ လောကအကျိုး ဆွေမျိုး အကျိုး မိမိနဲ့ မိသားစုအကျိုးများကိုလည်း ဆထက်တန်ဖိုး ထမ်းဆောင်နိုင်သော လူသားသိသသူ “တကယ့်လူများ” ဖြစ်နိုင် ကြပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း...

ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူများ ကို အာရုံပြု၍ ကရုဏာတရားထားနိုင် ကြပြီး မိမိတို့စွမ်းနိုင်သမျှ ကာယအား။ ဉာဏအား။ ဓနအား။ ဝီရိယအားများဖြင့် အကျိုးပြုနိုင်ကြပါစေ။

ကျော်မြင့်မြတ်(ပျဉ်းမနား)

မဟာပြိုင်စကားကြီးတို့မှာ

အချာအရာအချာအရာအချာအရာ

ကွဲပြားစွာ (မန္တလေး)

ကျွန်တော်သည် ခန့်ထွက်ခြင်း ဝိသနာထုံသို့ဖြစ်၏။ ရေတံခွန်တောင်၊ ချေးရိုးမ စသည်ဖြင့် နယ်မြေအနည်း အကျဉ်းတော့ ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် နာ လိုင်စင်နှင့်ကိုင်သော နှစ်လုံးပြီ။ ဆန်နတ်တစ်လက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဆာလမ်းခရီးသွားလျှင် ယူသွားနေကြ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် မိဘများကလည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများဖြစ်သည် အလျောက် ကျွန်တော့် ဝိသနာကို အားပေး ပံ့ပိုးကြပါသည်။

* * *

ယခုလည်း မဟာမြိုင်တောကို စိတ်ဝင်စားမိသူပီပီ မဟာမြိုင်တောကို ထုည့်လည်လိုစိတ်များ ပြင်းပြလာသဖြင့် သူငယ်ချင်းရှိရာ တန်ဆည်မြို့ကလေးသို့ လာခဲ့သည်။

မုံရွာမြို့မှ လှိုက်လဲစွာ ကြိုဆို ပါ၏ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျော်လာ ခဲ့ပြီ။ ဈေးပွိုင့်ဂိတ်မှာ ကျွန်တော်စီးလာ သော ခရီးသည်တင်ကားက ရပ်လေပြီ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်မှပဲ အညောင်း အညာပြေတော့သည်။ ကလေးငယ်များ မလားဟု မြင်းလည်းဆရာ၊ ဆိုက်ကား ဆရာတို့က မေးလာသည်။ အမှန်ကတော့ ဘော်ဒါကြေးရ၍ ခရီးသည်အလှူအယက် ခေါ်ကြခြင်းသာ။ ကလေးငယ် မုံရွာကား တွေက ညမောင်းကားတွေသာများသည်။ ၄ နာရီလောက်မှာ မုံရွာကနေစ၍ ထွက် သည်။ ဘုတလင်မှာ ညစာရပ်နား၍ စား ကြသည်။ ထို့နောက် ဆက်မောင်းလာရာ မှ ရေဦး၊ ဒီပဲရင်း တန်ဆည်မြို့များကို ရောက်လာသည်။ တန်ဆည်မြို့ကို ရောက်တော့ ည ၃ နာရီလောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်က တန်ဆည်မှာ ဆင်းမည့် သူမို့ ဆင်း၍နေခဲ့သည်။

“ဟေ့ နောင်ရဲ”

“ဟာ သန့်မောင်ကြီးလာမယ် ဆိုလို့ ငါတို့ မျှော်နေကြတာ ထမင်းစား ပြီးပြီလား”

နောင်ရဲတို့ မိသားစုက ယူပူ၊ ဝှာဝှာနှင့် ဧည့်ဝတ်ကျွေးလွန်းပါသည်။ မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်၍ စကားဖောင်းဖွဲ့

ပြော၍ မဆုံးတော့။ ထိုညက တန်ဆည် မှာပဲ ညအိပ်ဖြစ်သည်။

“ငါမလိုက်ဖြစ်တာ ဘယ်လိုမှ

စိတ်မရှိနဲ့ သန့်မောင်၊ ငါ့မှာ အလုပ်ကိစ္စ မပြတ်တာ မင်းအမြင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချ ရတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက် မယ်။ အဲဒီလူက တောင်ခြေတောစပ်က တောကျင်ရွာမှာ နေတယ်။ မနက်စော စောထပြီး တောကျင်ရွာကို သွားကြတာ ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

နောက်နေ့မနက်မှာ ကျွန်တော်

တို့ စာစရာ ဆတ်သားခြောက်၊ ခေါက်ဆွဲ ခြောက်၊ ရော့များဖြင့်ဆင်ကာ သယ်စရာ တို့ကို ထုပ်ပိုးသည်။ မနက် ၉ နာရီ လောက်မှာ တန်ဆည်ကစတင်ထွက်ခွာ ခဲ့သည်။

ကံထူးမရွာကြီးကို ကျော်လာ

ရင်း တဖြည်းဖြည်း တောစပ်ကို ရောက် ရှိလာသည်။ နောက်တော့ တောကျင်ရွာ ကို ရောက်ရှိလာသည်။ မုန့်ဆိုင်လေးတွေ မှာနားကာ ခေါက်ဆွဲစားသည်။ ထို့နောက် ရွာထဲက နောင်ရဲ၏ မိတ်ဆွေ ၄ ဦး

ကိုတော်ကျော်ထံ ရောက်ခဲ့သည်။ ကို
တောကျော်က ယုန်ထောင်းနှင့် ရေခွေး
ကြမ်းကို တည်ခင်းသည်။ ခူးလေး၊ ပြား
တို့ကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီး နေလည်ဘက်
တွင် မဟာမြိုင်တောဝင်ရန် ကားလမ်းစပ်
မှ တောနက်ထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့တော့သည်။

စင်စစ်တော့ ကားလမ်းတွေက
တောင်ကမ်းပါးယံတွေကို ကွေ့ပတ်ဖောက်
ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တောနက်သည်
ထက် နက်လာသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းကုသံသ့သ့
ကို ကြားနေရသည်။ နွယ်ကြိုးမျှင်များ၊
သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးများ၊ ချုံနွယ်များဖြင့်
မဟာမြိုင်တောမှာ နေပြောက်မထိုးနိုင်
အောင် စိမ့်အေးနေသည်။ ယုန်ဖြူ ယုန်မ၊
သမင်၊ ဒရယ်၊ ဆတ်၊ မြွေပါ၊ မျောက်
တို့၏ လှုပ်ရှားသွားလာမှုတို့ကလည်း
တောသဘာဝကို ပီပြင်လှသည်။
ကျွန်တော် သေနတ်ကိုင်ခြင်းမှာ သတ္တဝါ
လေးများကို နှိပ်စက်လို၍ မဟုတ်။ တော
ကောင်ကြီးများနှင့်တွေ့လျှင် မိမိအသက်
ကို ကာကွယ်ရန် သေနတ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ကိုတောကျော်က လေတင်မှ

နေ၍ သမင်တစ်ကောင်ကို ပြေးဖြင့် ခွင်း
သည်။ ပြားချက်ထိ၍ သေသော သမင်
ကို လျှော်ကြိုးနှင့်တုပ်ကာ သေချာစွာ
ချည်၍ ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်သယ်သည်။
နေခင်းစာကိုတော့ ခေါက်ဆွဲခြောက်၊
ဆတ်သားခြောက်တို့နှင့် ပြီးခဲ့သည်။ သမင်
ကို တစ်စစီဖျက်ကာ ကိုတောကျော်က
ဝိနံအိတ်တွင်းသို့ ထည့်သည်။ ညနေ
မှောင်စပျိုးချိန်တွင် ပြန်ကြမည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ထားသည်။ မပြန်ဖြစ်လျှင်လည်း
သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ခုထက်တွင်
လင့်စင်တစ်ခုလုပ်ကာ အိပ်စက်ကြမည်။

“ဆရာသန့်မောင်... အစောင့်
အရှောက်ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေ ယုံ
သလား”

“ယုံတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်
သလို မယုံတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီ မဟာမြိုင်တောထဲက
ဖြတ်မောင်းရတဲ့ ကားတွေမှာတော့
ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါးပါရင် ဒါမှမဟုတ်
တရားစာရွတ်ရင် မှောက်တတ်တယ်ဗျ။
ဟိုတစ်ခါကလည်း မိုင်တိုင်လောက်မှာ

ကားမှောက်တာ သေတဲ့လူသေ၊ ဒဏ်ရာ
ရတဲ့လူရနဲ့ ဒီတောကို ပန်ထွာဘုရင်
စောင့်တယ် ပြောကြတာပဲ”

“ပန်ထွာဘုရင်မဟာ ပန်ထွာ
မှာပဲ ကံကုန်ခဲ့တာ သူသေတော့ အသေ
ခတ်ခံရပြီး သေတယ်လို့ ဖတ်ဖူးတာ
ဒီမဟာမြိုင်တောနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်
မယ် မထင်ပါဘူး”

“ထချီကတော့ စစ်ဒဏ်ရောင်
ရင်း မဟာမြိုင်တောထဲမှာပဲ အသေ
ကုန်ခဲ့တယ် ပြောတာပါပဲ ဆရာ။ ပန်ထွာ
ဘုရင်မအကြောင်း သိရင် ပြောပြပါဦး”

“ပန်ထွာဘုရင်မဟာ ရှေး
ကုသိုလ်ကံ အတော်ထူးတယ်ဗျ။ ကံသွား
ဘုရားလက်ထက်တုန်းက လက်ထက်
တော်ရံအရှင်မြတ်ကို ပေရွက်ယပ်လျှာရင်း
ဖြစ်လေရာဘဝမှာ နေထိုင်ရာအရပ်၌
မစိုက်ရဘဲ သူ့အလိုလို ပေရွက်များ
ပေါက်ပါစေလို ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဘဝ
ဟောင်းက မောင်နှမတော်ဖူးတဲ့ ဗိသုဒ္ဓိ
နတ်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအကူအညီနဲ့
ဘုရင်မအဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ပန်ထွာ

ထောင်စိုက်မှာ ပေပင်များ မစိုက်ပျိုးရ
ဘဲ သူ့အလိုလို ပေါက်ခဲ့တယ်။ မြို့ထိပ်မှာ
ရွှေရောင်စေတီကိုလည်း တည်ထား
ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်လေ။ သိကြားမင်းပေးတဲ့
အတုလစည်တော်ကြီးကို တီးရင် ရင်ပယ်
ချောင်းက ရေလှိုင်းကြီး တက်လာ ထန်
လာပြီး ရန်သူတွေ ရေအောက်မျောကုန်
တော့တာပဲ။

“စည်ကြီးရဲ့ တန်ခိုးကြောင့်
ထား”

“အဲလို ပြောရင်လည်း ရပ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အထင်တော့
အထက်တစ်နေရာက တာတမံတည်
ထားပြီး ရေများသိုလှောင်ထားမယ်။ ရန်သူ
တွေ ချောင်းကိုဖြတ်ကျော်တဲ့အချိန်
စည်ကြီးတီးပြီး အချက်ပေးမယ်။ အဲဒီ
အခါ ရေတံခါးဖွင့်ချမယ်။ ရေမရှိတဲ့
ချောင်းကြီးက ရုတ်တရက် ရေအဟုန်
တွေ စီးဆင်းလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာ
ပဲ။ ဘုရင်မ ခမည်းတော်ဟာ မြို့ထိပ်က
ကျောင်းမှာ ရဟန်းဝတ်နေတယ်။ ခွတ္တ
ပေါင်မင်းက သူ့လူတွေဖြစ်တဲ့ ရှင်ယောင်

နဲ့အဖွဲ့ကို အဲဒီရဟန်းထံမှာ အလုပ်အကျွေး
ပြုရင်း အယုံသွင်းနေဖို့ ပြောတယ်။ ကြာ
လာတော့ တပည့်တွေကို မြို့ထဲက
အစိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ခိုးခိုင်းတယ်။
တစ်နေရာမှာ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေကို ဂုဏ်
ခိုင်းထားတယ်။ ရှင်ယောင်က အကြား
အမြင်ရပုံနဲ့ ပစ္စည်းပျောက်လာမေးတဲ့
လူတွေကို ဟောတယ်။ ဒီမှာတင်
ရှင်ယောင်ဟောတာတွေ မှန်တော့ ဘုရင်မ
က ဆည်းကပ်တော့တာပေါ့။ အဲဒီအခါ
ရှင်ယောင်က ဒီစည်ကြီးကို သူတတ်တဲ့
ဂါထာမန္တန်နဲ့ အသစ်မွမ်းမံရင် ရန်သူလာ
ရင် စည်တီးပါ။ လက်နက်မှီးရွာမယ်။

ကျန်တဲ့အချိန်မှာတီးရင် ဆန်ရေစပါး
ပေါများမယ်လို့ ပြောတော့ ဘုရင်မက
ယုံကြည်ပြီး ပြုပြင်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်။ စည်
ကို အသံမကျယ်အောင် ဖျက်ဆီးလိုက်
တော့ ခွတ္တပေါင်မင်းကြီး ဗိဿနိုးကို
စစ်ချီချိန်မှာ အတုလစည်ကြီး အသံ
မမြည်။ ရန်ပယ်ချောင်းကလည်း ရေ
မလှုံတော့ဘူး။ ၁၀၃ ခုနှစ်မှာ ပန်ထွာ
ပြည် ကျဆုံးတော့တာပါပဲ။ သိမ်းပိုက်ခံ
မိဖုရားဟာ ဘုရင်မ မဟုတ်တော့တဲ့
အတွက် ခွတ္တပေါင်မင်းအပေါ် မခဲမကျေ
ခဲ့ဘူး။ အခွင့်သာချိန်မှာ မသန်တဲ့ မျက်နှာ
သုတ်ပဝါကို မင်းကြီးကို ဆက်သတော့
မင်းကြီးအသုတ်မှာ မျက်လုံးတော်ကြားက
မဲ့ရှင်တော် ကွယ်ခဲ့ရတယ်။ မနစ်မြို့သူ
တွေက မိဖုရားတည်မယ့်ပွဲတော်အုပ်ထဲ
အဆိပ်ခတ်လို့ ကံကုန်ခဲ့ရတယ်။ တချို့
ပါးစပ်ရာဇဝင်တွေကတော့ စစ်ပြေးရင်း
မဟာမြိုင်တောထဲမှာ ကံကုန်ခဲ့တယ်လို့
ပြောကြတာပဲ။ ရှင်ယောင်ကြောင့် ဘဝ
ပျက်ခဲ့ရတဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မဟာ ရဟန်း
သံဃာတော်တွေဖြစ်ရင် အနှောင့်အယှက်

ပေးခဲ့ပြီတဲ့”

“တ္တုပေါင်မင်းကြီးဟာ ဗိဿနိ
မြို့ကို နိုင်ခဲ့တာကိုထောက်ရင် တော်တော်
ဉာဏ်ကြွယ်မယ်နော် ဆရာကိုသန့်မောင်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဉာဏ်များ
လို့ သရေခေတ္တရာမြို့ကို ပြင်ဆင်တည်
ဆောက်ပုံကိုပဲ ကြည့်လေ။ မြို့ရဲ့ ပြောက်
ဘက်မျက်နှာမှာ နဂါးလို တွေခေါက်နေ
တဲ့ မြို့ဝင်ပေါက်အကွေ့ ၃ ကွေ့ဆောက်
ထားတယ်။ ဝဲယာလက်ဝဲဘက်က ရန်သူ
လာရင် ညှပ်ပိတ်ချေမှုန်းဖို့ ကတုတ်တပ်
တွေ လုပ်ထားတယ်။ ပြန်လမ်းမရှိအောင်
စီစဉ်ထားတာပေါ့။ အဲဒီ မြို့ဟောင်းကို
ကြည့်ချင်ရင် ဘုရားကြီး အရှေ့ဘက်က
ပေါက်ခေါင်သွားတဲ့ ကားလမ်းဘေးမှာ
ရှိတယ်။ အများပြည်သူကြည့်ဖို့ အဲဒီ
မြို့ဝင်ပေါက်ကို တူးဖော်ပြသထားတယ်။
ကိုတောကျော်... ခင်ဗျား အဲဒီနယ်ဘက်
ရောက်ရင် ဝင်လေ့လာပေါ့ဗျာ။ လူတွေ
က ပုဂံကိုသာ သဲသဲမဲမဲသွားနေကြတာ
သရေခေတ္တရာဘက်ကျတော့ သိပ်ဦး
မလှည့်ကြဘူး။ ဒီဘက်လည်း လေ့လာ

သင့်တာပေါ့ဗျာ”

တောက်ကဲ့ အော်သံ၊ မျောက်
အော်သံတို့ ထွက်ပေါ်နေသည်။ အကောင်
ရှည်ခေါ် မြွေတို့ကလည်း သစ်ပင်ကြီး
တွေမှာ ရပ်ပတ်နေလေသည်။ စကား
တပြောပြော တောတတိုးတိုးနှင့် ရှိနေ
ခိုက် ကျားဟိန်သံကြီးက ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ တဝေါဝေါ
တဖြောင်ဖြောင်နှင့် တောခြောက်သံလိုလို
ဆင်ရိုင်းအုပ် ရွှေလာသည့်အသံလိုလို
မသဲကွဲသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာ
သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
မရည်ရွယ် မတိုင်ပင်ဘဲ ထိုအသံများနှင့်
ဝေးရာ တစ်ဖက်သို့သာ ဆက်၍ အပြေး
အလွှား လျှောက်ပြေးလာခဲ့သည်။
ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။
ထိုမိန်းမပုံစံက တောသူတောသားပုံစံ
ဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်
ညီမပဲ ဆရာသန့်မောင်”
တအံ့တညံ့နှင့် ကိုတောကျော်

က ပြောလာသည်။ မိန်းမငယ်က

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရောက်လာသည်။
“နင်မသေဘူးနော် သက်နှစ်
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အစ်ကိုက သေပြီထင်
စာပြုတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မမသေခဲ့ဘူး
အသားထဲရောဂါကို ဒီတောထဲက အတား
ကုပေးလို့ ရှင်ခဲ့တယ်။ အခုဒီတောထဲမှာ
နေတာ ဆုံမယ် ဆုံမယ်နဲ့ အစ်ကိုဆီ
လာခွင့်မသာခဲ့ဘူး။ အစ်ကိုရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက် ဒီညွှတ်သည်ရော ကျွန်မ
အိမ်ကို လိုက်လည်ပါဦး” သူမ
ဖိတ်ခေါ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
မသိုးမသန့် မရှင်းမလင်း ခံစားရသေး
လည်း ပျော်ရွှင်နေသော သူတို့ နေထိုင်
နမူနာယောက်ကို အနှောင့်အယှက်မရှိ
လိုသဖြင့် တုံ့ဆိုတာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သုံး
စိတ်ညှို့ခံရသူများပမာ မသက်နှစ်နှစ်
သို့ လိုက်လာခဲ့ရာ အိမ်ခြေ (၈)
(၁၀) အိမ်ခေါ်ဆိုသော တံရလှယ်လေးများ

အောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်
 နည်း စကားဟောင်းဖွဲ့မဆုံး ကျွန်တော်နှင့်
 ဘာသာကျော်ကို အိမ်စုလေးများမှ လူများ
 မျက်နှာစိမ်းတွေမို့ အကဲခတ်နေကြ
 သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထိုနေ့ညစာ
 အဖြစ် မသက်နှစ်က ထမင်းနှင့် ကြက်
 ဆားဟင်းကို ကျွေးလေသည်။ ဆာဆာ
 နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဗိုက်ကွဲ
 တတ်စားခဲ့ကြသည်။ ဗိုက်လေးကာ
 အိပ်ချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“အစ်ကိုတို့ ခဏနေကြဦး
 နော်” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ မသက်နှစ်
 ရွာပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။
 အခြားမိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့ကလည်း
 သက်နှစ်သွားရာဘက်ကို ညှိုးငယ်သော
 ပုံသဏ္ဌာန်တို့နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ
 အသီးသီးသွားကြလေသည်။ နောက်ဆုံး
 ၆ ရွာဟုပြောရမည့် ထိုအိမ်တန်းကလေး
 များမှာ လူသံဆိုလို မကြားရအောင်
 ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဆွဲဆွဲ
 ငင်ငင်အလိုက်သော ခွေးအသံက ထွက်
 ပေါ်လာတော့ ကြက်သီးထသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူအရပ်ထက် နှစ်ဆခန့်
 ရှိသော မည်းမည်းတုတ်တုတ် လူအတ္ထ
 ဘောကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ
 သည်။ အဝတ်မပါဘဲ ခါးတောင်းပြောင်
 အောင် ကျိုက်ကာ ယောင်တစောင်းထိုး
 ထားလေသည်။ “ဗိုလ်လူနှစ်ယောက်”
 အသားက မည်းပြောင်ကာ သပိတ်ရောင်
 ထနေသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော
 အသွင်ဆောင်နေသည်။

သူတို့က တစ်အိမ်တက်ဆင်း
 တစ်ခုခုကို ရှာနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်တို့
 နှစ်ယောက် ကြောက်လန့်ကာ ဖျာလိပ်
 အကွယ်ဝယ် ဝပ်နေမိသည်။ သည်
 လောက် ကြီးမားသည့် လူကြီးမျိုး မြင်မှ
 မမြင်ဖူးဘဲကို။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်
 တက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ အလန့်
 လန့် အဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် “ဗုဒ္ဓေါ” ဆိုသော
 ဘုရားစာကို ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုမိသည်။
 “ဘယ်သူမှ ပုန်းမနေရပါဘူး” ဟု သူတို့
 အချင်းချင်း ပြောလိုက်သော အသံနက်
 ဩဇာကြီးက လိုက်သံပေါက်နေသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ထွက်သွားခြင်း

ကျွန်တော်နှင့် ကိုတောကျော် တစ်
 ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
 သည်နေရာကသွားရန် တိုင်ပင်ကြသည်။
 “ကျွန်တော် အောက်မျက်နှာတွေ လှုပ်
 တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျာညီမကို စောင့်မနေနဲ့။
 သွားကြည့်။ ကျွန်တော်တို့ သွားသွားချင်း
 မှာမင် အရပ်ပု၊ အသက်ကြီးပုံရသော
 အသက်ကြီးပုလေးများက နောက်က
 ညာသံပေး၍ ပြေးလိုက်လာကြသည်။
 နာခေါင်းကြီးကြီး မျက်လုံးအဆမတန်
 ပြူးသူကပြူး ပါးစပ်သေးသေး ပါးစပ်ပြဲပြဲ
 နားရွက်ယပ်တောင်ပမာ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ
 လူစဉ်မမီသူလေးများက “လိုက်ဟေ့၊
 လိုက်ဟ” နှင့် အော်ကာ ခုန်းခိုင်းပြေး
 လိုက်နေသည့်အတွက် အသားကုန်ပြေး
 နေရသည်။ သုံးခဲထိုး ဓာတ်မီးနှစ်လက်
 ပါ၍ တော်ပါသေးသည်။

ပြေးရင်း ပြေးရင်းနှင့် ထို
 သတ္တဝါများ မျက်ခြေပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။
 ကညင်ပင်ကြီးကို ဖိုကာ ခြေပစ်လက်ပစ်
 ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခွေးစေးတို့ ရွှံ့နှစ်နေ
 သည်။ ခွေးပြောက်ပြေး ပြေးခဲ့ရ၍ ကျန်

ခေတ်ရာများ ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သတိထားမိတာက အခုန သတ္တဝါများနှင့် ဆုံစဉ် အပုပ်နံ့ဆိုဆိုများ ထောင်းထောင်း ထနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတောကျော်လည်း ပြေးရလွန်းလို့ လျှာထွက်နေလေပြီ။

“ဆရာရယ် ဒီတောကို ကျွန်တော်ဝင်ဖူးပါရဲ့။ ဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။ လမ်းပျောက်ပြီး ဘယ်လို ဘယ်လို ပြန်ထွက်ရမှာတောင် မသိတော့ဘူး ဟုညည်းတွာသည်။ မြို့ ကင်း သစ်ကျား အန္တရာယ်ကဝေးအောင် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ဂက်စ်မီးခြစ်နှင့် မွှေးလိုက်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ညတော့ ဒီနေရာမှာပဲ နေကြစို့။ တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြတာပေါ့။ မိုးကာကို ဖြန့်ခင်းကာ ကိုတောကျော်ကို မေးခိုင်းကာ ကျွန်တော်စောင့်သည်။

ပုစဉ်းရဲကွဲ အော်သံတို့က ညကို ဖြည့်စွက်ပေးနေသလိုလို ဝေလီ ဝေလင်းတွင် ကျွန်တော့်နာခေါင်းထဲ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုး ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ အောက်တွင် အဖြူရောင် ခြုံပါရည် ရုံထားသော

ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ လောထာဝီရှည် ဆံထုံးကြီးကြီးမြင့်မြင့်၊ ပုလဲပုတီး ကြီးပုလဲတို့နှင့် မွမ်းမံထားသည့်အလား အသက် (၃၀) စွန်းစွန်းလောက်ရှိသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်ုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သင်သိဖို့ မလိုဘူး။ သင် လှမ်းလျှောက်နေတာသာ သင်သိဖို့လိုတယ်။ ဒီကနေ လက်ညှိုးညွှန်တဲ့ဘက် တည့်တည့်ကို သွား။ လာလမ်းပြန်ရောက်ပြီး သင်တို့ ဌာနေ ပြန်ရောက်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား

က ပန်ထွာဘုရင်မလားဟင်”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်ကာ နေတုန်း ရုတ်တရက်မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကိုတောကျော်ကိုနှိုးကာ ထိုအမျိုးသမီးပြောသည့် ညွှန်သည့်ဘက် အတိုင်း လျှောက်လာကြရာ တောအတွင်း နယ်နိမိတ်မှလွန်၍ ကားလမ်းမဘက်ဆီရောက်လာလေတော့သည်။

“ဒီတောထဲမှာ တစ်ညဆို

တစ်ည ဆိုသလောက်ပါပဲ။ အရင်က ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကေန္တဆရာလေး ကုသိုလ်ကြောင့် အဖြစ်အပျက်ထူးတွေ ကြုံတယ် ထင်တာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော်တွေခဲ့သော တောထဲက အိမ်တန်းစုသည် နေ့စုံ ညစုံ အသုရကာယ်များ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည်။ ကိုတောကျော်နှင့် ကျွန်တော့် လမ်းမှန်ညွှန်ပြခဲ့သူကား တောစောင့်နှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို၊ ပန်ထွာဘုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သူဆိုတာကတော့ အထိ

အကျပြောရန် ခက်ခဲလှပေသည်။ ချောက်ချောက်ချားချား အဖြစ်အပျက်တို့ကိုကား မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထေ၏ မာယာသည် ကြွယ်လှပါတကား။

နွေဝေနင်း (မန္တလာဇော်)

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အနုပညာ

အမှတ်ပုံငွေပုံနှိပ်

အမှတ်ပုံငွေပုံနှိပ်

“ကီတ်” (KATHRYN

KEATS) တစ်ယောက် သွေးပျက်
လောက်အောင် လန့်ပြီးနိုးလာတယ်။
အသံဆိုးကြီးတစ်ခု သေသေချာချာ ကြား
လိုက်တယ်။ အိပ်ခန်းအဝင် တံခါးရွက်က
လှုပ်နေပြီး ညအိပ်မိနိပ်နိပ် အလင်းရောင်
နဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးပုံ အရိပ်မည်းမည်းကြီး
ကို နံရံမှာ ထင်နေတာကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်
လုံး အေးစက်တုန်ရီနေတယ်။

သနားဖွယ် အိမ်ထောင်သည်
အမျိုးသမီးကြီး “ကီတ်” သူမကို သတ်
ဖို့ကြံစည်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှောင်
ပုန်းရင်းနဲ့ ရောထောင်းလာပါပြီ။ အခု ဒေသီ
ကြောက်ရတဲ့လူက နောက်ဆုံး သူမကို
တွေ့သွားတာ သေချာနေလို့ ငါတော့ မုချ
သေရတော့မယ်လို့ နိစ္စဓာတ် အတွေးဝင်နေ
တယ်။

အရိပ်မည်းမည်း ကိုယ်လုံးကြီး
က သူမမိကို အသံနက်ကြီးနဲ့ လှမ်းအော်
တယ်။ နီးလာလို့ သိရတဲ့ တကယ်အဖြစ်
က အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ကယောင်
ကတမ်းဖြစ် တုန်ရီနေတဲ့ မိခင်ကို တစ်

ဖက်ခန်းက သားငယ်လေးက လာပြီး
လက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ သိုင်းဖက်နှစ်သိမ့်
ပေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ကျွန်မစဉ်းစားနေတာ လက်
ထဲသာ သေနှပ်တစ်လက်ရှိရင် သားလေး
ကို မှားပြီးပစ်လိုက်မိမှာ” လို့ “ကီတ်” က
ပြန်ပြောပြတယ်။ သူမရဲ့ အတိတ်ဇာတ်
ကြောင်း လျှို့ဝှက်ဘဝဟောင်းကို လက်ရှိ
ပတ်ဝန်းကျင်က မသိကြဘူး။ မသိဆို
အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေပင် အမည်မှန်
“မန်နော့” (Ellen Christian Munger)
ဆိုတာရော ၂၁ နှစ်လုံးလုံး သူမနဲ့ အလုပ်
အတွဲတူလုပ်ကြ ချစ်ခဲ့ကြပြီး သူမဘဝကို
အဆုံးစွန်ထိ ဖျက်ဆီးပဲ့လုပ်နေတဲ့ သူတစ်
ယောက်ကို ရှောင်ပုန်းနေရတယ်ဆိုတာ
ရော ဘာတစ်ခုမှ မသိကြပါဘူး။

“မန်နော့” က အင်ဒီယားနားနပ်
မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သူ၊ မောင်နှမ သုံးယောက်
အနက် အငယ်ဆုံးဆိုတော့ မိသားစုမှာ
စတားပဲပေါ့။ ဆယ်ကျော်သက် အလှပ
ဆုံး အရွယ်မှာ အဆိုတော်၊ တူရိယာ
ပညာရှင်အဖြစ် ပြဇာတ်ရုံမှာ အောင်

အောင်မြင်မြင် ဖျော်ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်။
အသက် ၁၈ နှစ် (၁၉၇၈) မှာ နယူး
ယောက်ကို ဇာတ်ရုံကြီးတွေထဲ ဝင်တိုက်
ထွက်လာခဲ့တယ်။ အသံစစ်လုပ်ငန်းမှာ
ခေါ်သုံးခံရပြီးနောက် Let My People
Come ဤအောင်မြင်ကျော်ကြားသော
ပြဇာတ်မှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့
တယ်။

ပြဇာတ်ရုံကြီးမှာ အသံ
ဖြတ် စစ်ဆေးတဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်နေ
စနစ်ယားတီးရာမှာ အတော့်ကို ပါရမီ
လှတဲ့ သူတစ်ဦးကို မှတ်မှတ်သာ
သတိပြုမိခဲ့တယ်။ သူကတော့ ဖိုဒ် (K
Ford) ပါပဲ။ ပြပွဲ တူရိယာဘက်ဆိုင်
မိရှိတာ၊ အနက်ရောင်ဆံရှည်နဲ့
လုံးစိမ်းပိုင်ရှင် အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်
ယောက်ျားပီသမှု ပြိုင်ဘက်ကင်းသူ

ယောက်လို့ သူမ စိတ်မှာ စွဲမှတ်ခဲ့မိတာ။
“ကျွန်မအထင် သူဟာ ချစ်
ချောမောရုံသာမက၊ ကျွန်မ တွေ့ဖူး
ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ပြီးပြင် ကိုယ်ရည်အား
သွေးအဖြည့်ဆုံး တစ်ယောက်ပါ” မန်နော့

သပ်ချက်။ အဲဒီနေ့တွေက စပြီး သူတို့
တို့ တူရိယာတီးခိုင်း ဖျော်ဖြေမှု လုပ်ငန်း
လက်တွဲခဲ့တာ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တော့ “မန်ဂျာ” က
ထာဒဲလ်ဖီးဟား ကုမ္ပဏီကို ဆက်မိ
အယ်။ မကြာခင်ပဲ “ဖိုဒဲနဲ့” လက်မထပ်
သေးသော စုံတွဲ (Diving together)

ဖြစ် အတူနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ “ဖိုဒ်”
ထာဒဲလ်ဖီးဟား မှာ သူ့စွမ်းဆောင်ရည်နဲ့
အညှိတက်တာ အခြေခံပြီး ဗီယက်နမ်
တို့ ပြည်ပထွက်လုပ်နိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်ပါ
အယ်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် တစ်စိုက် ဗီယက်နမ်
အပြန် ဇာတ်ရုံကြီးတွေ တီးရိုင်း
ထာကထဲ သူ့ကိုယ်ကိုယ် နှစ်မြှုပ်ထား

တိုက်ပြီး သီချင်းရေးဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေး
သူတို့ အနုပညာစွယ်စုံ လုပ်ခဲ့တာ
နောက်ဆုံးထုတ်လုပ်သူများက ဘရော
ဝေးပြပွဲ (Broad way show) ဖြစ်တဲ့
Let my People come မှာ ဒါရိုက်တာ
ဖြစ် ခေါ်ယူခံရပြန်ကြောင်းပဲပါတယ်။

“မန်ဂျာ” နဲ့ ဖိုဒ် အောင်မြင်မှု

အသီးသီးကနေ နယူးယောက်နဲ့ ဖီလာ
ဒဲလ်ဖီးယားမှာ အိမ်တွေအသီးသီး ဝယ်
လာနိုင်ကြတယ်။ တူရိယာပညာရှင်တွေ
စုစည်းပြီး အပြင်စားသောက်ဆိုင်တွေရဲ့
စင်တင့်တေးဂီတ ဖျော်ဖြေမှုတွေကို နှစ်
ယောက်လက်တွဲပြီး အောင်အောင်မြင်မြင်
လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

သူတို့နှစ်ဦး လက်တွဲပြီး

ဒုတိယနှစ်မှာ “ဖိုဒ်” မျက်နှာမှာ သောက
လွှမ်းတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ပြောင်းလာ
တာ မန်ဂျာ တွေ့မိလာတယ်။ ငေးဝိုင်နေ
တာ တချစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေ
တာမျိုး သတိပြုမိလာတယ်။ မိုးတစ်ည
ကပွဲက အခန်းပြန်အရောက် “ဖိုဒ်” က

“မန်ဂျာ” ကို အခန်းနံရံဆီ ထွန်းထည့်လိုက်
ပြီး “ငါမင်းကို တခြားယောက်ျားဇာတ်
ကောင်တွေနဲ့ ရောနှောတာ သူတို့က
မင်းကိုကြည့်နေကြတာတွေ မကြိုက်ဘူး
ကွ” လို့ အော်ရင်း သူမ ပန်းနှစ်ဖက်ကို
ကိုင်း ခေါင်းနဲ့နာကို အကြိမ်ကြိမ် ဆောင့်
တွန်းတွန်းတယ်။

“မန်ဂျာ” က ရုန်းကန်ရင်း သူ

စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပေမဲ့မရတဲ့ သူက
အခန်းထောင့်ဆီ ချောင်ပိတ်မိစေပြီး
ကြမ်းပေါ်တွန်းလှဲတယ်။ သူမက မိန်းမ
ဉာဏ်နဲ့ သူမရဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဆောင့်
ဆွဲပြီး ဖြတ်ချင်လိုက်တယ်။ အလုပ်လက်
တွဲဖော် ချစ်သူလည်းဖြစ်တဲ့ “ဖိုဒ်” က ခပ်
ကြမ်းကြမ်းကာမ ဆက်ဆံပြီးသူမကို
လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ မန်ဂျာက အိမ်ခန်းထဲ
ကို နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်ပင် ထောင့်
တစ်နေရာမှာ ဘာထပ်ဖြစ်တုန်းမလဲလို့
တစ်ထိတ်ထိတ် မွန်းကြပ်ရင်း စောင့်နေ
တယ်။ “ဖိုဒ်” ဟာ ဂနာမငြိမ်ပဲ ညှော်ခန်း
မှာ ခေါက်တုံ့ပြန် မှန်မှန်ကြီး လမ်းလျှောက်
နေတယ်။ မိုးစင်စင်လင်းလင်းမှ အခန်းထဲ

ဝင်လာပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းခံတယ်။
“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူ၊
ငါ့ကို ကူညီပေးမနိုင်သူပါပဲ”

“ခုလိုမျိုး နောက်တစ်ကြိမ်
ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့လဲ
အာမခံတယ်”

“ကျွန်မ အဲဒီတုန်းက ငယ်
သေးတယ်။ သူ့ကိုလည်း ချစ်တယ်။ ပြီး
တော့ ယုံခဲ့မိတယ်လေ” မန်ဂျာရဲ့ ပြန်
ပြော စကားပါ။ ဒီနောက် သူတို့တွဲတွဲပြီး
ခရီးတွေမှာ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ
အတူပျော်ခဲ့ကြတယ်။ သို့ရာတွင် “ဖို့ဒ်”
သူမနဲ့ အကြားသော သူစိမ်း ပုရိသတွေ
မှတ်တင်နေတာ၊ တီးတိုးစကား ပြောနေ
တဲ့ အသံတွေ မြင်၊ ကြား နေတယ်လို့
ပြောလာတယ်။ သူ့ကို ထောင်ချောက်
ဆင်ထားမှု တစ်ခုခုရှိနေတယ် ဆိုတာ
လည်း ပါတယ်။ ဒီလိုအသံတွေ ကြားလာ
ပြီးဆိုရင် သူ့စိတ်တွေ ဖောက်လာပြီး မန်
ဂျာကို ရိုက်နှက်မှုတွေနဲ့အတူ အကြမ်း
ပတမ်း လိင်ဆက်ဆံမှုတွေ ဆက်တိုက်ပြု
မူလာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် “မန်ဂျာ”

က လှည့်ပတ် အပြင်ထုတ်၊ လမ်းအတူ
တူလျှောက်၊ အလုပ်အကြောင်းတွေပြော၊
သီချင်းအသစ်တွေ ထုတ်ဖို့ကိစ္စတွေဆီ
လမ်းလွှဲပစ်လိုက်တယ်။

“မန်ဂျာ” အနေနဲ့ သူတို့နှစ်
ယောက်တွဲပြီး လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ
အပေါ် “ဖို့ဒ်” လုပ်ဆောင်ချက်တွေ မှန်ကန်
နေမယ်၊ စိတ်ချပွင့်မှု မရှိသေးသမျှအထိ
သည်းခံလက်တွဲနိုင် လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်
မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ “ဖို့ဒ်” စိတ်ဖောက်ပြန်မှု
ကြောင့် ရလာတဲ့ မျက်နှာ၊ ခြေလက်တွေ
က ဒဏ်ရာတွေကို မိတ်ကပ်နဲ့ပဲ ဂါဝန်
ရှည်ဝတ် စသည်ဖြင့် လူမသိအောင် ကြိုး
ဝါးရတယ်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်မှာတော့ “ဖို့ဒ်” ထို့
စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ ပြုဖြစ်တယ်။
ဆရာဝန်က စိတ်ကစဉ်းကလျား ရောဂါ
(Schizophrenia) ဆေးပေးတယ်။ ဆေး
အတွင်း ဆေးအစွမ်းပြသလို ရှိခဲ့ပေမယ့်
နောက်ပိုင်း “ဖို့ဒ်” က ဆေးသောက်တာ
ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဧပြီလရဲ့ တစ်ရက် “မန်ဂျာ”
နယူးယောက်မှာ လုပ်ငန်းအေဂျင်စီတစ်
က ဂီတသံစဉ်စစ်လုပ်ငန်းအပြီးမှာ အဆီ
ကို ပြန်လာတယ်။ အခန်းက တိတ်ဆိတ်
နေပြီး ဝင်လိုက်တာနဲ့ “ဖို့ဒ်” က သူ
လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး လိမ်လျှော်
တယ်။ သူ့လုပ်ငန်းတွေမှာ “မန်ဂျာ”
စွတ်တယ်။ သစ္စဖောက်တယ်ဆိုပြီး ထာ
ကို ချိုးပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထား
“မန်ဂျာ” က အတင်းရုန်းထွက်နိုင်သလို
တဲ့အခါ “ဖို့ဒ်” ပုလင်းတစ်လုံးကိုခွဲ
နဲ့ သူ့လက်သူလုံး ထွက်လာတဲ့
တွေ “မန်ဂျာ” လက်မောင်းကိုသုတ်
“ငါမင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်အထိ
လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကြည့်လား” လို့

သွေးတမ်း အော်ပြောတယ်။

အဲဒီည “မန်ဂျာ” အိမ်မှာ မအိပ်
 ဆို သူငယ်ချင်းအခန်း သွားအိပ်လိုက်
 တယ်။ မိုးလင်းတော့ “ဖွိန်” ဆီ ပြန်လာ
 တယ်။ “ဒီလိုလုပ်တာ သူ့ဆီ ပြန်ပြန်
 ဘာတာ ကျွန်မ ဘယ်လောက် အရှာဆန်
 နှုန်း သိပေမယ့် အခြားစိတ္တဇဝေဒနာရှင်
 ဆွေရဲ့ ဒဏ်ခံနိုင်သူတွေလိုပဲ Ford ကို
 ဘယ်နိုင်သူဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ
 နှိပ်လားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့်ပါ” ဒါက
 “မန်ဂျာ”ရဲ့ အကြောင်းပြချက်ဖြစ်ပါတယ်။
 ၁၉၈၃ ခုနှစ် ဒုတိယသုံးလ
 ဖတ်ထဲမှာ “မန်ဂျာ” အစ်မ အန်းကာလင်း
 (Ann Carlin)-မိသားစု နေထိုင်တဲ့
 ထာလီဖိုးနီးယား၊ အော့ကလန် (Oak-
 land)ကို သွားကြတယ်။ ပြွဲကိစ္စ စိတ်မိ
 မှုတွေ လျော့သွားရင် “ဖွိန်”စိတ်ငြိမ်
 သွားမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ လက်တွေ့
 မှာတော့ ပိုဆိုးလာခဲ့တယ်။

တစ်ရက် “မန်ဂျာ” ကုန်
 ခြောက်ဆိုင်သွားပြီး ပြန်လာတော့ “ဖွိန်”
 တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး “သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ

ရှိတဲ့ ဝင်ဘုရား (Zen Gods) တွေက
 သူမကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အပြင်လွှတ်
 ပေးဖို့ ငြင်းနေတယ်” လို့ ပေါက်ကရ
 စကားတွေ ပြောလာတယ်။ “မန်ဂျာ”အနေ
 နဲ့ သူ့အဖော်ဟာ လုံးဝစိတ်ဖောက်နေပြီ
 ဆိုတာ အသေအချာ သိလိုက်ပါပြီ။

အဲဒီနေ့ကစလို့ ၅၄ ရက်တိတိ
 “ဖွိန်”က သူမကို အခန်းထဲ ပိတ်လှောင်၊
 သူမကိုယ်မှာ ၁၈၀၀ ခုနှစ်များဆီက မိန်းမ
 ဝိညာဉ်တစ်ခု ဝင်ပူးနေကြောင်း ၎င်းဝိညာဉ်
 ဆိုးနတ်မကို ကထာမန္တရားတွေနဲ့ နှင်
 ထုတ်ဖို့လိုကြောင်း သွေးရူးသွေးတမ်း
 စကားတွေပြောရင်း “မန်ဂျာ”ရဲ့ ခြေလက်
 တွေကို သားရေခါးပတ်တွေနဲ့ ထုတ်ချီ

တယ်။ ရုန်းတဲ့အခါ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရိုက်
 ပြန်တယ်။

“ဖွိန်”က ဖုန်းလိုင်းကို ဖြတ်
 ထားတယ်။ နေ့စဉ် ခရမ်းချဉ်စွတ်ပြုတ်
 တိုက်တယ်။ ဟင်းရည်ထဲကို စိတ်မထင်
 ရင် သူ့စီးကရက်သောက်ပြီး လက်ကျန်
 အတိုအစတွေ ချေထည့်ပေးသေးတယ်။
 သူမမျက်လုံးကိုတော့ ဘာမှကြည့်မရ
 အောင် အဝတ်နဲ့စည်းထားတယ်။ ပြီးတော့
 ဥမ္မတ္တက တစ်ဦးပီပီ ကြိမ်းဖန်များစွာ လိင်
 ဆက်ဆံတော့တာပါပဲ။ “ကျွန်မအတွက်
 လူသေနဲ့ မခြားပါဘူး”လို့ “မန်ဂျာ”က ပြန်
 ပြောပြတယ်။

အလောင်းခံရတာ ၂ လပြည့်
 လုနီးမှ “မန်ဂျာ”ရဲ့ အစ်မ အန်းကာလင်းက
 သူ့ညီမ ဇို့ပြင်တွေ ထွက်နေတာ ပြန်
 ရောက်ပြီလားလို့ ကားနဲ့ ဝင်လာကြည့်
 တယ်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြောင့် “ဖွိန်”
 က တံခါးအဖွင့် “အန်း”က သူ့ညီမကို
 သွေးအလိမ်းလိမ်းဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဖြတ်ခနဲ
 တွေ့လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲအနားက ဖုန်း
 တစ်ခုနဲ့ ရဲကိုခေါ် ရဲတွေရောက်လာပြီး

“ဖိန်”ကို စိတ္တတလေဆေးရုံက လူနာအဝတ် အစားတွေ ဝတ်ပေးပြီး ခေါ်သွားတယ်။

“မန်ဂျာ”ကိုတော့ အလာမိဒ ခုကွသည် ကူညီရေးအစီအစဉ် (Aeameda Lictim Witness Assistance Programme) နဲ့ ဖွင့်ထားတဲ့ သောကရိပ်ငြိမ် ဂေဟာကို ပို့ပေးတယ်။ “ဖိန်”ကို “အော့ကလင် ကုန်း မြင့် ဆေးရုံ”မှာ ၇၂ နာရီ ထိန်းသိမ်း ကုသပေးပြီး သူ့ကို စောင့်နေတဲ့ ဖီလာ ဒဲလ်ဖီးဘားက မိဘတွေဆီ လေယာဉ်နဲ့ တင်ပေးလိုက်ကြတယ်။ “မန်ဂျာ”က သူ့အစ်မအိမ်မှာ နလံထတဲ့အထိ ပြောင်း နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

မန်ဂျာရဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မပြီး ဆုံးသေးပါဘူး။ “ဖိန်” သူ့အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာ “ကာလင်း”ရဲ့ မီးဖိုခန်းမှာ ဖုန်းလာတယ်။ နားထောင်လိုက်တော့ “ဖိန်”ပဲပေါ့။ ဖုန်းထဲကနေ “ကာလင်း”ကို ပြောတာက ဇင်ဘုရားက သူ့ကို အော့က လန် ပြန်သွားပြီး မန်ဂျာကို ဆွဲထုတ်သတ် ပစ်ဖို့ ညွှန်ကြားနေကြောင်း ပြီးရင် အူကို ထုတ် သစ်ပင်မှာ ချိတ်ထားရမယ်။ အဲဒီ

နောက်တော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း သတ် သေရမယ်လို့ ရှည်လျားစွာ လျှောက်ပြော တယ်။

ကြောက်နေတဲ့ “မန်ဂျာ”ဟာ ရဲကို ဆက်သွယ်ပြီး သူမကို အိမ်ရှေ့နား ကနေ စောင့်ကြည့်နေပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းတယ်။ နှစ်ပတ်အကြာမှာ ရဲအရာရှိဟာ “ဖိန်”ကို လက်ရမ်းမိတယ်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ၊ ဆံပင်တု အဖြူရောင်နဲ့ ကာလင်းအိမ်နား ရောက်လာတုန်း ဖမ်း လိုက်တာဖြစ်တယ်။ တစ်ဦးဦးကို အသက် အန္တရာယ် ခြိမ်းခြောက်မှု၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိအန္တရာယ်ဖြစ်စေရန် ကြံစည်မှုစတဲ့ စွဲချက်တွေနဲ့ အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ် ပြီး “ပြည်နယ်ဆေးရုံ အချုပ် ၆ လ” စီရင်လိုက်တယ်။

“မန်ဂျာ”အတွက် ရှေ့ဘာဆက် လုပ်မလဲ စဉ်းစားချိန် ရက် ၁၈၀ ပဲရှိ တယ်။ အလာမိဒ ပြည်နယ်လက် ထောက် ဥပဒေအကြံပေးလီယို ဒိုရာဒို (Reo Dorado) နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တော့ ၎င်းက “မန်ဂျာ”အဖို့ လုံခြုံရေးအတွက်

ဒီအရပ်က ပျောက်ကွယ်သွားဖို့လိုကြောင်း တိုက်တွန်းအကြံပြုတယ်။ အဆိုထော် တစ်ဦးအဖြစ် ပရိသတ်လူထုအကြား နာမည်ကြီးလိုသူအဖြစ်ကိုစွန့်၊ ဘဝ ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဂီတကိုလည်း သံယောဇဉ် ဖြတ်၊ အသက်ရှင်ရေတစ်ခုကလွဲလို့ အာ ရာ ပျက်သုဉ်းခဲ့ရပါတယ်။

ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ဖို့ကလွဲ တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ကြောင်း လိုက်ချိန်မှာ ဆိုင်းနေလို့ မရတော့သူ သူမအဖေက သူမရှိရာ အော့ကလန်၊ ရွှေလာပြီး အစောင့်အရှောက် ကိုယ်ရံ ဦး ငှားပေးထားတယ်။ ဒုကွသည် ကူညီ ရေး အစီအစဉ်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ နာမည် ကို ကက်သရင်းကီတ် (Kathryn Keats) လို့ တရားဝင်ပြောင်းလိုက်တာ “ဖိန်”ထွက်လာချိန်မှာ “အဲလင်မန်ဂျာ” တာ တံတံသိမ်းပြီးနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ “ဖိန်” တစ်ယောက် လမ်းမပေါ် ထွက် လွတ်လပ်လပ် သွားနေနိုင်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး သူမအတွက် ထိတ်လန့်ဖို့ နေရမယ်ဆိုတာတော့ စွဲနေပါတယ်။

လတွေ နှစ်တွေ အလီလီ
 ခြင်းခဲ့ပြီ “မန်ဂျာ”တဖြစ်လဲ “ကက်
 သရင်း” တစ်ယောက် သူ့အိမ်လေးထဲ
 ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစား စပြုလာတယ်။
 အတိတ်ဘဝကို မိသားစုနဲ့ ကလေးဘဝ
 သူငယ်ချင်း ယုံကြည်ရသူများကလွဲပြီး
 ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဟဘူး။ ရုပ်ရှင်လုပ်
 ခန်း ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုရခဲ့
 လို့ မိတ်ဆွေသစ်၊ လောကသစ်ထဲ ဝင်
 ထားတယ်။ နောက်ကြောင်းသမိုင်းကို ခိုပ်
 ဖမ်း သံဖမ်း ဝေဝိုက် ပြောထားတယ်။
 ၁၉၈၈ မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ
 ရစ်ချတ်ကွန်တီ (Richard Conti) ဆို
 သူနဲ့ သူမကို စိတ်ဝင်စားသူအဖြစ် ဆုံကြ
 တယ်။

“တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အလုပ်
 ကို အားစိုက်ပြီး ကြိုးစားတတ်တဲ့ မိန်း
 ကလေးပါပဲ”လို့ “ရစ်ချတ်”က အကဲဖြတ်
 တယ်။ “ဒါပေမဲ့ သူမအတွက် အသက်
 အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု
 ခုကြောင့် အိပ်ရာထတိုင်း တုန်ရီနေပြီး
 ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာကို

လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြနိုင်ဘူး”
 လို့ သူက ဆက်ပြောတယ်။ လုပ်ပေး
 နိုင်တာဆိုလို့ သူမအနားမှာ ကျွန်တော်
 ရှိနေပေးဖို့ပါပဲ။ “ရစ်ချတ်ရဲ့ ကြင်နာမှုဖြစ်
 ပါတယ်။ တစ်နှစ်ကျော်လောက်မှာတော့
 “ကိတ်”က သူမ နောက်ကြောင်းအမှန်
 ကို ပြောပြတယ်။ ၁၉၉၃ မှာ သူတို့
 လက်ထပ်ခဲ့ပြီး အင်ဒရူး (Andrew) ဘ
 နှစ်၊ လိုရင်းဇိုး (Lovengö) ၉ နှစ်၊ သား
 နှစ်ယောက်ရခဲ့တယ်။

ဘဝသစ်ရဲ့ အစောပိုင်းကာလ
 မှာ အရင်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ “ဖိုဒ်”
 ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖီလာဒဲလ်ဖီးယားက စိတ်
 ရောဂါကု ဆရာဝန် ဘာဘရာကရော ဖိုဒ်

(Barban Crawford) နဲ့ အဆက်အသွယ်
 မပြတ်ခဲ့ဘူး။ သူမ နေရာသစ်၊ နာမည်သစ်
 တွေကို အသိမပေးထားဘဲ သိလိုတာ
 လောက်တာ’ ဆက်သွယ်မေးမြန်းခဲ့လို့
 “ဖိုဒ်” ဟာ ဖီလာဒဲလ်ဖီးယားမှာ ရှိနေသေး
 ကြောင်း သိရတယ်။ “ဘာဘရာ”တစ်ရက်
 “ဖိုဒ်” ကို သူမအိမ် ဖိတ်ခေါ်တဲ့အခါ စိတ်
 မမှန်ဘဲ စန္ဒယားကို မီးရှို့တဲ့အပြင် သူမမှာ
 အရင်ချစ်သူဟောင်းကို သတ်ဖို့ ဥပါဒ်
 အစွဲ ကျန်နေပုံ ဖွင့်ပြောကြောင်း “ကိတ်”
 ကို သတိပေးတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ရဲ့ အမြင်မှာ
 “မန်ဂျာ”တဖြစ်လဲ “ကိတ်”ကို လုပ်ငန်း
 အောင်မြင်နေသူ၊ မိသားစုကို ပျိုးထောင်
 နိုင် သူမက အသိုင်းအဝန်း ဝင်ဆန့်သူ
 တစ်ဦးလို့ ထင်ရပေမဲ့ ဘဝမှန်ကတော့
 နေအိမ်အကျယ် ချုပ်ခံနေရပဲ ဖြစ်တယ်။

တစ်ညနေခင်းမှာ လူတစ်
 ယောက် ရပ်ထားတဲ့ ကားအတွင်း ထိုင်
 နေတာ ပြုတင်းပေါက်မှန်ကနေ မြင်လိုက်
 တယ်။ သတိထားကြည့်တာ မိနစ်က နာရီ
 ပြောင်းပေမဲ့ ဒီလူကရှိမြဲ တစ်ဦးကို

စောင့်နေတဲ့ပုံ ထင်ရတယ်။ “ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပေမယ့် လော့ချော့ တွေ ပျံလာတယ်။ ဘာကြောင့် ငါ့အိမ် ရှေ့မှာ ဒီလောက်အကြာကြီး ကားရပ်ပြီး နေရတာလဲလို့ သံသယတွေ စိုးရိမ်မှုတွေ ပြည့်ကြပ်လာတယ်။ အဲဒီလို စိုးရိမ် ကြောက်လန့် စိတ်တွေနဲ့ ရဲကို ကသော ကမျော ဖုန်းနဲ့ခေါ်တယ်။ ရဲတွေ ရောက် မလာမီမှာ ကားတံခါးပွင့်လာပြီး သူမ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ထွက်လာပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဘေးအိမ်က ကလေးထိန်း အမျိုးသမီးဟာ အလုပ်ခွင်မဝင်မီ သူမအိမ်အလုပ်တွေကို အပြီးသတ်ကားထဲမှာ အချိန်ညှိ လုပ်နေ တာ ဘာဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူမရဲ့ သောကတွေ နိဂုံးပိုင်းကာလ ရောက်ခဲ့ပါ ပြီ။ ၂၀၀၅ မေမှာ သားတွေနဲ့ ဖော့ဝယ်ခရီး ကအပြန် Ford သတင်းကို ကြားလိုက် ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး လွတ်လပ်အေး ငြိမ်း ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ပီတိတွေ လွှမ်းသွား တယ်။ ဖီလာဇဲလ်ဖီဟားက လူရင်း ဇာတ်

လမ်းတွေ ထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးနဲ့ ဖုန်းပြော ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကလည်း “ဖိုးဒ်” အဆုပ်ကင်ဆာနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ သတင်းရတယ်။

သူမဟာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စနွယ်ားခလုပ်တွေကို တို့ကစားရင်း နှစ် ပေါင်းများစွာအတွင်း ဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သီချင်းသံစဉ်တွေရှု၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်စပ် ပြီး အော်ဆိုနေမိတယ်။ “ငါ့လောက ငရဲ ကလွတ်ပြီဟေ့” လို့ သံကုန်းဟစ်ပစ်လိုက် တယ်။

ဒုက္ခပေးမဲ့ “ဖိုးဒ်” မရှိတော့ချိန် မှာ သူမအသက် ၄၇ နှစ်သာဖြစ်လို့ အနုပညာလောကမှာ သီချင်းတွေ အများ ကြီးစပ်၊ လော့အင်ဂျလီးစ်၊ ဆန်ပရန်စစ္စ ကို နယူးယောက်တွေမှာ တီးဝိုင်းနဲ့လိုက် ဆို၊ ထင်တိုင်းပေါက်ခဲ့တယ်။ After the silence (တိတ်ဆိတ်ကာလ လွန်မြောက် ပြီးနောက်) ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေ အောင်မြင် စွာ ထုတ်နိုင်တယ်။ တေးသရုပ်ဖော် စင် တင် ဂီတပွဲတွေလည်း ဖျော်ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်။

ဘယ်လိုပဲ ပရိသတ်က အား

ပေးပါစေ သူမအတွက် စိတ်အကြိုက်ဆုံး ထာဝရ ပရိသတ်က ခင်ပွန်းသည်နဲ့ သား နှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့က “ကိတ်” စနွယ်ားတီးဝိုင်း ပိုင်းဖွဲ့အားထု တတ်ကြတယ်။ သူမ မှတ်ပုံတင်၊ နားထင် ပြောင်းထားတာ အရိပ်အမြွက်လောက် သိထားကြတဲ့ သူတို့သားအဖသုံးဦး အတွက် နှစ်ကာလကြာလာတာနဲ့အမျှ “အယ်လင်း မန်ဂျာ”နဲ့ “ကက်သရင်း ကိတ်”ဆိုတာ တစ်ဦးတည်းပဲလို့ နားထင် ထားကြပါပြီလေ။ အရူးကို ရှုမှန်းသိလျှင် နှင့် အချစ်တစ်ခုအတွက် ငွတ်မှိတ် ဝန် ခံခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်စဉ်အပေါ် သင်ခန်း သူနိုင်ကြပါရန်။

Ref: The best stories From Readers Digest Lot 1 (POSSESSED BY LOVE)

ချစ်ဆန်းသစ်

တစ်ခါတုန်းကပါ

နှင်းဟောမာ ပွားပါရဲရဲကင်

စိတ်ညှိရှင် “မောင်” ကျွန်မ
ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်ပေးနိုင်သူက “မောင်”
ပါ။ “မောင်”သာ ကျွန်မရဲ့ အရှင်သခင်
ကျွန်မရဲ့ မြတ်နိုးရာ။ ဒီလို ကျွန်မက ပြော
နေပေမယ့် မောင်က အခုတော့ ကျွန်မ
နားမှာ မရှိတော့ဘူးနော်။ မောင် ကျွန်မ
ကို ထားသွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ရင်မောရတယ်
မောင်ရယ်။

အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တဲ့
အရာတဲ့ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ဟုတ်
တယ် ထင်တယ်နော်။ တကယ်ကို ဆန်း
ကြယ်တာပဲ။ ဒါကို မောင်လည်း လက်ခံ
ပြီးသား မဟုတ်လား။ ၂ ဦးသဘောတူ
စုံမက်ခဲ့ကြတုန်းက မောင် ပြောဖူးတဲ့
စကားလေးတစ်ခု ကျွန်မလုံးဝ မမေ့ဘူး။

“မေ့ကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်
သိလား။ မောင်တို့ ၂ ယောက် ဘယ်
တော့မှ မခွဲဘူးနော်” တဲ့။

ဒီစကားက မောင် အက်
ကြောင်းထပ်အောင် ပြောဖူးတဲ့စကားပါ။
ကျွန်မ မမေ့ဘူး အမြဲသတိရနေတယ်။
တစ်နေ့ကျန်ရစ် လူတွေက လောကကြီးထဲ

ကနေ ထွက်ခွာသွားရမယ်ဆိုတာ မေ
ရာ မောင်ရာ မေ့နေခဲ့ကြတယ်နော်။
“မောင်” မောင် အခု ဘယ်များ ရောက်
နေလဲ။ မေလေ အရမ်းသိချင်ခဲ့တာပါ။
မောင်၊ မောင် ပြောခဲ့စကားတွေကို မောင်
မေ့သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မေ့ချင်
ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာလား။

“မခွဲဘူး” ဆိုတဲ့ စကားက အမြဲ
အပ်ကြောင်း ထပ်နေခဲ့တယ်နော်။ အခု
တော့ လောကကြီးထဲမှာ မေ့ကို တစ်
ယောက်တည်း ထားခဲ့ရက်တယ်နော်။
ရက်စက်တယ် မောင်ရယ်။ “မေ” လေ
“မောင့်” ကို လွမ်းရင်နဲ့ သေရတော့မယ်
ထင်တယ်။ သေသွားလည်း ကောင်းပါ
တယ်။ မောင်နဲ့အတူ နေခွင့်ရတာပေါ့နော်
မောင်။

ဒီနေ့တော့ “မောင့်” ကို သတိ
ရနေတာနဲ့ပဲ သွားနေကျ နေရာလေးကို
လာခဲ့မိတယ်။ “မောင်” “မေ” လေ အခု
Ocean Super Centre ကို ရောက်နေပြီ။
“မောင်”နဲ့အတူ သွားခဲ့နေရာလေးလေ
မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့

“မောင်”နဲ့အတူ စားခဲ့ကြတဲ့ Korea City
မှာ “မေ” ice-coffee ဝင်သောက်ချင်
တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း “မေ” တစ်ခွက်
“မောင်” တစ်ခွက်ပေါ့။ ထူးဆန်းနေ
တယ်လေ။ Waiter က အံ့သြသလို
“အစ်မ နောက်လူလာဦးနော်”
လိုလား။

မေ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း။
“ဒါဆို ဘာလို့ နှစ်ခွက်မှာလဲ”
လဲ အစ်မရဲ့။

Waiter ရဲ့ စကားမေးကြောင့်
မေ ဒေါသထွက်ခဲ့ရသည်။
“ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဘယ်
ခွက်မှာမှာလေ ရှင်အပူလား။ ပိုက်ဆံ
ရှင် ပြီးတာပဲလေ”

ထိုအခါမှ “မေ” စိတ်ချိုသာ
သည်ကို သူသိသည် ထင်ပါသည်။
တောင်းပန်စကားဆိုရင်း။

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ တောင်း
ပန်ပါတယ် အစ်မ” ပြောပြီးရင်နှုတ်
ထိုသူလည်း ခေါင်းကုတ်ပြီး ထွက်
သည်။ ပြီးမှ မေ ပြုံးပြီး အဲဒီလိုတော့

ဆောင်ပြီး Coffee ကို မှာနေမိတယ်
ဆောင်ရယ်။ ကြာလာတော့ မေ့ကို မြင်
နိုင် သူတို့က အရင်တိုင်းဆိုတာ သိနေ
ပြီ။

“အစ်မ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”
“အ”ကို ဒီလိုလာမေးရင် “မေ” အမြဲ
ဆိုလှုပ်တိမိတယ် “မောင်”။

မောင် ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိလား။
ဆောင်နဲ့မေ့နဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း ၅ နှစ်
ပြည့်တဲ့နေ့လေး၊ နောက်တစ်ခုက “မေ”
၂၄ နှစ်ပြောက် မွေးနေ့လည်းဖြစ်တယ်။

အချိန်မှာ “မေ့” ဆန္ဒကို ပြောရမယ်ဆို
ရင် “မောင့်”ကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်။
“ဆောင်” “မေ့” ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါလားဟုန်း
ဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်နော်။ မောင်

ဆောင်က မေ့ဆီ ဘယ်ပြန်လာလို့ရပါမလဲ
နော်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပူပါနဲ့ မောင့်ဆီ မေ
ထားခဲ့မှာပါ။ မောင် သေချာစောင့်နေပေး
နော်...မောင်ရယ်။

“မောင်” “မောင့်”ကို ပေးထား
တဲ့ ကတိ မတည်နိုင်တော့ဘူး...

“မေ မောင့်ရဲ့ မေလေး ဘယ်

တော့မှ မငိုနဲ့နော်။ ဘာကိစ္စနဲ့မှ ဘယ်သူ
ကြောင့်နဲ့မှ မျက်ရည်မကျရဘူး။ အရာ
အားလုံးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုပါ။ ဘာမှ မပူပါ
နဲ့ မောင်က မေ့အနားမှာ အမြဲရှိနေပေး
မယ် ဟုတ်ပြီလား။ မောင့်ရဲ့ မေ အား
မငယ်ပါနဲ့နော်”

အဲဒီတုန်းက မေက မောင့်ရင်
ခွင်ထဲမှာ ပြားပြားကို ဝပ်လို့ပေါ့။ ကြင်
ကြင်နာနာနဲ့ မောင်က ဖက်ထားပေး
တယ်လေး။ မေ ပျော်ခဲ့ပါတယ်။

“အင်းပါ မောင်ရဲ့ မောင်ရှိရင်
အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်”
အဲလိုတောင် မေ ကတိတွေပေးခဲ့သေး
တယ်လေး။ မှတ်မိလား မောင်ရယ်။

“မေ မောင်မရှိတော့ရင်လည်း

လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရမယ်နော်”
မေ လန့်သွား၏။ မောင်ရင်ခွင်
ထဲမှ တိုးထွက်၍...

“မောင်နော် မောင်မရှိတော့ရင်
ဆိုတဲ့စကား ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ မေ
မကြားချင်ဘူး” မောင်ကရယ်၏။

“မောင်က သဘောပြောပြတာ
ပါ။ လူဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးလေ”
မေ နှုတ်ခမ်းလေးချပြီး စိတ်
ဆိုးဟန်နဲ့...

“တော်ပါ မောင်ရယ်၊ ဒီ
လောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့တော့ လူ
သက်တမ်း တိုနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”
မောင်က ရယ်ရင်း...

“သဘောပါဆိုမှ”
“တော်တော့ မောင် မပြောနဲ့
တော့ မေ ဒီစကားတွေ မကြားချင်ဘူး။
နောက်တစ်ခါ မပြောနဲ့”

မေ စိတ်ဆိုးသွားသည်ဆိုတာ
သိတော့ မောင်က အတင်းလိုက်ချော၏။
မေ့ လက်လေးကို ကိုင်ပြီး...

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မပြောတော့ပါဘူး

ဗျာ။ စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့နော်”

အခုမှပဲ မေပြုံး၏။ မောင်က အဲလိုပဲ မေ့ကို အမြဲ အရှုံးပေးတတ်၏။ မောင် အရင်နှစ်တွေကတော့ မေ့ရဲ့ မွေးနေ့ ပြီးတော့ မေ့တို့ရဲ့ အမှတ်တရနေတွေမှာ ဘုရားသွားပြီးတော့ ကားမစီးဘဲ မေက မောင့်လက်ကိုင်တွဲပြီး ဗြိတိန်ကို လျှောက်ပတ်ခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက မေလေ အရမ်းပျော်ခဲ့တာ။ ဒီလိုတွေ ဝမ်းနည်းရမယ်လို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးဘူး။ အခုတော့ အခုတော့ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီ မောင်ရယ်... အရမ်းသတိရတာပဲ။

အခု မေ လောကထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသလို ခံစားနေရတယ်။ မေ့ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့သလိုဘဲ။ မေ့ရဲ့ မွေးနေ့လေးကလည်း မောင်မရှိတာနဲ့ ခြောက်ကပ်နေပြီ မောင်ရယ်။ မောင့်ရဲ့ စကားသံလေးတွေကိုလည်း ကြားချင်တယ်။ မကြားရတာ တော်တော် ကြာခဲ့ပြီလေ။ စိတ်တွေ ညစ်ပြီး လေနေတယ် မောင်ရယ်။ မောင်က

မေ့ကို သတိမရဘူးလား။ မမေ့ပါနဲ့မောင် သတိရနေပါ။ အရင်လိုပဲ ချစ်နေပေးပါ မောင်ရယ်။

မောင် အခု မောင့်ကို သတိရလို့ မောင်ရှိနေတဲ့ နေရာလေးကို မေလာနေပြီ။ အေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးမှာ မောင် အေးချမ်းခဲ့လား။ ပျော်နေခဲ့လား။ နေရတာကော အဆင်ပြေခဲ့လား မောင်ရယ်။ ဒီနေရာလေးမှာကော မောင်ရှိနေခဲ့လား။ မေ လာနေပြီ မောင်၊ မေ လာနေပါပြီ။ အချိန်တွေက အရာအားလုံးကို ပြောင်းလဲပေးခဲ့တယ်နော်။ မေ့ တစ်ယောက်တည်းကို ပစ်ခွာသွားရက်တယ်။ ဟော... တွေ့နေရပြီ မောင့်ရဲ့ ပန်းနရောင် အုတ်ဂူလေး။ အဲဒီ နားလေးမှာ

မေ ရပ်နေမိတယ်။ မျက်ရည်တွေကလည်း အလိုလိုကျနေတယ်။ မဖိတ်ခေါ်ပဲတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား “ဟင်း” သပြင်းကို ခပ်ရှည်ရှည်ပဲ ချစ်လိုက်တာ။ အခု မေ့ရဲ့ လက်ထဲပါလာတဲ့ ပန်းနရောင် နှင်းဆီနဲ့ ချောကလတ်ထောင့်ထေး အုတ်ဂူလေးပေါ် တင်ပေးလိုက်တာ။ ပြီးမှ မျက်ရည်ရှိနေတဲ့ မျက်နှာထဲမှာ “မောင်... မောင်ကြီး၏ ပန်းနရောင် နှင်းဆီနဲ့ ချောကလတ်ထောင့်ထေး ဝယ်လာတယ် သိလား”

သူများနဲ့မတူ မိန်းကလေးတော်တော်များများ ကြိုက်တဲ့ ပန်းနရောင်ကို မောင်က ကြိုက်၏။ ဒါကြောင့် အုတ်ဂူကို မောင့် မေမေက ဆေးသုတ်မယ် ပြောတော့ မေက ပန်းနရောင်သုတ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တာ။ မေ့ရယ် အရမ်းသတိရနေတယ်။ မေ့မိ၏။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁ နှစ်လောက်ကတော့ အဖြစ်အပျက်က မေ့အတွက် အခုလက်ရှိ ဖြစ်နေသလိုပဲ။ လုံးကို မမေ့နိုင်သေးဘူး။ မောင်

ထဲက ကားသာ ဘရိတ်မချွတ်ယွင်းဘူး
ဒီလိုဖြစ်ရော အကြောင်ချိုမှာ မဟုတ်

ဘု

မေ ငိုမိနေတယ် မေရဲ့ မျက်
ရည်တွေကို မောင် မြင်နိုင်မလား မောင်
အလိုမရတဲ့ မောင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ အတိတ်
တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မောင်၊ မောင်
အတော့ တခြားကမ္ဘာကို ရောက်နေပြီ။
အဲဒါက ဒီကမ္ဘာမှာ ပျော်နေတယ် ထင်
ထား မောင်၊ မေ မပျော်တူး၊ လုံ့လ မပျော်
ဘူး၊ မောင်မရှိတဲ့ လောကမှာ နေနေရ
တာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိသလိုပါပဲ။

အခု မေက မောင့် အုတ်ဂူ
လေးပေါ်က သစ်ရွက်ခြောက်လေးတွေကို
ဖယ်ပေးနေ၏။ ထိုစဉ် လေဝေးတစ်ချက်
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ရင်ထဲကို အေးခနဲ
စိမ့်ဝင်သွား၏။ သူမရဲ့ ဆံနွယ်လေးများ
လည်း လေထဲကို ယိမ်းထိုးသွား၏။ လေ
လာရာဘက်သို့ သူမ ငေးကြည့်လိုက်၏။
မြို့လိုမျိုး အံ့ဆိုင်နေပြီး ဝိုးတဝါးသ မြင်
ရ၏။ သူမလည်း အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်
နေစဉ် သူမရဲ့ ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်

က ကိုက်လိုက်သလို ခံစားမိ၏။ သူမ
ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မေလည်း
လှည့်ကြည့်မိ၏။ မြင်လိုက်ရသည်ကား
မောင်...

“မောင်”
မေ အားရဝမ်းသာနှင့်ပင် မောင့်
ကို ပြေးဖက်မိ၏။ မောင်ကလည်း မေ့ကို
အလိုက်သင့် ပြန်ဖက်ထား၏။ ဒါတွေက
အိပ်မက်လားဟင်၊ မောင် မေ့ဆီ ရောက်
နေတာပဲ။ မေ့နားမှာ မောင် ရှိနေတယ်။
“မောင်ရယ် မောင်ကိုလေ မေ့
အရမ်းလွမ်းနေတာ”

မောင်က အေးစက်စက် ပြေး
ပြီး...
“မောင် သိတယ် မေ” အသံ

ကလည်း ခြောက်ကပ်နေ၏။ ပြီးနောက်
ဖက်ထားသော ဖြည်လျော့ပြီး မေ့ ပခုံး
လေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်၏။

“မောင် ပြောတာကို နားထောင်
ပေးနော်၊ မေ့ရယ် ငိုထားလိုက်တာ
မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှီအစ်နေတာပဲ”
သူမ ငိုသံလေးနှင့် ပြန်ပြော၏။
“မောင်က မေ့ကို တစ်
ယောက်တည်း ထားခဲ့တာကို”
“ဪ... မေ့ရယ် မောင်လည်း
ထားခဲ့ချင်ပါ့မလား၊ မောင် ကံတရားက
ဒီလောက်ပဲ ပါခဲ့တာကို”

မေ့ မျက်နှာလေး မှိုင်သွားပြီး
ခေါင်းလေး ငုံ့သွား၏။
“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ကား
အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် မောင် ဆုံးသွားခဲ့ပြီ
လူ့လောကထဲမှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကို မေ့
လက်ခံပေးပါ။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု
ပြောမယ် မေ့မောင်နဲ့က ဘဝခြားနေပြီ
မောင်ကို လွမ်းပြီး သတိမရနေပါနဲ့တော့
ဘဝကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစား၊ နောင်
ဘယ်တော့မှ ဒီကိုမလားနဲ့ ဒီနေရာမှ

မောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပဲရှိတာ မောင်က ဟိုး အဝေးကို ရောက်နေပြီ”

သူမ မောင်ကို မော့ကြည့်နေမိ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူဝမ်းဆက်နှင့် ပွေးနေ၏။ မောင်မျက်နှာက သွေးရောင် မရှိ ဖြူစွတ်နေ၏။

“မောင် မေ့ကို ဘာလို့ ဒီလို ပြောရက်တာလဲ။ မောင်မရှိဘဲ မေ ဘယ်လိုနေရမလဲ”

ကရုဏာမျက်ဝန်းလေးနှင့် ပြောနေသော ချစ်သူကိုလည်း မောင် သနားနေမိ၏။ သို့ပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ကို တွန်းလှန်လို့မရတာ၊ ဒါကို မေ နားလည်းပေးပါ။

“မေ မောင်ကရော မေ့ကို ထားခဲ့လို့ ပျော်နေတယ် ထင်လား။ အခု မေ ဒီလိုလာမယ်ဆိုတာသိလို့ ပြီးတော့ ဒီစကားတွေ ပြောချင်လို့ မောင်ရောက် အောင်လာခဲ့တာ။ မောင် စကားတွေကို သေချာနားထောင်ပေးပါ”

မေ ခေါင်ညှိတ်လိုက်၏။ ချစ်သူရဲ့ အလိုကို လိုက်လျောပေးလိုက်၏။

“မောင်ကို မေ့လိုက်ပါတော့ မောင် မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ခြားနားနေတဲ့ ဘဝနှစ်ခုက ဘယ်တော့မှ မဆုံစည်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မေ့ရဲ့ အခုလက်ရှိဘဝကိုပဲ ပျော်အောင်နေပါ။ မေ လုပ်နိုင်မှာပါ။ မောင်စကားကို နားထောင်ပေးပါ ချစ်သူရယ်”

မျက်ရည်တွေစိုနေတဲ့ သူမရဲ့ ပါးပြင်လေးကို မောင် တယုတယ ကိုင်တွယ်ရင်းနှင့် မောင်လေထဲလွင့်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မေ ဒါကိုမြင်ပြီး ထိုနေရာမှာတင် မှင်တက်စွာ မတ်တပ်ရပ်နေမိ၏။ မောင် ထွက်သွားပြီးပဲ မောင်ကို သူမ မတားလိုက်မိပါ။

“ဘဝချင်း မတူတော့ဘူးတဲ့

လား မောင်ရယ်” မေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်၏။

“မောင်...မေ မောင်စကား ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် နားထောင်လိုက် တော့မယ် မောင်ရယ်”

အခုတော့ မောင်ကို နှုတ်ဆောင် ပြီး ထိုသူသန်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ အောင် ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ တစ်ချိန်တိုင်း မှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့နဲ့ မဆုံနိုင်ပါစေ မောင်ရယ်။ မောင်ကို အေး သစ္စာရှိရှိ ချစ်သွားမှာပါ။

“မောင်...မောင်ကို မေ သိ ချစ်တယ်သိလား။ မောင်ကြားရဲ့လား” မေ တစ်ယောက် အသံထွက် အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။ သူသန်တစ်ခုလုံး နားခိုနေတဲ့ ဂုဏ်တွေ “ဂုန်းခနဲ” ထ ဖြူသွား၏။

နင်းထောင့်

အသံသက်ဝတ္ထုပြုစု

အောင်မိုးကောင်း

ဖျော့ဖျော့နေ စောင့်လော့

ယခင်လမှအဆက်

ပျော်ပျော်နေသေးခဲ ဟု

ဆိုသော်လည်း အပျော်ထွန်ထွန်းထွန်
လည်း မသေသင့်ဘဲ သေတတ်ပေ၏။

စာစုံနီတီ

ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ

ကျွန်ုပ်သည် ရက်သတ္တ

တစ်ပတ်အထိ ဦးပျော်ရွှင် သွားရာ
နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်
နေပေ၏။ ဦးပျော်ရွှင်က တစ်လမ်းဝင်
တစ်လမ်းထွက် ထုံမံအတိုင်း အော်ဟစ်
၍တောင်းရမ်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ
ဦးပျော်ရွှင်ကဲ့သို့ တောင်းရမ်းရဲသည့် သတ္တိ
မရှိသဖြင့် မတောင်းရမ်းပါပေ။ ဦးပျော်ရွှင်
ကလည်း ကျွန်ုပ်အား မတောင်းရမ်းခိုင်း
ပါပေ။ ၎င်းတောင်းရမ်း၍ရသည့်အထဲက
ကျွန်ုပ်အား ခွဲဝေကျွေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပျော်ရွှင်တို့သည်
တစ်နေ့ကုန် လှည့်လည်သွားလာပြီး
အများအားဖြင့် သမီးလရပ်အိုကြီးထံ
တွင် ပြန်အိပ်တတ်ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ

ခရီးကျွံသွားတတ်မှသာ ရောက်သည်

နေရာ၌ အိပ်ကြပေ၏။

ပထမတစ်ရက်နှစ်ရက်တွင်

ကျွန်ုပ်သည် ဦးပျော်ရွှင် တောင်း၍ရခဲ့

သော ထမင်းကျွန်း၊ ဟင်းကျွန်းများကို

ခွက်စုတ်ကြီးနှင့် စားရမည်ဖြစ်သော

ကြောင့် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေပေသေး၏။

စားရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပေသေး၏။

ထိုအခါ ဦးပျော်ရွှင်က ...

“ရွံ့မနေ တွန့်မနေစမ်းပါနဲ့။

ကွား၊ မင်းကို ငါပြောထားသားပဲ။ ကြက်

ကောင်လုံးကြော်ကြီးနဲ့ စားလည်း ဗိုက်

ပြည့်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ ငါးပိနဲ့စား

လည်း ဗိုက်ပြည့်ဖို့က အရေးကြီးတာပါ။

ဟင်းကောင်းနဲ့ပဲစားစား။ ဟင်းညံ့နဲ့ပဲ

စားစား။ ရွှေခွက်နဲ့ပဲစားစား အုန်းပူတ်

ခွက်နဲ့ပဲစားစား ဖင်က ပြန်ထွက်သွား

တော့ အားလုံးအတူတူချည်းပါပဲ။ ရိုတာ

နဲ့ မရောင်ရဲနိုင်ပဲ ဟိုဟာနဲ့မှစားချင်တယ်။

ဒီဟာနဲ့မှ စားချင်တယ်လို့ တောင်တ

တာဟာ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခပဲကွ။ ပျော်ရွှင်

ခြင်းကိုလိုချင်ရင် တောင်တစိတ် မပေါ်

စေနဲ့ကွ။ မင်း ၁၂ နှစ်ကျော်လုံးထုံး

ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး စားပြီး နေထာ

ပူးတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပဲ။ ရွှေထီး

ဆောင်းခဲ့ရတဲ့ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက အ

ကိုပြန်ပြီးမတမ်းတနဲ့။ ဒါဆိုရင် လောက

လို့ လွယ်မှာပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပျော်ရွှင် ခေါ်

သကဲ့သို့ တောင်တစိတ်ကိုပျောက်

ရိုတာနှင့်ရောင်ရဲနိုင်သည်စိတ်ပျို့ကို

လိုက်သောအခါ ဘာနှင့်ပဲစားစား

သည်ခွက်နှင့်ပဲစားစား စားဝင်လာ

၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ၁

အသောက်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း

ကင်းလွတ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မချမ်းမြေ့

အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းနှင့် ကိုချစ်

အကြောင်းကို စဉ်းစားမိမည်ကြံ

ကျွန်ုပ်သည် ဦးပျော်ရွှင် နည်းလမ်း

ထားခဲ့သော အာရုံပြောင်းနည်း

အာရုံပြောင်းခြင်း အလေ့အကျင့်ကို

လုပ်ခဲ့ပေ၏။ ပထမတွင် ထိရောင်

ခြင်း မရှိပါသော်လည်း နောင်အခါ
တွင်မူ လုံးလုံးလျားလျား ထိရောက်
အောင်မြင်လာခဲ့ပေ၏။ ဤနည်းဖြင့်
စိတ်ညစ်စရာတစ်ခုခုကို တွေးမိသည်နှင့်
ချက်ချင်းပင် စိတ်ပျော်စရာတစ်ခုခုကို
အာရုံလွှဲပြောင်း၍ တွေးတတ်သည့်
လေ့အကျင့်ကိုလည်း ရလာခဲ့ပေ၏။

သင်္ချိုင်းထဲတွင် မအိပ်တတ်
သည့်အကျင့်မှာလည်း သုံးလေးရက်
အတွင်း ပျောက်သွားကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်တတ်လာလေ၏။ ဤသို့ အိပ်တတ်
သခြင်းမှာလည်း ဦးပျော်ရွှင်၏ ပညာပေး
အားကို လက်ခံယုံကြည်လာသော
ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမေဆုံးပြီသည့်
နောက်ပိုင်းတွင် လူစိမ်းများအလယ်၌
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝဖြင့် ၁၂ နှစ်
အာရုံ နေထိုင်ခဲ့ရပေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
အက်အသက်ကြီးသော ကျောင်းသား
ဦးများ၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပေ
ရာ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ စားကောင်း
ခြင်း မစားရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းနောက် ၆

နှစ်ကျော်လုံးလုံး နေရာဒေသအနှံ့သို့
ရောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း ဒေသခံလူစိမ်းများ
၏ ဗိုလ်ကျခြင်းကို ခံခဲ့ရသဖြင့် အိပ်
ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ စားကောင်းခြင်း
မစားရ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ယခု ဤသင်္ချိုင်းကြီးထဲတွင်
ရှိနေသော လူသေများက ကျွန်ုပ်အား
လှူရှင်များကဲ့သို့ ခုကွမပေးကြပါပေ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခမ်းနားသော
အိပ်ရာဖြင့် မအိပ်ရပါသော်လည်း ငြိမ်း
အေးစွာ အိပ်ရ စားရလေသည်။

ပထမရက်ပိုင်းက ကျွန်ုပ်သည်

တစ္ဆေသရဲကိုကြောက်၍ အိပ်မရခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက
တစ္ဆေသရဲအကြောင်းကို မကြာခဏ
ကြားနေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် စွဲမြဲ
နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ် အိပ်
မပျော်သည်ကိုသိသော ဦးပျော်ရွှင်က
မေးသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အမှန်
အတိုင်းပင် ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်ပေ၏။
ထိုအခါ ဦးပျော်ရွှင်က ပြုံး၍ ...

“နေပါဦးကွ။ တစ္ဆေသရဲ
ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးရှိသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“မျက်စိကလည်း လင်းကွင်း
လောက်ရှိတယ်။ လျှာကြီးကလည်း
တစ်တောင်ကျော်ကျော်လောက် ထွက်
နေတယ်။ နားရွက်နှစ်ဖက်ကလည်း
စကောပိုင်ကြီးလောက်ရှိတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ကြားဖူးထား
သည့်အတိုင်း ပြောလေရာ ဦးပျော်ရွှင်က
အားပါးတရရယ်၍ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား
မင်းကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးလို့လားကွ”

ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က
လည်း တစ်ခါမှတော့ မမြင်ဖူးကြောင်း
အများပြောဖြင့် ကြားဖူးခြင်းသာဖြစ်
ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ဦးပျော်ရွှင်က ...

“မင်း ... တော်တော်ချာတဲ့
ကောင်ပဲ။ ကြားဖူးထားရုံနဲ့ အဟုတ်ထင်
ပြီး ကြောက်စရာမရှိတာတွေ တွေး
ကြောက်နေတယ်။ ငါလည်း မင်းလိုပဲ
တစ္ဆေသရဲအကြောင်းတွေ ကြားဖူးထား
တာ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးဘူး။ အေး ... မင်းကို တစ္ဆေ
သရဲအကြောင်း ပြောတဲ့ကောင်တွေ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်
မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ။ မဟုတ်ကို အဟုတ်
လုပ်ပြီး ပြောကြတာပါ။ ဒါကို မင်းက
တွေးပြီးကြောက်နေတော့ မင်းပဲ နစ်နာ
တာပေါ့။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟာ
ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ ရန်သူပဲ
ကွာ။ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မင်း လိုချင်တယ်
ဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့မှ မကြောက်
သင့်တာကို တွေးပြီးကြောက်မနေလေနဲ့။

အေး ... မဟုတ်တဲ့ တစ္ဆေသရဲ
အကြောင်းကို တွေးမိတော့မယ်ကြုံရင်
မင်းစိတ်အာရုံကို ပြောင်းပစ်လိုက်။ ဘုရား
သွား။ ကျောင်းတက် စတာတွေကို မင်း
ရဲစိတ်အာရုံထဲမှာ ဖြစ်လိုက်။ မင်း ရထား
တဲ့ ပရိတ်တရားတော်ကိုရွတ်လိုက်။ ဒါဆို
မဟုတ်တဲ့ မင်းရဲကြောက်စိတ် ထွက်ပြေး
သွားလိမ့်မယ်။

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း
၎င်းပြောသည့်အတိုင်း အလေ့အကျင့်

လုပ်လိုက်သောအခါ ကြောက်စိတ်ကင်း
သွားလေ၏။
ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည်
ရပ်တန့်ကြီးတွင် စားနိုင်၊ အိပ်နိုင် ဖြစ်
သွားလေတော့၏။

xxx

ကျွန်ုပ်သည် ဦးပျော်ရွှင်နောင်
သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေခြင်းဖြင့်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း

အကြံရသည်ကတစ်ကြောင်း ညဘက်
 ချင်းလည်း ဦးပျော်ရွှင်နှင့် စကားပြော
 ချီး အချိန်ကို ကုန်လွန်စေပြီးမှ ခေါင်း
 ချိတ်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည့်
 အလေ့အကျင့် ဖြစ်လာသောကြောင့်
 ချစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏အတိတ်အကြောင်း
 နှင့် ကိုချစ်စိန်၏အကြောင်းကို တွေးချိန်
 ချင်းနည်းကြကွဲချိန်၊ ခံပြင်းဒေါသထွက်
 ချိန် မရတော့ပါလေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်
 ချစ်သာခြင်း ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ပင် ကျွန်ုပ်
 ချင်း ဝိဉာဏ်နေခဲ့ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးပျော်ရွှင်နောက်
 သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့သဖြင့်
 သူအပေါင်းတို့သည် ဦးပျော်ရွှင်အား
 အရူးကြီးခေါ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အားလည်း
 အရူးလေးဟု ခေါ်လာကုန်၏။ ကြားစက
 ကျွန်ုပ်သည် မခံချင်ဒေါသဖြစ်မိပေ၏။
 သို့အခါ ဦးပျော်ရွှင်က ...

“သူတို့ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ကြ
 စမ်းပါစေကွာ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်
 သိထားစို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ဗုဒ္ဓက
 ဣန္ဒနော ဥဗ္ဘတကော လို့ ဟောခဲ့တာပဲ။

မင်းကလည်း သူတို့ရူးလိုသာ ဒီလိုပြော
 ကြတာပဲလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပေါ့။ မိုးခါး
 ရေသောက်ပြီး တစ်တိုင်ပြည်လုံး ရူးသွား
 တဲ့အကြောင်းကို မင်းကြားဖူးတယ်
 မဟုတ်လား။ အဲ ... တစ်ယောက်
 ကတော့ မိုးခါးရေ မသောက်မီလို့ မရူး
 ဘူး။ အဲ ... ဒီတော့ အရူးတွေက
 မရူးတဲ့သူကို ဝိုင်းပြီး အရူး ... အရူးလို့
 ခြေပြောကြတယ်။ ဒီအခါ အရူးတွေအလယ်
 မှာ လူကောင်းဟာ အနေရခက်လာတယ်။
 နောက်ဆုံးတော့ ကောင်းနေတဲ့သူလည်း
 မိုးခါးရေသောက်ပြီး အရူးလုပ်လိုက်ရ
 တော့တယ်။ အခုလည်း ငါတို့ကို အရူး
 လို့ပြောတဲ့သူတွေကို မင်းစိတ်ထဲမှာ
 မိုးခါးရေသောက်ထားတဲ့သူတွေပါလားလို့
 သဘောထားလိုက်။ အဲ ... မင်းပါ မိုးခါး
 ရေ မသောက်မီတော့ အရေးကြီးတယ်”
 ဟု ပညာပေးလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်ကို
 အရူးလေးဟုခေါ်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်
 စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်မျှ မခံစားရတော့
 ချေ။ “မင်းတို့တွေရူးလို့ ပြောကြတာပဲ။

ပြောကြစမ်းပါစေ” ဟု သဘောထား
 လိုက်နိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခေါ်ချင်
 ဒေါသဖြစ်မိသောကြောင့်လည်း ချစ်ချင်
 ခြင်းကို ရပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်သဏ္ဌ
 တစ်ပတ်ခန့် ဦးပျော်ရွှင်နောက်သို့ ထိုင်
 နေခြင်းဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ထက် စိတ်
 ချမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းကို များစွာရလေ၏။
 သို့ပါသော်လည်း ဦးပျော်ရွှင်က တောင်း
 ရမ်းခြင်းအမှုကို ပြသော်လည်း ကျွန်ုပ်
 က ၎င်းကဲ့သို့ အမှုကိုမပြုသဖြင့် လူပိုလို
 ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးပျော်ရွှင်
 အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောမိလေ၏။

“ဆရာကြီးနောက်ကို
 ကျွန်တော် တကောက်ကောက်လိုက်နေ
 ရတဲ့အတွက် အတွေ့အကြုံသစ်တွေကို
 လည်း ရပါတယ်။ ဆရာကြီးဆီက ပညာ
 တွေလည်း ရပါတယ်။ စိတ်ညစ်စရာ
 မှန်သမျှကိုလည်း မတွေ့မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
 ဆရာကြီးက တောင်းရမ်းတဲ့အလုပ်ကို
 လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအလုပ်
 ကို မလုပ်ချင်လို့ မလုပ်ဘူး။ ဒီဘော့

ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မှဖြစ်
တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ကင်း
ကွာပြီး ပညာမရမှာလည်း စိုးတယ်”

ဆိုအခါ ဦးပျော်ရွှင်က အောက်
ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေ၏။

“ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သိပ်
ဝတ်ယံ။ ငါလိုလူမျိုးနဲ့ ဘယ်သူမှလည်း
အလုပ်တွဲပြီး လုပ်လို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် တောင်းရမ်းစားတဲ့ အလုပ်ကို
ပဲ ငါလုပ်တယ်။ ဒီအလုပ်မှာလည်း ငါ
ဟာ ပျော်မွေ့နေပြီ။ အေး... မင်းက
တော့ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး။ တခြား
အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ငါက မင်း
ကို ငါနဲ့ပဲတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့
ပြောရင် မင်းစိတ်ဆင်ရတာပဲ အဖတ်တင်
မယ်။ မင်း အတော်အသင့်ယူတတ်နေ
ပြီဖြစ်တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကလည်း ပျောက်
သွားမှာပဲ။ ဒီတော့ မင်းကြိုက်တဲ့အလုပ်
တစ်ခုခုကို ရှာလုပ်ပါ။ လူမှန်ရင် အလုပ်
တစ်ခုခုရှိနေဖို့ လိုတယ်ကွ။ ဒါမှ အဲဒီ
အလုပ်ထဲမှာ အချိန်ကုန်နေပြီး စိတ်ညစ်
စရာတွေကို မတွေးမိမှာ။ အလုပ်မရှိတဲ့

လူဟာ တောင်တွေး မြောက်တွေးနဲ့
စိတ်ညစ်စရာတွေကို ပိုပြီးတွေးတတ်
တယ်။ နေ့ဘက်မှာ မင်းကလည်း မင်း
အလုပ် မင်းလုပ်။ ငါကလည်း ငါ့အလုပ်
ငါလုပ်ပြီး ညကျမှ မင်းနဲ့ငါ ပြန်ဆုံကြ
တာပေါ့။ ဒါဆို မင်းနဲ့ငါ မကင်းကွာတော့
ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်လည်း နောက်တစ်နေ့
မှစ၍ အလုပ်ရှာလေတော့၏။ ပထမ
တွင် လူများက ကျွန်ုပ်ကို အရှက်ကြီး
ဦးပျော်ရွှင်ရတာပည့် အရှူးလေးဟု သတ်
မှတ်ထားကြသဖြင့် မည်သူကမှ ကျွန်ုပ်

ကို အလုပ်မပေးကြပေ။ သုံးလေးရက်
ခန့်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်တစ်စက်
တွင် အလုပ်ကြမ်းအလုပ်ကို ရထေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူမှန်သိတတ်
အရွယ်ကတည်းက အဖေပိုင် ဆန်စက်
တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်သည့်အပြင်
ပြီးခဲ့သော ၆ နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း
နေရာဒေသအနှံ့ရောက်၍ အလုပ်ပိုက်
လုပ်ခဲ့ရာတွင်လည်း ဆန်စက် သုံးထေ
စက်၌ အလုပ်လုပ်ဖူးခဲ့သည့် အထွေ
အကြံရရှိခဲ့သဖြင့် ယခုဆန်စက်တွင်
အလုပ်ဝင်လုပ်သောအခါ အိုးအိုးအေး
မဖြစ်နေတော့ပဲ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်
ပေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်
အလုပ်ထဲ၌ စိတ်ဝင်တစား လုပ်နိုင်
သကဲ့သို့ အလုပ်ရှင်ကလည်း ကျွန်ုပ်အ
သဘောကျနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ဆန်စက်
များ၌ ဝင်လုပ်စဉ်က ဆန်စက်ပိုင်
သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါလွန်း
တယ်။ သူ့ဆန်စက်တွင် အောက်

ဆက်ကျ အလုပ်လုပ်ရလေခြင်းဟု
 အတိတ်ကို ပြန်တွေးတောမိကာ စိတ်
 ဆင်းခြင်းဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ဦးပျော်ရွှင်
 နှင့်တွေ့ပြီး ၎င်းဆန်စက်တွင် အလုပ်
 လုပ်ရသောအခါ အတိတ်ဖြစ်ရပ်
 ထိုလည်း မတမ်းတတော့ပါပေ။ စိတ်
 ဆင်းခြင်းလည်း မဖြစ်တော့ပါပေ။
 ဤကား ဦးပျော်ရွှင်၏ ပျော်
 ရွှင်အောင် နေတတ်နည်းကို သိထားပြီး
 ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

xxx

ဆန်စက်တွင် ကျွန်ုပ်အတွက်
 နေရာ၊ အိပ်စရာ ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်
 သည် မနေပဲ၊ မအိပ်ပဲ ဦးပျော်ရွှင်နှင့်
 ငြိမ်အိပ်တတ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက်
 အလုပ်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ဦးပျော်ရွှင်အတွက်
 သည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဝယ်
 သွားတတ်ပေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဦးပျော်
 ရွှင်က မလိုအပ်ပဲ စားသောက်ဖွယ်
 ရာများကို ဝယ်မလာရန်နှင့် တောင်းရမ်း
 ခဲ့ရသော စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ

၎င်းအတွက်ပင် ပိုလျှံနေကြောင်း ပြော
 လေ၏။
 မင်းက ရှေ့လျှောက်ပြီး လူ
 လုပ်ရမှာ အများကြီးရှိသေးတယ်ကွ။
 မိန်းမယူပြီး အိမ်ထောင်ကျချင်လည်း
 ကျဦးမှာ။ ဒီတော့ ငွေကို လိုအပ်တာ
 ထက် ပိုပြီးမသုံးနဲ့။ သုံးသင့်တဲ့နေရာ
 ကျတော့လည်း ကပ်စေးမနည်းပဲ သုံး။
 ဘာပဲလုပ်လုပ် မစီမံမပညာလမ်းစဉ်
 ကိုပဲ ကျင့်သုံးတာ အကောင်ဆုံးပဲ။ ဗုဒ္ဓ
 တောင် ဒီလမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးခဲ့လို့
 သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကို ရခဲ့တာကွ။
 ဟု ဦးပျော်ရွှင်က ဆုံးမစကား
 ပြောပြန်လေ၏။
 ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပျော်ရွှင်တို့သည်
 နေ့ဘက်တွင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်
 ကြသော်လည်း ညတိုင်း ပြန်ဆုံကြလေ
 ၏။ ညတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဦးပျော်ရွှင်ထံ
 မှ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာနေနည်းကိုလည်း
 အနည်းငယ်စီ အနည်းငယ်ဆီ သိရပေ
 ၏။ သိရသည့်အတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်သည်
 လိုက်နာလေ့ကျင့်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်
 တစ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာပင် စိတ်ညစ်
 စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာကိစ္စများ ခေါင်းထဲဝင်
 လာသောအခါ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာထားပြီး
 စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို အစားထိုးရယူ
 နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လာပေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
 သည် အတိတ်ကို တမ်းတခြင်းလည်း
 မဖြစ်တော့ပါပေ။ ကိုချစ်စိန်တို့မိသားစု
 အားလည်း လက်စားချေလိုစိတ် မရှိ
 တော့ပါပေ။ သူဌေးဖြစ်လိုစိတ်လည်း
 မရှိတော့ပါပေ။
 ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ့အပေါ်မှာ
 မှ မုန်းတီးရန်လိုမှုမဖြစ်ခြင်း၊ မနာလိုဝန်သို
 မဖြစ်ခြင်း၊ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့
 ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အများအပေါ်တွင်
 လည်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းစိတ်ဓာတ်
 မျိုးရှိလာသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊
 ရိုတာနှင့်ရောင်ရဲတင်းတိမ်တတ်လာသော
 ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ချမ်းသာ
 ပျော်ရွှင်မှုကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။
 တစ်နေ့တာ၌ ဦးပျော်ရွှင်သည်
 ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြော

လေ၏။

“ငါလည်း ဒီမြို့မှာနေခဲ့တာ သုံးလေးနှစ်တောင် ကြာသွားပြီကွ။ ဒါကြောင့် တစ်ခြားတစ်မြို့တစ်ရွာမှာ ပြောင်းပြီး နေလိုက်ဦးမယ်။ မင်းလည်း ငါ့နီက ပျော်ရွှင်နည်းကို အတော်ကလေး သိနေပါပြီ။ မင်းဘာသာမင်း ဆက်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်သွားလို့ ရပြီ။ ဒီတော့ မင်းလမ်းကို မင်းလျှောက်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပျော်ရွှင်နှင့် အတူနေ၍ ဆက်လက်ပညာယူလိုသေး ရာ ...

“ဆရာကြီး ဘယ်ပဲသွားသွား ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ဟု ခွင့်တောင်းမိပေ၏။ သို့သော် ဦးပျော်ရွှင်က လက်မခံပေ။

“မလိုက်ပါနဲ့လေ။ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်းကို လိုချင်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သံယောဇဉ်မထား တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သံယောဇဉ် ရှာတာဟာ အပူကိုရှာတာနဲ့ အတူတူ ပဲကွ။ သူ့အပူဟာ ကိုယ့်အပူ ဖြစ်လာ

တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့အပေါ် မှာမှ ငါ သံယောဇဉ် မထားချင်ဘူး။ မင်းအပေါ်လည်း ငါသံယောဇဉ် မထား ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတစ်ယောက်တည်း ပဲ သွားမယ်။ အေး ... မင်းက အရွယ် လည်းကောင်း၊ ငါ့လိုလည်း မရင့်ကျက် သေးတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ထားမိကောင်း ထားမိလိမ့် မယ်။ ငါလည်း တစ်ချိန်က ထားခဲ့ရုံခဲ့ ဖူးတာပဲ။ ဒါဟာ လူ့လောကဓမ္မတာပဲ။ အဲ ... သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ ထားမိတဲ့အခါမှာသာ ငါ့ရဲဆုံးမစကား

တွေကို မေ့မသွားဖို့လိုတယ်။ မေ့သွား လိုကတော့ မင်းဟာ ထာဝရပျော်ရွှင်ခြင်း ဆိုတာကို ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်ကဆိုကာ ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး ...

“ငါဟာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်ရွှင်အောင် နေတတ်တဲ့နည်းကို သိထားလို့ ငါ့နာမည်ကို ပျော်ရွှင်စေ ပြောင်းလိုက်တာပဲ။ မင်းလည်း ပျော်ရွှင် အောင်နေနည်းကို သိနေပြီဖြစ်လို့ သိ ဆိုတဲ့ မင်းနာမည်ကိုလည်း ပြောင်း သင့်တယ်။ သံခဲဆိုတာ မာကျောလွန်း တယ်။ ထန်းလွန်းတယ်။ တစ်ဖက်စွန်း ကို ရောက်လွန်းတဲ့နာမည်မျိုး ဖြစ် တယ်။ စိတ်ချမ်းသာချင်ရင်၊ ပျော်ရွှင် ချင် မာနေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်။ ငါ အမြဲတမ်းပြောတဲ့စကား တစ်ခွန်းရှိတယ်။ ပျော်ပျော်နေ သေခဲလို့ ဒီတော့ မင်းနဲ့လည်းလိုက်ဖက်အောင် ငါ့အတွက်လည်း အမှတ်တရဖြစ်အောင် မင်းကို မောင်သေခဲလို့ ငါလေးစား နာမည်ပြောင်းချင်တယ်။ မင်းကို ဘယ်

သူကပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်သေခဲလို့ခေါ်လိုက်
တာနဲ့ ပျော်ပျော်နေ သေခဲဆိုတဲ့စကား
ကို မင်းအမှတ်ရပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို သတိ
ထားလွတ်သွားရင်တောင် ပြန်ထိန်းနိုင်
တာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း
များစွာသဘောကျလှသဖြင့် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ သဘောတူမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ငယ်
နာမည် မောင်သံခဲ ပျောက်ကာ မောင်
သေခဲ ဖြစ်လာရပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးပျော်ရွှင်၏
စိတ်သဘောထား အကျင့်စရိုက်ကို
အတော်ကြီး သိထားပြီးဖြစ်လေရာ ၎င်းကို
မသွားပါရန်လည်း မတားတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်
လိုက်မည်ဟုလည်း မပြောတော့ပါပေ။
အခြေအနေပေးလျှင် ပြန်၍တွေ့ကြဦး
မည်ဟူ၍သာ စိတ်ကို ဖြေလိုက်လေ၏။

ဦးပျော်ရွှင် ထွက်ခွာသွားမည့်
နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ခြင်းကို တစ်မိနစ်ပြည့်အောင် မခံတတ်
သည့်အလေ့အကျင့်မျိုးကို ရထားပြီဖြစ်

သော်လည်း လွန်စွာစိမ်းနည်းကြေကွဲ
မိလေ၏။ အမြဲတမ်းပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနေ
တတ်သော ဦးပျော်ရွှင်ပင်လျှင် မျက်နှာ
သိပ်မကောင်းလှပေ။

“မောင်သေခဲ ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် ပျော်ပျော်သာ နေလိုက်စမ်းပါ
ကွာ။ ဝမ်းနည်းတာတွေ စိတ်ညစ်နေ
တာကို ခေါင်းထဲက ချက်ချင်းထုတ်
လိုက်။ အေး ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့
မင်းကို သတိထပ်ပေးခဲ့မယ်။ ပျော်ပျော်

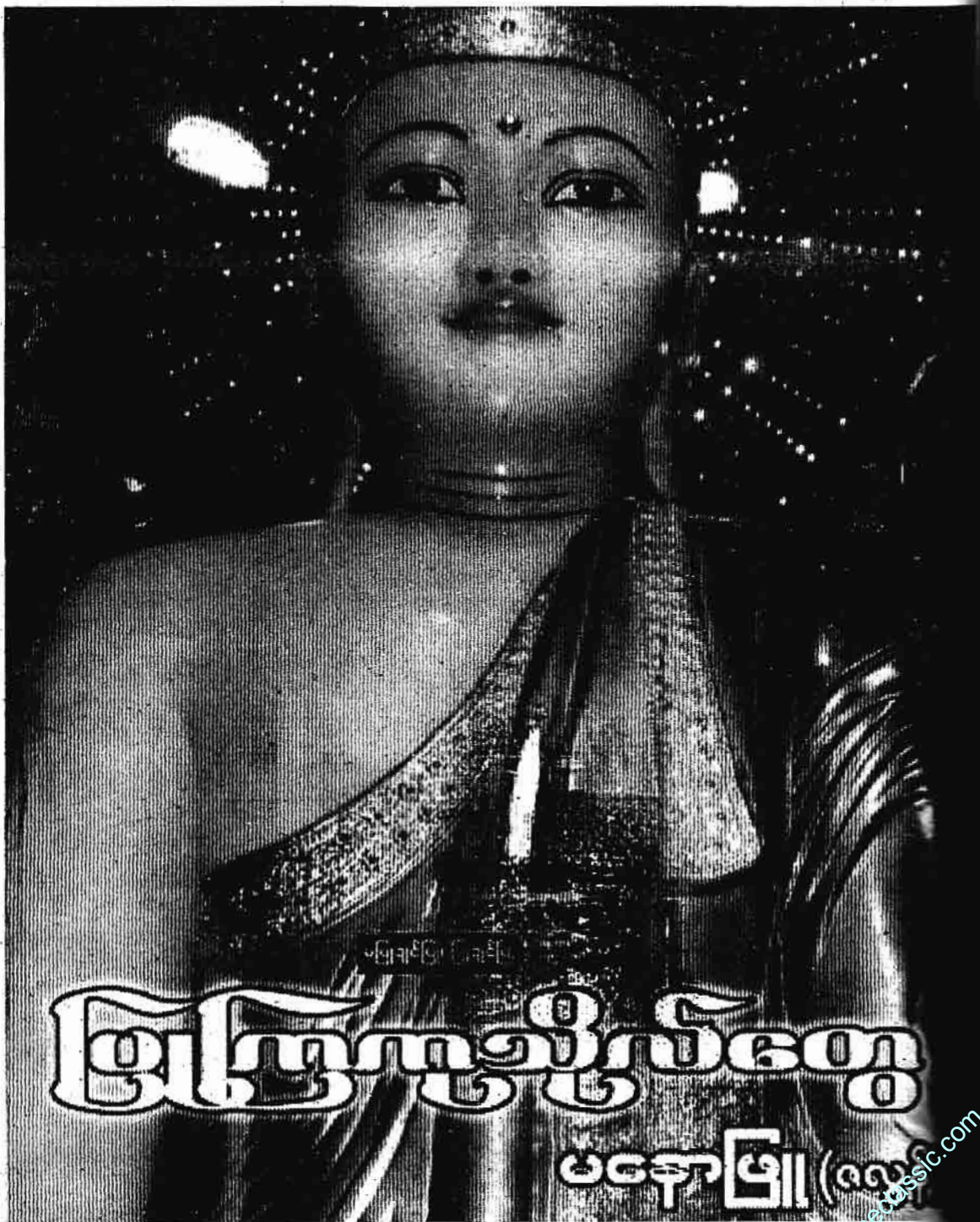
နေ သေခဲ ဆိုပေမယ့် ပျော်သင့်တာ
ထက်ပိုပြီး အပျော်မလွန်မီတော့ အရေး
ကြီးတယ်။ ဘာမဆို မလွန်ကဲတာက
အကောင်းဆုံးပဲ။ ပျော်ပျော်နေရင် အသက်
ရှည်နိုင်ပေမယ့် အပျော်လွန်ရင်လည်း
အသက်တိုတတ်ပြန်တယ်ကွာ။ ဒါကိုတော့
မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား။ မင်းဟာ နေရာ
စုံကိုရောက်ပြီး အလုပ်စုံကို လုပ်ရဦးမယ်
ကောင်ဆိုတော့ ထပ်ပြီး သတိပေးရဦး
မယ်။ ဝိဇ္ဇာ စရဏ သမန္တ တဲ့။ ကိုယ်
တတ်ကျွမ်းတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုပဲ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် လုပ်ပါ။ ဒါမှ အောင်မြင်မှုလည်း

ရမယ်။ လူတကာရဲ့ ချီးကျူးခြင်းကိုလည်း
ခံရမယ်။ ကဲ ... မောင်သေခဲ မင်းကို
ငါ သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်ပြီ။ မင်းလည်း
ငါ့ကို သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်တော့။ အေး
မရည်ရွယ်ဘဲ ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့
ချင်လည်း တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ကွာ”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်က နောက်ဆုံး
စကားပြောကာ ကျွန်ုပ်ကိုလည်းကောင်း၊
၎င်း သုံးလေးနှစ်နေခဲ့သော မြို့ကိုလည်း
ကောင်း ခွဲခွာသွားပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပျော်ရွှင်
မရှိတော့ပြီကတစ်ကြောင်း မြို့တွင် တစ်နှစ်
ခွဲခန့် အနေကြာခဲ့ပြီးဖြစ်၍တစ်ကြောင်း
ဆန်စက်တွင် ရက်ပိုင်းမျှသာ ထပ်၍
အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် အလုပ်ရှင်က တား
သည့်ကြားမှ ဇွတ်ပင် အလုပ်ထွက်လိုက်
လေ၏။ ဦးတည်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်
မရှိဘဲ ၎င်းမြို့မှလည်း ထွက်ခွာလာခဲ့
ပေ၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
အောင်မိုးကောင်း

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဘုရား

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဘုရား

ပဏ္ဍိတ (ရဟန်း)

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်
 တော်မြတ်ကြီးသည် ဘုရားဖြစ်သည်မှ
 ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့ကာလအထိ (၄၅) ဝါ
 ကာလပတ်လုံး မနားမနေတရားတွေ
 ဟောကြားခဲ့ရာမှာ သာဝတ္ထိပြည်တော်ဝန်
 ကျောင်း၊ ပုပ္ဖိရုံကျောင်းတို့မှာ သီတင်း
 သုံးပြီး တရားဓမ္မတွေ ဟောကြားခဲ့တာ
 (၂၅) ဝါ ဖြစ်ပြီး ဝါတော် (၂၀) က
 နေရာ ဒေသအနှံ့ ဒေသစာရီ ကြွလှမ်းကာ
 ထွတ်ထိုက်တဲ့ စေနေယျများစွာကို လှည့်
 ထည် တရားဟောကြားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုယ်တိုင်
 နူးတွေ့ တရားနာကြားပြီး ကျွတ်တန်း
 ဝင်သွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုရားလက်
 ထက်မှာ များပြားလှပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ဟာ ကိုယ်
 တော်တို့ဟာ ကိုယ်တော်တိုင် ချွတ်ကျွတ်
 မဲ့ သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက် ကျန်ရှိနေ
 ဆေးရင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရိုးထုံးစံမရှိသလို
 ကျွတ်တန်းဝင်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တရားဟော
 ကြားဖို့အတွက်ဆိုရင် ယူဇနာဘယ်
 လောက်ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသကိုမဆို

အပင်ပန်းခံ အရောက်သွားပြီး တရား
 ဟောကြားပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကနေ့ ဘုရားသာသနာတွင်း
 မှာ လူဖြစ်နေကြတဲ့ ကျွန်မတို့တွေက
 တော့ ဘုရားချွတ်လို့ ကျွတ်ရမဲ့ ဘုရား
 သာဝကထဲမှာမပါလို့ သံသရာမှာ ကျင်
 လည်နေကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယနေ့
 ကမ္ဘာမှာ လူဦးရေသန်းပေါင်း (၇၀၀၀)
 ကျော်ရှိတဲ့ထဲမှာ ဘုရားကို ဘုရားမှန်း
 တရားကို တရားမှန်း သံဃာကို သံဃာ
 မှန်းသိပြီး ရတနာသုံးပါးအဖြစ် အမြတ်နိုး
 ကိုးကွယ်တဲ့သူ၊ သာသနာရဲတန်ဖိုးကို
 သိတဲ့သူ အလွန်နည်းနေပါပြီ။

ဘုရားသာသနာတော်ကြီးနဲ့
 ကြုံကြိုက်နေတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့တွေ
 အလွန်ကံကောင်းကြပါတယ်။ ကံကောင်း
 မှန်းလည်း သိကြစေချင်ပါတယ်။ ဘုရား
 မပွင့်တဲ့ သာသနာပကာလမှာဆိုရင်
 လူ့ဘဝကိုရနေပေမဲ့ လောကီသမထဈာန်
 ကိုသာ အမြင်ဆုံးရအောင် ကျင်နိုင်ပါတယ်။
 လောကုတ္တရာဈာန်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်
 ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်တရားတွေကို မရနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် သံသရာဝင်ဒုက္ခက မလွတ်နိုင်
 ဘဲ သံသရာဝဲဩဃမှာ တဝဲလည်လည်
 ကျင်လည်နေကြရမှာပါ။ ယခု ဝိမုတ္တိယုဂ
 ခေတ်မှာ သာသနာတွင်းသားတွေဖြစ်တဲ့
 ကျွန်မတို့ အားထုတ်ရင် အားထုတ်နိုင်
 သလောက် လောကုတ္တရာဈာန်၊ မဂ်
 ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်တရားတွေကို
 ရနိုင်ခွင့်ရှိကြပါတယ်။ “သီသုဗေဒစာ၊
 မသီသုကျော်သွား” ဆိုတဲ့စကားလို
 မိမိအသိရှိသလောက်၊ ကြိုးစားကျင့်ကြံ
 သလောက် အကျိုးရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

* ဘုရားရှင်တော်၊ မပွင့်ပေါ်လွင်
 လူတော်အများ စိတ်ကောင်းထားလည်း
 ဤကား ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဟု၊ ထိုထို
 ဘုံဘဝ၊ မသိရ၊ များလှအပြစ်တွေ။

* ဘုရားရှင်တော်၊ ပွင့်ထွန်းပေါ်၍
 ဟောဖော်ညွှန်းကြား၊ မြတ်တရားကြောင့်
 ဤကားကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဟု၊ ထိုထို
 ဘုံဘဝ၊ သိကြရ၊ များလှကျေးဇူးပေ။

အဲသလို “ရှင်နေကာဘိဝံသ”
 ဆရာတော်က ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။ ကုသိုလ်
 ဆိုတာ ကံလည်းဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်

ဥစ္စာအဖြစ်နဲ့ သိမ်းဆည်းထားရမယ်။
ပစ္စုပ္ပန်မှာ အပြစ်ကင်းတယ်။ သံသရာမှာ
ချမ်းသာကျိုးကို ပေးတယ်။ အဲဒါကို
“ကုသိုလ်”လို့ခေါ်ပါတယ်။

“အကုသိုလ်” ဆိုတာ ကံတော့
ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာအဖြစ်နဲ့တော့
မသိမ်းဆည်းရပါ။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အပြစ်သင့်
တယ်။ သံသရာမှာ ဆင်းရဲတဲ့အကျိုးကို
ပေးတယ်။ အဲဒါကို အကုသိုလ်လို့ခေါ်
ပါတယ်။

**ဘုရားပွင့်မှ ကြားခွင့်ကြုံလာ
နာရကြားရ မှားသမျှပယ်ခွာ
ဘုရားဟောသမျှ မလွှဲမှန်စွာ
သစ္စာလေး ပျံ့ပွားစေသနား။**

မြတ်စွာဘုရားပွင့်ထွန်းလာတဲ့
အတွက် ဘုရားဟောတဲ့တရားတွေကို
နာကြားခွင့်ရကြပြီး ကုသိုလ်နဲ့အကုသိုလ်
ကို ခွဲခြားသိနားလည်ကြရပါတယ်။ သိ
နားလည်ကြတာနဲ့အမျှ ကုသိုလ်အလုပ်
တွေကို ကြိုးစားလုပ်ကြတဲ့သူတွေ၊
တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကုသိုလ်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့
ပျော်မွေ့နေတဲ့ ပါရမီရှင်တွေ အများအပြား

ရှိကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး
တွေဟာ ကုသိုလ်နဲ့ယဉ်ပါးကြ မွေ့လျော်
တတ်ကြပါတယ်။

လှူဒါန်းခြင်း ဒါနကုသိုလ်၊
သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း
ဆောက်တည်ခြင်း သီလကုသိုလ်၊
ပုတီးစိပ် အခွံရွာန်ဝင်ပြီး သမထကောင်းမှု
တွေလုပ်နေတဲ့ ကုသိုလ်၊ ပရိတ်တရား
တော်တွေ၊ ဂါထာမန္တန်တွေ၊ ဘုရား
နှုတ်တပါတ်တော်တွေကို ရွတ်ပွားခြင်း
အမျှဝေခြင်း မေတ္တာပို့ခြင်းစတဲ့ သမထ
ကုသိုလ်တွေ၊ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်
ဘာဝနာကုသိုလ်တွေ စသဖြင့် မိမိ
နှစ်သက်ရာ ကုသိုလ်တွေတစ်ခုခုနဲ့
ဗုဒ္ဓသဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေ မွေ့လျော်
တတ်ကြပါတယ်။

အားလုံးထဲမှာ ဝိပဿနာ
ကုသိုလ်ကတော့ အကောင်းဆုံး အမွန်
မြတ်ဆုံးပါ။ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်မှာသာ
နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်နိုင်၊ အပါယ်တံခါးပိတ်နိုင်
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအတော်များ
များက အခြားသော ကုသိုလ်တွေကို

တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ပြုလုပ်ကြပြီး
အချိန်ရကြ၊ အခြေအနေပေးကြ၊
ပြုလုပ်နိုင်ကြပေမဲ့ ဝိပဿနာတရား
အားထုတ်ဖို့ကိုတော့ အချိန်မပေးနိုင်ကြပါ
ဘူး။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ဖို့ကိုရင်
ဆင်ခြေတွေ အများကြီးနဲ့ ရှောင်ဖယ်
ရှောင်ဖယ်လုပ်ကြပါတယ်။

စီးပွားရေးအဆင်မပြေလို့
စားဝတ်နေရေးတွေအတွက် လုံးပမ်းနေ
ရလို့ အလုပ်တွေမအားလပ်လို့၊ သားရေး
သမီးရေးတာဝန်တွေနဲ့ မအားထိုက်
ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ စသဖြင့်
အကြောင်းအမျိုးမျိုး၊ အခက်အခဲတွေ
အမျိုးမျိုး ရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို
အခက်အခဲတွေကြောင့် တရားအားထုတ်
ဖို့၊ အခြေအနေမပေးသေးသူတွေ
အဆင်မပြေသေးတဲ့သူတွေအတွက်
အခြားကုသိုလ်တွေကို တစ်မျိုးမဟုတ်
တစ်မျိုး ပြုလုပ်ကုသိုလ်ယူနိုင်ကြပါတယ်။
ကျွန်မလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ်
နောက်ပိုင်းက ဒီလိုပါ။ သားရေးပယ်အောင်
စားဝတ်နေရေးတွေနဲ့ လေးစားကံတွေကြောင့်

အခုချာလည်ခဲ့တာကို တရားအားထုတ်ခြင်း အလုပ်ကို အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာတရား အားမထုတ်နိုင်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အချိန်မကျသေးလို့ပါ။ အားမဝယ်ကြပါနဲ့၊ တစ်နေ့နေ့ အချိန်ကြလာရင် တရားစခန်းတွေကို ဖြစ်ဖြစ်အောင် ရောက်လာကြမှာပါလို့ အားပေးချင်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ဝိပဿနာ အားထုတ်နိုင်သေးခင် အချိန်က တခြားကုသိုလ်တွေနဲ့ ပျော်မွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အလှူကြီး အတန်းကြီးလှူမှု ဒါနမဟုတ်ပါဘူး။ စေတနာသဒ္ဓါတရားက အဓိကပါ။ မနက်အိပ်ရာထ မြတ်စွာဘုရားကို မျက်နှာသစ်တော်ရေနဲ့ သောက်တော်ရောက်၊ ဆွမ်းကျက်ရင် ဆွမ်းကပ်၊ ညဘက် ဘုရားသောက်တော်ရောက်၊ ဘုရားပန်း ဆီမီး အမွှေးတိုင်ကပ်လှူခြင်းနဲ့ ဒါနကုသိုလ်တွေ ပြုနိုင်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာမှ အလှူဒါနဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲသားလည်း လှူနိုင်တဲ့ ရေအလှူဒါန ကုသိုလ်

က ရေအကျိုး (၁၀) ပါးတောင် ရမှာပါ။ ကိုယ့်လောက် အဆင်မပြေတဲ့သူတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီခြင်းဖြင့်လည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ပွားတော်ရေမွှာ (၅) ပါးသီလ ခံယူဆောက်တည် ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့် သီလကုသိုလ်လည်း ရပါတယ်။

ပရိတ်တွေရွတ်၊ ဂါထာတွေရွတ်၊ မေတ္တာပို့အမျှဝေ၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းစတဲ့ သမထကုသိုလ်တွေလည်း ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံမကုန်တဲ့ ကုသိုလ်တွေပါ။ ကျွန်မ ဝိသနာပါတာက ဂါထာတွေ၊ ပရိတ်တွေရွတ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပုတီးစိပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီကုသိုလ်တွေနဲ့ ထုံမွန်းထားပါတယ်။ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်ကို ခွဲခြားနားလည်ပြီး အကုသိုလ်ဆိုရင် လုံးဝမလုပ်မိဖို့၊ ကုသိုလ်ကိုတော့ ကောင်းမှုတစ်ခု နေ့စဉ်ပြုပြီး တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရအောင်ယူမယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်ထားပါတယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါးအပေါ် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားခိုင်မြဲဖို့လိုပါတယ်။ မိမိလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု

က ကောင်းတဲ့အကျိုးကို ပေးမယ်လို့ ယုံကြည်မှုရှိရင် အခဲမလွင့် အကျိုးပေးပါတယ်။

ကျွန်မကုသိုလ်တွေ ရနိုင်သမျှ စုဆောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ ကုသိုလ်စွမ်းအားတွေကြောင့် အချိန်ကျလာတဲ့ ယနေ့မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ ကျွန်မဘဝ အေးအေးချမ်းချမ်း မပူပန်နဲ့ တရားစခန်းတွေဝင်ပြီး ဝိပဿနာတရားတွေ အားထုတ်နေနိုင်ပါပြီ။ ကောင်းတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေဖြစ်ပေါ် တောင့်တမိရင် များသောအားဖြင့် အလိုဆန္ဒပြည့်ဝတဲ့ အကျိုးတွေ ခံစားရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်ချင်ပေမယ့် အခြေအနေမပေးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အခြားကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို နေ့စဉ်ပြုပါ။ ဘုရားသောက်တော်ရေ၊ မျက်နှာသစ်တော်ရောက်တဲ့ ဒါနလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်တဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပရိတ်၊ ပစ္စာန်း၊ ဂါထာတွေ ရွတ်ပွားခြင်း၊ မေတ္တာပို့ အမျှခြင်း။

ပုတီးစိပ်ခြင်းစတဲ့ သမထကုသိုလ်
တစ်ခုခုကိုဖြစ်ဖြစ် ရနိုင်သမျှ ကုသိုလ်တွေ
ကို နေ့စဉ်ပြုနိုင်သလောက် စုဆောင်းပြီး
ကုသိုလ်တွေ ထုံတာများလာရင် ကုသိုလ်
ကံတွေ တိုးတက်မြင့်မား ကောင်းမွန်လာ
ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ တရားအားထုတ်
နိုင်တဲ့ ကာလကိုရောက်ရှိလာပါလိမ့်မယ်။
ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ဖို့ကို
နေ့တွေ့ ရက်တွေ့ရွှေ့ပိုင်းမနေဘဲ ဒီကနေ့
ဒီအချိန်ကနေစပြီး ပြုပါတော့။

“လူဖြစ်တဲ့လံတံ၊ လူဘုံရပ်၌၊
ထူးမြတ်သည်ဆို၊ ထိုကုသိုလ်ကို၊ ထိုလ
ထိုနေ့၊ ချိန်မရွေးဘဲ၊ ယနေ့ပင်သာ၊
အားထုတ်ရာဇ်၊ သေချာကေန၊ နက်ဖြန်
သံဘက်၊ သေမည်ရက်ကို ခြွင်းချက်မရှိ၊
ဘယ်သူသိလိမ့်” လို့ တောင်ပုလု တောရ
ဆရာတော်ကြီးက စပ်ဆိုထားခဲ့ပါတယ်။

မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရား
ကြီးကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံဟောကြား
ဆုံးမခဲ့ပါသေးတယ်။

“အပ္ပမာဒ”

ရုပ်နာမ်မွေ သဒ္ဓါတို့ ကိုယ်က

ဤပုံ၊ ဖြစ်လိုတဲ့လည်း
တစ်ဖုံဆင်ကွဲ၊ သူတန်ဖြင့်၊
ဖောက်လွဲတတ်စွာ၊ မွေတာကို
ပညာစက္ခု၊ မျှော်ထောက်ရှု၍၊
ယခုပင်လျှင်၊ မအိုခင်က၊
ကြိုတင်ကောင်းမှု၊ ကြိုးစားပြုလော့။
ယခုပင်လျှင်၊ မနာခင်က၊
ကြိုတင်ကောင်းမှု၊ ကြိုးစားပြုလော့။
ယခုပင်လျှင်၊ မသေခင်က၊
ကြိုတင်ကောင်းမှု၊ ကြိုးစားပြုလော့။
ရတုချိန်ထောက်၊ သေချိန်
ရောက်မှ
ချုပ်ပျောက်ခန္ဓာ၊ သေအံ့ရာဟု
မရထားခွင့်၊ ရှင်သေမင်းနှင့်၊
မိတ်သင်းဖွဲ့ကာ၊ ချိန်းချက်ကာဖြင့်
သေချာရက်က၊ မရှိကြဘူး။
အပ္ပမာဒ၊ နှလုံးဆ၍၊ တရား
လက်မလွတ်ပါစေနင့်။
မိမိတို့ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်
သေရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တာမို့
အချိန်ရှိတုန်းလေးမှာ ကုသိုလ်တွေပြု
လုပ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရပါတယ်။

ကုသိုလ်ပြုမယ်သူတွေ သဒ္ဓါတရား ထက်
သန်စေဖို့ အားရှိစေဖို့ သာကေလေးတွေ
ပြောပြချင်ပါတယ်။
ဘုရားလက်ထက်က သီဟိုဠ်
ကျွန်းမှာ “ကုဇ္ဈိလတိဿ” အမည်ရှိတဲ့
တောကျောင်း(တစ်ခုသာတောင်ဝှမ်းလှိုင်း
မှာ လင်းနှိုင်းရာ နေထိုင်ကြတယ်။ အဲ
တောင်ဝှမ်းမှာနေတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး
နေ့တိုင်း မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ကို
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တယ်။ လင်းနှိုင်း
ငါးရာတို့ဟာ အဲဒီရဟန်းရဲ့ သတိပဋ္ဌာ
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တဲ့ အသံကို ကြား
အခါ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မသိပေမယ့်
တရားဆိုတဲ့ အာရုံကိုယူပြီး စိတ်ရ
ကြည်ညိုနေကြတယ်။ အဲဒီလင်းနှိုင်း
ငါးရာသေတဲ့အခါ တောကျောင်းရဲ့ ဆွမ်း
ရွာမှာ မိုးနွယ်အသီးသီးနဲ့ လူဖြစ်ကြတယ်
အသက်ကြီးတဲ့အခါ တောကျောင်း
သွားပြီး အရိယသံသ တရားကိုနာကြား
အတွက် ကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ကြတယ်။
မကြာခဏ တရားသွားမှ
တစ်နေ့တော့ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်

နာရတဲ့အခါ လူဘောင်ကို ငြီးငွေ့တဲ့ အတွက် ငါးရာသော အမျိုးသားတွေ ရဟန်းပြုကြပြီး အရင်ဘဝက နေခဲ့ဖူးတဲ့ တောင်ဝှမ်းလိုက်ရုံမှာ နေကြတယ်။ ရဟန်းတစ်ပါးက...

“ဤလိုက်ရုံကား လင်းနီနဲ့ နံနီ” ဆိုသောအခါ သံဃာမထေရ်က -

“ငါ့ရှင်တို့ ရှေးဘဝတုန်းက ငါတို့ဟာ လင်းနီဖြစ်ကြပြီး ဒီလိုက်ရုံဟာ ငါတို့ နေထိုင်ခဲ့ရာ လိုက်ရုံဖြစ်တယ်”

လို့ဆိုတယ်။ ဒီစကားကို ကြားပြီး ရဟန်းတွေအားလုံး သံဝေဂရကြ တဲ့အတွက် မဟာပဏ္ဍနသုတ်ကိုပဲ နာပြီး သောတပန်ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်တစ်ဖန် မဟာသတိပဏ္ဍနသုတ်ကိုပဲနာပြီး အထက် မဂ်သုံးတန်ကို ရကြတယ်။

ကျွန်မဆိုလိုတာက တရားရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မသိနားမလည်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတောင် ဘုရားရဲ့တရားတော် အသံဆိုတဲ့ ကြည်ညိုစိတ်နဲ့ သေတော့ လူ့ဘဝရောက်ရတယ်။ လူ့ဘဝမှာ တစ်ခါ တရားတွေနာပြီး မဂ်ဉာဏ်တွေရကြ

တယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတဲ့ ကြည်ညိုစိတ်၊ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ကုသိုလ် တွေ ပြုလုပ်ကြရင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ တွေ တကယ်ရရှိမှာပါ။

နောက် သာဓကတစ်ခုကတော့ သီဟိုဠ်ကျွန်း ရောဟထနေပုဒ်မှာ လှည်း ကုန်သည်တစ်ဦးဟာ လဲ ငါ့ ဝှမ်းနဲ့အပြည့် လှည်းကို မောင်းသွားရင်း ညွှန်ပျောင်းနက် တဲ့နေရာရောက်တော့ လှည်းကွဲနှစ်သွား တယ်။ လှည်းကုန်သည်ရဲ့ “မဟာဒတ္တ” အမည်ရှိတဲ့ နွားက ညွှန်နှစ်နေတဲ့ လှည်း ကို ရုန်းမထုတ်နိုင်ဖြစ်တော့ လှည်းကုန် သည်က ...

“နွားလားဒတ္တ ... သင်ဟာ ယနေ့ ဒီညွှန်ကနေ လှည်းကို ထုတ်နိုင်ရင် နောက်တစ်ဖန် သင့်ကို လှည်းထမ်းပိုးမှာ မကတော့ပါ” လို့ဆိုတယ်။

ဒီစကားကိုကြားတော့ မဟာ ဒတ္တနွားက လှည်းကို ညွှန်ထဲကထုတ်ဖို့ အားစိုက်လုံလပ်ပြုတယ်။ တစ်ကြိမ်ရုန်း လိုက် လှည်းကုန်သည်က နွားအားကုန် ထုတ်ရုန်းအောင် လိမ်ညှာပြောပြီး ရုန်းခိုင်း

တယ်။ ခုနစ်ကြိမ်တိုင် ရုန်းပြီးတဲ့အခါ နွားဟာအိုပြီး အားနည်းတဲ့အတွက် ရင်ကွဲ သွေးအန်ပြီး လဲသွားတယ်။ လှည်း ကုန်သည်က မဟာဒတ္တနွားကို စွန့်ထားခဲ့ပြီး တခြားနွားကို ကသွားတယ်။

အဲဒီအခါ အိုးထိန်းသည် တစ် ယောက်က နွားမသေသေးဘဲ နွားရဲ့ အရေ ကို ခွာယူသည်။ စောင်သမားတစ်ယောက် ကလည်း စောင်ကြီးပြုလုပ်ဖို့ အကြောကို နုတ်ယူတယ်။ မုဆိုးတစ်ယောက်က ခွေး နှင့်အတူလာပြီး အသားကိုလီးယူပြီး ခွေးကိုကျွေးတယ်။ ခွေးတွေကလည်း နှုတ်သီးနဲ့ ကိုက်ဖြတ်စားကြတယ်။ နွား ခုမှာ အသက်မသေသေးဘဲ ကိုယ်ပေါ်ကို ပိုးရွှံ့ ခြပုန်းတွေက ကိုက်ခဲကြတယ်။ မဟာဒတ္တနွားလားဟာ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကိုရောက်ပြီး ဝပ်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ “စူဠဝိဇ္ဇာပိတိက တိဿ” မထေရ်ဟာ ရဟန်းငါးရာနဲ့ ဒီလမ်းခရီးကနေသွားရင်း နွားလားကို မြင်တဲ့အခါ သနားတဲ့စိတ်ဖြစ်ပြီး သပိတ်နဲ့ ရေကိုယူတိုက်တဲ့အတွက် နွားလဲလည်း

ရေသောက်ပြီး အနံ့အရသာ ဝေဒနာ သက်သာရာရတယ်။

မထေရ်က နွေးတဲ့ အနံ့အရသာဖြင့် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ကို ဟောတယ်။ သရဏဂုံနဲ့ သီလပေးစဉ် နွားလားဟာ “ဒါကဖြင့် တရားတော်ပဲ” လို့ အာရုံယူပြီး သေလွန်ခဲ့တဲ့အတွက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ယူဝနာသုံးဆယ်ရှိတဲ့ ရွှေဗိမာန်နဲ့ နတ်သမီးတစ်ထောင် ခြံရံပြီးဖြစ်တယ်။ မဟာဒတ္တနတ်သားလို့ အမည်ရတယ်။

နောက် သာဓကတစ်ခုကတော့ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ကြက်မတစ်ကောင်ဟာ ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ ဆွမ်းစားဇရပ်အနီးမှာ နေတယ်။ အဲဒီကြက်မလေးဟာ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းတဲ့ ရဟန်းရဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းသံကိုကြားပြီး “ဤကား တရားတော်တည်း” လို့ အာရုံယူနေတဲ့အခိုက်စွန့်တစ်ကောင်သုတ်တာခံရပြီး သေလွန်တဲ့အခါ လူ့ဘဝရောက်ရှိပြီး “ဥပရိ” မင်းသမီးဖြစ်တယ်။ နောက်ထပ်ဖြစ်တဲ့ ဘဝတွေမှာ ဗြဟ္မာဘဝ၊ သူဌေးဘဝ၊

တစ်ခါစုတေပြန်တော့ ဂေါတမဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ဝက်မလေးဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဝက်မလေးကိုမြင်တော့ ပြုံးတော်မူတယ်။ ပြုံးတော်မူရတဲ့ အကြောင်းကို အရှင်အာနန္ဒာက မေးလျှောက်တဲ့အခါ ဗြဟ္မာပြည်မှာ ဗြဟ္မာဘဝ စံစားရပြီးမှ ဒီဘဝမှာ ဝက်ဖြစ်နေရတဲ့ အကြောင်းကို ဟောတော်မူတယ်။ ဒါကြောင့် “ဗြဟ္မာပြည်မှာ တဝင်းဝင်း ဝက်စားကျင်းမှာ တရုရဲ့” ဆိုတဲ့ ကြောက်စရာ သံသရာလည်ပုံကို သံဝေဂရကြပြီး မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားအဆုံးမှာ တရားနာ ဖရိသတ်တွေ သောတာပတ္တိမဂ် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသဖြင့် တရားရကြပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဘာမှအနက်အဓိပ္ပာယ်မသိ “တရား”ဆိုတဲ့ အာရုံလေးနဲ့ သေရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတောင် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုံဘဝတွေ ရောက်ရှိစံစားကြရတယ်ဆိုရင် ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကြည်ညိုတဲ့စိတ်၊ ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ကုသိုလ်တွေ နေ့စဉ် (စွမ်းနိုင်သမျှလေး) ပြုလုပ်နေကြမယ်ဆိုရင်

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ကောင်းကျိုးတွေရှိမယ်၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေကင်းမယ်၊ သေလွန်တဲ့အခါမှာလည်း မိမိပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို အာရုံပြုပြီး သေသွားရမယ်ဆိုရင် နောင်လာမယ့် ဘဝဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံဘဝကို ရောက်ရှိမှာ အမှန်ပါ။

ကျွန်မတို့ကို ဥပုသ်နေ့တိုင်း တရားဓမ္မဟောကြားတဲ့ “ဆရာသစ္စာရုံမင်း” သင်ကြားပေးတဲ့ ဓမ္မစာစုလေးကို လက်ဆင့်ကမ်း ဒါနပြုလိုက်ပါတယ်။

* မသစ်ချင်သစ်၊ သစ်ချင်သစ်၊ သစ်ကြ မျက်နှာရေး။

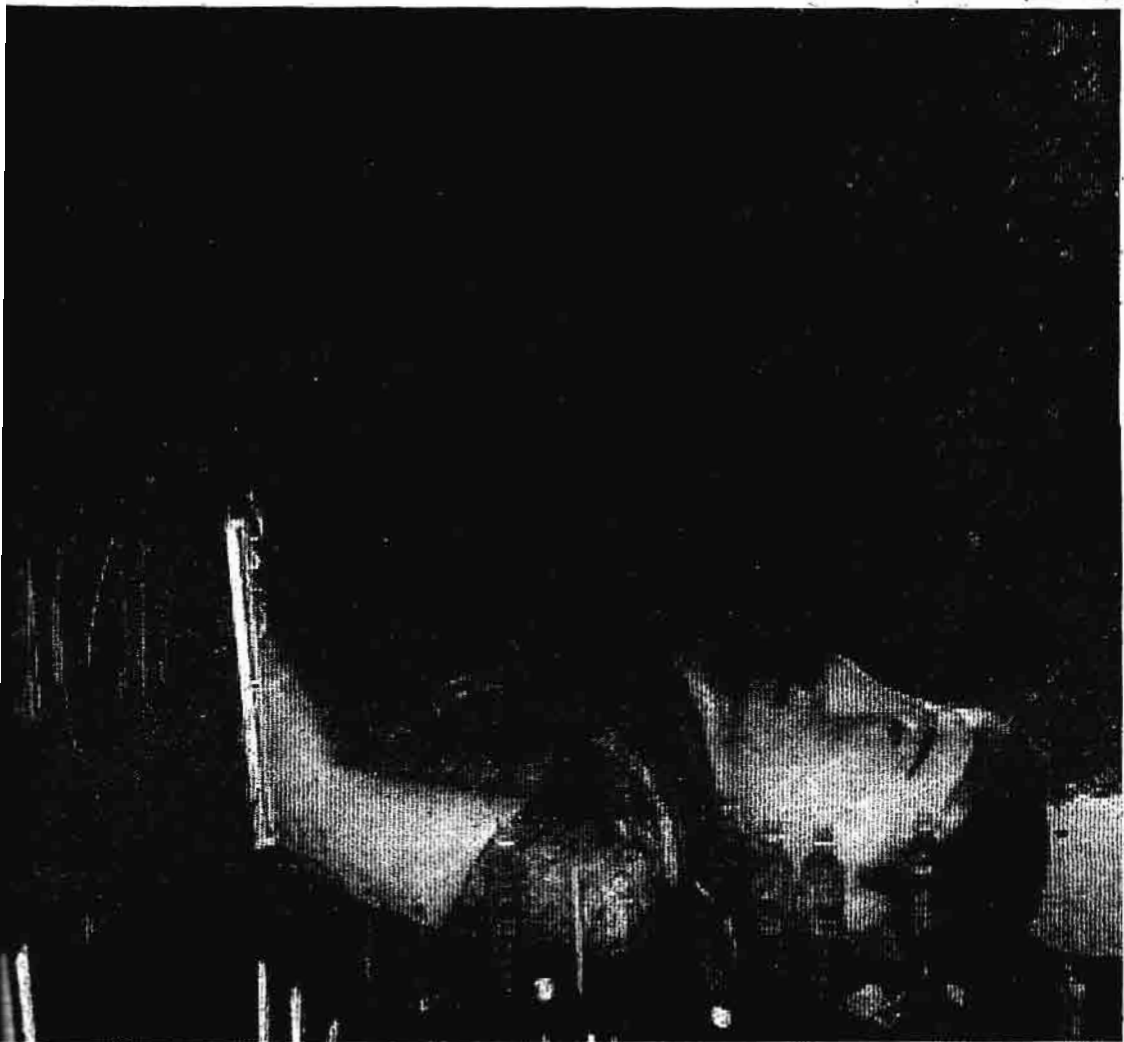
မျက်စိ၊ နား၊ နား၊ လျှာ၊ ကာယာ အာမှာ ချေးညှော်တွေ။

* မစားချင်စား၊ စားချင်စား၊ ဆေးဝါး စာတ်စာတွေ။

ဥပုသ်၊ ဘေးရောဂါ၊ ကိုယ်မှာ၍ နေ။

* မပြုချင်ပြု၊ ပြုချင်ပြု၊ ပြုကြ ကုသိုလ်တွေ။

ကိုယ်တွင်းရောဂါ။ ကိလေသာ၊	သမထဦးအောင်၊ သတိဆောင်၊	အချိန်ရှိခိုက်၊ လုံလပ်ခိုက်၊ ကြိုးစား
ကိုယ်မှာရှိ၍နေ၊	ခုနောင် ပွားထားပါ။	လိုက်စမ်းပါ။
၏နဦးအောင်၊ သတိဆောင်၊	ဝိပဿနာဦးအောင်၊ သတိဆောင်၊	ကောင်းမှုတစ်ခု၊ နေ့စဉ်ပြု၍
ခုနောင် ပြုထားပါ။	ခုနောင် ရှုထားပါ။	သုခချမ်းသာ ရကြပါစေ။
သီလဦးအောင်၊ သတိဆောင်၊	* အို၊ နှု၊ သေရော၊ ခုက္ခဘေး မဦး	
ခုနောင် ကျင့်ထားပါ။	သေးငယ်ပါ။	

မနောဖြူ (ဝေလွန်)

ကျောင်းသား
ကျောင်းသား
ကျောင်းသား
ကျောင်းသား (ကျောင်းသား)

တစ်နေ့တွင် ရွာမှ အမျိုးသမီး

ပေါ့ကွာ”

ဝါဆိုသင်္ကန်းနှင့် ကျောင်းရောက်လျှင်

လှူပေးရန် ကော်ဖီမစ်တပ်ပါကင်၊ အချို့ပွဲ

အတွက် မှန်တချို့ကိုပါ ယူဆောင်လျက်

ရန်ကုန်မှ မှီရာရထားနှင့် လိုက်နိုင်ရန်

ဘူတာကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နေ့ ဆယ့်တစ်နှာရီခွဲ ထွက်

သော အဆန်ရထားရှိသဖြင့် ထိုရထားနှင့်

ပင် စီးလိုက်ခဲ့တော့သည်။

“ဒီရထားက ဖြူကို ညနေလေး

နာရီလောက် ရောက်သွားမှာပဲ၊ ဖြူရောက်

မှ မှီရာကားနဲ့ ရွာအရောက် စီးလိုက်သွား

ရမှာပဲ”

ရထားမှာ ရန်ကုန်မှ စထွက်

လာကတည်းက ကြားဘူတာများတွင်

မရပ်ဘဲ ခုတ်မောင်းလာခဲ့သည်။ မကြာမီ

ကျောက်တန်းဘူတာသို့ ရောက်ကာ

ရထားရပ်ခဲ့တော့သည်။

“ဟင်...ဒီဘူတာမှာ ရထား၊

မရပ်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် မရပ်ရဲတာတာမှာ

ရပ်တာပါလိမ့်”

ကျော်စွာလည်း သိလိုသဖြင့်

စုံစမ်းကြည့်လေရာ မြောက်ဘက်လော

၏ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ ကွယ်

လွန်ကြောင်း ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်း

ကြားလာခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်သူ၏ ဖခင်

နှင့် ယောက္ခမဖြစ်သူ အမျိုးသမီး၏ ဖခင်

မှာ ညီအစ်ကိုဖြစ်ကြသည်။ ဇနီးသည်၏

အင်္ကျီအကြီးဆုံးဖြစ်၍ သူ့အောက်ဖြစ်

သော ကွယ်လွန်သူ၏ ဖခင်မှာ အငယ်

ဖြစ်သည်။

“ရွာမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ မောင်

တစ်ဝမ်းကွဲ သေဆုံးခဲ့လို့ အကြောင်းကြား

တာတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကျန်းမာရေး

မကောင်းလေတော့ ဒီလောက် ကားတစ်

စာနဲ့၊ ရထားတစ်တန် ခရီးရှည်ကို သွား

ဆိုမဖြစ်ဘူး။ တကူးတက အကြောင်း

ကြားလာတာဆိုတော့ တစ်ယောက်မှ

မသွားလို့ကလည်း မကောင်းဘူး ထင်

တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းရဲ့ အမေ

ဆုံးတုန်းက သူတို့ ဒီရန်ကုန်ကို အရောက်

လာခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ကိစ္စကြုံလာတော့

တစ်ယောက်ယောက်တော့ သွားမှ ဖြစ်မှာ

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်ခွင့်ယူပြီး သွား

ပါလားတော်”

“အင်း...ကိုယ်လည်း အဲဒီလို

ပဲ အလုပ်ကခွင့်ယူပြီး သွားမလားလို့၊

မသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

ထိုအခြေအနေကြောင့် ကျော်

စွာလည်း အလုပ်မှခွင့်ယူကာ သွားရန်ပြင်

ဆင်ခဲ့တော့သည်။

“ရှင် ရွာကို နာရောက်စွန့်သွား

ရင်း ရှင်သူငယ်ချင်းဘုန်းကြီး သီတင်းသုံး

နေတဲ့ ကျောင်းကိုပါ သွားခဲ့ပါလား။ အဲဒီ

သူငယ်ချင်း ဘုန်းကြီးအတွက် ဝါဆို

သင်္ကန်းကပ်လှူဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ သင်္ကန်း

ကလည်း သွားပြီး မကပ်လှူရသေးလို့

အဆင်သင့်ရှိနေတာပဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်ဟေ့၊

အသုဘသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသွားရင် အဲဒီဘုန်းကြီး

ကျောင်းကိုသွားပြီး ဝါဆိုသင်္ကန်းပါ ကပ်

လှူပေးခဲ့ရမယ်ကွ”

ကျော်စွာလည်း အဝတ်အစား

အပိုတစ်စုံထည့်၍ ဘုန်းကြီးကပ်လှူရန်

မည့် အမြန်ရထားအား ရပ်၍ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“ဟာ...ဒီကျောက်တန်းဘူတာမှာ ရပ်နေခဲ့တာ နှစ်နာရီနီးပါး ကြာသွားပါပြီပဲ။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ ဖြူးကို ညမှ ရောက်တော့မှာပါလား။”

ကျော်စွာလည်း ဖြူးသို့ရောက်လျှင် ကားတစ်ဆင့်စီးပြီး ရွာဘက်သို့ လိုက်ရဦးမည် ဖြစ်ရာ၊ ဖြူးကို ညဘက်တွင်မှ ရောက်လျှင် စီးလိုက်စရာ ကားမရှိတော့သဖြင့် ဖြူးတွင် တစ်ညလုံး သောင်တင်နေရတော့မည်ကို တွေးပူနေမိလေသည်။

“အင်း...ရထားတော့ စထွက်ပြီပဲ။”

“ရေမှာ သံလမ်းကို ရေတွေ ကျော်နေလို့တဲ့ဗျ”

“ဪ...ဒါကြောင့် ခြောက်ဘက်က လာတဲ့ရထား အရောက်နောက်ကျနေလို့ စောင့်နေရတာကိုး”

ကျောက်တန်းဘူတာမှ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာရာ ပဲခူးမရောက်မီ

တာတတတာသို့ရောက်ပြီး ရထားရပ်ပြန်၏။ မှန်လေသည် တာတတတာမှာပင် ဘူတာဝန်ထမ်းများနေသော အိမ်များမှာ ရေတစ်ဝက်ခန့် မြှုပ်နေ၏။ ဘူတာ ပတ်ပတ်လည်ရှိ တွင်းများတွင် ရေတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာများမှ လူများသည်ပင် စက်လှေများဖြင့် သွားလာနေကြရသည်။ တာတတတာတွင် တစ်နာရီကျော်ရပ်ပြီးသောအခါ ရထားဆက်ထွက်လာသည်။

လာသည်။

“ဟင်...ရထားမောင်းနေတာကလည်း နေ့လျော့လျှာလား။ ပက်ကီပြိုင်ရင်တောင် ပက်ကီက ပိုလို့မြန်မယ်”

တာဝနှင့် ဘုရားသုံးဆူကြီးရောက်လာသောအခါ သံလမ်းများကို လုံးဝမမြင်နိုင်အောင် ရေတွေကျော်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရထားမှာ ဖြည်းဖြည်းသော ခုတ်မောင်းနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပဲခူးရောက်တော့ ညနေ ခြောက်နာရီခန့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ပဲခူးမှ ဆက်ထွက်ထားတော့ ရေကျော်၊ ရေကြီးခြင်း မရှိတော့သဖြင့် ပုံမှန်ခုတ်မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဟော...ဖြူးဘူတာ ဆိုက်ပါပဲ။ ညတစ်နာရီတောင် ရှိနေပြီဆိုတော့ ငါ ဖြူးဘူတာမှာပဲ စကြံထဲမှာ မိုးထဲတဲအထိ ထိုင်စောင့်နေရတော့မှာပဲ”

ထိုအခါမှပင် ဖြူးရောက်လာထောင်ဆိုင်တွင် ဝင်စားမည်ဟု အားခဲထားခဲ့ပေရာ၊ ညတစ်နာရီဆိုတော့ ဆိုင်အထဲ အားလုံး ပိတ်သိမ်းခဲ့လေပြီ။

“ငါ တစ်ခုခုတော့ ဝယ်စားမှ ပဲ”

ဖြစ်မယ်။ ဗိုက်က တအားဆာနေပြီ”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကားလမ်း
ဘေးမှာ ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင် ရှိနေလို့”

ကျော်စွာလည်း ထိုဆိုင်ထဲဝင်
ကာ ထမင်းကြော်ရသည်ဆို၍ တစ်ပွဲမှာ
စားခဲ့သည်။ ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်တစ်
ခွက်နှင့် စမူဆာတစ်ပွဲ ထပ်မှာစားလိုက်မှ
အဆာပြေခဲ့ရသည်။ စားသောက်ရင်း တီဗွီ
ကြည့်မိသည်။

“ဪ...စတာလုံး မင်းသား
ပါတဲ့ မူးယစ်ဂိုဏ်း နှိမ်နင်းတဲ့ကားပါလား။
ဒါဆို စွန့်စားဖော်ထုတ်တာဆိုတော့ ကြည့်
ကောင်းမှာပဲ”

ကျော်စွာမှာ ရေနွေးကြမ်း ထိုင်
သောက်ရင်း ထိုဗီဒီယိုကားကို ကြည့်ကာ
အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့လေသည်။

“ဪ...နံနက် သုံးနာရီထိုး
တော့မှာပါလား။ ဖိုးလင်းဖို့ အချိန်သိပ်
မစောင့်ရတော့ဘူးဘဲ။ ဘူတာကို ပြန်သွား
ပြီး စကြိုထဲက ဆိုင်ခုံမှာ သွားထိုင်နေမှ

မကြာမီ အချိန်မှာပင် ဖိုးစင်စင်
လင်းလာခဲ့သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်
လက်ဖက်ရည်နှင့် အီကြာကွေးစားကာ
ဖြူးတောင်ငူထွက် ကားနှင့်ဖီးလိုက်လာခဲ့
တော့သည်။

ရွာသို့ နံနက်ရှစ်နာရီခွဲ အချိန်
ခန့် ရောက်ခဲ့သည်။ အသုဘမှာ နေ့လည်
တစ်နာရီခန့်တွင် သင်္ဂြိုဟ်မည်ဟု သိရ
သည်။ အသုဘသို့ လာကြသော ရွာထဲမှ
ဆွေမျိုးသားချင်းများ အသိမိတ်ဆွေများ
နှင့် တွေ့ကာ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေ
ရင်း စကားစမြည် ထိုင်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

နေ့ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲသည်နှင့်
အသုဘပို့ဆောင်ကြသည်။ ရွာခလေး
အတိုင်း သုသာန်တွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်
လေသည်။ ပြီးသောအခါ ညနေ နှစ်နာရီ
ခွဲခွဲပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကျွန်တော်တော့ ညမှာ
ဟိုအနောက်တောင် ကုန်းပေါ်က သူငယ်

ချင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားအိပ်မယ်။
ဘုန်းကြီးဝတ်နေတာ ကြာနေပေမယ့်
တစ်ခေါက်မှ မရောက်သေးဘူးလေ။ ပြီး
တော့ သူငယ်ချင်း ဘုန်းကြီးအတွက် ဝါဆို
သင်္ကန်း ကပ်လှူဖို့လည်း ပါလာခဲ့တယ်”

ညနေစာကို အသုဘအိမ်ရှင်က
ကျွေးခဲ့သည်။

“ကဲ...ကိုကျော်စွာ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းသွားအိပ်မယ်ဆိုရင် ညစာ
ထမင်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကပဲ စားသွား
ရမှာ၊ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပြီလေ။ လက်ဆေး
ပြီး စားသွားလိုက်ဦး”

ကျော်စွာလည်း ညနေစာစား
သောက်ပြီးသည်နှင့် တောင်ခြေရှိ တောင်
ကုန်းပေါ်မှ သူငယ်ချင်းဘုန်းကြီးကျောင်း
သို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။ တောင်
ကုန်းသို့ နှစ်မိုင်မျှ ကွာဝေး၏။ ခပ်သုတ်
သုတ် သွားလိုပေမယ့် လမ်းက ဗွက်တွေ
နှင့်ချော်နေ၍ တဖြည်းဖြည်းသာ သွားနေ
ရသည်။

“ဟင်...အချိန်က ညနေ
ခြောက်နာရီကျော်သွားပြီပဲ”

“ငါ ကျောင်းအရောက်သွား
မယ်ဆိုရင် ည ခုနစ်နာရီလောက်မှ
ကျောင်းကို ရောက်တော့မှာပဲ”

ချော်ချွတ်ချွတ် နိုင်လှသော
မြေလမ်းပေါ်တွင် ချော်မလဲကျအောင်
ထိန်း၍ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

မကြာမီ ကုလားရွာသို့ ရောက်
လာပြီး ထိုရွာလယ်ရှိလမ်းမှ လျှောက်ခဲ့
ရသည်။

“ဟာ...တစ်လမ်းလုံး ရွံတွေ
ဗွက်တွေချည်းပါလား။”

“ဟော...ရှေ့မှာ တောထဲ
လွှတ်ကျောင်းတဲ့ နွားအုပ်ပြန် မောင်း
သွင်းပါလား။”

“ဪ...ဒီရွာ အလယ်လမ်း
က ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ နေတိုင်းသွားထား
တဲ့ လမ်းဆိုတော့ ဗွက်ထနေတာပါလား။”

“ဟင်...ဆရာကြီး ရန်ကုန်
က ဘယ်တုန်းက လာခဲ့တာလဲ”

“လာခဲ့တာတော့ မနေ့ကပဲ
သုဇယ်ခိုင်း ရာဂျာရမ်းရေ လမ်းမှာ ရထား
က ရေတွေ သံလမ်းကိုကျော်နေလေ

တော့ ဖြေးဖြေးမောင်းခဲ့တာလေ။ ဖြေး
ကို ညတစ်နာရီမှာရောက်လို့ မီးလင်းမှ
ကားစီးပြီး လာခဲ့တာပဲ။ ဟိုရွာထဲက
အသုဘကိစ္စကို လာခဲ့တာပဲ သူငယ်ချင်း”

ကုလားရွာမှာနေသော ရာဂျာရမ်း
သူငယ်ချင်းမှာ ဆယ်တန်းအတူတူ ဖြေရင်း
ခင်မင်ခဲ့ရာဖြစ်သည်။

ကျော်စွာမှာ တစ်ချိန်တုန်းက
ရာဂျာရမ်းနှင့်အတူ ဇေယျဝတီ သင်္ကြာ
စက်ဝင်းထဲက လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်း
သို့ ညဘက်တွင် သွားတတ်ခဲ့ကြသည်
ကို သတိရမိသည်။ ဇေယျဝတီနှင့်ရွာမှာ

BURMESE
CLASSIC

နှစ်ပိုင်ခဲ့ဖူး ကွာလင်း၏။ ရွာမှ နှစ်ယောက်
သား ညကျောင်းတက်ရန် အလာတွင်
ရာဂျာရမ်းက ဝါးတစ်ဆစ်မှူးထဲသို့ ရေနံဆီ
ထည့်ကာ ထိပ်ကာ မီးစာအဝတ်ဆိုထား
သည့် မီးတုတ်တစ်ခု ယူလာခဲ့သည်။ ထို
မီးတုတ်ကို ညကျောင်းလာရင်း ပြီးအတွက်
ကားလမ်းဘေးမှ ကုက္ကိုပင်တစ်ပင်၏ ခြေ
ရင်းတွင် ထောင်၍ ဂုဏ်ထားခဲ့ရသည်။
ညဆယ်နာရီတွင် ညကျောင်းဆင်း၍ ပြန်
လာကြလျှင် ထိုမီးတုတ်ကို ထွန်းညှိ၍
ကိုင်လာခဲ့ကြရသည်။ ထိုအချိန်က သံ
လမ်းတံတား၌ စစ်သားများ စောင့်ကြပ်
နေလေရာ၊ မီးမပါဘဲ ကားလမ်းပေါ် သွား
သည်ကို မြင်ပါက ပစ်ခတ်ကြမည်ပင်။
ထို့ကြောင့် မီးတုတ်ထွန်း၍ မြင်မြင်ထင်
ထင် သွားကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး အခု မိုးချုပ်မှ
ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ဟို...တောင်ခြေက ဘုန်း
ကြီးကျောင်းကို သွားမှာလေ။ အဲဒီ ဘုန်း
ကြီးက ကျောင်းဆရာ အလုပ်ထဲထွက်
ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်နေတဲ့ ကျွပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ

သုငယ်ချင်းပဲလေ”

“အို...မိုးတောင်ချုပ်နေပြီ။
လမ်းမှာတင် မှောင်သွားမှာပဲ။ အဖော်မပါ
ဘူးလား၊ ဆရာကြီး”

“အဖော်မပါပေမဲ့ ဒီလမ်းခရီးက
သွားဖူးနေတဲ့လမ်းပဲ။ သွားတတ်ပါတယ်။
ရာဂျာရမ်းရယ်”

ကျော်စွာလည်း ရာဂျာရမ်းအား
နှုတ်ဆက်ခဲ့ကာ တစ်ယောက်တည်း
ဆက်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကုလားရွာဆုံးလျှင် လမ်းတွင်
ချောင်းကမ်းဘေးအတိုင်း လျှောက်သွားရ
သည်။ ချောင်းကမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်
ချက် ကုန်းပေါ်တွင် လယ်ကွင်းများသာ
မြင်ရသည်။ ထိုလယ်ကွင်းအားလုံးမှာ စပါး
များ စိုက်ထားပြီးနေ၍ စပါးပင်များ စိမ်း

စိမ်းစိုစို ရှိနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်
လေအဝေ့တွင် စပါးပင်များ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်
ရှားနေကြသည်မှာ ကြည်၍ပင်ကောင်းလှ
ပေသည်။ ရန်ကုန်တွင် မြင်ရသော မြင်
ကွင်းများနှင့် ယခုတွေ့ မြင်နေရသော
တောသဘာဝ ရှုခင်းများမှာ ကွာခြားလှ
ပေသည်။ ရန်ကုန်မြင်ကွင်းက တိုက်တွေ့
တာတွေ ကားတွေ လူတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်
ခတ်နေ၏။ တောသဘာဝ ရှုခင်းမှာ
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် မျက်စိ
ပသာဒ ကြည်လင်အေးမြလှပေသည်။

“ဟော...ချောင်းကမ်းဘေးမှာ
ကပ်ပေါက်နေတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးလည်း
ရှိနေသေးတာပဲ”

“ချောင်းရေတွေ နှစ်စဉ်ကြီးတာ
ချောင်းရေထဲ ပါမသွားဘူးလား၊ ညောင်မြစ်

တွေ ကုတ်အားကောင်းနေလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျော်စွာမှာ ထိုညောင်ပင်
အောက်က ရေအိုင်ကြီးကို လှမ်း၍တွေ့
မြင်ရပြန်သည်။ ထိုရေအိုင်ကြီးက ရေနက်
ပြီး နွေမှာပင် မခန်းခြောက်သဖြင့် ကျွဲနွား
များကို ရေတိုက်ပေးရာ အိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း တစ်ယောက်
တည်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ၊ မောင်ခြေ
သန်း အချိန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရေနား
ရောက်လျှင် ချောင်းကွေ့ကြီးတစ်ခုကို
ကွေ့ပတ်၍ ချောင်းကမ်းပါးအတိုင်း လာခဲ့
သည်။

“ဟော...ဟိုရေမှာ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် တောင်ခြေဘက်ကို သွားနေ
ပါလား”

“ကေန္တ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဟို
တောင်ခြေက တဲမှာနေတဲ့ အမျိုးသမီး
ဖြစ်မယ်။ ဒီရွာထဲလာပြီး ရေငယ်ပြီး ပြန်
တာလည်း ဖြစ်မယ်”

“အင်း...မိုးချုပ်ချုပ်မှာ ငါ
တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့ရလို့
သိပ်ငယ်နေမိတာ၊ အခုတော့ ရှေ့မှာ

အဖော်ရှိနေခဲ့တာပဲ”

ထိုအမျိုးသမီးကို တွေ့မြင်ခဲ့သဖြင့် တောင်ခြေဘက်သို့ ခရီးသွားဖော် တွေ့ခဲ့သဖြင့် အဖော်ရကာ သိမ်ငယ်စိတ် ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ချောင်းကွေ့ကို ကျော်လာပြီး တောင်ခြေနှင့်ချောင်းကြားရှိ လယ်ကွင်း များထဲမှ လမ်းပေါ်ရောက်လာခဲ့၏။

“ဟင်... ငါ့ရှေ့က တောင်းတစ်တောင်းရွက်ရင်း သွားနေတဲ့အမျိုးသမီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“စပါးပင်တွေကြားထဲက သွားရလို့ ပျောက်ကွယ်တယ်လို့ ပြောရအောင် ကလည်း စပါးပင်ကလေးတွေက အခုမှ တစ်ထောင်လောက်ပဲ မြင်နေသေးတာပဲ”

“ဒီအနီးအနားမှာလည်း တံတစ်လုံးမှလည်း မရှိပါလား”

ကျော်စွာမှာ သူ့ရှေ့လမ်းလှမ်းမှ လျှောက်သွားနေသော ထိုအမျိုးသမီး သူ၏ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သဖြင့် စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ဟင်... ဒကာ၊ ငါးချုပ်ချုပ်ကြီး မှာပဲ”

ကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ အဖော်မပါဘူးလား ဒကာရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဘုရား။ အရှင် ဘုရားနဲ့ ကျောင်းမှာ ညအိပ်ရင်း စကားတွေ ပြောချင်လို့ ငါးချုပ်ပေမဲ့ အရောက်လာခဲ့ရတာ ဘုရား”

“လမ်းမှာရော ချော်ချက်မလဲ ကျဘူးလား ဒကာရဲ့”

“ချော်တော့ မလဲကျပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော် လာနေရင်းက ချောင်းကွေ့အထက်နားလည်း ရောက်လာရော တပည့်တော်ရဲ့ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းက တောင်းရွက်ပြီး သွားနေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားခဲ့တာ ဒီကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့ အထိလုံး မတွေ့တော့ဘူး ဘုရား”

“ဟင်... ဒါဆို ဒကာ ဟို ချောင်းထဲက ကမ်းဘေးကပ်ပေါက်နေတဲ့ အိုင်ကြီးရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးအလွန်က ချောင်းကွေ့ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဘုရား အဲဒီနေရာ

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒကာ့ကို ဟို

တလောက အိုင်ထဲ ရေဆင်းကူးခဲ့လို့ ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး ခြောက်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ် ဒကာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ လူတော်တော်များများ မှောင်ခြေသန်း အချိန်မှာ တွေ့တွေ့နေကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်လေ။ မကျွတ်မလွတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ဒကာရယ်”

“ဟာ... ဟုတ်လား ဘုရား။ တပည့်တော်က ဒီလမ်းခရီးကို ယခင်က သွားဖူးခဲ့ပေမယ့် မသွားခဲ့တာ နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီ။ အခုမှ ဖြတ်လာခဲ့တာဆိုတော့ မသိခဲ့ဘူး ဘုရား”

ကျော်စွာလည်း ကျောင်းသို့ ရောက်ပြီး ဘုန်းကြီးသူငယ်ချင်းနှင့် ညှိနှိုင်းနက်သည့်အထိ စကားပြောဆိုခဲ့ကြတာ ညတစ်နာရီခွဲ အချိန်ရောက်မှပင် အိပ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

တင့်ထူး(ဝေဟုသေ)

ရှောက်ကတကျောက်ကျောက်လိုက်နေသူ
မိုးဒေါ်မွန်

တစ်ခွက်ချက်ချက်

ဝိဉာဉ်လား ဒါမှမဟုတ် ရုက္ခ
 စိုးလား။ ဆိုတာတော့ သေချာမသိရပါဘူး။
 ဒါပေမဲ့ သူက ရှိနေတာတော့ အမှန်ပါ။
 စာရေးသူ ငယ်တုန်းက ကြုံတွေ့ရတဲ့
 အဖြစ်အပျက်လေးပါ။ ခုချိန်ထိလည်း
 ရှိနေတုန်းပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မက
 မိဘတွေနဲ့မနေဘဲ အဒေါ်တွေနဲ့ အတူနေ
 ပါတယ်။ မန္တလေးမှာပါ။ အဒေါ်တွေ ခြံ
 ဝိုင်းဝယ်တော့ အဲ့ဒီခြံမြေကွက်ထဲမှာ အုန်း
 ပင်လေးတစ်ပင် ပါပါတယ်။ တိုတိုပြောရ
 ရင် အိမ်ဆောက်ပြီးတော့ အုန်းပင်ကို နတ်
 လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီ အုန်းပင်မှာ
 ရုက္ခစိုး ရှိတယ်လို့ပြောတော့ ရုက္ခစိုးနေဖို့
 နတ်စင်လေး ဆောက်ထားပေးပါတယ်။

သူဟာ အိမ်ထဲမှာ ဝင်ထွက်
 သွားလာနေတာကို မကြာခဏ ဆိုသလို
 တွေ့ရပါတယ်။ ထူးဆန်းတာကတော့ တစ်
 ယောက်တွေ့ရင် ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ
 ပါ။ ကျွန်မက ဦးလေးအငယ်အခန်းထဲက
 ထွက်လာတဲ့ ဦးလေးအငယ်ပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့
 ရတာပါ။ အလယ်လားတဲ့ မေမေကတော့
 ကျွန်မလို ပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာပါတဲ့။ တစ်

အိမ်သားလုံးဟာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ
 ပါပဲ။ သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ ခုက္ခမပေး
 ပါဘူး။ သူဟာနဲ့သူ နေနေတာပါ။ တစ်ခါ
 တလေကျရင်တော့ ကလေးတွေကို “စ”
 တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေနဲ့
 သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ပေါ်မှာ ဆော့နေတဲ့
 အချိန် စိရိပေါ်ကနေ ဘီးတစ်ချောင်း သူ
 အလိုလိုနေရင်း လျှော့ခနဲ ပြတ်ကျလာ
 တဲ့အခါ ကျွန်မတို့အားလုံး သရဲ...သရဲ
 ဆိုအော်ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ အောက်ဆင်း
 ပြေးကြပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ
 တချို့လည်း ဖြူဖြူကြီး အရိပ်ကြီးတွေ
 တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ နောက်တော့
 လည်း နေသားကျသွားတော့ သိပ်မပြော
 ကြတော့ပါဘူး။

နောက် ၁၀ နှစ်လောက်ကြာ
 တော့ အဒေါ်တွေက အိမ်ကိုရောင်းပြစ်
 လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီရပ်ကွက်ထဲ
 မှာပဲ တခြားတစ်အိမ် ထပ်ဝယ်ပါတယ်။
 အဲ့ဒီအိမ်ကို ကုလားလင်မယားက ဝယ်
 သွားပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ အဲ့ဒီ မိန်းမ
 က အဒေါ်တို့အိမ် ရောက်လာပြီး ပြောပြ

ပါတယ်။ အစ်မ . . . အစ်မတို့အိမ်မှာ
 ဘာရှိလဲဟင်တဲ့။ အဒေါ်ကလည်း ဘာမှ
 မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်လို့ ပြန်မေး
 တော့၊ ဟိုလေ...ကျွန်မကို ခြေထောက်
 ကနေ ဆွဲဆွဲချတယ်။ အဲ့ဒါ ဘယ်လို
 လုပ်ရမလဲဟင် အစ်မတဲ့။ အိမ်မှာ ဆွမ်း
 လေးကပ်ပေးလိုက်ပါ။ ကောင်းသွားမှာပါ။
 ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့လုပ်တာ မထင်
 တာတော့ သူတို့အပိုင်းမို့လား...

တစ်နေ့မှာတော့ ညီမလေးက
 အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း စာဖတ်နေ
 တဲ့အချိန် သူ့နောက်ကနေ လူတစ်
 ယောက် ဖြတ်သွားပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွား
 တဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်မိပေမယ့် သူ
 အစ်ကို အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်ထင်ပြီး
 ဘာမှ မပြောဘဲ စာအုပ်ဆက်ဖတ်နေမိ
 တယ်တဲ့။ အရင်အိမ်မှာလိုပဲ သူ့ကို
 အားလုံးက ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့နေရမိ
 သတဲ့။ သူ့ဘာကြောင့် နောက်က တစ်
 ကောက်ကောက် လိုက်နေတာလဲဆိုတာ
 စဉ်းစားမရပါဘူး။ အိမ်ပြောင်းလဲ သူ့ဘာ
 ပါလာတာပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ထပ်

အနာဘာဝတစ်ဦးလား ဆိုတာလည်း
ပြောတတ်ပါဘူး။

နောက်နေ့ညကျတော့ သူက
အသံပေးလာပါတယ်။ ကျွန်မ တရားနီး
တဲ့ အချိန်ပေါ့။ ခေါင်းရင်းကနေ လက်နဲ့
ခေါက်နေတဲ့အသံ ကြားရတာပါ။ တိုးတိုး
လေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မရပ်မနား ခေါက်နေ
တယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်မကလည်း အေးနော်။
ထာခြောက်မနေနဲ့ မကြောက်ဖူးကွလို့
တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ်။ သိပ်မကြာ
ခင်မှာ အဲ့ဒီအသံ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

မေတ္တာလည်း ပို့ပါတယ်။
မေတ္တာသုတ်လည်း ရွတ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ သူက ရှိနေတာပါပဲ။
ဘာကြောင့် ရှိနေရတာလဲ။
သူ့ကို ကျွတ်လွတ်စေချင်
တယ်။ သနားတယ်။ သူ့အတွက်လည်း
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ပေးတယ်။
ဆွမ်းကပ်ပေးပါတယ်။

အိပ်မက်ပေးပြီး...
အိပ်မက်ထဲမှာ စကားသံတွေ
ကြားနေရတယ်...

ရုပ်ကိုတော့ မမြင်ရပါဘူး...
ငါ့ကို ဘုရားတစ်ဆူဆူမှာ

ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပေးပါလို့ ပြောနေ
တယ်။ အကြာကြီး ပြောနေတာ။ ရုတ်
တရက် လန့်နိုးလာတယ်။

မနက် ၁၀:၀၀ နာရီလောက်
ကျတော့ အောင်တော်မူဘုရားသွားပြီး
ရွှေသင်္ကန်းလှူပေးတယ်။ ပန်းလှူပေး
တယ်။ ဆုတောင်းပေးပြီး အိပ်မက်ထဲက
သူ့ကို အမျှရပါစေ ကောင်းရာမွန်ရာ
ရောက်ပါစေလို့ အမျှဝေပေးလိုက်ပါ
တယ်။

အဲ့ဒါလည်း သူမရရှိပါဘူး။
အရိပ်ဖြူဖြူလို့လို့နဲ့ ရိပ်ခနဲ
ခဏခဏ တွေ့ရပါတယ်။
ကြာတော့လည်း အိမ်သားအား
လုံးက သူ့ကိုတွေ့တဲ့အချိန်မှာ ပြောကြ
တာကလွဲလို့ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားကြ
တယ်။

တစ်ရက်တော့ အန်တီက...
“သမီးရေ အန်တီတို့အိမ်မှာ
ဆွမ်းကပ်မယ်။ မနက်ဖြန် ဘုန်းကြီးငါးပါး

ပင့်ပြီးတော့နော်”
“ဟုတ်... အန်တီ ဘာလို့

ကပ်မှာလဲ”
“မနက်ဖြန် အန်တီမွေးနေ့လေ
အဲ့ဒါ ဆွမ်းကပ်မလို့”

“ဪ... ဟုတ် ဆွမ်းက
ထမင်းနဲ့ ဝက်သားလားဟင်”
“အင်း... အုန်းထမင်းကပ်ရင်
ကောင်းမလားလို့လေ”

“ဟုတ်... အန်တီ
“အဲ့ဒါဆို အန်တီ အုန်းသီးတို့
ကြက်သားတို့ သွားတယ်လို့ကိဦးမယ်။ သမီး

လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထားလိုက်နော်။ ဆွေ
သည့်တွေကော ဖိတ်ထားတယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွား
တယ်။ ကျွန်မလည်း လုပ်စရာရှိတာ
လုပ်ရင်း အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာပေါ့။

ညနေကျတော့ အန်တီနဲ့အတူ
ဝိုင်းပြီး ချက်ပြုတ်ကြတယ်။ ညကျတော့
စားသောက် မီဒီယို ထိုင်ကြည့်ကြတာ
ပေါ့။ မောင်နမဝမ်းကွဲတွေကော ဒီမှာပဲ
အိပ်ကြတာပေါ့။

ညနစ်နာရီလောက်ရှိတော့
တရေနိုးလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မီးဖို
ခန်းထဲက အန်အိုနိုး ပြတ်ကျသလို ဂလွင်း
ဆို အသံကြားလိုက်ရတယ်။ ရုတ်တရက်
ကြီးဆိုတော့ လန့်သွားတာပေါ့။

နောက်မှ စဉ်းစားရင်း အိမ်မှာ
ကြောင်မရှိပါဘူး။ ဘာလို့ အိန်းက ပြတ်
ကျရတာလဲ။ ကျွန်မလည်း ဟင်းအိုးတွေ
သူများအိမ်ကကြောင်များ ဝင်နှိုက်သလား
ပေါ့။ ထကြည့်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင်မှ ရှိမနေ
ဘူး။ ဘာမှလဲ ပြတ်မကျဘူး။ အဲဒီမှာ
ကျွန်မ သိလိုက်ပြီ။

ဪ...သူကိုး...

ပြီးတော့ သတိရလိုက်မိတယ်။
မနက်ဖြန် သူ့အတွက် အမျှဝေပေးရမယ်။
ဟုတ်တယ် အဲဒါမှ သူ့ကျွတ်
သွားမှာ။

ကျွန်မလည်း မီးဖိုထဲက ပြန်
ထွက်လာပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အိပ်
လိုက်တယ်။

မနက်နိုးလင်းခင် ထပြီး ဆွမ်း

ကပ်ဖို့ လုပ်ကြရတာပေါ့။

“ဟဲ့...သမီးရေ ဘုန်းကြီးတွေ
ကြွလာပြီ”

“ဟုတ်...အန်တီ”

အဲဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းကပ်
ကြတယ်။ ပြီးတော့ တရားနာတယ်။

ရေစက်ချ အမျှဝေတော့ သူ့အတွက်ပါ
မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မ အမျှဝေပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတွေ ပြန်ကြွသွား
တော့ ဆဌ်သည်တွေကို ကျွေးမွေးရတယ်။

တစ်နေ့ကုန် ကျွေးမွေး ဆေး
ကျောသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး မောမောနဲ့

ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ မော
လိုက်တာကွာ ပင်ပန်းတာ။

ဘေးမှာ ညီမဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်
ထိုင်နေတာလေ။

အငယ်မတစ်ယောက်က
အစ်မတို့ ညက အပေါ့သွားကြတာ ညီမ

ကိုတော့ မနိုးကြဘူး။ ကျွန်မလည်း ရုတ်
တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတာပေါ့။ ပြီးမှ

“ဘာ...ငါတို့နှစ်ယောက်

ဟုတ်လား” ဆို မေးမိတယ်။

အငယ်မကလည်း ဟုတ်တယ်

လေ။ “မကြီးက ရှေ့ကလာတာ မမက
အနောက်က မဟုတ်လား”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ

တစ်ယောက်တည်းပါ။ နင်အိပ်ချင်မှတော့နဲ့
လျှောက်မြင်နေတာပါဟာ”

“ဟုတ်လား သိပါဘူးဆိုပြီး”

ငဝေငဝါ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

သူတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မက
တော့ သိလိုက်ပါပြီ။

နောက်ရက်တွေမှာ ပုံစံအမျိုး

မျိုးနဲ့ လုပ်ပြတတ်တဲ့ အဲဒီ နာနာဘာဝကို
မတွေ့ရတော့ပါဘူး။

သေချာတာကတော့ သူ

ကျွန်မဝေတဲ့ အမျှကို ရသွားခဲ့တာပါ။

သူ ကျွတ်လွတ်သွားပြီမို့ သူ

ကို မတွေ့ရတော့တာပါ။

မိုးအိဇွန်